

РИЧАРД КАСЪЛ

ЛЕДЕНА ЖЕГА

Част 4 от „Ники Хийт“

Превод от английски: Илиана Велчева, 2013

chitanka.info

ЕДНО

— О, да, точно така, Руук — каза Ники Хйт. — Точно това искам, точно така. — По врата и гърдите му се стече вадичка пот. Той простена и леко прехапа езика си. — Не спирай още, продължавай. Точно така. — Тя се наведе над него, доближи лице съвсем близо до неговото и прошепна: — Да, точно така. Най-важен е ритъмът. Браво. Как се чувствуваш?

Джеймисън Руук се вторачи в нея, присви очи и изохка. После мускулите му омекнаха и той отпусна глава назад. Ники се намръщи и стана.

— Не може да ми причиняваш това. Не мога да повярвам, че спираш!

Той пусна гирите на черния гумен под до пейката за упражнения.

— Не спирам — обясни Руук, пое си дъх и се закашля. — Просто приключих.

— Не си приключил.

— Десет повторения, толкова направих!

— Аз преброих друго.

— Това е, защото се разсейваш. Освен това тази физиотерапия е за мое добро, защо ще пропускам?

— Защото веднъж се обърнах и ти реши, че не гледам.

Той изсумтя и попита:

— Гледаше ли?

— Да, направи само осем. Да ти помагам с физиотерапията ли искаш, или да си затварям очите?

Един от членовете на ексклузивния фитнес салон на Руук мина зад нея, за да си вземе гири и тя се обърна, за да провери дали е чул детинската им разправия. Ако се съдеше по тенекиената врява, която се носеше от слушалките в ушите му, единственото, което беше чул, бяха гласовете на Black Eyed Peas^[1], които го уверяваха, че нощта ще бъде страховта, докато той се взираше в огледалото. Хйт не можеше да реши на какво мъжът се възхищава повече — на нас скоро

присадената си коса или на гръдените мускули, които издужаха дизайнерската му фланелка.

Зад нея Руук се изправи.

— Хубави цицестиси, нали?

— Шшт, ще те чуе!

— Съмнявам се. Освен това от кого мислиш, че чух думата?

Мъжът с цицестисите хвана погледа ѝ и благоволи да ѝ намигне от огледалото. Явно удивен, че коленете ѝ не се подкосиха, той остави гирите и се премести на уредите. Точно заради такива моменти Ники Хийт предпочиташе да тренира в любимия си фитнес клуб в центъра — старомоден, с боядисани панелени стени, постоянно бучащи тръби и клиентела, която ходеше там да тренира, а не да се перчи. Когато физиотерапевтът на Руук, когото той наричаше Гитмо Джо^[2], се обади да заяви, че тази сутрин е болен, Ники предложи да провежда тренировките вместо него и първо си помисли за своя салон, но и той си имаше недостатъци. Тоест, един — Дон, бившият военноморски тюлен, с когото си партнираше по бойни изкуства и с когото се бяха въргали и в леглото, а не само на постелките. Времето, когато Дон ѝ беше треньор с екстри, бе отминало, но Руук не знаеше нищо за него и тя не виждаше смисъл да рискува да го изложи на такава неловка среща.

— Не знам за теб — изпъшка Руук, докато бършеше лицето си, — но аз съм готов да си взема душ и да закуся.

— Звучи чудесно — отвърна тя и му подаде гирите. — Веднага след следващия ти сет.

— И друг ли има? — Той продължи да се прави на невидян още известно време, после дръпна гирите от ръцете ѝ. — Знаеш ли, Гитмо Джо може да е син на маркиз дьо Сад и Дарт Вейдър, но поне не ме тормози толкова. А дори не съм отнасял куршум, за да му спася живота!

— Едно — бе единственият ѝ отговор.

Двамата се шегуваха, но онази нощ на пристанището за отпадъци на река Хъдсън преди два месеца тя реши, че го е загубила. После докторът от спешното отделение я увери, че не е била далеч от истината. В момента, в който Хийт повали и обезоръжи едното корумпирano ченге в склада за отпадъци, не по-малко корумпираният му партньор стреля по нея от засада. Тя изобщо не го беше видяла, но

Руук, проклетият Руук, на когото изобщо не му беше мястото там, скочи отгоре ѝ и пое куршума. По време на дългата си кариера като униформен полицай и детектив в нюйоркската полиция Ники Хйт бе присъствала на смъртта на много хора и докато през онази зимна нощ цветът се изцеждаше от лицето му, а топлата му кръв изтичаше по ръцете ѝ, тя си спомни за всички злащастни развръзки, на които бе станала свидетел. Джеймисън Руук спаси живота ѝ, а собственото му оцеляване беше истинско чудо.

— Две — каза тя. — Руук, жалък си.

Когато излязоха на тротоара, той драматично си пое дъх.

— Обожавам миризмата на Трибека сутрин. Мирише на... дизел.

Сънцето се беше поиздигнало, така че Ники свали суичъра си, за да се наслади на лъчите му по голите си ръце. Хвана го, че я гледа и каза:

— Внимавай, отскубна ли и последния косъм, ще се превърнеш в онзи с цищестисите.

Продължи напред, а той се изравни с нея.

— Не мога да се сдържа. Всеки момент може да се превърне в романтичен. Това го чух в една реклама.

— Кажи ми, ако искаш да вървя по-бавно.

— Не, няма нужда. — Хйт го изгледа изпод вежди — той наистина не изоставаше. — Помниш ли как си влечех краката из онзи болничен коридор? Чувствах се като безпомощен старец, а виж ме сега. Пак крача като супер герой.

За да демонстрира, той я изпревари и спря на ъгъла.

— Много хубаво. Ако някога ми трябва помощ, а Батман и Самотния отмъстител са заети, знам на кого да се обадя. — Докато вървеше към него, тя попита: — Сериозно питам, добре ли си? Нали не те източих прекалено с тази тренировка?

— Не, нищо ми няма. — Руук опря пръст в ребрата си. — Само понякога нещо ме придърпва ей тук, докато се разтягам. — Двамата изчакаха светофара да се смени и той добави: — Като говорим за придвижване...

Ники го изгледа с най-убедителното си ледено изражение.

— Придвижване ли? Извинявай, не те разбирам.

Двамата се гледаха един друг, докато той повдигна вежда и я разсмя. После я хвана под ръка, докато пресичаха улицата.

— Детективе, смятам, че ако пропуснем закуската, няма да закъснеете за работа.

— Сигурен ли си, че си готов за това? Аз мога да чакам — много си падам по закъснелите удоволствия.

— Появрай ми, достатъчно чакахме.

— Може би трябва да се отбиеш при лекаря, за да видиш дали си достатъчно здрав за сексуална активност.

— О — каза Руук. — Значи и ти си гледала рекламите.

Вместо да спрат да хапнат в „Кичънет“, те рязко завиха и тръгнаха към таванския апартамент на Руук, хванати за ръка, забързвайки крачка. В асансьора жадно се целунаха, притискайки се един към друг, като първо в стената се бълсна неговият гръб, а после — нейният. После двамата се пуснаха, може би устоявайки на изкушението, може би — за да подразнят другия, а може би по малко от двете. Не откъсваха очи един от друг, освен за да хвърлят поглед на брояча за етажите. Щом влязоха, той посегна да я целуне, но тя се наведе и хукна през кухнята, пресече хола и се метна на леглото, цепейки въздуха като борец. Приземи се на пружината, отскочи нагоре и докато изритваше маратонките си, весело извика:

— Побързай!

Той изникна на вратата, съвършено гол и зае царствена поза в долния край на леглото.

— Ако ще мра, нека да е така.

Тогава тя го сграбчи и го дръпна върху себе си. Възбудата ги завлече отвъд предпазливостта, дори отвъд любовната игра. Изгубено време, животински емоции, болезнена нужда — всичко това се сля във вихър от страст, в който нямаше умисъл, само бяс. След няколко минути се тресеше цялата стая, не просто леглото. Абажурите се люлееха, книгите падаха от рафтовете, дори чашата за моливи на нощното шкафче на Руук се преобърна и по пода се посипаха дузина черни химикалки.

После всичко свърши и двамата се отпуснаха назад, усмихнати и задъхани.

— О, определено си достатъчно здрав за секс — отбеляза Ники, а Руук успя само прегракнало да отвърне:

— Това беше... леле майко. — После добави: — Земята се разтресе.

— Много си скромен — разсмя се Ники.

— Не, мисля, че наистина се разтресе. — Той се надигна на лакът и огледа стаята. — Смяtam, че току-що стана земетресение.

Когато тя изсуши косата си и излезе от банята, Руук вече беше приbral падналите предмети и седеше пред телевизора.

— По Канал 7 казаха, че е било с магнитуд 5,8. Епицентърът бил в Слоутсбърг, Ню Йорк, на нещо, наречено „разломът Рамапо“. Естествено — разломът е наречен на град в Ню Джърси, но за пореден път лаврите обира Ню Йорк.

Ники остави празната си чаша на плата и извади телефона си.

— Пак имам покритие, но никакви съобщения и предупреждения. Какви са щетите?

— Все още ги установяват. Загинали няма, има пострадали от паднали тухли и така нататък, но засега нищо страшно. Като предпазна мярка някои летища и метростанции са затворени. Освен това не се налага да разтърсвам портокаловия сок. Искаш ли?

Тя каза „не“ и препаса кобура с оръжието.

— Кой би очаквал такова нещо? Земетресение в Ню Йорк сити.

Той я прегърна.

— Стана в най-подходящия момент, не мога да се оплача.

— Няма да ни е лесно да надминем това.

— Явно ще трябва да опитаме — каза той и двамата се целунаха. Телефонът на Хийт иззвъня и тя се отдръпна, за да отговори. Без да го молят, той ѝ подаде тефтер и химикалка и тя си записа някакъв адрес.

— Идвам.

— Знаеш ли какво смяtam, че трябва да направим днес?

Ники пусна телефона в джоба на сакото си.

— Да, знам и колкото и да ми се ще — повярвай ми, ужасно ми се иска — трябва да тръгвам за работа.

— Да идем на Хаваите.

— Много смешно.

— Не се шегувам. Хайде да тръгваме. Маui. Мmm, Маui!

— Знаеш, че ми е невъзможно.

— Дай ми една причина.

— Имам да разследвам убийство.

— Ники. Откакто сме заедно, съм научил едно — да не позволявам на някакво си убийство да ми развали кефа.

— Забелязала съм. Ами работата ти? Нямаш ли да пишеш статия за някое списание? Експозе за корупцията в сенчестите коридори на Световната банка? Хроника на седмиците, в които си придружавал хайка за Бин Ладен? Описание на уикенда, който си прекарал на Сейшелските острови с Джони Деп или Стинг?

Руук се замисли и каза:

— Ако тръгнем днес следобед, за закуска ще сме в Лахаина. Ако се чувствуваш виновна, спри. Заслужаваш го, след като два месеца се грижи за мен.

Тя го пренебрегна и закачи значката на колана си.

— Стига, Ники, колко убийства стават годишно в този град? Петстотин?

— По-скоро 530.

— Добре, това значи по-малко от две на ден. Ако днес тръгнем за Маui и се върнем след седмица, ще си пропуснала около десет. При това не всички ще са станали в твоя район.

— Разбирам те отлично, Руук.

Той я погледна, леко изненадан.

— Така ли?

— Да. Разбирам, че колкото и награди „Пулицър“ да си спечелил, все още мислиш като шестнайсетгодишен.

— Това „да“ ли е?

— Петнайсетгодишен. — Ники го целуна и сложи ръка между краката му. — Между другото, чакането определено си заслужаваше.

След което отиде на работа.

* * *

Местопрестъплението ѝ беше на път, така че вместо да отиде до 20-то управление, да вземе кола и да се върне, Хийт слезе на спирката в близост до 72-ра улица и продължи пеша. Сапьорите превантивно бяха спрели движението по Кълъмбъс авеню и когато се изкачи по стълбите, Ники видя страховито задръстване, което се точеше чак до Сентръл Парк. Колкото по-бързо приключеше огледа си, толкова по-скоро щеше да облекчи шофьорите, така че ускори ход, без обаче да претупва размислите си.

Както винаги, когато наближаваше труп, детектив Хийт се замисли за жертвата. Не беше нужно Руук да й напомня колко убийства стават в града всяка година, но бе дала клетва никога да не позволи количеството им да омаловажи загубата дори на единствен живот, или да я накара да забрави за удара, понесен от приятелите и семейството на загиналия. Това не беше отбиване на номера или пиар хватка — Ники стигна до това решение преди години, когато убиха майка й. Загубата не само я убеди да смени специалността си в университета, но и я превърна в ченгето, което се бе заклела да стане. Десет години по-късно случаят на майка й оставаше неразрешен, но тя все още беше непоколебима в желанието си да защити интересите на всички жертви, една по една.

На ъгъла на 72-ра и „Кълъмбъс“ Хийт си проправи път през тълпа зяпачи, вдигнали мобилните си телефони, за да запечатат опасността и да докажат, че са били близо до нея заради авторитета, който си мислеха, че ще спечелят във Фейсбук. Посегна да дръпне сакото си, за да покаже значката на унiformения полицай на бариерата, но той позна жеста и й кимна още преди да успее да му я покаже.

На две пресечки пред нея пулсираха светлините на полицейските коли и тя тръгна натам. Можеше да мине по празната улица, но остана на тротоара — въпреки че беше ченге-ветеран, видът на опустялата централна улица в разгара на сутрешния трафик й се струваше нереален. По тротоарите също нямаше никой, с изключение на унiformените, които не допускаха минувачи. 71-ва също беше препречена с бариери, а на няколко номера по на запад чакаше линейка, спряла пред къща, чиято тухлена фасада се беше оронила при земетресението. Хийт мина край един от ясените, които растяха пред нея и погледна нагоре през напъпилите му клони. От прозорците и противопожарните изходи се бяха надвесили десетина любопитни, същото беше и от другата страна на „Кълъмбъс“. Докато наближаваше към местопрестъплението, ехото от радиостанциите на насиbralите се служебни коли отскачаше от жилищните блокове в ехтящ унисон.

Сапьорите бяха дошли с бронираната кола, паркирана в централното платно, в случай че трябва да взривят нещо. Дори от двайсет метра разстояние обаче езикът на тялото им й подсказа, че присъствието им се е оказало ненужно. Над покривите на

камионетките и патрулните коли Хийт зърна приятелката си, патоанатом Лорън Пари, която се разхождат из вътрешността на един камион за доставки, облечена в гащеризон. Внезапно тя се наведе и Ники я изгуби от поглед.

Роули и Очоа от нейния отряд се отделиха от чернокожия мъж на средна възраст с козирка и зелен анорак, когото разпитваха до пожарната кола, и дойдоха да я посрещнат.

— Детектив Хийт.

— Детектив Роуч^[3] — каза тя, използвайки прякора на партньорите, който сплескваше двете фамилии в една удобна сричка.

— Явно лесно си се добрада дотук — каза Роули, който не очакваше, че е възможен друг отговор.

— Да, метрото се движи по моята линия. Чувам, че са спрени ръковите, които минават под реката.

— Да, както и този от Бруклин — добави Очоа. — Успях да мина преди да друсне, но на станция „Таймс Скуеър“ беше лудница. Не бяха крясъци, не бе чудо, все едно снимаха филм за Годзила.

— Усети ли го? — попита Роули.

Тя си припомни точните обстоятелства и каза „О, да“, стараейки се да звучи небрежно.

— Къде беше?

— Тренирах — отвърна Хийт. Не беше абсолютна лъжа. Тя посочи към бронираната кола. — Какво става, защо е нужна тежката артилерия?

— Притесни ни подозрителен пакет — обясни Очоа и отвори тефтера си. — Един шофьор на камион за замразени храни, ето го там...

— Със зеленото яке — включи се партньорът му в обичайния дует.

— Отворил багажното отделение, за да разтовари пилешките дреболии и каймата пред магазина ей там. — Той направи пауза, за да може Ники да погледне към входа на „Всичко в кюпа“, където трима готови в карирани панталони и престилки се мотаеха на прозореца, чакайки разкрития. — Преместил една от щайгите и открыл куфар между кашоните.

— Явно политиката „Ако видите нещо, не си мълчете“ действа — продължи Роули. — Човекът изскочил от камиона и звъннал на 911.

— А от „Спешни услуги“ пратили Робокоп да огледа положението — обобщи Очоа, подканя я да го придружи и я отведе до работа с дистанционно управление на сапъорския отряд. — Машинката подушила наоколо, направила рентгенова снимка и се оказалось, че няма експлозив. Техникът обаче вече бил нахлузил костюма, така че — да живее предпазливостта — отворил куфара и открил вътре труп.

На няколко метра от тях се чу гласът на детектив Фелър.

— Ей затова се движа само с ръчен багаж. Тия куфари са убийци.

Хийт рязко се обърна и докато двамата униформени се смееха, на лицето на Фелър се изписа изненада. Беше го казал тихо, но не достатъчно тихо. Когато тя остави Роули и Очоа и тръгна към него, бузите му поруменяха, а полицайт се изнизаха, оставяйки го насаме с нея.

— Виж, съжалявам — каза той и се опита да използва чара си, като се изкиска самокритично по начин, който винаги ѝ напомняше за Джон Кенди. — Това не трябваше да го чуваш.

— Никой не трябваше да го чува. — Тя говореше съвсем тихо, с безизразно лице и всеки страничен наблюдател би решил, че двамата просто сверяват записките си. — Огледай се, Ранди. По-сериозно от това — здраве му кажи. На местопрестъплението си, не на сцената на клуб за комици аматьори.

Той кимна.

— Да, знам, че се издъних.

— За пореден път — отбеляза тя.

Рандъл Фелър, вечният шут, имаше неприятния навик да остроумничи на местопрестъпленията, макар че беше чудесен следовател. Същият, който бе прострелян заедно с Руук, спасявайки живота ѝ на пристанището за отпадъци. Черният му хумор може и да е бил уместен, когато служеше в отряд „Специални операции“ и по цяла нощ се возеше под прикритие из гаменския, мачовски свят на таксиджийския отряд на нюйоркската полиция, но в нейния такива номера не минаваха. Не и от вътрешната страна на жълтата лента. Не за пръв път водеха този разговор, откакто Фелър се беше преместил при нея, след като се върна от болнични.

— Знам, знам, просто ми се изпльзыва. — Личеше си, че говори сериозно и нямаше смисъл да му се кара повече. — Следващия път ще

си го кажа на ум, обещавам.

Хийт му кимна и тръгна към камиона за доставки. От нивото на улицата ѝ се наложи да вдигне глава, за да погледне към Лорън Пари, която клечеше на пода в багажното отделение. По картонените щайги в дъното бяха избили капки вода, някои дори блестяха от леда, сковал стените им. Въпреки че хладилникът беше изключен, Хийт усети как по лицето ѝ лъхва леден въздух. До коляното на Лорън стоеше синьо твърдо куфарче, а вдигнатият му капак не позволяваше на Ники да види какво има вътре.

— Добрутро, д-р Пари — каза тя.

Приятелката ѝ се наведе към нея и се усмихна.

— Привет, детектив Хийт — отвърна тя и Ники успя да различи облачетата от дъха ѝ. — Доста сложна ситуация имаме тук.

— Кога ли не е сложна?

Патоанатомът поклати глава отляво надясно, за да претегли казаното.

— Да ти кажа ли най-общите неща?

— Това е отлично начало — отвърна Ники и извади тефтера си — тънък, със спирала — който отлично се вместваше в джоба на сакото ѝ.

— Неизвестна жена. Няма документи, нито чанта, портфейл или бижута. Бих казала, че е малко над шейсетте.

— Причина за смъртта?

Лорън отмести очи от клипборда си и се втренчи в Ники.

— Как ли успях да позная, че това ще попиташи? — Тя надникна в куфара и продължи: — Не мога да ти кажа, освен приблизително.

— Как ли успях да позная, че това ще отговориш?

Патоанатомът отново се усмихна и от ноздрите ѝ излетяха тънки струйки пара.

— Качи се тук и ще ти покажа с какво си имаме работа.

Детектив Хийт надяна ръкавици и се изкачи по рампата, която се издигаше от тротоара до задната част на камиона. Щом стъпи горе, тя погледна за миг към куфара, а зъбите ѝ шумно изтракаха. Отдаде го на разликите в климата (отвън беше априлска утрин, а в камиона — януарска вечер) и не му обърна внимание.

Лорън се изправи, за да ѝ направи място да огледа тялото.

— Виждам какво имаш предвид — каза Хийт.

Трупът на жената беше замразен. Ледените кристали, които беше видяла по кашоните с кайма, пиле и риба, блестяха и по лицето ѝ. Тя носеше бледосив костюм и за да я натикат в куфара, където лежеше на една страна, я бяха свили в поза „зародиш“. С капачката на химикалката си Лорън посочи към заскреженото петно от кръв на гърба на сакото.

— Това очевидно е най-добрата ми догадка относно причината за смъртта. Сериозна рана, нанесена странично в задната част на ребрата. Ако се съди по количеството кръв, ножът е влязъл между тях, попадайки в сърцето.

Хийт изпита неприятното усещане за *déjà vu*^[4], което чувстваше всеки път, когато видеше подобна рана, но не каза нищо. Само кимна и скръсти ръце, за да се постопли — кожата по тях най-вероятно беше настърхнала въпреки сакото.

— Тъй като е замразена, не мога да направя предварителен оглед. Не мога дори да разтворя крайниците ѝ, за да видя има ли други рани, травми, белези от самозащита, посиняване и така нататък. И това ще стане, разбира се, но не сега.

Без да откъсва очи от прободната рана, Ники каза:

— Предполагам, че дори часът на смъртта ще бъде труден за определяне.

— О, разбира се, но не се тревожи. Ще го определя сравнително точно, когато имам възможност да я обработя на 30-та улица — отвърна патоанатомът и добави: — Ако приемем, че като се върна, няма да ме чака адски хаос заради земетресението.

— Доколкото чувам, има само дребни травми, хората си тръгват веднага.

— Това е добре — каза Лорън и я огледа преценяващо. — Добре ли си?

— Да. Просто не знаех, че днес ще ми трябва пуловер.

— Аз явно съм по-навикнала на студ, а? — каза тя и махна капачката на химикалката си. — Предлагам да стоя встрани и да си записвам, докато ти си вършиш работата.

Пари и Хийт си бяха сътрудничили при достатъчно случаи, за да са наясно с хватките и нуждите на другата. Лорън например знаеше, че на всяко местопрестъпление Ники първо оглежда всичко от всеки възможен ъгъл с, както казваше тя, „очите на начинаещия“. Смяташе,

че проблемът на следователите ветерани е, че след толкова години дори най-добрите претръпват заради навика. Не звучеше интуитивно, но опитът работеше срещу тях, като притъпяваше сетивата им. Ако попитате работник в рафинерия как се справя с вонята, той „каква воня“? Детектив Хийт обаче помнеше как се чувстваше докато разследваше първите си случаи. Как виждаше всичко и търсеше още. Всяко късче информация беше потенциално важно, не биваше да пренебрегва нищо. Както убийството на майка й превърна подхода ѝ към всяко местопрестъпление в ритуал, така убеждението, че трябва винаги да е нащрек, не й позволяваше да превърне огледа в нещо рутинно. Както често напомняше на отряда си, най-важно беше да се вживееш в настоящия момент и да си даваш сметка какво забелязваш.

Очите ѝ подсказаха, че убийството най-вероятно не е било извършено в камиона. Докато обхождаше багажното отделение и осветяваше пода и стените с фенерчето, не откри следи от кръв. Покъсно, след като преместеха тялото, екипът по събиране на доказателства щеше да разтовари кашоните, за да ги огледат подробно, но Ники вече беше убедена, че куфарът е бил донесен тук заедно с жертвата, която най-вероятно вече е била мъртва. Щом определяха кога е настъпила смъртта и часовете, в които е бил натоварен и разтоварен камионът, щяха да изяснят това. Тя насочи вниманието си към убитата.

Изглежда, че патоанатом Пари беше права и тя насърко бе прехвърлила шейсетте. Деловата ѝ прическа беше по-къса, както подхожда на жена на тази възраст. Макар и прошарена в корените, меднорусата ѝ коса с карамелени кичури издаваше две неща — първо, това беше жена, която имаше пари и държеше на вида си достатъчно, за да си позволи скъп фризьор. Второ, въпреки това явно не беше ходила доста отдавна. „Какво ѝ е попречило?“, записа Ники в тефтера си. Дрехите ѝ също бяха изискани. Малък размер — не по поръчка, но явно от скъп магазин. Блузата беше от новите колекции, а сивият костюм — функционален, от лека вълна. Хийт прецени, че е не толкова скъп, колкото качествен. Униформа на жена, която ходи не просто на обеди, а на важни обеди.

Хийт приклекна, за да огледа ръката, която се виждаше. Беше полусвита и пъхната под брадата ѝ, така че не можеше да я види изцяло, но и онова, което бе на показ, ѝ каза достатъчно. Това бяха ръце на заета жена в добра форма, без да са мускулести или похабени

от тежък труд. Тънките пръсти издаваха сила, присъща за тенисистите и фитнес ентузиастите. Отстрани на китката забеляза малък белег, нанесен преди години, може би десетилетия.

Ники отново се изправи и я огледа отгоре. Реши, че тялото е на бегач или колоездач и си отбеляза да покаже снимката ѝ из фитнес клубовете, стадионите и магазините за велосипеди. Приклекна отново, за да огледа тъмното петно от мръсотия на едното коляно, което може би щеше да издаде нещо за последните мигове на жената. Записа си и заобиколи трупа, за да огледа прободната рана. Затвърждавайки убедеността ѝ, че жертвата е била убита, преди да я качат на камиона, замръзналата кръв се беше събрала на голяма локва, сякаш бе текла, докато жертвата е лежала по лице. Ширината на петното издаваше голям обем, но в сатенената подплата нямаше много кръв, с изключение на размазаните резки по капака. Ники насочи фенерчето към мястото, където гърбът докосваше пантите на куфара и видя само сходни петна, без следи от локви. Когато извадеха трупа, щяха да измерят по-добре, но Хийт смяташе, че убийството е извършено не само извън камиона, но и извън куфара.

Трябаше да огледа и външната част на куфара, за да провери дали няма кръв по шевовете или в пантите. Стараейки се да не го раздвижи, тя се отпусна на колене, подпра се на една ръка и се наведе толкова ниско, че веждите ѝ почти докоснаха пода. После бавно и методично освети долния ръб отлясно наляво.

Когато фенерчето стигна до левия ъгъл на куфара, Ники ахна. Погледът ѝ се замъгли, зави ѝ се свят. Фенерчето падна от ръката ѝ и тя падна на една страна.

— Ники, добре ли си? — попита Лорън.

В онзи момент Хийт не виждаше нищо. Две ръце я подхванаха и Лорън повдигна главата ѝ от пода. Двама парамедици хукнаха към рампата, но дотогава Ники се беше опомнила достатъчно, за да се надигне и да ги отпрати с ръка.

— Не, не, нищо ми няма, добре съм. — Лорън клекна до нея, за да я прегледа. — Сериозно, добре съм — повтори Ники.

Според приятелката ѝ обаче изражението ѝ казваше друго.

— Изкара ми ума, Ник. Реших, че си изпаднала във вторичен шок или нещо такова.

Хийт провеси крака извън камиона. Приближиха се Роули и Очоа, последвани от Фелър.

— Какво става? — попита Очоа. — Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

Ники потръпна, но не от студа. Изви глава, за да погледна куфара зад гърба си и бавно се обърна към останалите.

— Ники — каза Лорън, — какво има?

— Куфарът — отвърна тя и преглътна с усилие. — Белязан е с моите инициали.

Следователите и патоанатомът се спогледаха, объркани. Накрая Роули каза:

— Не разбирам, какво търсят твоите инициали върху този куфар?

— Аз ги издялках, когато бях малка. — Хийт видя, че обмислят казаното, но те се бавеха прекалено много, така че тя каза: — Този куфар беше на майка ми. — После добави: — Извършителят го открадна в нощта на убийството й.

[1] Хип–хоп група от Лос Анджелис, Калифорния. — Бел.прев. ↑

[2] Gitmo — съкратено име на Гуантанамо бей, лагер за извънсъдебно задържане със сграда за разпити на САЩ. — Бел.прев. ↑

[3] Roach — хлебарка (англ.). — Бел.ред. ↑

[4] Вече видяно. — Бел.прев. ↑

ДВЕ

Ники Хийт тръгна към общия офис на 20-то управление с решителна крачка, която не оставяше съмнение у следователите, които се опитваха да не изостават, че се е възстановила от шока — меко казано.

— Съвещание в десет — извика им тя, докато влизаше, а на път към бюрото си каза: — Детектив Очоа, пратете снимката на неизвестната жертва до колегите от „Издирване“. Включете Уесчестър, Лонг Айлънд, Ню Джърси и Феърфийлд. Детектив Роули, избършете тази дъска и докарате до нея втора, за да можем да действаме по двете едновременно.

Хийт избути купчината съобщения и избърса късчетата мазилка, които се бяха посипали по бюрото й след земетресението като ситни снежинки. После включи компютъра и прати на Лорън Пари имайл с молбата, която бе отправила към нея петнадесет минути по-рано, на местопрестъплението — да я прекъсне в момента, в който получи някаква информация, независимо колко незначителна изглежда.

Натисна „изпрати“ и на плата пред нея се материализира чаша кафе. Ники се обърна заедно със стола си и видя детектив Фелър.

— Вместо цветя ти предлагам кафе. Като извинение заради издънката ми тази сутрин. Голямо, с тройна доза мока и лешник, доколкото си спомням. Нали?

Всъщност тя предпочиташе лате с обезмаслено мляко и две дози ванилия без захар, но отвърна само „И така може“. Той се опитваше да ѝ се извини, но в момента не ѝ се мислеше за вкуса на кафето.

— Благодаря, Ранди. Да забравим за това, става ли?

— Няма да се повтори.

Щом Фелър си тръгна, Хийт остави изстиналото кафе до непрочетените съобщения и започна да съставя списък с предстоящи задачи. След като запълни една трета от страницата, тя записа „още хора“ и спря. За това щеше да ѝ трябва позволение от командира на управлението, което никак не я радваше. Ники хвърли поглед към

остъкления офис в дъното на помещението. Отрядът също можеше да наднича вътре и затова кабинетът напомняше на сцена с макети в естествен размер, както в онзи филм, „Нощ в музея“. Капитан Айрънс се намираше в центъра на изложбата и тъкмо закачаше сакото си на дървената закачалка. Хийт знаеше, че след това ще започне да опипва бялата си риза. Така и стана — той постоянно го правеше, за да не позволи на копчетата да се разтворят под напора на шкембето, което преливаше над ниско закопчания му колан.

— Извинете, капитане — каза Хийт, застанала на вратата. — Може ли да поговорим?

Без да изневерява на себе си, Уолтъс (по прякор Уоли) Айрънс направи пауза, преди да я покани да влезе, сякаш търсеше причина да не го направи, но без успех. Не я покани да седне, което устраиваше Ники. Всеки път, когато сядаше насреща му, тя можеше единствено да си представя прекрасния човек, който седеше на този стол, докато го убиха и бе заменен от Айрънс, администратор–кариерист. Капитан Айрънс не беше капитан Монстроуз и Хийт можеше да се обзаложи, че и двамата са наясно с това.

Положението стана още по-неловко, когато големите клечки от „Полис Плаза“ 1 й предложиха работата му, след като издържа изпита за лейтенант с рекордно високи резултати. Хийт обаче се отврати от политиканстването, което се разрази около целия процес, даде си сметка колко ще й липсва работата на улицата и не просто отказа да поеме командването от Айрънс, но върна и златния пагон. Въпреки това фактът, че е била на косъм да седне от другата страна на бюрото, още повече засили неизказаното напрежение между двама им.

Ники го виждаше като организатор, който просто умееше да оцелява и се интересува повече от кариерата си, отколкото от справедливостта, така че тя трябва постоянно да го надхитря, за да си свърши работата. За Айрънс пък Ники Хийт беше като сделка с дявола — изключително ценен детектив, благодарение на чиито успехи статистиката, която изпращаше в Централата, изглеждаше блестящо... само дето същата тази проклета нейна компетентност го принизяваше, като всеки ден напомняше и на него, и на околните за всички качества, които му липсваха. Очоа й разправи, че наскоро го е чул да шепне на Хайнзбърг в кухнята: „Знаеш ли как се чувствам край Хийт? Все едно сме футболен отбор с двама треньори.“ Ники повдигна рамене и му

напомни, че не си пада по клюките. Пък и вече беше наясно с онова, което ѝ каза. За да надушиш параноята, не е нужно да си кой знае какъв следовател. Също като Айрънс.

— Разбрах, че тази сутрин сте направили голямо откритие — каза той, не толкова за да изрази интерес, колкото за да се изфука с познанствата си. Ники му каза най-основното, като обясни, че става дума за случай с няколко убийства, който заслужава висок статут, и най-вече, допълнителен персонал от самото начало.

— Момент, момент — разпери ръце капитанът. — Да не се увличаме чак толкова. Разбирам причината за ентузиазма ви, но нуждата от допълнителни ресурси трябва да бъде обоснована.

— Капитане, наясно сте с моята статистика. Знаете, че много внимавам с извънработното време и...

— Извънработно време ли? — Той поклати глава. — Значи не просто искате полицаи и следователи от другите отряди, а и извънработно време за вашия собствен, така ли? Боже мой...

— Разходът ще си струва.

— Лесно ви е да го кажете. Не знаете какво е да сте на тази длъжност и... — Той осъзна накъде се е насочил и даде заден ход. — Лесно ви е да го кажете.

— Капитане, това е нещо голямо. За пръв път от десет години имам прясна улика, свързана с убийството на майка ми. — Беше се научила никога да не подценява колко е тъп, така че му го обясни дума по дума. — Откраднатият куфар е пряка връзка между двата случая и съм убедена, че ако успея да открия убиеца на неизвестната жертва, ще намеря и този на майка ми.

Лицето му се отпусна в пихтиеста гримаса, с която се опитваше да изрази съчувствие.

— Вижте, знам, че това е изключително лично за вас.

— Не мога да го отрека, сър, но ви уверявам, че ще работя също толкова усилено независимо от...

— Чук-чук — обади се Шарън Хайнзбърг от вратата. — В лош момент ли идвам?

Капитан Айрънс широко ѝ се усмихна и отново се втренчи в Ники със сериозно изражение.

— Детектив Хийт, да отложим този разговор за по-късно.

— Едно елементарно „да“ или „не“ и ще приключим веднага.

Той се изкиска.

— Получавате шестица за усилието, моите уважения, само че все още не сте ме убедили, а в момента имам ангажимент с детектив Хайнзбърг — каза той и посочи към календара на бюрото, сякаш това приключващо въпроса.

Хийт си каза, че Хайнзбърг явно вече си записва час, за да му се подмазва. После мина покрай най-слабо представящия се следовател сред хората ѝ и излезе от офиса.

— Събирам отряда след три минути, Шарън.

Стъклената врата безшумно се затвори, а зад гърба ѝ се разнесе приглушен смях. Детектив Хийт обаче пренебрегна раздразнението си. Беше твърде голям професионалист, за да допусне да я всмучат тези плаващи пясъци, а и сериозността на новата улика я мотивираше твърде силно, за да допусне дребнавите политически дрязги да я отклонят от мисията ѝ.

Роули вече беше поставил две големи бели дъски до тухлената стена и тя веднага се захвани за работа, като първо подготви тази за неизвестната жертва. В горния ляв ъгъл закачи няколко цветни снимки — лицето ѝ отблизо, главата ѝ отстрани, тялото ѝ, свито в куфара в поза „ембрион“, гледано отгоре, и близък план на прободната рана. До тях сложи снимки на камиона за доставки, сниман от пет ъгъла — отпред, отзад, от двете страни и от птичи поглед. Отдел „Събиране на доказателства“ бяха направили последната от един противопожарен изход по нейна молба. Хората в Ню Йорк сити постоянно гледаха надолу от апартаментите и офисите си. Сниман отгоре, особено заради графитите, изрисувани на покрива му, камионът можеше да подсети някой свидетел, който да им помогне да установят откъде е минал. Колкото и дребен да беше, всеки подобен детайл можеше да определи точния момент, когато куфарът се е оказал вътре. Или кой го е вкарал там.

Зад гърба ѝ избухнаха аплодисменти и тя се обърна. В общия офис беше влязъл Джеймисън Руук, за пръв път, откакто се изпречи на пътя на куршума, за да спаси живота ѝ, и целият отряд бе станал на крака, за да го посрещне. Ръкоплясканията се усилиха, когато зад него се събраха униформени полицаи, цивилни сътрудници и следователи от други отдели, за да се присъединят към овациите. Той сякаш се смути и потърси погледа на Хийт, очевидно трогнат от спонтанното

групово приветствие. Ники, която се беше разстроила достатъчно тази сутрин, се просълзи при мисълта какво означава подобен жест от страна на ченгета, които не са прочути с емоционалните си изблици.

Когато аплодисментите утихнаха, той избърса едното си око, мъчително преглътна, усмихна се на насьbralите се хора и каза:

— Да му се не знае, всички разносвачи на кафе ли посрещате така? — Докато те се смееха, той дойде при Ники и й подаде една чаша. — Заповядай. Голямо лате с обезмаслено мляко и две дози ванилия без захар.

— Идеално — каза тя и в същия момент иззад гърба на Очоа надникна Рандъл Фелър, надянал обидено изражение. Руук забеляза, че групата не се е пръснала и всички го гледат.

— Явно ще трябва да кажа няколко думи.

— Налага ли се? — попита Роули и няколко души се изкикотиха.

— Понеже питаш, ще го направя, но няма да говоря дълго. — Той посочи белите дъски зад Хийт. — Чувам, че имате нов случай и не искам да ви бавя.

— Късно е вече — каза Ники, но се усмихваше и двамата се разсмяха.

— Ще започна и ще завърша с „благодаря“ — заяви той. — Благодаря ви за подкрепата, за картичките, за цветята... макар че и от палава медицинска сестра нямаше да се откажа.

— Бяхме ти намерили — обади се Очоа, — обаче гърбът му беше много космат.

— Казвам го за последен път — благодаря на детективи Роули и Очоа. Роуч, благодаря ви, че онази нощ сте дали кръв за мен. Предполагам, че сега официално сме...

— Странни — извика детектив Раймър, който беше дошъл от отдел „Кражби“.

— А, няма нищо — каза Очоа. — Знаеш ли какво, Руук? Сега носиш силата на Роуч.

— Използвай я мъдро — добави Роули.

Ники прочисти гърлото си.

— Приключвате ли?

— Приключих — отвърна Руук.

— Моят отряд да си дръпне столове, започваме.

Докато посетителите си тръгваха, а хората ѝ се събираха около белите дъски, Руук се доближи, огледа я внимателно и попита с нежен глас:

— По-добре ли се чувствуаш, откакто говорихме?

Тя неопределено вдигна рамене.

— Ще се оправя. Справям се с шока, като мисля единствено за разследването, само че Айрънс ми пречи. Помолих го за извънработно време и още хора, но се ослушва.

— Малоумник.

— Не знам какво да направя, за да го убедя. — Тя тръсна глава, за да се отърве от тези мисли. — Много ти благодаря за кафето. Можеш ли да се отбиеш в апартамента ми, за да провериш как изглежда след земетресението?

— Вече се отбих. Няма почти нищо счупено. Изправих картините, сложих плодове в купата, подредих джунджуриите и проверих дали мирише на газ. Всичко е наред, само асансьорът не работи. Три етажа са много нещо, но аз съм си издръжлив.

Ники му благодари, но вместо да ѝ каже „Няма защо“, той си придърпа един стол.

— Какво правиш?

— Настанявам се, нали имаме съвещание. — Той предугади възражението ѝ и каза: — Стига де, нали не си мислиш, че дойдох само за да ти донеса кафе?

* * *

Хийт започна с подробностите. Не беше нужно да съобщава кое е най-важното, не и на тези хора. Всички в стаята познаваха и нея, и миналото ѝ и бяха наясно. Ако думите ѝ не го издаваха, това правеха двете дъски и решителното ѝ поведение. Това беше Големият случай. Случаят на живота ѝ.

Всички внимаваха, никой не я прекъсваше, нито се шегуваше. Никой не искаше да ѝ попречи по някакъв начин. Всички споделяха една мисъл — „Да разрешим този случай заради детектив Хийт“.

След като бързо преразказа как сапьорите са открили куфара, тя използва снимките на неизвестната жертва, за да изброя основното —

че е била замразена, че е нямала никакви лични вещи или документи, както и че макар и непотвърдена, причината за смъртта вероятно е прободна рана в гърба, нанесена умело. След това им посочи снимките на камиона.

— Шофьорът ни съдейства и заедно с работодателя си ни помага да установим реда на доставките, за да разберем кога са оставили куфара в камиона. Можем да приемем, че е станало по маршрута за доставки, но не искам да приемаме нищо за даденост. Нищо. С което стигаме до първата задача, която ще възложа. Детектив Хайнзбърг.

Ники я хвани неподготвена — пристигаше със закъснение от кабинета на капитана.

— Какво става? — попита тя, докато сядаше.

— Искам да проучите дали шофьорът има предишни провинения. Проверете и всички останали, които са имали достъп до камиона преди да тръгне тази сутрин. Това включва всеки, който го е чистил, товарил, преглеждал или би могъл да остави куфара, преди шофьорът да потегли. — Хайнзбърг се настани и кимна. — Шарън, няма ли да си запишеш?

— Не, запомних всичко. — После, докато размишляваше, добави: — Ако шофьорът се е обадил на 911, сигурно не той е извършил, нали? Това не е ли излишна работа?

Ако балончетата с мисли съществуваха извън комиксите, това над главата на Хийт в този момент щеше да гласи „И още как“. Ники беше разбрала по трудния начин, че ако иска да ограничи щетите, които Хайнзбърг може да нанесе на един случай, е най-добре да й дава задачи, при които мързелът и липсата ѝ на усет за подробностите ще навредят най-малко.

— Ами, ще разберем дали е излишна работа, след като я свършите, детективе — отвърна тя и огледа стаята. — Детектив Фельр.

— Тук!

Той слушаше внимателно, наведен напред, подпрял лакти на коленете си. Щом чу името си, се изправи и подготви химикалката.

— Вие ще огледате маршрута за доставки. Това означава не просто да се отбиете в магазините и ресторантите, където е разтоварвал, но и да проверите дали е спирал да сипе бензин, дали е слизал, за да отиде до тоалетната, дали краде храна и оставя калмари

на чичо си, без да затваря вратата на хладилното помещение и така нататък.

— Ясно.

— Ще си сътрудничите с Роули. Като крал на видеонаблюдението той ще открие всички камери по пътя. Освен това, Роулз — отбеляза тя, а Роули вдигна брадичка, за да й покаже, че слуша внимателно, — естествено, надяваме се да открием кадри с куфара и човека или хората, които са го оставили в камиона, но освен това търси и очевидци. Пешеходци, продавачи въввестникарски будки, знаеш какво ми трябва.

— Всеки, който е видял камиона и всичко, което е станало в близост до него, по целия му маршрут — отвърна детектив Роули, описвайки задачата така, че да звучи тежка и изпълнима едновременно.

— Детектив Очоа, проверете отпечатъците веднага, щом ги получим. Освен това се свържете с ЦБПРВ^[1]. Проверете какви обаждания са постъпили за женски писъци, дори да става дума за семейни спорове.

— От колко до колко часа? — попита Очоа.

— Не можем да заковем часа на смъртта, преди в патоанатомията да направят допълнителни изследвания, след като трупът се разтопи, така че за начало ще се спрем на изминалите 48 часа и ще разширим рамката, ако се наложи.

Докато записваше това на дъската, Фелър попита:

— Мислиш ли, че може да е сериен убиец? Нямам нищо против да пусна метода му на действие в базата данни. Искам да проверя и дали датите на убийствата съвпадат с края на нечия присъда и така нататък.

— Добра идея, Ранди, заеми се.

— Ами ако е просто съвпадение? — попита Шарън Хайнзбърг. Останалите се размърдаха в столовете си, а Очоа дори скри лице в дланите си.

— Смятам, че си наясно какво мисля за съвпаденията, Шарън — отвърна Ники.

— Те обаче съществуват, нали?

— О, стига — възкликна Фелър, без да успее да скрие презрението си. — Нима смяташ, че съвсем различен убиец, който

действа по съвсем същия начин, съвсем случайно е пъхнал трупа в куфар, собственост на предишната жертва? Ако е така, ще си купя лотарийен билет.

Щом подигравателният смях затихна, Хийт каза:

— Добре, за да се застраховаме, ще проверим в Ибей и по околните магазини за вехтории, в случай че изникне нещо за куфара.
— И за да покаже колко сериозно взима тази вероятност, Ники добави:
— Шарън, защо не се заемеш и с това.

После Хийт сведе поглед към снимката на масата и щом я видя, енергията, която я движеше, откакто направи откритието на Кълъмбъс авеню, легко намаля. Тя обаче изправи рамене, наложи си да продължи и я вдигна към присъстващите.

— Това... — каза тя, но спря, притеснена, че гласът ще ѝ изневери. Периферното ѝ зрение засече някакво движение — Руук, който събра ръце пред себе си и ги стисна, изобразявайки сила. Този дребен жест я окуражи и Ники усети прилив на благодарност, че не го е изгонила. Отново спокойна, тя продължи: — Това е снимка на дъното на куфара.

После я закачи в горния десен ъгъл на дъската. Тишината в стаята бе нарушена от колективното скърцане на кожени колани, когато всички се наведоха напред. Светкавицата беше изсветлила куфара и вместо синьо-сив, той имаше цвета на небето по пладне. Точно в центъра бяха издълбани две букви: НХ.

Докато отрядът мълчаливо обмисляше почти призрачното им значение — малкото момиче, което ги ѝ изписало, сега стоеше пред тях, — ръката на порасналата жена закачи копие на същата снимка на втората бяла дъска.

— Ето я връзката — заяви детектив Хийт, черпейки от запасите си спокойствие и самоконтрол, за да овладее емоционалната си реакция. — Тази улика води десет години назад, към неразгаданото убийство на Синтия Троуп Хийт. — Тя начерта невидима дъга между снимките на двете дъски. — Този случай ще ни помогне да разрешим стария.

— И обратното — добавиха Роуч в един глас.

— Точно така.

Щом групата се пръсна, за да се заеме със задачите си, до нея си проправи път детектив Фельр.

— Ще разрешим случая — каза той. — Лично за мен той е единствен.

— Благодаря, Ранди, това значи много за мен.

Той остана на мястото си и зачака, сякаш искаше да каже още нещо и Ники отново зърна мълчаливата симпатия по лицето му. Беше си паднал по нея още първия ден, когато пътищата им се пресякоха — есента, когато неговото такси под прикритие първо се отзова на нейния зов за помощ. Оттогава уличното ченге грубиян се превръщаше в срамежлив гимназист всеки път, когато се окажеха насаме.

— Слушай, чудех се дали... ако още нямаш партньор... — Той не довърши, оставяйки на нея да прецени как да реагира. Тогава се намеси Руук.

— Всъщност, мислех си аз да си партнирам с детектив Хийт.

Фелър го огледа от главата до петите, сякаш току-що беше изпаднал от циркаджийски камион.

— Сериозно?

После се обърна към Ники.

— Мисля, че един следовател ветеран би бил по-подходящ от... един писател придружител, но може да си внушавам.

— Имаш предвид писателя придружител, който отнесе куршум, за да ѝ спаси живота?

— Така, чуйте ме — намеси се Ники.

— Имам предвид следователя ветеран, който отнесе куршум, за да ѝ спаси живота — каза Фелър, изправи широките си рамене и пристъпи към Руук.

— Знам как ще разрешим спора — обяви Руук. — Ще играем на „Камък, ножица или хартия“.

— Навит съм.

— Вие сериозно ли? — каза Ники. — Не, няма да играете на „Камък, ножица или хартия“.

Руук се наведе към нея и прошепна:

— Не се тревожи, ясен ми е. Мачо типовете като него винаги избират камъка. — Преди тя да успее да възрази, той преброи „Три, две, едно, давай!“ и протегна напред изправената си длан — знакът за „хартия“. Фелър беше изbral „ножица“.

— Ха-ха — изкиска се следователят. — Приятно ми беше, Руук.

— Извинявам се, че ще прекъсна танца на пауните — намеси се Ники, — но, Ранди, смятам да използвам таланта ти по-ефективно от това двамата да правим едно и също. Колкото до теб, Руук, не го приемай лично, но това не е случай, където имам желание да се спъвам в теб всеки път, когато се обърна.

— О, как бих могъл да го приема лично?

Тогава зад тях изникна капитан Айрънс.

— Г-н Джеймисън Руук, добре дошли отново в 20-то управление — поздрави той и на месестото му лице изгря усмивката на представител на търговската камара. Изблъска Фелър и стисна ръката му във влажната си дясна длан, докато го тупаше по рамото с лявата.
— На какво дължим честта? Нова статия ли пишете?

Наглите опити на командира за самореклама винаги засрамваха присъстващите, но не и него самия. Уоли Айрънс, който веднъж събори изчезнало двегодишно момиченце точно след откриването му, докато бързаше да се появи пред камерите, бе напълно лишен от способността да се смущава, когато става дума за пресата. Джеймисън Руук обаче се занимаваше със себеподобните му от началото на кариерата си насам и веднага се включи... Всъщност, вкопчи се във възможността в името на каузата.

— Хмм — каза той. — Зависи. Мислите ли, че тук има материал за статия, капитане?

— Ъъ, Руук — предупредително се обади Ники.

— Моля ви се — ухили се Айрънс. — Според мен случилото се направо изисква да напишете втора статия за моята детектив Хийт. — Ники се опита да привлече вниманието на Руук, като го гледаше вторачено и клатеше отрицателно глава. Той знаеше колко тежко бе понесла вниманието, което получи след статията му във „Фърст Прес“, но се престори, че не я забелязва.

— Втора статия? — каза той, сякаш заинтригуван от идеята.

— За мен е съвсем елементарно — отвърна Айрънс.

— В това отношение вие сте специалистът тук — каза Руук и припрянато „благодаря“ на капитана му показа, че изобщо не е схванал обидата.

— Може да се окаже обещаващо — продължи той. — Аз обаче не съм редактор, така че не очаквайте чудеса. Хрумването ви обаче ми

допада. — Руук потърка брадичката си и каза: — Такава статия обаче се нуждае от действие, а не просто от преповтаряне, капитане.

— Съгласен съм.

— Например... Наясно съм, че детектив Хийт е в пълна готовност, както и отрядът и, но ще ми бъде много по-лесно да убедя издател да се ангажира със статията, ако мащабът ѝ е по-голям. Допускам, че като ръководител вече сте отделили всички ресурси, с които разполагате. — Той едва се сдържа да намигне на Ники и продължи: — Например да осигурите пари за извънработно време и... не знам, допълнителен персонал от другите отдели и управления?

Айрънс свърши чело.

— Обмислям го.

— Виждате ли, това е нещо ново, което би ми свършило работа. Шеф на управление се бори с бюрокрацията, за да осигури ресурси за своите следователи. Лидер, който може да разреши един стар и един труден нов случай с един-единствен удар. — Той се изкиска. — Ето, измислих заглавие!

Капитанът усилено закима и се обърна към Ники.

— Хийт, ще ви осигуря ресурсите, които обсъдихме преди малко.

— Благодаря ви, сър — отвърна тя и леко се усмихна на Руук.

— Освен това, капитан Айрънс...

— Да?

— Мислех си, че след като вече съм отново във форма, може да се върнем към модела, който следвах при първата статия и отново да приджушавам детектив Хийт. Това е много ефективен начин на работа, а и така ще мога директно да опиша резултата от вашите действия и — ако се стигне до статия — вече ще бъда в стартова позиция.

— Готово — каза Айрънс, а Фельр поклати глава и се отдалечи.

— Хийт, изглежда, че Динамичният дует отново се събра — обяви капитанът, докато вървеше към офиса си.

— С какво още мога да ви услужа, детективе? — попита я Руук.

— Искам само да заява, че след като показа какъв манипулятор си, вече знам, че си непочтен и не може да ти се вярва. За нищо.

Руук само й се усмихна и каза:

— Няма за какво.

[1] Център за борба с престъпността в реално време. — Бел.прев.

ТРИ

Руук тръгна към очуканото бюро в ъгъла, където бе седял първия път, когато я приджуряваше, понесъл същия изоставен стол на колела, който винаги си избираваше. Хийт веднага седна на компютъра, за да си избере допълнителни хора, преди капитан Айрънс да е осъзнал, че са го надхитрили. Детектив Раймър от „Кражби“ се вписваше добре, така че тя подаде молба да ѝ го пратят. Като партньори Малкъм и Рейнълдс, също от „Кражби“, бяха почти толкова страховити, колкото Роуч. Беше чула, че двамата вече са били пратени да работят под прикритие в отдел „Наблюдение и задържане“, но въпреки това прати имейл на шефа им, за да помоли да ѝ ги заеме, като даде да се разбере, че ще го счита за лична услуга.

Рандъл Фелър се върна при нея без признания да го е притесnil фактът, че преди минути е бил изместен от Руук. Също както останалите в тази стая, той мислеше на първо място за поставената му задача и веднага ѝ даде да прегледа ксерокопието, което беше направил на маршрута на шофьора.

— Ще отида да разпитам хората, преди да дойде следващата смяна и спомените им да избледнеят. Смятам да откъсна Роули от служебната му съпруга, за да огледаме заедно камерите.

— Очоа няма да възрази, щом е само за един ден. Връзката им е по-сериозна — добави тя, преди да си тръгне, като се усмихна сухо.

От административните офиси някой извика, че на телефона е Лорън Пари от патоанатомията и Хийт му измъкна слушалката, преди да е довършил изречението.

— В имейла ти пишеше да те тормозя на воля — каза приятелката ѝ.

— Ти, Лорън? Никога не ме тормозиш, особено ако новините са добри.

— Добри са.

— Да не си идентифицирала жертвата?

— Не още.

— Значи новините не са добри, мило другарче — Ники се постара да звучи шеговито, но истината прозираше под меката обивка.

— Ами ако ти кажа, че ставите вече започват да омекват?

Хийт взе химикалка и седна зад бюрото.

— Това са почти прилични новини, Лор, продължавай.

— Първо, това означава, че не е била дълбоко замразена. — Хийт си представи коледна пуйка в камерата, но избута тази мисъл встриани.

— Това заключение ни е от огромна полза, Ники. Оставих я на вентилатори, за да покача температурата ѝ постепенно, без да разрушавам тъканите, и движението на ставите означава, че ще можем да я изследваме по-рано.

— Колко по-рано?

— Днес следобед — отвърна патоанатомът и добави: — Извън това обаче полузамразеното ѝ състояние означава, че не са я качили на камиона в полунощ. Ако беше прекарала толкова часове в контейнер с изолация, щеше да е напълно замразена, така че поне засега можеш да приемеш хипотезата, че са я натоварили някъде по пътя рано тази сутрин. — Хийт се замисли дали да не извика детектив Хайнзбърг от товарителницата, но се отказа. По-добре беше да се потруди напразно там, отколкото да нанесе вреда някъде другаде. — Освен това може да успея да установя часа на смъртта с по-голяма точност, тъй като ледените кристали може да не са успели да разкъсат клетките. Ако извадим късмет, ще мога да измеря мелатонина в епифизната жлеза, да взема урина и да ти дам точен интервал.

Детектив Хийт си беше имала работа с достатъчно аутопсии, за да схване всички индикации и да състави правилните въпроси.

— Има ли следи от хипотермия?

— Не.

— Значи можем да приемем, че когато са я изложили на минусовите температури, вече е била мъртва?

— Бих заложила на това — отвърна д-р Пари. — И още нещо. Скоро пръстите ще се размразят достатъчно, за да взема отпечатъци. Знам, че ти трябват за вчера, но проявявам търпение, за да не разкъсам тъканта.

— Кога?

— Ама че си припряна.

— Кога?
— До час, сигурна съм.
— Ей, Лорън?
— Какво?
— Новините са добри — каза Ники. — Благодаря ти, че ме изтормози.

Щом затвори, Руук дойде при нея и каза:
— Нали знаеш, че ако не бяхме на работното ти място, щях да те разтроя, да те гушна или и двете?
— Благодаря ти, че не го правиш.
— Ти си моят герой, сериозно говоря. Изобщо не знам как се справяш.

— Недей — каза тя. — Моля те, не тук и не сега.
— Разбрано — отговори той и вдигна двете си ръце, за да изрази изненада. Руук я познаваше достатъчно, за да е наясно, че въпреки емоциите, които кипяха в нея, Ники разполага с непробиваема стена, която ги държи изолирани. Чувствата ѝ бяха дълбоки и страстни, така че тя се беше научила да ги заключва. Неочаквано Джеймисън Руук се бе окказал във владение на някои от ключовете и разумно реши да изостави темата. Бързо мина на друга скорост, като огледа стаята, в която кипеше дейност, каквато не беше виждал никога преди.

— Изглежда, че сте добър надзирател, детектив Хийт. Или надзирателка? В днешно време никога не съм сигурен какво да кажа.
— Тепърва започваме — бе единственото, което каза тя.
— И какво смяташ да правиш?

— Аз ли? Ще продължа да подкарвам стадото. Ще умолявам, докато ми дадат назаем или се наложи да открадна униформени полицаи, които да излязат навън със снимката на жертвата, щом се разбере къде трябва да я показват. Може да сляза с колата до 30-та улица, за да присъствам на аутопсията, щом трупът се разтопи.

— Мисля, че с теб имаме по-важна работа.
Ники го изгледа с недоверчиво присвти очи — отлично познаваше този поглед.

— Защо това вече не ми харесва?
— Много си сладка — каза той. — Това винаги е първата ти реакция... докато накрая разбереш, че съм прав.

Руук тръгна към белите дъски, а след известно колебание тя се предаде и го последва. Щом го настигна, той застана пред дъските, балансирайки с длани, сякаш бяха везни.

— Внушавам ли си, или тук има известен дисбаланс?

— Така е, по време на съвещанието се съсредоточих върху второто убийство. Подробностите за убийството на майка ми са твърде много, за да се съберат на една дъска. — Тя почука по слепоочието си.

— Повярвай ми, всичко е тук.

— Ето защо — каза той, като имитира движението й, почуквайки по дъската, — трябва да съсредоточим усилията си тук.

— Руук, правила съм го. Изживявам това убийство от десет години.

— Не и с мен.

— Не мога да изпусна новия случай от поглед.

— Стига, ти самата каза, че разрешиш ли единия, готов е другият. — Той разпери ръце по посока на жужащото помещение. — Едното колело вече се върти прекрасно. Какво ще загубим, ако обмислим стария случай — ти от гледна точка на опита си, а аз — на това, че съм нов?

— Това ще означава да се върнем назад — десет години.

Той се усмихна и кимна.

— Моите извинения към Принс, но с теб ще си партнираме така, сякаш е 1999-та.

— Принс може да ти прости, но мен ме отпиши. — Руук продължи да настоява, подчертавайки логиката в хрумването си с безочливо мълчание и играещи вежди. Накрая Ники каза: — Няма време да прегледаме целия случай.

— Защо не започнем, като говорим с главния следовател по него?

— Той се пенсионира — каза Хийт, а бързият й отговор му подсказа, че тя не само държи нещата под око, но и е наясно, че задачата няма да е лесна. — Кой знае къде е сега?

— Точно сега не знам, но днес по обяд Картър Деймън, пенсиониран следовател от нюйоркската полиция, ще обядва с нас и „Пи Джей Кларк“ на 63-та улица.

— Руук, ти си непоправим.

— Знам. Веднъж се опитах да бъда поправим — изкарах точно едно лято, преди да вляза в пубертета. Беше малко скучно. Да бъда

непоправим не просто беше по-забавно, но и жените ми пускаха повече. Което също е забавно. — Той погледна часовника си. — О-о, дванайсет без петнайсет. Метрото ли ще вземем, или ти ще караш?

* * *

По пътя към метростанцията на 79-та улица Руук не каза кой знае какво. Вървеше бързо, за да попречи на Ники да размисли и да остане в управлението, за да човърка новата улица, вместо да се върне назад във времето заедно с него. Докато стояха прави в метрото, очаквайки втората спирка, тя каза:

— Значи си разбрал кой е главният следовател по случая и къде да го намериш?

— Да кажем, че докато се възстановях, се нуждаех от хоби. В един момент ми писна да гледам теле новели.

Вратите се разтвориха и тя го последва на перона. По обяд станцията на 66-та улица винаги беше пълна, но заради земетресението тълпата този ден бе още по-гъста. Релсите и подземната инфраструктура бяха обявени за невредими, но повърхностните щети тепърва трябваше да бъдат почистени и платформите бяха разполовени от ограничителни ленти, които да държат пътниците далеч от плочките, нападали от стените. На много спирки из града имаше инсталации с рисунки, снимки и картини с теми, които подхождаха на съответния квартал, и цялата стена на станцията до Академията по изкуствата „Линкълн“ бе покрита с впечатляващ стъклопис. Цели парчета от шедьовъра се бяха отчупили при труса и подът бе покрит с късчета от воини с театрални костюми, оперни певци и гимнастици в полет. Асансьорът, който водеше до улицата, също не работеше и докато се качваха по стълбите, пред Хийт и Руук се изпречи възрастна жена, която се бореше с проходилката си. Двамата ѝ се представиха и всеки от тях ѝ подаде ръка, за да ѝ помогнат да изкачи последните пет стъпала. Зад тях един непознат мъж с вид на изпечен гангстер, чийто врат и ръце бяха покрити с плашещи татуировки, потупа Хийт по рамото и предложи да качи проходилката на Силвия. Това е Ню Йорк сити по време на криза.

Щом се изкачиха, Силвия потегли към книжарница „Барнз и Ноубъл“, като мелодично благодареше на Хийт, Руук и гангстера, който тихо бе тръгнал в обратна посока, към „Джулиард“. Ники забеляза, че на рамото му виси кларинет.

Докато пресичаха парка „Данте“, където Бродуей пресича „Кълъмбъс“, малка група демонстранти, заобиколили статуята на Филип Джонсън, закрещяха зловещо, предупреждавайки ги, че това земетресение е лоша поличба. Един от тях размаха самоделния си плакат към Ники и тя прочете „Краят е близо!“. Докато пресичаха улицата на път към ресторантa, тя се обърна, за да го погледне още веднъж. Надяваше се наистина да е така. Само че Джеймисън Руук я хвани под ръка и я върна обратно в началото.

Ресторантът „Пи Джей Кларк“ на площад „Линкълн“ беше отворил едва преди две години, но вече навяваше атмосфера на стара нюйоркска кръчма — от онези, където може да хапнеш чудесен бургер с бира или да си поръчаш нещо съвсем прясно от бара за сурова храна. В най-първия „Пи Джей“, отворил прати в Ийст Сайд преди повече от век, се подвизавали Дон Дрейпър и неговите лудетини, както и знаменитости като Синатра, Джаки Онасис и Бъди Холи, който предложил там брак на жена си още на първата им среща. Докато вървеше след Руук до тяхната маса, Хийт забеляза само едно познато лице. Не беше на знаменитост, но при вида му коленете й омекнаха.

Картър Деймън може да беше излязъл в пенсия, но навиците на едно ченге не го оставят, така че той седеше с гръб към стената, за да наблюдава помещението над ръба на чашата с блъди мери. Стана, за да ги поздрави, но не свали поглед от Ники дори докато се ръкуваше с Руук. В очите му се мерна нещо — заприлича й на тъга, може би срам, може би водка. А може би и трите.

— Пораснала си — каза й Деймън, щом седнаха. — Аз пък просто оstarях.

Наистина късата коса и мустаците му бяха по-прошарени, а под очите му имаше торбички, но на петдесет години Деймън все още имаше стройната фигура на човек, който се грижи за формата си и идеално се намести в образа, замръзнал в паметта й, когато го видя за пръв път в най-ужасната нощ в живота си.

— Съжалявам за загубата ви — бяха първите му думи. Деветнайсетгодишната Ники вдигна глава от дивана до пианото.

Изобщо не го беше забелязала. Мислите ѝ тънха в мъгла, беше като хипнотизирана от кръвта на майка си, която червенееше по крачолите на дънките ѝ. Петнатата бяха влажни, но студени — бе люляла тялото ѝ, простирано на кухненския под, докато парамедиците и някаква полицайка най-сетне я откъснаха от него. Докато детектив Деймън ѝ обясняваше кой е, зад гърба му проблясваха светковици от фотоапаратите в кухнята и я караха да се свива. Когато ѝ каза, че той ще разследва престъплението, най-важната дума — престъпление, — съпроводена от две просветвания, я разтърси, разкъса мъглата и я хвърли във въртоп от кристална яснота, от която всяка дребна подробност се запечата в главата ѝ като дигитален видеозапис. Тя забеляза златната значка, закачена на джобчето на спортното му сако, под което вместо риза носеше стара тениска с логото на „Джетс“ и раздърpana яка, сякаш беше излязъл набързо от къщи, изоставяйки трапезата за Деня на благодарността заради обаждане от 13-то управление. От апартамент до Грамърси Парк бяха позвънили на 911, униформените вече пътуваха натам. Вероятно убийство, заподозреният или заподозрените бяха избягали.

Когато се случи, Ники се намираше на две пресечки оттам и избираще подправки в супермаркета. Щом се замислеши за това, винаги ѝ се струваше толкова тривиално. Толкова банално. Разглеждаше подредените по азбучен ред бурканчета и най-важното нещо в живота ѝ беше да открие канела на пръчици — на пръчици, не на прах, — докато в този миг майка ѝ поемаше последния си дъх. Щом ги откри, тя триумфално ѝ се обади, за да се похвали и да попита дали да ѝ вземе още нещо. След шест позвънявания се включи телефонният секретар. „Здравейте, обажда се Синтия Хйт. Не мога да дойда до...“. След това майка ѝ вдигна — месеше тесто за пай в кухнята и трябваше да избърше маслото от ръцете си, преди да отиде до телефона. Както винаги, не знаеше как да изключи секретаря, без да прекъсне връзката, така че го остави да записва, докато Ники слушаше.

— Може да ми потрябва мляко. Имам една отворена бутилка в хладилника, чакай да видя колко е останало.

След това на пода падна чаша, майка ѝ изписка. Ники извика толкова силно, че хората в супермаркета извърнаха глави. Майка ѝ не отговори, само отново изкрещя и изпусна телефона, който с тръсък падна на пода. Ники вече беше изхвръкнала от магазина, разтварящи

вратите със сила, и тичаше между колите, като викаше майка си и я умоляваше да ѝ каже нещо. Чу приглушения глас на мъж и кратко сбогуване. После майка ѝ изскимтя и тялото ѝ тежко се строполи до телефона, последвано от издрънчаването на нож. Разнесе се съскане, когато някой отвори вратата на хладилника. Бутилките вино, които се изучаваха на рафта за празничната им вечеря, издрънчаха. Ники чу изчаткане, после съскане от отварянето на кутия безалкохолно. Пауза, после шум от отдалечаващи се стъпки. Оставаше ѝ още една пресечка, когато чу тихия стон на майка си и последната ѝ дума.

— Ники...

— Благодаря ви, че се отзовахте толкова бързо — каза Руук.

— Шегувате ли се? С какво мога да помогна? — Той отново погледна към Ники. — Признавам обаче, че ми е трудно. — Той отпи още една гълтка от коктейла си, като я наблюдаваше иззад ръба на чашата. Тя се зачуди дали вкусът му не му напомня за провала.

— На мен също — отвърна тя.

Деймън остави чашата.

— Разбира се, обзалагам се, че за теб е десет пъти по-лошо. Сега обаче самата ти си ченге и знаеш как е. Слушайте, които не си разрешила, не те оставят на мира. Нито да спиш нощем.

Ники събра сили да му се усмихне и каза:

— Така е.

Учтивият ѝ отговор признаваше болката му заради липсата на справедливост, без да го оправдае за това, че не си е свършил работата. Отговорът ѝ му оказа влияние — лицето му стана пепеляво и той се обърна към Руук.

— Тази среща за някоя статия ли се отнася? Смятате да пишете за случая ли? Защото мисля, че го отразихте достатъчно подробно в онази, която излезе преди няколко месеца.

Ето пак. Ники ненавиждаше тази статия. Макар че Джеймисън Руук я бе обрисувал като един от най-добрите следователи в Ню Йорк, материалът му я бе превърнал в знаменитост за известно време. Време, което би предпочела да си върне обратно. Деймън явноолови чувствата ѝ и ѝ се притече на помощ.

— Така или иначе няма никаква нова информация.

— Всъщност има — каза Руук. Бившето ченге изправи рамене и леко вдигна глава, за да прецени добре писателя. Беше твърде опитен и

предпазлив, за да приеме на доверие думите на някакъв си журналист. Детектив Хийт обаче кимна утвърдително и той каза:

— Бре, дявол да го вземе! Наистина ли? — Деймън се усмихна сам на себе си. — Нали все ни казват да не се отказваме, да не губим надежда...

Думите му ѝ прозвучаха кухо, защото той бе направил и двете, но тя не беше дошла тук да го обвинява. Стратегията на Руук — да му позволи да погледне на престъплението с непредубедени очи — ѝ се струваше достатъчно обещаваща, за да му съдейства. Затова разказа на бившия главен следовател, че днес сутринта убита с нож жена е била открита в куфара на майка ѝ. При всяка подробност той се оживяваше, кимайки с цялото си тяло и щом тя приключи, каза:

— Спомням си как описах откраднатия куфар.

Деймън замълча, докато келнерът вземаше поръчката им. Ники поиска чаша вода „Сан Пелегрино“, а Руук — кола лайт. Деймън побутна недовършения си коктейл по покривката и каза:

— Кафе, без захар.

Щом келнерът се отдалечи достатъчно, той отпусна глава назад и изрецитира по памет:

— Голям, марка „Американ Туристър“, от седемдесетте години. Синьо-сив, твърд, с хромирана изтегляща се дръжка и две колела. — Той се наклони към Руук, тъй като Ники беше наясно с останалото. — Решихме, че го е взел, за да отнесе плячката от обира.

— Това ли беше заключението ви, убийство заради обир? — попита Руук.

— Само това изглеждаше логично — сви рамене Деймън, но се наежи, щом той извади бележника си, за да си записва. — Нали не пишете статия?

И двамата отговориха отрицателно и той се прокашля, явно облекчен, че няма да се появи из вестниците като ченгето, което не е успяло да разреши случая.

— Действително имаше обир.

— Кога? — попита Руук. — Ники се е прибрала минути след убийството.

— Който и да е обрал апартамента, направил го е преди това. Липсаха вещи от голямата спалня и втората спалня, в която е бил офисът. Може да е станало, докато двете дами са били в кухнята.

Миксерът е бил включен, телевизорът — също, освен това са си говорели. Според мен обаче е станало, след като Ники е отишла в супермаркета. Имало е достатъчно време.

Руук се обърна към нея — чуваше това за пръв път.

— Поразходих се, това е — обясни тя и мускулите на врата ѝ се стегнаха. — Беше приятна вечер, времето беше меко за сезона и се разхождах около половин час.

Тя скръсти ръце и се обърна настрани. Явно не желаеше да разиска този въпрос.

— Какво е било откраднато?

— Всичко е в доклада — каза Деймън. — Тя има копие.

— Кажете ми в общи линии.

— Бижута и малки златни и сребърни фигурки с антикварна стойност. Пари в брой. Освен това доста добре бяха разчистили бюрото.

— Това разпространено ли е? — попита Руук. — Бижута, злато и документи от бюрото?

— Не е типично, но не е и нечувано. Може да е бил крадец на самоличности, който е търсил паспорти и номера от социални осигуровки. Или аматър, който е грабил наред. — Тойолови скептичния поглед, който Руук отправи към Ники и каза: — Вече бяхме отхвърлили всичко друго.

— Разкажете ми.

— Ти имаш всички подробности — каза Деймън на Хийт. Имаше право, но смисълът от това упражнение беше Руук да чуе всичко от устата на разследващия, а не от приятелката си.

— Достави му това удоволствие.

Келнерът донесе напитките, те отказаха да поръчат друго, Деймън отпи от кафето си и започна да изброява на пръсти:

— Първо, отхвърлихме Ники. Очевидно не е била у дома, а и алибите ѝ беше записано на телефонния секретар. Часът съвпадаше с този, отчетен от камерите в супермаркета. Второ, нямаше изнасилване.

— Което не значи, че това не е било част от мотива, въпреки че се не е случило, нали? — попита Руук.

Бившето ченге поклати глава и направи физиономия.

— Не мисля. Не казвам, че не може да става дума за обир и изнасилване, защото такива неща се случват. Само че за такова кратко

време — приемам, че се е случило през тридесетте минути, докато Ники се е разхождала — опитът ми показва, че става дума за едното или другото. Смятам, че г-жа Хийт е видяла крадеца и това ѝ е коствала живота.

— Трето — подкани го Руук и зачака.

— Трето. Отхвърлихме баща ѝ. Темата е неприятна, но първият заподозрян винаги е съпругът, особено ако е бивш. Семейство Хийт се бяха развели наскоро, но без напрежение, освен това ние си направихме разследването и Джефри Хийт имаше алиби. Беше на почивка в Бермуда, където му съобщихме за убийството.

Руук погледна към Ники, която мълчеше stoически, все още обърнала профила си към него. Щом Деймън я попита „Как е баща ти?“, лицето ѝ се изопна.

— Говорила ли си с него напоследък?

— Може ли да продължаваме нататък? — попита Хийт и погледна часовника си. — Трябва да се връщам при отряда.

— Извинявай, на някой мазол ли стъпиhi?

Тя не отговори, така че той сви още един пръст.

— Четири, майка ѝ още не беше започнала да се среща с други мъже, така че нямаше ухажори, които да сплашим. — Ники нетърпеливо въздъхна и отпи голяма глътка минерална вода. — Конфликти на работното място? — продължи Деймън, свивайки кутрето си. — Никакви. Синтия Хийт преподаваше пиано и всички бяха доволни от нея. С изключение може би на няколко единадесетгодишни хлапета. — Той разтвори пръсти и започна от показалеца. — Врагове? Доколкото можахме да преценим, никакви. Нито кавги със съседите, нито юридически спорове.

Ники се намеси, като за пръв път постави заключенията му под въпрос.

— Открихте ли онова синьо чероки, което отпраши с превищена скорост и си удари калника на нашата улица онази вечер?

— Хмм. Не. Казах им, но никой нищо не откри, знаеш как е в такъв голям град, когато не знаем регистрационните номера.

— Може ли да попитам кога за последен път провери дали откраднатите бижута са били продадени или заложени? — попита тя.

— Виж какво, пенсионирах се преди три години! — Семейството на съседната маса се втренчи в тях, така че той заговори по-тихо. —

Всички се постарахме, направих каквото можах. Старият ти шеф също.

— Монтроуз ли? — Семейството отново извърна глави и този път беше ред на Ники да понижи тон. — За капитан Монтроуз ли говориш?

— Не знаеше ли? Той ми се обади веднага, след като ти постъпи в неговия отряд. Помоли ме да му разкажа за разследването и също не откри нищо. Трябва много да е държал на теб, за да направи такова нещо.

— Капитан Монтроуз беше забележителен човек — отвърна ти, докато обмисляше новината.

— Ти му се отплати — отбеляза той и отпи от кафето си. — Знам какви усилия положи да изчистиш името му.

— Така се прави.

— По новините казаха, че си отнесъл куршум в гърдите, за да я спасиш — каза Деймън на Руук и посочи с глава към Ники.

— Така се прави — отвърна Руук.

— Мен ме пристреляха през първата ми година — продължи той и потупа с пръсти по дясното си рамо. — Но това е нищо в сравнение с рехабилитацията, нали?

— Рехабилитацията е кошмар.

— Всекидневни дози ад — засмя се Деймън.

— С кратки престои в чистилището. Имам си личен садист на име Гитмо Джо.

— Терапевтът ти се нарича Гитмо Джо?

— Не, аз го наричам така. Всъщност името му е Джо Гитман.

— Гитмо Джо. Много ми хареса. Подлага ли те на изтезания с вода?

— Такова чувство имам. Идва всеки ден и понякога ми се ще да можех да издам няколко терориста, за да го накарам да спре.

Деймън отново се разсмя, но хвана погледа на Ники и замъркна.

— 2003-та — каза тя. — Последния път, когато си проверил дали вещите ни са се появили, е бил през 2003-та. Преди седем години.

— Откъде знаеш?

— Четири години преди да се пенсионираш.

— Щом казваш.

— Извършил си последната проверка на 19 февруари, 2003 г.

Надвисналото мълчание подсказа на сервитьора да се изниже, без да им каже нищо. Беше усетил напрежението.

Накрая Картър Деймън се приведе напред, а дълбоко в зачервените му очи се четеше нещо като молба.

— Ники... детектив Хийт... Понякога следата изстива, знаеш това. Виновни няма. Но продължаваш напред. — Тя не отговори, а той продължи с дрезгав шепот: — Много работих по този случай. Блъсках като куче.

— Докато спря да блъскаш.

— Нужно ли е да ти напомням колко убийства стават в този град?

— Колко от тях са на майка ми?

Той поклати глава и си върна равновесието, а моментната му уязвимост се превърна в защитна стена.

— Не, не може така. За теб това е един-единствен случай, а за мен е само един от много. Нищо не можех да направя, работата залива всички ни.

— Г-н Деймън — каза тя, като не му оказа уважението да спомене чина му. — Говорите така, сякаш всъщност сте свършили работата си, а на мен ми се струва, че сте се отказали от нея четири години преди пенсионирането си.

— Това не е честно.

— Колко странно — каза тя. — И аз си мислех същото.

— Ей, кучко, ако си мислиш, че можеш да се справиш по-добре от мен, давай.

Хийт стана.

— Само гледай.

Руук хвърли няколко банкноти на масата и я последва.

* * *

До управлението имаше доста път и те взеха такси, за да може Хийт да говори по телефона — в метрото нямаше да има покритие. След като даде адреса на шофьора, той й каза:

— Нали знаеш, че според лекаря трябва да кача малко килограми? Искам да отбележа, че никак не ми помагаш.

Тя прегледа съобщенията си и каза:

— Какви ги плешиш, Руук?

— Тази сутрин не закусвахме, но не се оплаквам, пропуснахме това, за да правим дивашкиекс. — Руук забеляза вдигнатите вежди на шофьора в огледалото за обратно виждане и се наведе напред. — Няма нищо, братовчеди сме, но не първи.

Ники се плъзна надолу в седалката, опитвайки се да потисне смяха си. Така правеше Руук, особено когато я обземеше мрачно настроение — караше я да се смее и да продължи напред. Той се обърна към нея и продължи:

— Преди малко пък обядвахме с господин, а не детектив Картьър Деймън — и не си мисли, че не разбирам значението на пропуска ти — и единствените калории, които погълнах с това ядене, дойдоха от диетична безалкохолна напитка.

— „С това ядене“? — повтори тя, докато прослушваше едно съобщение и набираше подателя. — Кой говори така в днешно време?

— Един майстор на словото, изпаднал в делириум поради паднала кръвна захар.

Ники вдигна ръка.

— Звъня на Лорън Пари.

— Страхотно, патоанатомът. Ако не ям, скоро и без това ще се видим.

Руук я оставил пред управлението и помоли шофьора да го откара в апартамента му в Трибека, за да проучи някои неща и да прочете документите по случая, които Ники обеща да му изпрати. След като прати имейла, Хийт събра отряда около белите дъски, за да им каже новините, започвайки с обаждането на Лорън.

— Току-що ми се обади патоанатомът. Вече имаме приблизителен час на смъртта, а именно завчера през нощта, между десет вечерта и два сутринта. — Тя направи пауза, за да им позволи да си запишат и продължи: — Освен това получихме отпечатъци, детектив Очоа вече ги качи в базата данни. Засега няма съвпадения, но да се надяваме, че ще излязат. По кожата на жертвата са били открити остатъци от почистващ препарат, който се среща в лабораториите. — Ники взе маркер и посочи мърлявото петно на коляното на убитата. — Освен това резултатите от изследванията сочат, че това петно, както и мръсотията по обувките й, съдържат елементи, които се срещат по

железопътните релси. — Тя спря за миг, за да огледа помещението. — Радвам се отново да видя детектив Раймър сред големите деца.

Очоа даде тон за традиционното хорово „Добре дошъл, Опи!“, като използва южняшкия прякор на следователя.

— Раймър, ти ще си партнираш с Фелър, щом се върне от огледа на видеозаписите с Роули. Защо не започнеш отрано, като провериш дали има постъпили жалби за изчезнали аптекари, лабораторни техници, лекари и така нататък? Ако се сетиш някоя друга професия, при която се използва промишлен разтворител, провери и нея.

— В химическото чистене на Очоа, например — каза детектив Рейнълдс и отприщи порой от подвиквания по адрес на Оуч.

— А, да — каза Хийт. — Ето ги и неудържимите Малкъм и Рейнълдс. — Веднага ще ви намеря работа — проверете дали не е работела в железопътните линии или в метрото. Както виждате — отбеляза тя, посочвайки снимката на жертвата в куфара, — облечена е като мениджър или началник, така че започнете с тях в Човешки ресурси, но не пренебрегвайте кондукторите и обикновените служители.

— Ясно — отвърна детектив Малкъм.

— Помолете охраната да прегледа записите от камерите. Жертвата може да не е била служител, а пътник, който се е опитал да избяга от убиеца по релсите.

В общия офис бурно нахлуха Роули и Фелър, но забавиха ход, щом видяха, че тече съвещание. Ники видя оживлението им и каза:

— Край на съвещанието.

Щом Хийт затвори вратата към килера, в който Роули неуморно преглеждаше видеозаписи, Фелър каза:

— Права беше да ни накараши да проверим камерите в близост до спирките на камиона. — Той взе листа с маршрута на шофьора и й показва отбелязаните с лястовичка адреси, които водеха до един, ограден с кръгче. — Този запис е от камера, разположена три номера след последната спирка на шофьора в едно ресторантче за гирос в Куинс, преди да потегли към Манхатън.

— На „Нордърн Булевард“, до ъгъла на „Франсис Люис“ и 44-то авеню — добави Роули, докато въвеждаше някакви команди в компютъра. — Извадихме късмет, намерих това в бижутерски магазин.

Напоследък толкова често им чупели витрината, за да крадат, че си взели HD камера. Няма да останеш недоволна.

Той се увери, че Ники е готова и включи видеото.

На записа се виждаше синьото кадифе в празната витрина — бижутата бяха прибрани в сейф за през нощта. Часът беше малко преди пет и половина сутринта, а по улицата почти не минаваха коли. На тротоара нямаше никой, до момента, в който от паркинга зад магазина за електроника от другата страна на улицата изникна мъж. Беше навел глава, а лицето му не се виждаше заради завесата от коси. Очите на Хийт обаче се заковаха върху сиво-синия куфар, който влячеше зад себе си към бижутерския магазин. Непознатият се обърна с гръб към камерата и го качи от улицата на тротоара, използвайки и двете си ръце, но не успя да го уравновеси. Куфарът за малко щеше да се прекатури, но той протегна ръка, за да го задържи и мощните мускули издуха ръкавите на тениската му. След като го закрепи на двете му колела, мъжът продължи напред и мина точно пред витрината, където ярката светлина зад нея явно привлече вниманието му, защото той се обърна да надникне. Роули натисна пауза и извади съвсем ясна снимка с висока резолюция. Дълбоко поставените очи гледаха право в лещата и Ники за миг остана безмълвна, давайки си сметка, че това лице може би принадлежи на убиеца на майка ѝ.

— Добре ли си? — попита Фельър.

— Какво става ясно от тази снимка? — бе единственото, което каза тя.

Роули погледна бележките си.

— Че е на около 45 години, висок от метър и седемдесет и пет до метър и осемдесет. Тегло около 100 килограма, предвид мускулите. Под яката му се вижда някаква татуировка. Носът му е бил чупен, вероятно преди години. Като цяло изглежда врят и кипял.

— На бас, че е лежал в кафеза — каза Фельър. — Тия мутри ги разпознавам от пръв поглед.

— Интересно дали не е бил там през последните десет години — добави Роули.

— Да не избръзваме — предупреди ги тя, като го каза колкото на тях, толкова и на себе си. — Направете писмено описание и го разпратете със заповедта за издирване. Извадете близък план на татуировката и я прекарайте през базата на ЦБПРВ. Нищо, че е

частична — вършили са чудеса и с по-малко. И наистина сравнете снимката с архивите на затворите, след като я разпратите. По възможност да стане веднага, може и по-рано.

— Вече записах JPEG файл — каза Роули. — Има ли друго?

— Да. Ти наистина си Кралят на видеонаблюдението.

* * *

Щом отвори вратата на апартамента на Руук, я посрещна миризма на билки. Коридорът и кухнята бяха тъмни и тя доволи бледото блещукане на свещи, отразено в стените и металните уреди. Светлината идваща от голямата стая от другата страна на плота, придружена от отнесена инструментална музика. Ники тихо закачи ключовете си в антрето с надеждата, че няма да го разочарова, като го помоли да отложат романтичната вечер. След изтощителния ден, който бе преживяла, единственото, което я блазнеше, беше комбинацията „пица и CNN, а после — в леглото“. Може би дори би пропуснала храната и новините.

— Тук съм — разнесе се гъгнешият му, разсеян глас. Звучеше така, сякаш е отворил виното и без нея. Ники влезе в кухнята, надзърна над плота и видя Руук, изтегнат върху маса за масаж. Задникът му беше покрит с кърпа, а една удивително красива жена с болнични дрехи разтриваше единия му хълбок в опасна близост до идеално заобленото полукълбо. Руук ги представи една на друга, без да вдига глава от възглавницата.

— Ники, това е Салина, Салина, това е Ники.

Салина я погледна само за миг, колкото да покаже разкошните си зъби, прошепна „здравейте“ и отново се съсредоточи върху мястото, където кърпата докосваше горната част на бедрото.

— Ммм — измърка Руук.

— Много сте напрегнат — каза Салина.

— Ммм — отвърна той.

— Извинете — каза Ники, проправи си път през тъмния коридор, влезе в спалнята и затвори вратата.

Когато той се появи по-късно, загърнат в халат, тя седеше на леглото с кръстосани крака и работеше на лаптопа си.

— Не беше нужно да се криеш тук.

— Е, нямаше да стоя там, докато те обработва масажистката ти.

— Всъщност, тя е физиотерапевт. От агенцията я пратиха, за да замести Гитмо Джо. Не е ли страхотно?

Тя затвори капака на макбука си.

— Още ли е болен?

— Не, напуснал, така че до края на терапията ще работя със сестра Салина. Само няколко сеанса са, но ще го преживея. — Той направи няколко упражнения за разтягане. — Вече се чувствам по-добре.

— Просто е напуснал?

— Мисля, че е разбрал, че не го харесвам. Садист такъв. Сигурно се е дразнел, защото отговарях и му противоречах.

— При Салина този проблем липсва, поне доколкото видях.

— Да не ревнуваш? Сериозно ли? Това беше професионален сеанс с лицензиран терапевт.

Тя се засмя.

— Сеанс, който включва масло от чаено дърво и Ения^[1]. Руук, все едно се натресох в порнофилм.

— В порнофилмите не пускат Ения.

На вратата се позвъни.

— Аз ще отида — каза тя. — Поръчала съм пица.

Той я последва от стаята в коридора.

— О-о, разносвач на пица! Това вече е като в порнофилм.

Ядоха направо от кутията, докато тя му разказваше за записа, който Роули беше взел от бижутерския магазин, и за разтворителя и следите от железопътна мръсотия по ръцете и дрехите на убитата жена. Щом приключиха, Руук каза, че ще измие чиниите и го направи, като хвърли кутията в коша.

— Пицата беше добра идея — каза той, — макар че още не мога да реша коя предпочитам. Тази на „Първия Рей“, на „Всеизвестния първи Рей“ или на „Кълна се, бе, хора, аз наистина съм Рей“.

Преместиха се от плота на масата, където той беше наредил разпечатаните документите за случая, изпратени от Ники, заедно с разпечатки на бележките му от срещата им с Картър Деймън.

— В случай че се чудите, детектив Хийт, това, че поговорихме с него, беше много полезно за мен.

— Радвам се, че поне един от нас имаше някаква полза. Аз само побеснях.

— Не бях забелязал.

Тя прегледа бележките му и каза:

— Не виждам да си открил нещо ново. Деймън беше прав, тук има само информация, която вече е записана.

— Открих, че е несериозен. В началото може да не е било така, но това е следовател, който му е изтървал края, щом се е натъкнал на трудности и е трябвало да прояви най-елементарна упоритост. За мен Картър Деймън е Шарън Хайнзбърг без изкуствените нокти и сutiена с подпънки. Смяtam, че трябва да започнем отначало и да разровим по-дълбоко.

— Не съм съгласна. Колкото и да не ми допада манталитета на Деймън...

— Който не е ченге, а кръшкач.

— ... Този случай е задънена улица. Капитан Монстроуз винаги ни повтаряше да следваме горещата следа, което значи да се съсредоточим върху този куфар.

— Можем да правим и двете.

Ники го пренебрегна.

— Щом разберем коя е жертвата, ще се доближим още повече.

— Защо се противиш толкова?

— Искаш ли бира? — попита тя и тръгна към хладилника. Малко след като наля две леденостудени „Уидмер Хефенвайзен“, телефонът й иззвъня. Хийт вдигна, заслуша се и каза:

— Ясно. Ще се видим пред сградата на Руук след пет минути. Роули и Очоа — съобщи тя, след като затвори. — Ако искаш да дойдеш, облечи нещо по-съществено от тоя халат.

— Къде отиваме?

— В Куинс. Открили са онзи с куфара.

[1] Ирландска певица и композиторка, най-продаваният солов изпълнител от Ирландия. — Бел.прев. ↑

ЧЕТИРИ

Татуировката го издаде. Както се надяваше Хийт, в ЦБПРВ имаха снимка, която ги насочи към заподозрян. Седмица по-рано собственикът на денонощен магазин в Бейсайд, Куинс, бе подал оплакване, че непознат мъж краде от рафтовете. Камерата го беше заснела и макар че престъплението бе незначително, в ЦБПРВ бяха вкарали татуировката му в базата данни и тя излезе няколко минути след като Роули качи JPEG файла на сървъра им. Патрулите показваха снимката му из Бейсайд и един нощен пазач в гараж за стари коли каза, че напоследък го е виждал да се мотае наоколо. Няколко часа по-късно същият пазач го забеляза отново, проследи го до една къща наблизо и позвъни в полицията по мобилния си телефон.

Хийт, Руук, Роули и Очоа пътуваха натам с включена сирена, потънали в напрегнато мълчание. Раменете им се тресяха, а коленете им се бълскаха едно в друго, докато детектив Роули се бореше с вечерния трафик в тунела „Мидтаун“ на път към магистрала „Лонг Айънд“. Разсея се само докато минаваха край стоманената Унисфера до „Флъшинг Медоус“ — погледна многозначително седналия до него Очоа и подуши като заек, а партньорът му потисна усмивката си — масажното масло по кожата на Руук беше доста ароматно. Хийтолови закачката, но каза само:

— Кога пристигаме?

Така подканяше Роули да се съсредоточи и да побърза.

Шест минути по-късно техният форд „Краун Виктория“ спря до парка „Мария Кюри“ в Бейсайд и Роули паркира до останалите полицейски коли. Наблизо видяха 9-ти отряд от специалните части, както и сапьори с черни шлемове и брони. Докато Хийт слизаше от колата, командирът на 9-ти отряд я поздрави.

— Бързо пристигнахте, детектив Хийт.

— Благодаря, че ни изчакахте.

— Вижте, мисля да ви оставя вие да командвате парада — каза той. Уважението в този жест едва не я накара да се просълзи, но тя каза

само:

— Благодаря ви, командире, оценявам това.

— Хубаво сме ви го опаковали — каза той. — Заподозреният се намира в двуетажна еднофамилна къща на „Оушиания“, съседната улица. Собственик се води някой си Дж. С. Палмър, макар че сметките не са плащани от шест месеца и електричеството е било спряно по молба на живущите. — Той включи червения филтър на фенерчето си, за да не я заслепи и разтвори пред нея карта с обозначения на предприетите действия. — Ето я, ъгловата къща. Завардил съм всички възможни изходи, включително с кучета тук и тук. Патрулите са отцепили „Нордърн Булевард“, а ние блокирахме 47-мо авеню, след като дойдохме, така че улиците са под контрол. Освен това пратих екип в съседната къща, евакуирахме семейството през страничния вход.

— Явно сте се погрижили за всичко.

— Има и още. — Той включи микрофона на уоки-токито си. — Отряд 9 до хеликоптер 414.

— Слушам, отряд 9 — отвърна спокоен глас, съпроводен от мощно бръмчене.

— Имайте готовност след 5 минути.

— Потвърждавам и очаквам сигнала ви. Ще накараме слънцето да изгрее.

Роули отвори багажника. Хийт отиде при него, а Очоа и Руук застанаха до задния калник. Докато тримата детективи навличаха предпазните си жилетки, тя каза:

— Руук, ти чакай тук.

— Стига, обещавам, че няма да ме застрелят. Може и аз да си сложа жилетка.

Очоа посочи към големите букви на гърба и гърдите си.

— Чети, брато. Пише „Полиция“.

Руук надникна в багажника.

— Да имате такава, на която пише „Писател“, за предпочитане ръкописно? Ще ви очаровам, гарантирам го.

— Откажи се — каза Ники.

— Тогава защо изобщо ме взе с вас?

Тя едва не каза истината — за морална подкрепа, — но вместо това отговори:

— Защото ако не те бях взела, после щеше да ми мрънкаш до второ пришествие.

— Това ли било? — попита Очоа, когато тримата се изравниха с 9-ти отряд. — Аз пък си мислех, че целта е да ароматизира колата. За какво ни е картонена елхичка, когато Руук е наблизо?

Специалните части обкръжиха къщата с прецизност, която ярко контрастираше с небрежарското изльчване на командира и екипа му. Хийт и Роуч тичаха заедно с отряда, като се прикриваха зад бронираната кола, която напредваше към къщата. Щом черният камион спря, хеликоптерът с тътен се сниши и пилотът включи прожектора, за да заслепи всеки, който наднича през прозорците, докато екипът се придвижва. Полицайтите напредваха ефективно, като по учебник, крийки се зад храстите и контейнерите за боклук. Щом Хийт и мъжете с тарана стигнаха до входната врата, тя почука, надвикивайки рева на хеликоптера:

— Полиция, отворете!

След съвсем кратка пауза им даде знак да действат.

Трясъкът, когато вратата се бълсна в стената, бе почти толкова оглушителен, колкото биенето на сърцето й, когато влезе в тъмната къща, следвана от сюрреалистично нашествие от блуждаещи фенерчета. Извика „Полиция, кажете кой сте!“, но чу само собствения си глас, който ехтеше в почти празната къща. Отрядът се раздели — една трета, начело с Хийт, застана от дясната страна на стълбите, една трета — от лявата, завивайки към столовата и кухнята, а Роуч и останалите се качиха на тавана и втория етаж. Прожекторът от кръжащия хеликоптер освети прозорците и пропълзя по стените, от което къщата сякаш се завъртя. Новините в слушалката я объркаха и разочароваха.

- В столовата няма никой.
- В кухнята няма никой.
- В спалнята няма никой.
- В килера няма никой.
- На тавана няма никой.
- В мазето няма никой.

Онези, които бяха слезли долу, се събраха в кухнята, където бе натрупан толкова неизхвърлен боклук, че спокойно можеха да заснемат

там риалити шоу за хора с психични отклонения, които ги карат да складират всичко възможно. Заподозреният обаче го нямаше.

— Проверихте ли в гаража? — изрече тя в микрофона си.

— Няма никой.

Командирът слезе заедно с Роуч и я изчака в дневната.

— В това няма логика — каза той. — Няма къде да се скрие, килерите са празни. В спалнята има само един парцалив матрак.

— И тук няма почти нищо — отбеляза детектив Очоа и насочи фенерчето си към пироните, на които бяха висели картини. Под тях се забелязваше избеляло петно с формата на диван, на чието място сега имаше само два мръсни градински стола и мърляво килимче.

— Няма ли фалшиви стени? — попита Руук, влизайки през предната врата. — Уверявам ви, че в тези стари къщи понякога има фалшиви стени, скрити зад библиотеката.

Хийт изрече познатия си рефрен:

— Руук, казах ти да чакаш отвън.

— Зърнах красивата светлина от хеликоптера, притегли ме против волята ми. Все едно сме в „Близки срещи от третия вид“.

— Излизай веднага.

— Добре, де.

Той тръгна на заден ход, препъна се и се приземи по задник. Очоа поклати глава, а Роули му помогна да стане и каза:

— Виждаш ли, ето защо не може да идваш с нас.

— Не съм виновен аз! Спънах се в нещо под тая черга.

— Ами, друг път не си влачи краката — каза Ники. — На излизане може да опиташ.

— Детектив Хийт? — обади се Очоа. Беше коленичил на пода и опипваше някаква издатина под лекъосания зелен килим. Изправи се и й прошепна: — Отдолу има дръжка.

Дръпнаха чергата и под нея се показа капак от шперплат с размери метър на метър, дръжка и панти, завинтени към пода.

— Влизам — обяви Хийт.

— Нека първо да пуснем газ — предложи командирът.

— Ще избяга. Ами ако долу има тунел?

— Ще пратим куче.

Адреналинът обаче бе взел връх. Ники пъхна пръст в халката, отвори капака, освети отвора и извика:

— Полиция, покажи се!

Долу някой стреснато изохка.

— Виждаш ли нещо? — попита Роули.

Хийт поклати глава и спусна крака в отвора.

— Има стълба.

— Детектив Хийт... — започна командирът, но беше твърде късно. Завладяна от бясното желание да залови заподозрения, Хийт наруши процедурата и слезе. Вместо да използва стъпалата, тя се пълзна по стълбата, сякаш беше пожарникарски пилон и се приземи с пистолет в ръка, извади фенерчето от устата си и освети мазето.

Той стоеше в центъра на малкото помещение съвсем гол и я гледаше с очи, които сякаш виждаха и не виждаха едновременно.

— Полиция, не мърдай!

Заподозреният не отговори. И без друго не мърдаше — стоеше прав, без да изльчва никаква заплаха. Полицайте от специалните части се изсипаха след Хийт, насочили оптическите си мерници право към него.

— Не стреляйте — нареди тя. Искаше той да умре, но ѝ трябваше жив.

Светлината на фенерчетата разкри морето от обувки — стотици обувки, мъжки и женски, нови и стари, единични и в чифтове — подредени наоколо му в изрядни концентрични кръгове.

— Така значи — каза той. — Идвате да ми вземете обувките.

* * *

— На кое име отговаряте, Уилиам или Бил?

Ники отново зачака отговор — щеше да чака колкото трябва. Заподозреният не бе продумал от момента, в който преди десет минути седнаха един срещу друг в Разпити 1. Вместо това се разглеждаше в огледалото, като понякога отвръщаше поглед и отново поглеждаше, сякаш за да изненада сам себе си. След малко раздвижи мускулестите си рамене и оранжевият му гащеризон прошумоля.

— Може ли да го задържа? — попита накрая той и явно говореше сериозно.

— Уилиам — каза тя. — Така пише в досието ви, така и ще ви наричам.

Той отмести очи от нейните и пак се втренчи в огледалото, а детектив Хийт отново разгледа папката пред себе си, макар че вече бе запомнила всички интересни факти. Уилиам Уейд Скот, бял, тридесет и осемгодишен. В общи линии най-обикновен бродяга, чиито арести проследяваха пътя му през Североизточните щати след уволнението му от армията по обвинения в употреба на наркотици след Пустинна буря през 1991 година. Престъпленията му варираха от дребни кражби до размирно поведение, както и няколко ареста за по-сериозни провинения, например строшена витрина и кражба от магазин за електроника в Провидънс през 1998-ма, заради която бе лежал три години. Ники накара Очоа да провери датата на освобождаването му още веднъж — ако беше вярна, той имаше алиби за убийството на майка й. Очоа й прати СМС иззад огледалото и потвърди, че Уилиам Уейд Скот е бил освободен през 2001 — две години по-късно. Тя го прочете, без да издава чувствата си, но след като пъхна телефона в джоба си, Руук я видя да свива юмруци под масата.

След провалите в разследването на убийството на майка й, които бе преживяла през годините, Ники бе изградила броня срещу отчаянието, но сега я заболя. Въпреки това тя се амбицира още повече. И си каза да се опомни. Нима наистина вярваше, че убиецът ще падне в ръцете ѝ още в деня, в който бе открила новата улика? Разбира се, че не. И утре е ден.

В стаята за наблюдения Руук се обърна към Роули и Очоа.

— Все още е възможно той да е убил неизвестната жертва, нали?

— Възможно ли? — отвърна Роули. — Да, възможно е...

Фразата „но е малко вероятно“ остана неизречена. След ареста в Бейсайд съседите казаха, че голият мъж в мазето не е собственик на къщата на „Оушиания“, а един от многото бездомници, които се нанасяха из приятните квартали в Лонг Айънд, след като някои от жителите им просто бяха изоставили непосилните си ипотеки. Всички бяха подавали оплаквания в общината, но без успех. Роули обаче проучи липсващия собственик и откри, че отсъствието му не се дължи на изоставена ипотека. Okaza се, че през 1995 е бил арестуван заради домашна ферма за марихуана в мазето му, което обясняваше не само

капака на пода в новата му къща (тази в Истсайд), но и причината да я изостави — искаше да изпревари властите.

— Добре, де — продължи Руук, като отчаяно търсеше каквато и да е добра новина. — Поне остава куфарът. У него е куфарът на майката на Хийт. Дори да не е убиецът, може да го познава.

— Тя ще стигне до дъното — отвърна Очоа. — Само гледай. Там ѝ е силата.

— Защо се криехте от нас в онова мазе? — попита Хийт. Отговор не последва. — Идентифицирахме се, казахме ви, че сме от полицията. Защо трябваше да се криете?

Той отмести поглед от огледалото и се усмихна.

— Не ми трябва да се крия. Мога да изляза оттук веднага, ако поискам. — Скот сложи окованите си ръце на масата и издрънча с белезниците. — Тези неща не означават нищо за мен.

Ники продължи да се опитва да изкопчи смислени отговори от болен, вероятно шизофреничен ум, защото в онзи момент Уилиам Уейд Скот бе единствената ѝ надежда. И да не беше заподозрян, можеше да се окаже свидетел. Тя си придале безразличен вид и премести една пешка по шахматната дъска.

— Да не би да се криехте заради цигарите, които откраднахте снощи?

— Щом ме приберат горе, това няма да има никаква стойност. Положително осъзнавате това.

— Може би не съм достатъчно добре информирана. Щом ви приберат къде?

— В мята кораб — каза той. — Получих специалното съобщение.

— Разбира се. Поздравявам ви, Уилиам. — Потвърждението ѝ го изненада, той присви очи и се втренчи изпитателно в нея, като слушаше внимателно. — Затова ли ви беше нужен куфарът? За пътуването?

— Не, за обувките! Открих го и помислих, че вътре ще има още.

— Той се наведе напред и ѝ намигна. — Ще останат много доволни, като им ги занеса.

Тя също се наведе напред.

— Но нима в куфара нямаше обувки? Не ги ли видяхте?

— Аз... видях ги. — Той се размърда неспокойно, но не изгуби нишката. — Само че те... още бяха на краката ѝ.

— На чии крака?

— На жената! — каза той, облегна се назад и потърка очите си с длани. — Не успях да ги сваля. — Той се ядоса. — Нямаше как да я задържа.

— Вие ли я убихте?

— Не. Намерих я.

— Къде?

— В куфара, съсредоточете се!

— Къде намерихте куфара?

— Зад старческия дом на ъгъла. — Той се успокои и й сподели тайната си с театрално намигане. — Там изхвърлят много обувки.

Хийт направи знак на мъжете зад огледалото, но Руук, Роули и Очоа вече излизаха, за да подкарят колата към старческия дом в Бейсайд.

— Когато я открихте в куфара, защо не я върнахте там, където я намерихте?

— В дома ли? Че защо? Вече беше мъртва — отвърна той, сякаш логиката беше напълно очевидна. — Обаче не знаех какво да я правя. Един труп е... ами, усложнение в плана. — Ники реши да не го притиска и зачака. Той зашава нервно и добави: — Цяла нощ я влачих насам–натам. И тогава видях съда за консервиране. Беше идеално, много студено. Дори си имаше рампа.

* * *

— Сигурна ли си, че не искаш направо да си лягаме? — попита Руук, когато с Ники се прибраха в апартамента му. — Наближава два сутринта. Няма проблем, ако предпочиташ да отложим.

— Не мога да заспя, прекалено съм напрегната. Освен това обеща да ми забъркаш една кайпириня и ще трябва да удържиш на думата си, писателче.

— Дадено. Струва си търговец на оръжие да те държи за заложник с пистолет до главата, ако накрая докопаш рецептата на личния му барман.

Той отвори хладилника, за да извади пресни зелени лимони, а тя се настани на бар стола до плота, за да го наблюдава.

Денят беше тежък, но умората на Хийт не можеше да се мери с раздразнението, което изпитваше. Когато Роуч се обадиха от бюрото на охраната в старческия дом, новините бяха смесени. Беше късно, така че успяха да интервюират нощния пазач, който бил на смяна и предишната нощ, когато Уилиам Уейд Скот открил там куфара. За съжаление около контейнерите за боклук нямаше охранителни камери, което означаваше, че няма снимки нито на открилия го бездомник, нито на човека, който го бе оставил там. Пазачът разпозна Скот и потвърди, че е видял и него, и куфара около два часа преди да бъде направен записът в бижутерския магазин. Каза също, че е видял Скот да идва с празни ръце, което потвърждаваше разказа му, че го е взел от боклука, но не разпозна жертвата, попарвайки ентузиазма им още повече. Роуч се бяха обадили в отдел „Събиране на доказателства“, за да ги помолят да огледат района около кофите — малко вероятно беше да открият нещо, но трябваше да се застраховат, — след което си тръгнаха, като казаха на Хийт, че на разсъмване ще се върнат да разпитат служителите и пациентите за куфара, непознатата убита жена и всичко, което страдащите от бъдещие старци може да са зърнали от прозорците си.

— Какво ще стане с Уили Обувкомана? — попита Руук и двамата се чукнаха.

— Много деликатно, Руук — отвърна тя и отпи от коктейла. — Прощавам ти, защото тази кайпириня е невероятна. Отговорът на въпроса ти е, че пратих Уилиам Скот на психиатричен преглед. Така мога да го задържа за няколко дни, а и в „Белвю“ ще му бъде по-добре. Не очаквам да измъкна нещо повече от него — боя се, че ще се окаже дупка, а не бърнка във веригата.

— Е, човек никога не знае.

— Не се дръж покровителствено. Аз знам.

Руук си даде сметка, че защитната стена отново се вдига и се съсредоточи в коктейла си, за да запълни напрегнатото мълчание и след прилична пауза каза:

— Добре, ето какво знам аз. Това може да е задънена улица, но само от единия край.

— Стига, пак ли се върна в 1999-та година?

— Не, още по-рано. Искам да науча повече за живота на майката.

— Зарежи това, Руук.

— Картър Деймън каза, че е била учителка по пиано.

— Преподавател.

— Какво я прави достатъчно квалифицирана за целта?

Ники насмешливо изсумтя.

— Квалифицирана? Имаш ли представа колко квалифицирана беше?

Незабавният му отговор обаче я изненада.

— Говориш за степента ѝ от Консерваторията в Нова Англия, където е учила за концертиращ пианист, нали? — Докато Ники седеше и го зяпаше, той чукна чашата ѝ със своята и каза: — Човек не получава две награди „Пулицър“, като претупва проучванията си.

— Добре, умнико, не съм казала, че не си талантлив. Накъде биеш?

— Напомни ми, какво е първото правило на детектив Хийт?

Преди тя да успее да отговори, той го направи вместо нея.

— „Търси самотния чорап.“ А именно нещо, което не се връзва или няма място сред уликите.

— Е, и?

— Кой е самотният чорап в живота на майка ти? Това е съвсем просто. Била е толкова талантлива и с такова образование, и се е отказала от страстта си към музиката, за да преподава на богати глезльовци. Защо?

Той изчака, както я беше видял да прави с бездомника.

— Аз... ъъ...

Тя сведе поглед към плата — явно нямаше отговор.

— Да разберем тогава. Как ли? Като проследим самотния чорап.

— Сега ли?

— Разбира се, че не. Утре. Утре е събота. Отиваме в Бостън, за да посетим Музикалното училище на майка ти.

— Аз имам ли изобщо думата?

— Разбира се. Стига да кажеш „да“.

* * *

На рецепцията на хотел „Ленъкс“ явно добре познаваха Джеймисън Руук. След кратката разходка от станция „Блек Бей“ двамата смятаха да оставят багажа си там и да продължат, но един усмихнат стар джентълмен, на чиято табелка пишеше „Кори“, приветства известния писател и му предложи този път да му дадат още по-хубав апартамент от предишния (с кодово название „Рай на единайсетия етаж“) и да му позволят да влезе веднага.

Докато разглеждаше изгледа от прозореца им, Руук каза на Ники:

— Често отсядах в този хотел, защото е точно до Градската библиотека. Дълги часове работих върху един роман.

— Коя беше книгата?

— Не беше книга, а Сандра от отдел „Микрофишове“.

— Едва ли ти се е получило.

— Не ми се получи, тя явно имаше имунитет към чара ми.

Телефонът му избръмча — беше преподавателката на Синтия Хйт по музика от Консерваторията на Нова Англия, която искаше да се извини, че няма да може да ги приеме до следващата сутрин. Руук определи час за среща, благодарил й и затвори.

— Обявявам този ден за РПДРПС.

— Какво е РПД... и така нататък?

— Романтично пътешествие, докато работим по случая. Какво ценге си ти, бе?

Излязоха да се разходят по улица „Нюбъри“, за да си изберат някое от множеството кафенета и да обядват, но на „Бойлстън“ подушиха аромата от един павилион, където продаваха виетнамска храна — свинско с оризови спагети и оризови топчета — и внезапно мисълта за пай на „Нюбъри“ изгуби очарованието си. Разтвориха хартиената торба на една пейка на площад „Копли“ и се отдаоха на импровизирания си пикник.

— Хубав изглед — каза Руук и посочи бронзовата статуя пред тях. — Задникът на Томас Копли и една денонощна аптека. — Той сложи ръка на коляното й и добави: — Точно така ми харесва. — Отговор не последва и той повтори: — Точно така ми харесва.

— Изобщо не трябваше да напускам Ню Йорк.

Руук оставил купата си на пейката, за да й посвети цялото си внимание.

— Виж, знам, че не ти е в природата да предприемеш нещо, което изглежда като стъпка назад, особено при този случай. Повярвай ми, знам, че за теб най-важни са усилията, но трябва да се опиташ да възприемеш това като работа. Дори ако не всяка секунда ти се струва, че е така, в момента разследваме нещо и аз знам, че е важно. Помни също, че отрядът от подчинени, на които се въсиш така строго, се скъсват от работа у дома. Стратегията ни е добра — „Разделяй и владей“ в действие.

— На мен не ми се струва така. — Хийт остави купата с ориза и се обади в управлението, докато Руук дъвчеше. Щом приключи, не можа да прикрие разочароването си. — Не са открили нищо в старческия дом.

— Жалко. Чудех се дали разтворителят по ръцете ѝ не е дошъл оттам. На такова място положително имат.

Тя поклати глава.

— Роуч вече са проверили.

— Знаеш ли, и ние трябва да си измислим такъв прякор. Като на Роули и Очоа. Роуч. — После Руук добави: — Само че нашият ще бъде романтичен. Като Бенифър, нали? Или Бранджелина. Ние може...

— Да прекъснем отношенията си? — разсмя се тя, но Руук настоя.

— Какво ще кажеш за Руки? Не.

— Ще престанеш ли?

— Или пък... Нуки? Хм, Нуки^[1] ми харесва.

— Така ли изгуби г-ца Микрофиш? С глупави шаги?

Той наведе глава.

— Да.

В Бостън завала силно, така че двамата влязоха в Музея на изкуството. Изтичаха край група художници, които излагаха на тротоара картини на политическа тема, една от които беше прелестен, макар и не особено оригинален портрет с акрилни бои на алчно прасе с цилиндър и фрак, което пуши пура. Руук се загледа в него и докато тичаше нататък, почти се препъна в еднометрова позлатена скулптура на юмрук, стиснал шепа банкноти.

— Каква смърт само — отбелая той, щом се озоваха във фоайето. — Нокаутиран от „Юмрука на капитализма“.

Щом влязоха, той усети, че Ники временно е забравила грижите си. Развълнува се и му разказа, че всяка седмица е идвали тук по време на следването си в Североизточния университет. Хвана го под ръка и му показва любимите си творби, включително маслените портрети на Вашингтон и Адамс от Гибърт Стюарт, както и „Дори“ на Уинслоу Хоумър. Омагьосан, Руук с благоговение каза:

— На ничия друга картина няма да видиш по-мокра вода.

Творбите на Джон Сингър Сарджънт им напомниха за репродукцията на „Карамфил, лилия, лилия, роза“, която Руук ѝ подари, когато започнаха да се виждат. Целунаха се под „Дъщерите на Едуард Дарли Бойт“, шедъровър от период, когато художникът се издържал, като рисувал портрети на американски изгнаници в Париж. Четирите дъщери явно нямаха нищо против интимностите.

Отстрани висеше друга картина на Сарджънт, взета назаем от частен колекционер. И тя беше рисувана в Париж и представляваше портрет на някоя си мадам Рамон Сюберкасо.

— Тази никога не съм я виждал — каза Руук. — Не е ли изключителна?

Върху лицето на Ники обаче отново се спусна сянка. Тя отвърна само с небрежно „Аха“ и мина в следващата галерия, а той изостана, за да се полюбува на портрета. От него го гледаше елегантна млада жена с тъмна коса, седнала до отворено пиано. Мадам Сюберкасо изглеждаше така, сякаш току-що се о извърнала от инструмента. Меланхоличните ѝ очи се взираха напред, право в тези на зрителя, а едната ѝ ръка почиваше върху клавишите. Картината внушаваше чувството, че нещо е прекъснало изпълнението ѝ.

Руук последва Ники — беше му ясно защо портретът я натъжи. Дъждът беше спрял и тя го попита дали ще му е много досадно, ако я придружи на носталгична обиколка из старата ѝ алма-матер, от другата страна на улицата.

— По време на едно РПДРПС? — попита той. — Първо, с удоволствие.

— И второ?

— Ако ти откажа, дотук бяхме с хотелскияекс.

— Точно така.

— Какво чакаме тогава? — попита той.

Честно казано, идеята за тура на университета не го привличаше, но той не съжаляваше нито за миг, защото си личеше, че визитата я оживи. Грижите ѝ една по една отлитаха, докато му показваше всички интересни места и старите си свърталища. Отведе го зад кулисите на сцената в аудитория „Блекмън“, за да види къде е играла Офелия от „Хамлет“ през първата си година в университета, както и Катлийн от „Дългият път на деня към нощта“. Вратите на зала „Чърчил“, където бе учила наказателно право, бяха заключени, но тя посочи към петия етаж, за да му покаже прозореца. Той вдигна очи и каза:

— Невероятно, прозорецът към залата! — После се обърна към нея и каза: — Очаквам хотелскиятекс да е невероятен.

Плати си за шегата, като изтърпя брътвежите на преподавателя ѝ по средновековна литература, с когото се сблъскаха в кафенето, където той проверяваше курсови работи за „Беоулф“^[2]. След това отида до бронзовата статуя на Сай Йънг, където вживялата се в ролята на гид Хийт гордо го уведоми, че тя се издига точно на мястото, където по времето, когато тук бил стадион „Хънтингтън“, Йънг за пръв път се изправил срещу 27 батъри, никой от които не успял да стигне до базата.

— Снимай ме — каза той и ѝ подаде айфона си.

— Такова момче си — разсмя се тя.

— Де тоз късмет. Целта е да мога да се преструвам, че знам нещо за бейзбола. Когато си расъл без баща, под грижите на звезда от Бродуей, остават празници. Кълна се, допреди малко мислех, че Сай Йънг е композиторът, написал „Big Spender“^[3].

Тя го засне до легендарния пичър, който наблюдаваше кечъра, очаквайки знаци.

— Сега — портрет.

Тя увеличи лицето му и забеляза, че той гледа над рамото ѝ и се мръщи.

Ники се обърна да види на какво реагира и каза:

— О, боже... Петър?

Клощавият мъж с шапка на шерпа и модно скъсаните дизайнерски дънки, който тъкмо минаваше край тях, спря.

— Ники? — Той свали тъмните си очила и широко се усмихна.

— О, боже, това е невероятно!

Руук стоеше, облегнат на ръката на Сай Йънг, и гледаше как Ники и бившият й приятел от колежа се прегръщат, при това малко по-ентусиазирано, отколкото можеше да понесе. Сега съжаляваше, че се е съгласил да обиколят кампуса. Този Петър го дразнеше още от деня, в който се бяха запознали миналата есен. Руук бе убедил себе си, че не става дума за никаква ирационална ревност, въпреки че според Ники беше точно обратното. От километри личеше, че Петър Матич, нейният бивш от Хърватска, е комплексиран европейски сноб и той не можеше да повярва, че Ники не го вижда. Според него този продуцент-калфа на вечерно предаване, което Руук смяташе за по-лековата версия на шоуто на Джими Фалън^[4], се държеше така, сякаш бледият му показалец следи пулса на среднощината комедия. Руук знаеше, че има само едно нещо, чийто пулс Петър Матич опипва всяка вечер, и се опитваше да не си го представя.

— О, Джеймс също е тук — каза Петър, като най-накрая се отдели от Ники.

— Джеймисън — поправи го Руук, но Петър беше твърде зает да се прави, че го прегръща, за да забележи това. Ники докосна бузата му и каза:

— Я се виж, пак си пуснал брада!

— Едва е набола — отвърна Петър. — Сега това е много модерно.

— Особено в Македония — каза Руук. Петър сякаш не забеляза дребнавото заяждане и ги попита защо са тук.

— Почиваме си — каза Руук и прегърна Ники през раменете. — Двамата се надявахме да останем сами.

— Тази вечер ще му покажа къде дивеехме — каза тя. — Ами ти?

— И аз дойдох, за да бъда сам. Обаче съм сам. — Той се изкиска на собствената си шега и продължи: — Пристигам от Ню Йорк и ще прекарам деня тук, трябва да изнеса лекция на един семинар на тема „Бъдещето на среднощините предавания“.

— Професор Мулкерин? — попита Ники.

— Да. Едва успях да изкарам четворка при него, а сега съм любимият му бивш ученик.

— Е, радвам се, че се видяхме — каза Руук. Това беше вербалният еквивалент на поглеждането на часовника.

— И аз се радвам, Джим. Ако знаех, че сте тук, можехме да вечеряме заедно.

— Защо не! — каза Ники и усмивката, която отправи към Руук, му напомни за хотелскияекс.

— Страхотно — насили се да се ухили той.

Докато пътуваха към хотела с такси, мълчанието беше почти осезаемо и тъй като не си носеше нож, Ники го разряза с езика си.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът, Руук? Завиждаш на Петър.

— Не ме разсмивай.

— Имаш нещо против него, личи си.

— Извинявам се, просто не смяtam, че вечеря с бившият приятел се вписва в представите ми за РПДРПС. Да не би да си отмъщаваш, защото една сравнително привлекателна жена дойде да ми направи масаж?

— Руук, тя беше като модел на „Виктория Сикрет“, само че без ангелски крилца.

— Значи и ти така си помисли?

— Ревността ти е очевидна и прекалена. Забрави за бившият приятел. Да, Петър се опита да поднови връзката ни, когато се видяхме миналата есен, но аз сложих край на това.

— Той те е свалял? Не си ми казвала преди.

— Сега е просто стар приятел. — Тя направи пауза, за да погледне нагоре и продължи: — И да, това все още е РПД каквото е там, но нека ти напомня нещо, тъй като може би си твърде травматизиран или отричаш очевидното, след като те раниха. Петър много ни помогна да разрешим онзи случай. Сега имам възможност да му благодаря.

— Като ме накараши да му платя вечерята?

Тя погледна през прозореца и се усмихна.

— Всякак печеля.

Той запази маса в „Трил 23“ по простата причина че ако този ресторант бе достатъчно добър за Спенсър, щеше да хареса и на него. Започнаха със стриди и бутилка изключително шардоне, така че вечерята не беше пълен ад за Руук. Може би просто чистилище. През

по-голямата част от времето се усмихваше, докато Петър дуднеше за себе си и за извънредно вълнуващата си работа зад кулисите.

— Намирам се на сантиметри от сцената — довери им той и понижи глас. — Брад и Анджелина.

— Exa! — каза Ники. — Бранджелина.

— Много ги мразя тия лигави прякори — заяви Руук, а Петър сви рамене.

— Ники, помниш ли как ни наричаха? Петник?

— Петник! — разсмя се тя. — Боже мой, Петник.

Руук посегна към кофата с лед и напълни чашата си, чудейки се защо жените намират брадясалите вейки с огромни тъжни очи за привлекателни. Какво толкова неустоимо имаше в липсата на амбиции и невчесаната коса?

След като той за пореден път потъна в спомени, а Ники пет пъти провери дали е получила съобщение от управлението, Петър се сети, че не е сам на масата и отбеляза, че тя изглежда умислена. Хийт остави вилицата си, без да пъхне в устата си чудесната хапка патешко, и попи устата си със салфетка. Разпръсналите се облаци отново събраха в студен фронт и тя разказа на Петър за новото развитие по случая на майка й, като спря само за да изчака да приберат чиниите. За пръв път Петър я изслуша внимателно и без да я прекъсва, което му правеше чест. Изражението му стана сериозно, а в очите му изплува стара мъка. Щом тя приключи разказа си, той поклати глава и каза:

— За теб това никога няма да има край, нали?

— Може би някой ден ще разреша случая, но край... — тя махна с ръка, за да покаже, че думата е безсмислена.

— Не знам как се справи с това, Ники — каза той и сложи ръка на китката й. — Тогава беше много силна.

Руук направи знак да им донесат сметката.

— Може би заради това скъсахме.

— А не защото аз ти изневерих? — поусмихна се той.

— А, да — ухили се тя. — И затова.

Докато излизаха, Ники отиде до тоалетната, а Петър благодари на Руук за вкусната вечеря.

— Късметлия си ти, Джеймисън Руук — каза той, натъртвайки ръто. — Не ме разбирай погрешно, искрено се надявам, че ще извадиш

повече късмет от мен. Аз така и не проникнах през защитната й черупка. Ти може би няма да се откажеш.

Против волята си Руук призна, че може би двамата с бившия приятел на Ники все пак имаха нещо общо.

* * *

През нощта се беше застудило и докато очакваха неделната утрин на безлюдния тротоар пред Консерваторията, за да се видят с бившата преподавателка на майка й, Ники наблюдаваше парата, която излизаше от ноздрите на Руук. Тя й напомни за дъха на Лорън Пари, също така беше видим в хладилния камион, и Хийт се обърна, за да наблюдава как един автобус минава по Хънтингтън авеню. Внезапно и двамата чуха скоклива електронна музика, съпроводена от изкуствено усилен мъжки глас, който пееше музикалната тема от „Флашданс“^[5]. Руук и Ники се завъртяха като пумпали, търсейки източника.

— Там горе е — заяви сивокосата жена, която идваше от автобусната спирка, и посочи към осмия етаж на една жилищна сграда зад общежитието на Консерваторията, където чернокож мъж, облякъл червена блуза с дълги ръкави, черна кожена жилетка и наметало, пееше на караоке, здраво сграбчил микрофона.

— Това е Лутър. — Тя му помаха и Лутър й отвърна, без да спира да пее и да се подруска, а дебелият му глас отскачаше от фасадите. — Всяка сутрин, щом ме зърне, се явява на прослушване за Консерваторията. Веднъж му обясних, че не преподаваме поп музика, но това не го разколеба.

Професор Юки Шимицу протегна ръка и се представи. Тримата се изкачиха по изтърканите мраморни стъпала и влязоха във вестибюла през тежките дървени врати.

— Сигурно знаете, че Консерваторията е национална забележителност — отбеляза професорът. — Най-старата частна музикална образователна институция в Америка. И не, не съм присъствала на откриването й, само така ви изглежда.

Щом се разписаха на бюрото на охраната, професор Шимицу каза:

— Простете ми, че се взират така, но не мога да се сдържа. Приличате досущ като майка си. — Усмивката на възрастната жена озари цялото ѝ лице и сгря и Ники. — Приемете го като грандиозен комплимент, мила моя.

— Така и ще направя, професоре, благодаря ви.

— И тъй като днес имам почивен ден, защо не ме наричате Юки?

— Аз пък съм Ники.

— Повечето хора ме наричат Руук — каза той, — но и Джеймисън става.

— Чела съм статиите ви.

— Благодаря.

В очите ѝ припламна искрица.

— Не казах, че ми допаднаха.

Тя намигна на Ники и ги поведе надясно по коридора. Въпреки седемдесет и шестте ѝ години и посивялата коса, походката ѝ беше твърда и решителна, сякаш изобщо не знаеше какво означава „почивен ден“.

Тримата минаха покрай една зала за репетиции, където група студенти чакаха ред, седнали на кафявия килим с кръстосани крака и слушалки в ушите. Иззад затворената врата се носеше „Болеро“, пищно и изпъстрено с енергична перкусия. Руук се наведе към Ники и похотливо прошепна:

— Ммм, „Болеро“!

Професор Шимизу, която вървеше далеч пред тях, спря и се обърна.

— Значи харесвате Равел, г-н Руук? — попита тя. Очевидно слухът ѝ беше отличен. — Секси е, почти колкото „Флашданс“, а?

Отведе ги нания етаж, в аудио библиотека „Файърстоун“, където беше запазила кабинка, в която да разговарят необезпокоявани. Щом седнаха, професорът отново огледа Ники и каза:

— Ники, ти стана полицай, нали? Явно ябълката може да падне далеч от дъrvото.

— Всъщност смятах да стана актриса — каза тя. — Следвах съвсем наблизо, в Североизточния, и бях на път да получа степен по театрално изкуство, когато майка ми бе убита.

Професор Шимизу я изненада — стана, спря пред нея и взе ръцете ѝ в своите.

— Нямам думи. И двете знаем, че никой не може да запълни тази бездна.

Руук видя, че очите на Ники са се насълзили и щом жената се върна на стола си, заговори вместо нея.

— Професоре, може ли за момент да се върнем на метафората ви за ябълковото дърво?

Тя обръна глава към Ники.

— Писателска му работа.

— Значи смятате, че майка ѝ е била обещаващ изпълнител?

— Нека поговорим за нея като студент, Джеймисън. Целта на тази институция не е да бълва изпълнители, сякаш са наденици. Това е школа, но и общност, акцентът ни е върху сътрудничеството между учениците и тяхното израстване в артистично и музикално отношение, но най-вече като личности. Тези неща са свързани, ако човек иска да стане майстор. — Възрастната преподавателка се обръна към Ники. — Казано простишко, майка ти олицетворяваше всички тези качества. През шейсетте години, през които съм прекарала тук като студент и преподавател, съм виждала много малко като нея. — Тя направи пауза, за да подчертава думите си и добави: — Изглеждам ли ви като човек, който се занася? — Хийт и Руук се разсмяха, но професор Шимизу остана сериозна. — Майка ти ме слиса, Ники. Учеше, упражняваше се, разпитваше, експериментираше, след което пак учеше и се упражняваше. Единствената ѝ цел беше да се посвети на своята страсть, да стане пианист от световна класа. Знаех, че ще успее, в катедрата се бяхме обзаложили кога ще подпише първия си договор за запис с „Дойче Грамофон“.

— И какво стана? — попита Руук.

— Искаш да кажеш „Какво, по дяволите, стана?“. — Тя погледна Ники и каза: — И ти не знаеш, нали?

— Затова дойдохме да ви видим.

— И преди съм виждала такива неща, разбира се. Обикновено обаче става дума за алкохол или наркотици, за мъж или жена, които ги отклоняват от пътя, или за психическо разстройство. Майка ти обаче просто замина за Европа, след като завърши и... — Професор Шимизу вдигна ръце във въздуха и ги остави да паднат в ската ѝ. — Без причина. Такава загуба!

Руук наруши краткото мълчание.

— Наистина ли беше толкова талантлива?

Старата жена се усмихна.

— Вие ми кажете. — Тя обърна стола си към конзолата зад гърба си и включи телевизора. — Лампите, моля.

Руук стана, за да ги изключи и премести стола си пред екрана, до този на Ники. Изплува образ, записан на видеокасета, трептящ и леко размазан. Избухнаха аплодисменти и на подиума излезе младата Юки Шимизу, с черна катран коса и панталон и сако от полиестер. Изплуваха субтитри „Концертна зала «Келър», 22 февруари 1971 г.“, а до тях Юки прошепна:

— Всеки може да издумка един Бетовен и да се скрие в зрелището. Вместо това избрах нещо простичко, за да видите всичко, на което беше способна.

— Добър вечер — поздрави професорът на екрана. — Днес ще чуете една голяма рядкост — „Паван“ от френския композитор Габриел Форс, опус 50, в изпълнение на Синтия Троуп.

Щом чу моминското име на майка си, Ники се наведе напред. На екрана се появи невъобразимо кълощав челист с бакенбарди и огромно количество къдрава коса. После камерата се насочи към Синтия, която носеше официална черна рокля без ръкави. Тъмноkestенявшата ѝ коса докосваше раменете ѝ. Хийт прочисти гърлото си, а на Руук му се стори, че вижда двойно.

Изпълнението започна бавно, нежно и предпазливо. Елегантните ръце и изящните пръсти на Синтия изтръгваха от клавишите нежни вълни, към които хармонично се присъедини и челото.

— Само една забележка и мълквам — каза Юки. — Това е произведение за хор, но в случая тази партия се поема от пианото. Интерпретацията на майка ти е невероятна.

В продължение на шест минути те седяха като хипнотизирани и слушаха как изпълнението на едва двадесетгодишната Синтия грациозно лъкатуши в синхрон с умолителния глас на челото, изразявайки нежност и сигурност едновременно, а тялото ѝ следва движението на музиката, изльчвайки естествено спокойствие.

Внезапно кадифеното въстъпление премина в драматично избухване, което преливаше от ярост и трагично недоволство. Замечтаното спокойствие изчезна и Синтия наказа клавишите с мощни, атлетични удари, от които мускулите на шията и ръцете ѝ ясно

се очертаха, докато концертната зала се огласяше от изблици кристален гняв, който неусетно отново преля в мелодичен, величествен танц. Пианистката така майсторски изтръгваше от инструмента емоциите, които бе целил композиторът, че вместо да клони към мелодрамата, изпълнението внушаваше присъствието на далеч по-софистицираната ѝ братовчедка — меланхолията. Накрая пръстите на Синтия деликатно превърнаха нотите в нежност, която не само се чуваше, но и се усещаше, а последното ѝ соло предизвика видения за пухкави снежинки, които тихичко падат върху заледени клонки.

Избухнаха аплодисменти, а Синтия и партньорът ѝ станаха и скромно се поклониха. Руук се обърна към Ники, като очакваше по бузите ѝ да блестят сълзи, но не, това би било мелодрама. Реакцията ѝ бе в унисон с изпълнението на майка ѝ — меланхолия и копнеж.

— Искате ли още малко? — попита професорът.

— Да, моля — отвърна Ники. Концертът продължи, като към дуета се присъедини трета студентка с цигулката си. Хийт и Руук реагираха едновременно:

— Спрете касетата — каза Руук.

— Не! — извика Ники. — Не я спирайте, сложете я на пауза.

Можете ли?

Професор Шимизу натисна бутона „Пауза“ и образът на цигуларката замръзна на екрана точно докато вдигаше инструмента и лъка си, разкривайки малък белег от външната страна на китката си.

— Тя е! — обяви Руук. — Цигуларката е неизвестната жена от куфара!

[1] Nooki — от англ., жаргонен израз за „необвързващ секс“. — Бел.прев. ↑

[2] Англосаксонска епическа поема от VI в. — Бел.прев. ↑

[3] Песен от Сай Колман и Дороти Фийлдс. — Бел.прев. ↑

[4] Американски комик и ТВ водещ. — Бел.прев. ↑

[5] Американски музикално–романтичен филм от 1983 г. — Бел.прев. ↑

ПЕТ

Докато експресният влак се носеше към Пен Стейшън в Ню Йорк, Руук наблюдаваше белите чапли, които ловяха риба на брега на соленото тресавище по брега на Кънектикут.

— Господи — възклика Хийт, — кажи нещо най-накрая!

— Как така да кажа нещо?

Той вдигна очи към архипелага на хоризонта, където се гушеха няколко имения, всяко от тях здраво стъпило върху едно от малките каменисти островчета, пръснати из водата. Преди повече от век милионери от Ню Йорк и Филаделфия, дирещи усамотение, бяха построили своите „летни бунгала“ върху тези гранитни хълмове, превръщайки водите около Лонг Айлънд в крепостен ров. Пълната им изолация му напомни за думите на Петър относно защитната стена на Ники и Руук се обърна с лице към нея.

— От Провидънс насам не съм спирал да плямпам. Наистина ли искаш да разбереш защо смятам, че „Болеро“ от Равел е такъв сигурен начин да прельстиш когото си поискаш?

— Руук.

— Това със сигурност е най-эротичната музика, писана някога. С изключение може би на „Don't Mess with My Toot Toot“^[1].

— Побъркваш ме, така че просто го кажи. Ако не ме беше накарал да дойдем в Бостън, никога нямаше да открием онази улика.

— Телефонът на Ники избръмча и тя прие обаждането на детектив Очоа. — Страхотно! — заяви тя и си записа нещо, после затвори и каза: — Например от момента, в който тази сутрин идентифицирахме жертвата като Никол Бернарден досега Роуч са успели да открият апартамента ѝ. Намира се на Пейсън авеню, до Инууд Парк. Сега карат натам.

— Роуч и в неделя ли не почиват?

— Нито те, нито Малкъм и Рейнълдс. Предложиха да ни вземат от Пен, за да отидем всички в апартамента. — Тя погледна часовника

си за десети път през изминалите девет минути. — Ще стигнем по-скоро, отколкото ако бяхме чакали до полета.

Руук се усмихна.

— Не мога да определя точно защо, но Малкъм и Рейнълдс ми допадат.

Хийт отново прегледа ксерокопията на студентското досие на Никол Еме Бернарден и снимките ѝ в годишника за 1971-ва, които им даде професор Шимизу. Докато изучаваше младото лице на френската цигуларка, заснета, докато се смееше заедно с майка ѝ и Сеиджи Озава в Тангълууд, Ники усети втренчения поглед на Руук.

— Знаеш ли какво не мога да разбера? — попита той. — Защо майка ти никога не ти я е споменавала. Да пренебрегнем очевадно удивителния факт, че жената в куфара на майка ти е била нейна състудентка. Те обаче не са били просто съученички, професорът каза, че Синтия и Никол са били буквално неразделни по онова време. Били са приятелки, съквартирантки — дори са сформирали свой собствен ансамбъл! Защо мислиш, че тя не ти е казала за това?

Ники извади още една снимка от годишника, на която се виждаха майка ѝ и Никол. Този път бяха на Фестивала на френската култура през 1970. На снимката двете свиреха заедно, а фотографът ги бе уловил точно докато си разменяха един поглед с периферното си зрение. Надписът гласеше „Троуп и Бернарден си тактуват“, но за Ники този поглед издаваше повече. Ако действието се развиваше в днешно време, под снимката щеше да пише просто „BFFs“^[2].

— Мислиш ли, че са се скарали? — попита Руук.

— Откъде да знам, след като дори не подозирах за съществуването ѝ?

— Имам теория.

— Убедена бях, че ще я дочакам. Сигурен ли си, че не искаш да си закачиш значка с надпис „падам си по теориите за световната конспирация“?

— Никол Бернарден е убила майка ти.

Тя само се втренчи в него.

— Е, и?

— Чакай, формулирам си мислите... Ето как куфарът на майка ти се е озовал у нея.

— А десет години по-късно някой е убил нея по същия начин и съвсем случайно я е натикал точно в него?!

— О — каза той, шавайки на мястото си. — Ами ако... Ами ако убиецът е бил съпругът на Никол? Така се е озовала в куфара.

— Това поне има някакъв потенциал.

— Наистина ли?

— Да. Така че замълчи, преди да си го изчерпал.

Тя затвори папката и се втренчи в профучаващите край прозореца гори и тресавища, без да вижда нищичко. След по-малко от минута Руук започна отново, сякаш някой го беше рестартиран.

— Положително има причина майка ти да не ти спомене най-добрата си приятелка.

— Руук — предупредително се обади Хийт, — не ме карай да те застрелям.

— Да мълкна ли?

— Ако обичаш.

Той отново се съсредоточи върху пейзажа, хвърляйки последен поглед към самотните скалисти острови точно преди влакът да се шмугне в тунел и циментовата стена да ги скрие от очите им.

* * *

Въпреки че се наложи да заобиколят „Дикман“, която беше отцепена заради газов теч вследствие на земетресението, четиримата за нула време успяха да стигнат до апартамента на Никол Бернарден в северната част на Манхатън. Сградата, в която бе живяла, бе изящна двуетажна къща в тюдорски стил, която гледаше към Инууд Парк. Кварталът изглеждаше безопасен и отлично поддържан, от типа, където хората покриват колите си с калъфи, а стените около верандите са прясно боядисани. Щом влязоха в къщата, Хийт и Руук се натъкнаха на съвсем различна картина.

Още от фоайето безпорядъкът, който се ширеше във всички посоки, им се стори ужасяващ. Килерите и шкафовете зееха. Картините и снимките бяха отскубнати от кукичките си и се валяха строшени до стените и касите на вратите. Един античен скрин лежеше преобрънат във всекидневната, заобиколен с натрошени на късчета

кристални чаши, които искряха като парченца лед. Целият под бе покрит с декоративни фигурки, сякаш някой е разтърсил цялата къща.

— Кажи ми, че не е виновно земетресението — обади се Руук.

Детектив Хийт нахлузи чифт сини ръкавици, а Роули подаде един и на него и каза:

— Не е било земетресението, освен ако е обикаляло наоколо, тъпчейки всичко с ботуши 45-ти номер.

Докато обикаляше обърнатата наопаки къща, Ники отново потъна в задушаваща мъгла от *déjà vu*. Собственият й апартамент, онзи, в който убиха майка й, също бе обърнат с краката нагоре, макар и не така жестоко обруган. Детектив Деймън й обясни, че претърсването сигурно е било прекъснато. Това тук явно бе продължило без прекъсване до момента, в който извършителят беше открил търсеното или пък беше решил, че никога няма да успее.

Когато се качи в спалнята на втория етаж, на вратата я чакаше Очоа. Двамата заобиколиха техника, който обработващ дръжката за отпечатъци и тя попита своя подчинен:

— Открихте ли някъде кръв?

Той поклати отрицателно глава и каза:

— Няма и следи от борба, въпреки че изобщо не знам как можем да сме сто процента сигурни при цялата тая бъркотия.

— Мога да ви предложа 99,99 процента сигурност, ако ще ви бъде от полза — обади се началникът на отдел „Събиране на доказателства“, Бениньо ДеХесус, който тъкмо се надигаше от килима зад захвърления на пода матрак. Щом го зърна, Ники веднага се почувства по-спокойна. Местопрестъплението беше в много добри ръце.

— Детектив ДеХесус — поздрави го тя. — На какво дължим тази чест, и то в неделя сутрин?

Той дръпна хирургическата си маска и се усмихна.

— Не знам. Бях планирал един напълно скучен ден, когато детектив Очоа се обади да ми съобщи, че се е натъкнал на... — той направи пауза и довърши с характерния си небрежен маниер — интересен случай. Така че ето ме тук.

Тя хвърли бърз поглед към Очоа, чудейки се каква услуга е предложил на най-добраия специалист по уликите, за да го убеди да се

откаже от почивния си ден, но безизразното лице на Мигел не издаваше нищо.

ДеХесус заведе Хийт и Руук на обиколка из къщата — предварителната му хипотеза беше, че става дума за претърсване на имота, без успоредно с това да е било извършено нападение. Посочи им втората спалня, която Никол Бернарден бе превърнала в офис — там бяха тършивали най-ожесточено. Той включи фенерчето си, за да им покаже четирите кръгли отпечатъка там, където бе стоял лаптопът й, преди да го откраднат. Кабелът за зареждане, както и USB кабелът за външния харддиск бяха оставени по местата им. Чекмеджетата до едно бяха отворени и изпразнени, с изключение на канцеларските материали.

— Педантичността, с която е работил извършителят, ми подсказа, че е обърнал най-много внимание на тази стая — каза той.

В спалнята ДеХесус каза, че собственичката на къщата не я е споделяла със съпруг. Тоалетните принадлежности, дрехите, храната в кухнята и останалите вещи явно принадлежаха на зряла жена, която живее сама, въпреки че в нощното шкафче имаше презервативи, а в банята — нова четка за зъби, крем за бръснене и пакет ножчета за бръснене. При тези думи Хийт и Руук косо се спогледаха и всеки зачеркна един неизказан въпрос от списъка с догадки за Синтия Троуп Хийт и Никол Еме Бернарден. Рецептите в шкафа с лекарства до една бяха на името на Никол, а на няколкото снимки със счупени рамки, които лежаха на пода, се виждаше жертвата на най-различни възрасти, заобиколена от хора, които може би бяха родителите, братята и сестрите ѝ. Ники се наведе над тях, за да провери дали майка ѝ е на тях, но не я откри. Изправи се и забеляза Руук, който правеше същото в съседната стая.

Роуч вече бяха казали на ДеХесус за следите от лабораторен разтворител и железопътна мръсотия, открити върху тялото ѝ и той им обеща да ги има предвид, както и да координира усилията си с Лорън Пари от Съдебна медицина. Тя работеше върху токсикологичния доклад и двамата щяха да сравнят бележките си за откритите в дома ѝ рецепти и лекарствата, които бе вземала, както и за всяка друга информация, на която се натъкнеше Лорън при аутопсията. Хийт с радост оставил всичко в способните ръце на отдел „Събиране на доказателства“, но не пропусна да обиколи сама къщата, преди да

потегли към 20-то управление. Беше изключително любопитна за едно от нещата, които искаше да провери и остана удовлетворена от отговора, който получи. В дрешника нания етаж откри пълен комплект куфари, включително един със същия размер като откраднатия. До един бяха празни и нямаше място за онзи, в който бе намерен трупът. Тази информация не водеше до категоричен извод, но намаляваше вероятността куфарът на майка й да е бил у Никол Бернарден, избутвайки името й по-надолу в списъка с потенциалните убийци на Синтия. Тази мисъл не зарадва особено Хийт, тъй като десет години по-късно този списък все още беше празен.

Тишината, която се спусна над общия офис, докато детектив Хийт обновяваше информацията на белите дъски, бе толкова плътна, че се чуваше дори проскърцването на маркера й, докато пишеше с червени печатни букви: 1. Защо са убили Никол Бернарден? 2. Защо са убили Никол Бернарден сега? Докато пишеше, тя каза:

— Тъй като връзката между стария и новия случай се задълбочава, трябва да мислим не само за причините, но и за избрания от извършителя момент, за десетте години, които делят убийствата.

Тя се обърна с лице към Руук и хората си, които се бяха събрали в полукръг около нея. Макар че ги бе извикала в неделя следобед, те се отзоваха без възражения. Всъщност изглеждаха не просто отدادени на работата си, а ентузиазирани от възможността да разрешат този случай заради нея. Някои дори носеха храна за останалите — бяха спрели да купят на път от дома си или от къщата в Инууд. Кутиите от гевреци, бисквити и салати лежаха на бюрото на единствения човек, който не беше дошъл — Шарън Хайнзбърг. В противоречие с устава телефонът й беше изключен.

Хийт почука по дъската с капачката на маркера си.

— Постоянно се връщайте към тези въпроси. Когато нещата се подредят, причината за това ще бъде, че сме открили отговорите им.

Вниманието им бе насочено към нея, но очите им не се откъсваха от новите снимки, които разказваха една буквально разтърсваща история. На бялата дъска вляво се намираше познатата снимка на убитата жена, Никол Бернарден, а на сантиметри от нея, на дъската вдясно — куфарът на майка й с издълбаните от малката Ники инициали, както и увеличеният кадър от изпълнението на Синтия и Никол преди четиридесет години. Групата виждаше не само връзката

между двете жертви, но и удивителната прилика между младата Синтия Троуп и техния началник, а това още повече засилваше и без друго огромната им убеденост, че този случай е от изключителна важност.

— Вече всички сте разбрали за уликата, която открихме в Бостън — започна тя. — Знаете, че апартаментът ѝ е бил претърсен и че най-вероятно не са останали никакви доказателства. Това включва документите, лаптопа и дори пощата ѝ. Претърсванията на двета апартамента — този на майка ми и този на Никол Бернарден — показват, че това — каза тя, сочейки към дъската с информация за убийството на майка ѝ, — не е било просто обир, при който нещата са се объркали. И в двета случая някой е търсил нещо.

Фелър вдигна ръка.

— Приемаме ли, че става дума за един и същи човек?

— Нищо не приемаме, тъй като нищо не знаем. Все още. Не знаем също и дали целта и в двета случая е бил един и същи предмет. Разполагаме единствено с идентичния подход, също както при двете убийства.

Руук каза:

— Имам идея. Никол е била французойка — може интернационални крадци на бижута да са търсели двете части на карта за съкровище.

Малкъм запази сериозното си изражение и отвърна:

— О! Както в „Пинко, розовата пантера“.

Руук щеше да каже „да“, но усети втренчените им погледи.

— Това е една възможност.

— Отбелязвам — продължи Ники, — че всички куфари на Никол са на мястото си, както и всички ножове, които са на дървена стойка. Пратих група полицаи да разпита съседите и парковата полиция дали са засичали странни хора или чужди коли. Нас обаче също ни чака работа.

Тя застана пред дъската на Никол и започна да съставя списък със задачи, като срещу всяка записваше името на следователя, на когото я възлагаше.

— Детектив Очоа, искам да проучите личния ѝ живот. Проверете за обичайното — бивши и настоящи гаджета, оплаквания от преследвачи, ограничителни заповеди, семейни войни. Ако не

откриете нищо официално, разпитайте фризьора й. Ще научите направо удивителни неща.

— Като например някой илач против оплешивяване — обади се Рейнълдс. — Заслепяваш ме, омбре.

— Детектив Рейнълдс, вие ще се свържете с местните фитнес салони и спортни клубове — вече имаме не само лице, но и име. Проверете и сайтовете за запознанства. Вижте била ли е регистрирана и дали е имала свалки, които са тръгнали зле. Говорете и със скъпите бюра за запознанства, професионалист като нея може да е предпочел да се обърне към тях.

— А какво знаем за професията ѝ? — попита детектив Малкъм.

— Хартията за писма и визитките, които открихме в къщата, сочат, че жертвата е имала собствена фирма за набиране на корпоративен персонал. — Хийт извади една картичка и прочете: — „Група НАБ — дискретни, конфиденциални услуги за индустрии и институции по целия свят“. НАБ са инициалите ѝ.

— Адрес? — попита Раймър.

— Пощенска кутия, не смятам, че е имала бизнес офис. Телефонът започва с три осмици. Проверявам го, както и всякакви други нейни телефонни номера. Ако е имала стационарен апарат, са го взели, а мобилен не открихме, както знаете.

— Нямала е мобилен телефон? — обади се Руук. — Това е на една крачка от пещерните рисунки и лечението с пиявици.

Хийт закачи визитката на дъската.

— Имала е уебсайт — една-единствена страница, на която се повтаря същата информация, плюс едно допълнително изречение — „Свържете се с нас за препоръки“.

— Звучи ми като параван за домашен бизнес — каза Роули.

— Роулз, ти се заеми с това. Сложи си мултимедийната корона и потърси назначения, станали с нейна помощ, коментари от клиенти и така нататък, знаеш какво ми трябва. — Той кимна, докато си записваше. — Детектив Фелър, издирете номера, с който е плащаща щатски и федерални данъци. Така ще разберем дали е използвала услугите на счетоводител.

— А ако е използвала, ще тръгна по следата — довърши Фелър.

— Като хрътка. Не пропускайте нито една банковска сметка, сейф, кредитна карта или чек. Детектив Малкъм, имате ли костюм?

— Само онзи, с който се е родил — изхили се партньорът му, Рейнълдс.

— Оставете това — отвърна Хийт. — Никол Бернарден е била френска гражданка. Разходете се из Сентръл Парк и посетете посолството, щом отворят. Вижте дали я познават. Освен това се обадете на френския консул в Бостън. — Тя посочи снимката на Никол и Синтия. — Била е направена по време на културна програма, спонсорирана от консулството. Може да са продължили да контактуват с нея. Проверете дали е така.

Руук вдигна ръка.

— Може ли да споделя една мисъл?

— Слушаме те — отвърна Ники.

— Лаптопът ѝ липсва, нали?

— Както и външният харддиск и флешките.

— Да — продължи той, — само че когато пътувам с лаптоп, аз винаги правя резервни копия на всичко, като си пращам файловете по имейла или ги синхронизирам с лична папка на интернет сървър като Дропбокс. Нова услуга е, викат ѝ „облак“.

— Това всъщност е добра идея — отбеляза Хийт.

— За днес ми е втората.

— Казвам ви, този човек е цяло чудо — обяви Очоа. — От кръвопреливането е.

— Детектив Раймър — продължи Ники, — щом ви пусна, слезте при компютърджиите и ги посплашете малко. Вижте дали могат да ни заемат някой гений, който да установи дали е качвала резервни копия на файловете си в „облак“.

Учтивият детектив с южняшки корени деликатно попита:

— Може ли да наритам някой и друг задник, въпреки че е неделя?

— В неделя е дори по-добре — отговори Хийт. — Така ще схванат колко е важно.

* * *

След вечеря отидоха в сградата на Хийт и откриха, че асансьорът още не работи. На втората площадка Руук спря за миг, за да премести

сака с багажа за Бостън в другата си ръка.

— Сега вече знам защо не е добра идея да качваш сак нагоре по стълбите.

— Искаш ли аз да го нося?

— Имам идея — каза той, отблъсквайки ръката ѝ. — Това ще ми е физиотерапията за деня.

— Да видим дали мога аз да допиша тоя разказ, писателче. Днес физиотерапия, утре — масаж при палавата сестра?

— На това му викам разказ е щастлив край — каза той и продължи нагоре.

В хладилника Руук откри бутилка „Hauts-Cotes de Nuits“, обвини Хийт, че нарочно я е скрила от него и се настани до нея на дивана, за да прегледат заедно фотоалбумите.

— Само това ми остана — каза тя, сочейки към кутията със спомени на пода. — Дори не знам какво липсва. Онзи, който е претърсил апартамента в нощта на убийството, взе останалото и явно си е тръгнал, преди да стигне до тази кутия.

— Ники, ако ти е трудно...

— Разбира се, че ми е трудно, как иначе? — отвърна тя, а после сложи ръка на бедрото му. — Затова се радвам, че си до мен, за да го направим заедно.

Целунаха се и всеки вкуси бургундското на езика на другия. Руук обходи апартамента с очи и замислено я погледна.

— Винаги съм искал да те попитам нещо, но не знам как.

— Какво да попиташ? Как живея тук след убийството ли? — Ники долови изненадата му и каза: — Стига, Руук, видях как се огледа преди малко. Никога преди не си се издавал толкова очевидно. Е, поне от последния път, когато те бих на покер.

Вместо да отговори, той само я наблюдаваше. Ники се обърна към масичката и прокара пръсти по ръбовете на един фотоалбум.

— Трудно ми е да ти обясня защо останах. Всички ми повтаряха да се преместя, но ми се струваше, че направя ли го, ще я изоставя. Може би някой ден ще поискам да се изнеса, но открай време имам чувството, че мястото ми е точно тук. Това е домът ми, връзката ми с нея. — Тя изправи рамене и плесна с ръце, за да промени настроението. — Готов ли си да гледаш скучни снимки?

Започнаха, като бавно отгръщаха страниците със снимки на родителите ѝ в началното и средното училище, преминавайки към сериозните и шегаджийските с бабите и дядовците им. Сред студентските снимки на баща ѝ имаше няколко, на които играеше баскетбол за отбора на Вашингтонския университет и една, на която държеше в ръце дипломата си. Имаше най-различни снимки на майка ѝ в Консерваторията в Нова Англия и дори една, на която професор Шимизу ѝ подаваше букет, но не и такива, на които Синтия беше с друг човек, с изключение на една с Ленард Фрик. Нямаше и следа от Никол Бернарден.

Когато Ники затвори албума, Руук каза:

— Все едно сме в научнофантастичен семеен филм, където времево-пространственият континуум се е разкъсал, унищожавайки и най-малката следа от най-добрата приятелка.

Тя се втренчи в него и безизразно каза:

— Точно така, съвсем същото е.

Коментарът му обаче я накара да се усмихне и той каза:

— Знаеш ли какво трябва да направим? Съвсем просто е. Да питаме баща ти.

— Не.

— От всички възможни хора той най-добре ще...

— Няма да стане, ясно? Така че престани.

Острият тон не му остави избор и той каза само:

— Продължаваме ли?

Вторият албум проследяваше ухажването между Джеф и Синтия Хйт, млада двойка на обиколка из Европа, отново без Никол. Когато Руук предположи, че тя може би е присъствала поне на сватбата, Ники обясни, че не е имало сватба. Родителите ѝ бяха израсли през седемдесетте години и си бяха пристанали, поддавайки се на бунтовнически постхипарски порив. На следващите снимки се виждаше малката Ники в Ню Йорк. Една от тях беше особено смешна — едва проходила, тя се държеше за решетките на оградата в Грамърси Парк и ядовито надничаше иззад тях право към апарата.

— Повечето от затворниците, които праща в кафеза, имат точно същото изражение.

Тя се засмя, но затвори албума.

— Това ли е всичко? — учуди се Руук. — Стига де, тъкмо стигнахме до най-интересното.

— Приключихме. На останалите снимки съм аз, приличам на малоумна и нямам намерение да ги гледаме, било то за твоето забавление или за мое унижение. В седми клас достатъчно ме подиграваха. Мога да те уверя, че няма нито една снимка на Никол.

— Хрумна ми друга смахната мисъл.

— На теб, Руук? Не мога да повярвам — каза тя и отново напълни чашите.

— Всъщност не е толкова странна. Откакто днес открихме как се е казвала, хрумвало ли ти е, че може да си кръстена на Никол? — Той наблюдава ефекта от казаното и каза: — А, значи не е толкова смахнато.

Тя се замисли и каза:

— Само че по паспорт не съм Никол.

— Е, и? Ники, Никол, производни са. Има логика, особено ако са били толкова близки... Макар че ако се съди по снимките — размаха ръка той, — Никол май се е превърнала във въображаема приятелка.

Ники отиде до бюрото във втората спалня, за да провери пощата си и да види дали не е получила съобщения за случая и когато се върна, Руук седеше на сред хола с кръстосани крака.

— Какво си въобразяваш, че правиш?

— Доказвам, че съм непоправим, какво друго. Това ми е работата.

Той включи стария видеомагнетофон и на телевизионния еcran изплува запис на Ники, седнала до майка си на пианото. Датата беше 16 юли 1986.

— Добре, Руук, достатъчно, изключи го.

— На колко години беше тогава?

— На пет. Видяхме достатъчно, стига.

Иззад камерата се обади дълбок мъжки глас.

— Какво ще ни изsvириш, Ники?

— Това баща ти ли е? — попита Руук, а тя повдигна рамене, сякаш не знаеше и продължи да гледа, без да помръдва от мястото си.

На двадесет и петгодишния запис малката Ники Хийт, наконтина с жълт пуловер, разклати крачета напред-назад под пейката и се усмихна, а после извика по посока на камерата:

— Ще изсвири нещо от Волфганг Амадеус Моцарт. — Руук очакваше да чуе „Блести, блести, звездичке“, но вместо това момиченцето погледна към човека, който снимаше, и уверено заяви: — Искам да изпълня соната номер петнайсет.

Синтия ѝ кимна да започне, Ники постави ръце върху клавишите, безмълвно преброи до три и засвири мелодия, която Руук позна веднага. Той се доближи до телевизора — беше, меко казано, впечатлен. Сонатата беше трудна, но не и невъзможна за такива мънички ръце и тя свиреше без грешка. Ритъмът звучеше малко механично, но в крайна сметка Ники беше само на пет!

На екрана малката продължи да свири, а майка ѝ се наведе към нея и каза:

— Чудесно, Ники, но не бързай. Както е казал Моцарт, „Пространството между нотите също е музика“.

Хийт не възрази на воайорството му, но натисна „Стоп“ веднага след края на изпълнението, а той запляска с ръце и то напълно искрено. После се обърна към пианото в другия край на стаята — беше същото и стоеше точно там, където го бяха видели на записа.

— Още ли помниш тази соната?

— Глупости.

— Хайде де!

— Не, представлението свърши.

— Моля те!

Ники седна на пейката, но без да се обръща към пианото. Позата ѝ му напомни за настроението, което внушаваше картината на Сарджънт, от която бе побягнала в Бостън.

— Трябва да ме разбереш. От убийството насам дори не съм го отваряла. — Чертите ѝ се стегнаха, лицето ѝ пребледня. — Не мога да се насиля. Просто не мога.

* * *

Посред нощ, точно под прозореца ѝ, се разнесе писък на сирени и Ники се стресна. Карака някой в болницата или в затвора, както се пееше в онази стара песен на Ийгълс за Ню Йорк. Часовникът на

нощното шкафче показваше 3:26. Тя протегна ръка към Руук и откри единствено хладни чаршафи.

— Само не ми казвай, че гледаш порно — каза тя, връзвайки колана на халата си. Той седеше на масата в тъмната стая, само по долни гащи, а белезниковата светлина от монитора на лаптопа му зловещо осветяваше лицето му.

— Донякъде е така. Порно за писатели. — Той вдигна очи към нея. Щръкналата коса не му придаваше по-нормален вид. — Защо търсенето с Гугъл ми доставя такова огромно удовлетворение? Малко прилича на забранения секс. Чудиш се да го направиш ли, да не го ли направиш, но не ти излиза от главата, така че накрая си казваш „О, майната му“ и преди да се усетиш, се потиш, пъшкаш и получаваш точно каквото ти трябва.

— Виж, ако предпочиташ да те оставя сам...

Той обърна макбука си към нея, за да ѝ покаже резултатите от търсенето.

— Ленард Фрик. Помниш ли, оня с челото от видеокасетата на майка ти?

— Думата, която търсиш, е „челист“.

— Който освен това свиреше на кларинет в онова трио с Никол. Талантлив човек. — Руук вдигна палец към екрана. — Ленард Фрик, завършил Консерваторията в Нова Англия, в момента свири първи кларинет в симфоничния оркестър на Куинс.

— Думата, която търсиш, е „първи кларинетист“.

— Ето затова се отказах от фагота, правилата ми идват в повече.

— Руук се изправи. — Този човек е познавал добре и майка ти, и Никол. Трябва да се видим с него.

— Веднага ли?

— Разбира се, че не. Първо трябва да се облека.

Ники се притисна към него, хвана го за задника с две ръце и го дръпна към себе си.

— Веднага ли?

Той развърза колана на халата ѝ и усети топлия допир на кожата ѝ върху гърдите си.

— Е, можем да се върнем в леглото. За малко. Ще се отбием при него на път към управлението.

В седем и тридесет сутринта Хийт и Руук застанаха на тротоара пред кварталния „Старбъкс“ с три кафета в ръце — по едно за тях и едно за шофьора на Руук, който ги чакаше, опрян на калника на черен линкълн, паркиран на ъгъла с 23-та улица. Движението спря и те тръгнаха да пресичат, но на половината път шофьорът извика „Внимавайте!“. Те чуха рева на мотор, обърнаха се и се оказаха лице в лице с тъмнокафява камионетка, която за малко да помете и двама им. Отскочиха точно навреме, а тя отпраши нататък. Шокирани, те бързо пресякоха, преди светофарът да се е сменил.

— Мама му стара, акъла ми изкарахте! Добре ли сте?

Ники видя, че се е поляла с кафе, което често ѝ се случваше, и попи крачола си със салфетка.

— Какви ги вършеше тоя? — попита тя. — Да не е пишел СМС?

— Не, според мен беше пиян или надрусан — отвърна шофьорът.

— Гледаше право във вас.

Ники остави салфетката и пристъпи към тротоара, за да запише номера на камионетката. Тя отдавна беше изчезнала.

* * *

— Заподозрян ли съм? — попита Ленард Фрик. Кльощащото хлапе с фрака и облака от ситно къдрава коса беше понапълняло през годините. Двамата седяха един срещу друг в залата за репетиции на Музикална академия „Арън Коупланд“ в Куинс и Ники прецени, че Фрик тежи поне 140 килограма. Беше напълно плешив, но на лицето му се мъдреше сребристо катинарче, подчертано от дълбоки трапчинки, които го обграждаха като скоби, щом се усмихнеше.

— Не, сър — каза Ники. — Просто проучваме.

— Не сте ги убили вие, нали? — попита Руук.

— Разбира се, че не — отвърна той, а после се обърна към Ники.

— Тоя не е ченге.

— Какво го издаде?

Г-н Фрик се разсмя и трапчинките се появиха отново. Компанията явно му доставяше удоволствие и той им разказа, че от седемдесетте насам кариерата му се развива на приливи и отливи. Първо бил резерва в няколко малки симфонични оркестъра. После

останал без работа, докато накрая го назначили на Бродуей, където свирил в най-различни мюзикъли, включително „Котките“ и „Фантомът на операта“, преди да постъпи в симфоничния оркестър на Куинс.

— Добре де, не е Нюйоркската филхармония, но колегите са страховитни. Имаме си синдикат и всякакви екстри, освен това един път годишно изпълнявам солото на кларинет в началото на „Рапсодия синьо“ от Гершуин. Ударя ли онази възходящаnota, всички в оркестъра се нахилват, дори ония с фаготите, а те до един са ненормални. — Руук се усмихна и кимна в знак на съгласие, а Ленард изказа съболезнованията си на Ники. — Обожавах майка ви. Обожавах ги и двете, но истината ви казвам, майка ви засенчваше всички ни. Не го казвам само защото я харесвах — всички момчета сипадаха по нея. Беше красавица, като вас. И имаше истински дар, сила, която... я подтикваше да се състезава, да търси съвършенството, но и да бъде много мила, дори грижовна с останалите. На това ниво конкуренцията в консерваториите е направо кръвнишка.

— Нека ви попитам нещо в тази връзка — обади се Руук. — Имаше ли някое... грозно съперничество, което да оцеля през годините?

— Доколкото знам, не, освен това Синди беше твърде погълната от музиката, за да си създава врагове и да се забърква в дребнави идиотщини. Скъсваше се от работа. Изучаваше записите на всички велики пианисти — Хоровиц, Гулд и така нататък. Сутрин първа се появяваше на репетициите, а вечер си тръгваше последна. — Той се изкиска. — Веднъж я засякох в „Пицарията на Капи“, беше неделя. Исках да отида при нея и на шега да я попитам как не я е срам да не репетира, след като на другия ден има рецитал на Шопен. Обаче се загледах и видях, че си движи пръстите по покривката, сякаш е пиано!

— Г-н Фрик — каза Ники, — сещате ли се за човек от миналото ви, който би имал причина да ги убие? Майка ми, Никол или и двете? — Отговорът му отново беше отрицателен. — Някой свързвал ли се е с вас, за да разбере къде са?

Той отново отрече. Беше ред на Руук отново да насочи разговора към самотния чорап.

— Вие сте един от многото, които споменаха хъса и решителността на Синтия.

— Както и таланта ѝ — добави Ленард.

— Какво се случи?

— Идея нямам. Стана просто ей така — отвърна той и щракна с пръсти. — Промяната настъпи след като Никол покани Синди да отседне при нея и родителите ѝ в Париж след завършването. — Той се обърна към Ники, за да обясни. — Семейство Бернарден бяха заможни и предложиха да платят за цялото пътуване. Майка ти трябваше да се върне навреме за прослушванията на всички симфонични оркестри, които я искаха. Трябваше да отсъства само две или три седмици, говорим за юни 1971-ва. Тя се върна чак през 1979-та.

— Може да е постъпила в някой европейски оркестър — предположи Ники.

Той поклати глава.

— Не. Синди не се яви на нито едно прослушване, нито подписа договор за запис. Просто се отказа от всичко.

— Каква е причината според вас? — попита Руук. — Никол ли?

— Може би, но не защото двете имаха връзка. Прекалено много си падаха по мъжете. — Той мълкна за миг. — С изключение на един, който в момента седи пред вас. — Фрик се усмихна, трапчинките избледняха. — Онова лято се случи нещо. Когато замина, Синди беше като огнена топка, но там се заледи. — Останалите музиканти започнаха да пристигат, предстоеше репетиция. Ленард се изправи и взе сакото си (на което пишеше „Само за членове“) от облегалката на стола. — Какво не бих дал за прашинка от таланта на майка ви!

Руук се обади на шофьора, който бе наел за сутринта, за да му каже, че са готови и черната кола спря пред кампуса точно когато с Ники излизаха от Академия „Коупланд“.

— Нека ти кажа едно — каза Руук, докато пътуваха към управлението. — Начинът, по който Фрик описа майка ти... Амбициозна и с хъс, но и грижовна? Професор Шимизу греши, ябълката не е паднала далеч от дървото.

— Руук, имаш ли нещо против да не говорим за това?

Ники свали прозореца и затвори очи, излагайки лицето си на вятъра, докато размишляваше.

След като изминаха два километра в мълчание, шофьорът каза:

— Г-н Руук? Бяхте така добър да ми донесете кафе, така че взех вестник, ако ви се чете.

— Разбира се, защо не?

Шофьорът му връчи брой на „Леджър“, без да се обръща. Руук се надяваше на „Ню Йорк Таймс“, но малка доза жълтина на никого не е навредила. Поне така мислеше, докато видя заглавието на първата страница.

— Да му се...

Хийт извърна глава от прозореца.

— Какво?

После видя заглавието, дръпна вестника от ръцете му и се зачете, занемяла от гняв.

[1] Песен на Рокин Сидни, американски музикант, чието заглавие („Не се бъзикай с моето тут-тут“) и по-специално думата „toot toot“ може да се отнася както заекс, така и за наркотици. — Бел.прев. ↑

[2] Best Friends Forever — най-добрите приятели завинаги, често използвано съкращение в англоезичния интернет. — Бел.прев. ↑

ШЕСТ

ЗАМРЪЗНАЛА ЖЕНА РАЗМРАЗЯВА СТАР СЛУЧАЙ

Ексклузивен материал от Там Швайда, старши МЕТРО репортер

Ако замразеният труп на жена, открит в хладилен камион в Горен Ийст Сайд миналата седмица, не беше достатъчен, за да затракат зъбите на нюйоркчани както трябва, ужасяващият случай стана още по-зловещ. Ексклузивен източник на „Леджър“ с информация за разследването потвърди, че убитата с нож жертва не само е била идентифицирана като Никол Еме Бернарден, французойка с адрес в Инууд, но и че куфарът, в който бе открита, е бил собственост на жертва на много сходно убийство от 1999-та година, останало неразкрито. Вчера нещата станаха още по-странны, когато следователи откриха, че мадмоазел Бернарден е познавала първата жертва, Синтия Троуп Хийт, прободена с нож в апартамента си до Грамърси Парк в Деня на благодарността преди десет години. Дъщерята на г-ца Хийт, следователят от отдел „Убийства“ на нюйоркската полиция Ники Хийт (достойното за фотомодел ченге, наскоро украсило корицата на популярно списание), е получила водеща роля в разследването благодарение на началника на управлението Уольс „Уоли“ Айрънс, чийто уместен избор вече дава резултати. Дали двете убийства са удивително съвпадение, или дело на сериен убиец? Капитан Айрънс не предложи коментар, но ние можем: когато става дума за изстинали следи, най-добрата политика е „Затопляй глобално, размразявай локално“.

Хийт сгъна таблоида на две и удари с него по седалката. Руук рядко я чуваше да ругае, но днес може би щеше да има възможност за това.

— Това е просто кошмар — каза тя. Челюстта ѝ се стегна, и стиснатите ѝ устни побледняха. Макар че не биваше да го казва, той не се сдържа:

— Поне статията е фактологически вярна.

— Изобщо не повдигай въпроса — каза тя, после се сети нещо и го огледа преценяващо. Той знаеше защо, вече бяха имали същите неприятности с тази репортерка.

— Не, не аз съм източникът на Там Швайда. — Тя не отклони поглед от него и това го накара да се почувства неудобно. Беше виждал заподозрените в стаята за разпити да се разпадат по същия начин. — Първо, кога бих могъл да го направя?

— Докато се занимаваше с Гугъл в малките часове.

— Ха! — Руук взе вестника и погледна горната част на заглавната страница. — Твърде късно би било, за да излезе в този брой обяви той и ѝ го върна. — Освен това защо ми е да го правя?

Това я забави, но тя не се отказа.

— Ами, ти и тази Там Швайда, подскачащата чехкиня...

— Имаме общо минало, знам. Това, че съм спал няколко пъти с нея, не значи, че съм ѝ доживотен източник на информация.

— Каза, че е било само веднъж.

— Вярно — Той се усмихна. — Имах предвид „Веднъж много, много отдавна, в една далечна галактика“. — Стори му се, че я е умилостивил малко и той каза: — Искаш ли да ѝ позвъня?

— Не — отвърна тя, замисли се и добави: — Да.

Изражението ѝ обаче казваше „По-скоро недей“.

Последиците от земетресението все още се отразяваха на града. Заради последната повреда в инфраструктурата се наложи да се отклонят към моста „Куинсбъро“, защото тунелът „Мидтаун“ беше затворен. Шофьорът включи радиото и стана ясно, че това се дължи на мистериозен теч.

— Течове, само за това мислим тази сутрин — каза Руук, но Ники не изглеждаше развеселена.

След като оставиха Руук пред сградата на „Леджър“, Хийт продължи към 20-то, където отрядът ѝ се трудеше върху задачите си. Щом влезе, забеляза Шарън Хайнзбърг, която припряно затвори браузъра, в който се виждаше сайта на магазин за обувки, и зареди базата за пръстови отпечатъци.

— Липсахте ни вчера, детектив Хайнзбърг.

— И аз така чух. Но така ми се пада, като не си включих телефона в събота вечер.

— Лошото е, че последиците се паднаха на мен — поправи я Ники. — Нямаше как да се свържа с един от подчинените си, което е недопустимо. Ясно ли е?

Хайнзбърг отвърна с преувеличен армейски поздрав, който (като повечето неща, които вършеше) ужасно раздразни Ники, но тя не реагира — беше казала най-важното. Възложи ѝ да претърси сметките за телефон на Никол Бернарден за улики и отиде на бюрото си.

За нейно разочарование жуженето в общия офис се дължеше на колела, въртящи се на празен ход. Разпита всички — за отпечатъците в апартамента, за номера ѝ за данъците, за проучването на спортните клубове и сметките ѝ за кредитни карти, — но отговорите бяха или „нищо“, или „трябва да изчакаме“, или „не открих нищо полезно“. При всеки друг случай Хийт щеше да се облегне на мъдростта и опита, които бе натрупала през годините, за да напомни сама на себе си, че е невъзможно да зърнеш пътеката, преди да се е разкрила и че случаите се разрешават с работа и търпение. Това обаче не беше всеки друг случай. Макар че не само бе успяла да идентифицира жертвата, но и да открие ясна връзка с убийството на майка си, Ники искаше да използва набраната инерция, при това веднага. Беше чакала цяло десетилетие.

След малко пристигна Руук с кафе в ръка и широка усмивка на физиономията.

— Разбра ли кой е пропял пред Там? — тихо го попита тя, след като го дръпна в кухненския бокс.

— Да, и дори не ми се наложи да спя с нея. Измамих я, като се престорих, че вече знам. Не знам дали си забелязала, но дори когато е съвсем сама в стаята, Там Швайда не е най-умният човек в нея.

— Много остроумно, Руук, запази го за следващата си статия. Мен ме интересува само кой е бил Айрънс, нали? Толкова е очевидно!

— Ето сега, пак се заплесваш по една от любимите ти конспиративни теории.

— Добре, добре, говори. Направи си удоволствието.

Той театрално потърка брадичката си, наслаждавайки се на възможността да използва собствените ѝ думи срещу нея.

— Предпочитам да работя с факти, вместо да разчитам на вътрешните си гласове.

— Искаш ли да те залея с кафе?

— Била е Шарън Хайнзбърг.

Хийт още обмисляше какво да прави с тази информация, когато капитан Айрънс я повика в кабинета си, за да я разпита за новостите по случая. Въпреки че тя опрости нещата, за да се съобрази с неспособността му да се съсредоточава за дълго време, той успя да се отклони от темата и то почти веднага.

— Откакто вчера ви се обадих от Бостън, за да ви кажа какво научихме за жертвата и отношенията ѝ с майка ми, търсим всяка възможност за Никол Бернарден.

— Поръчахте ли си морска храна?

— Моля?

Айрънс се отпусна в кожения си стол и пружините изскимтяха под тежестта му.

— Много обичам тамошната супа от миди. Задължително трябва да я опитате.

— Да, чувала съм за нея — каза тя, но само за да задържи вниманието му, докато продължи разказа си за разследването на двете убийства. — След като идентифицирахме Никол Бернарден, трябва да разследваме множество нови следи. Не открихме много улики в дома ѝ, но може да напреднем, като проучим банковите ѝ сметки, професионалния и личния ѝ живот. Все още няма резултати, но...

— Докато бяхте там, Руук писа ли?

— Сър?

— Случайно да нахвърля нови статии? — Айрънс се намести в стола въпреки протестите на пружината. — Онзи ден спомена, че може да напише продължение на първата статия и се чудех дали е работил по въпроса. — Може би Айрънс нямаше проблем със съсредоточаването. Може би просто мислеше за други неща. — Видяхте ли, че днес са ме споменали в онзи парцал?

— Видях. В интерес на истината, сър...

— Покажете го на Руук. Да види, че и други репортери човъркат темата.

Фактът, че единственото, което е развлнувало Айрънс, е фактът, че е бил споменат, не ѝ убягна.

— Руук не само прочете статията, но и разбра, че източникът е член на нашия отряд, сър.

— Някой от нашите е дал тази информация на „Леджър“? — Айрънс наклони глава и се загледа над рамото ѝ, обхождайки с поглед общия офис зад стъклото. — Знаете ли кой е бил?

Ако ставаше дума за друг, Хийт щеше да се направи, че не знае.

— Детектив Хайнзбърг — отвърна тя.

— Шарън? Сигурна ли сте?

— Да, сър.

— Хм. Е, все отнякъде е трябало да разберат. — Той отпи голяма гълтка кафе. Изглежда не беше особено потресен от станалото и след като шумно прогълътна, го потвърди. — Вероятно е по-добре, че се е разчуло.

— Не съм съгласна, капитане. — Не ѝ хареса развеселеното му изражение при тези думи, но тя продължи. — На този стадий случаят не бива да се разиграва пред очите на хората, това ще го превърне в цирк, с който ще трябва ние да се оправяме. Това не ни е нужно, не и преди да сме успели да проучим всички възможности за разследване.

— Така ли? И как върви това начинание, детектив Хийт? — Усмивката му не беше просто снизходителна, тя показваше, че е предубеден.

— Както ви казах, за момента върви бавно. Трябва обаче да бъдем реалисти — добави тя и спря, за да подчертава казаното. Не беше забравила, че началникът ѝ е администратор, натрупал опит в тихи кабинети по високите етажи, вместо на улицата. Затова му предложи съкратен вариант на онова, което си беше низала преди няколко минути. — За да получим резултати, трябва да бъдем търпеливи и да си дадем сметка, че това е едва началото на случая.

— Ха. Този случай буксува от десет години. — Той разстла своето копие на „Леджър“ и го побутна към нея. — Журналистката е съвсем права. Случаят не просто е изстинат. Замръзнал е. — Той се

изправи, за да покаже, че срещата им е приключила. — Да видим дали публичността няма да му е от полза.

„Естествено“, помисли си Ники. „Вие например може да се прочуете за петнадесетина минути.“

Докато Хийт минаваше покрай детектив Хайнзбърг, телефонът на Шарън иззвъня, тя каза, че идва веднага и хукна към кабинета на капитана, затваряйки вратата зад себе си. Ники седна на бюрото си и разтвори една папка, но не можа да устои и периодично поглеждаше към офиса на Айрънс.

— Да знаеш — каза Очоа, който току-що бе дошъл при нея с партньора си, — не открих никакви жалби за преследвачи, подадени от Никол Бернарден. Няма и ограничителни заповеди. Фризорът ѝ почива в понеделник, но няма нищо против да се видим, така че отивам в дома му в Уест Вилидж, за да видя дали нима да ни снесе нещо полезно.

— Браво, дръж ме в течение — каза Ники, но двамата не си тръгваха, така че тя изчака. Роули се прокашля.

— Знам, че не обичаш клюки.

— Прав си.

— Това обаче трябва да го знаеш — обади се Очоа. — Кажи ѝ, партньоре.

— Те спят заедно — съвсем тихо ѝ прошепна Роули. Не се обърна, но очите му се насочиха към Айрънс и Хайнзбърг. Хийт погледна натам и видя как Айрънс размахва пръст към Шарън, но и двамата изглеждаха развеселени. — Тази сутрин видях как Уоли я остави на ъгъла с „Амстердам“, за да не се появят заедно.

Хийт си спомни как двамата с Руук правеха такива номера, преди да обявят, че са двойка, но каза:

— Това нищо не значи.

— Целунаха се, преди тя да излезе от колата. Беше си истинска сливице-изследователска експедиция.

Изчезването на Шарън в неделя и статията, която изкарваше Айрънс герой, изведнъж ѝ се сториха логични по начин, който я ядоса. Заради бремето, което представляваше Хайнзбърг, заради злоупотребата на Айрънс, който въртеше любов с колега и заради токсичната динамика, която се бе създала заради това, заплашвайки

случая. Най-много се ядосваше на себе си, задето не го е предвидила, но вместо да се издаде, тя замълча и накрая каза:

— Знаете, че не обичам клюките, така че не казвайте на никого.
— После добави: — Но ме дръжте в течение.

Щом Роуч си тръгнаха, към бюрото ѝ се приближи Руук.

— Каза ли му, че е била Хайнзбърг? — Хийт кимна и той каза: — Смяташ ли, че ще си поприказва с нея по въпроса?

— О, можеш да разчиташ на това.

— Слушай, Ники, има и още нещо. — Тогава Руук изрече онова, което я тревожеше от момента, в който прочете статията в колата. — Баща ти сигурно гледа новини и чете вестници, а?

Тя мрачно кимна, извади телефона от джоба си и погледна към коридора.

— Излизам — каза тя. — Трябва да проведа личен разговор.

* * *

Хийт се върна десет минути по-късно, ухаеща на свеж въздух, и попита Руук дали иска се повозят до Скардайл. Той каза само „Разбира се!“, притеснен, да не би да размисли и да не го представи на баща си. Когато златистата кола без полицейски означения пресече Бродуей и пое към магистрала „Уест Сайд“, той се почувства достатъчно сигурен, за да попита:

— Мога ли да ти призная, че съм изненадан, че ме покани да те придружа?

— Не се чувствай твърде поласкан. Просто те използвам. — Ники не го погледна, защото се правеше, че наблюдава пътя, а не него.

— Водя те вместо клоун. За да има с какво да се разсее, преди да затънем твърде дълбоко.

— Това е чест за мен, благодаря ти. Как така да затънете?

— Ако извадиш късмет, няма да разбереш.

— Толкова ли са лоши отношенията ви? — Тя повдигна рамене, но това не му стигна и той попита: — Кога го видя за последно?

— По Коледа. Виждаме се на рожденияте си дни и по празниците.

— Руук позволи на мълчанието да работи вместо него — напрегнатите празници обикновено се нуждаят от запълване. — Връзката ни се

изчерпва с картички и обаждания. Нали се сещаш, електронни подаръци вместо истински. Устройва и двама ни.

Тя прокара сух език по устните си и отново се съсредоточи върху пътя. Поне така му се стори.

— Не трябваше ли да се качиш на онази детелина? — попита той.

Хийт издиша през зъби и направи обратен завой на колелото при 77-ма улица, за да мине през входа, който беше пропусната. Руук я изчака да се влезе в движението, докато наблюдаваше как буреносните облаци се събират над Хъдзън като големи глави карфиол.

— Преди бяхте ли близки?

— Да, но родителите ми се разведоха, докато карах един семестър в чужбина. Казаха ми чак когато се върнах, а той вече се беше изнесъл.

— Говорим за лятото преди... — не довърши той.

— Да. Той живееше в един от служебните апартаменти на корпорацията, за която работеше, на Парк авеню. След като убиха мама, не можа да го преживее. Напусна работа, пренесе се в предградията и отвори собствен бизнес за недвижими имоти.

— Нямам търпение да се срещнем. Много е важно за мен.

— Как така?

— Не знам... нали ще ставаме роднини.

Тя най-сетне погледна към него.

— Успокой малко топката. Отиваме само за да му кажа за новините по случая, а не за да... и аз не знам какво.

— „Бащата на булката“?

— Не продължавай.

— Част четвърта. Даян Кийтън праща Стийв Мартин да си направи клизма точно преди сватбата. Всичко може да се случи — и се случва.

— Мога да те изхвърля още тук. Ще се върнеш пеша.

— Ей — каза той. — Искаше клоун, получаваш клоун.

Двадесет минути по-късно спряха пред портите на заграден жилищен комплекс на около километър от шосе „Хъчинсън“. Ники въвежде някакви числа и зачака, заглаждайки косата си с две ръце. Малката тонколона на стената на кабинката избръмча, вратата се отвори, а в далечината тресна гръм.

— Бушувай до пресита, грозна буря, плюй дъжд, оригвай вятър, бълвай плам!^[1] — обади се Руук.

— Руук, ти сериозно ли? Ще те запознавам с баща си, а ти ми цитираш „Крал Лир“?

— Да ти кажа — отвърна той, — не се сещам за нищо по-досадно от начетено ченге.

Според Руук Джефри Хийт, който ги чакаше до отворената си входна врата, почти не приличаше на человека, когото бе видял на семейните снимки. На тях се виждаше един по-здрав, як мъж, който сам контролираше живота и блестящото си бъдеще. От тогава действително бяха минали много години, но на шейсет и една не времето бе източило бащата на Ники, а животът.

Плесниците на скръбта бяха превърнали добродушното весело лице в резервирана маска, която завинаги бе отрекла доверието и перманентно се въсеше, готова за следващия удар. Когато той поsegна да стисне ръката на Руук, усмивката му можеше да мине най-много за опит. Не беше фалшива, просто не успяваше да отрази нищо, което да наподобява удоволствие. Целта му беше просто да постъпи както е редно, доколкото му е възможно, също както когато прегърна дъщеря си.

Обстановката, в която живееше наблягаща на бежовото — беше не просто чиста, но подредена по мъжки. Всички мебели бяха от началото на новия век, включително огромният телевизор — предвидимото удоволствие на мъж, станал отново ерген на стари години. Попита ги дали искат да пият нещо и Руук се изненада от откритието, че Ники е гост в тази къща, също като него. Двамата отказаха и баща ѝ седна на кожения диван, настанявайки се в своя команден център, заобиколен от холни масички, на които лежаха телефонът му, дистанционните управления, фенерче, вестници, преносим скенер и купчинка книги на Томас Фрийдман и Уейн Дайър.

— За обяд ли се прибра, татко?

— Не съм излизал. Каквото и да си чула за пазара на недвижими имоти, имай предвид, че е още по-зле. Вчера се наложи да уволня един от агентите си. — Той се наведе, за да вдигне чорапите си. Единият беше черен, а другият — тъмносин.

Ако баща ѝ беше обиден, че се е наложило да научи за новите разкрития за убийството на бившата му съпруга от жълтия вестник до лакътя му, той с нищо не го показа. Вместо това внимателно се заслуша в разказа на Ники за подробностите около случая. Прояви емоция само когато тя спомена обядта им с бившия главен следовател, Картьр Деймън.

— Задник — заяви той. — При това безполезен. И пясък на плажа не би открил.

— Искам да те питам нещо, татко. Всички казват, че мама и тази Никол Бернарден са били близки приятели, но аз изобщо не бях чувала за нея. — Изражението му не се промени, така че тя каза: — Малко е странно, не мислиш ли?

— Ами, не. Никога не съм я харесвал и майка ти го знаеше. Да кажем, че ѝ оказваше лошо влияние и толкова. След като се преместихме в Щатите през седемдесет и осма, около година преди да се родиш, Никол Бернарден изчезна от живота ни. И слава богу.

Ники му разказа за посещението в Консерваторията и описа записа на рецитала на Синтия.

— Знаех, че мама е добра, но никога не я бях виждала такава, татко.

— Похаби си таланта. През цялото време, докато бяхме в Европа, ѝ го натяквах.

— Значи сте се знаели отдавна — намеси се Руук. — Кога се запознахте?

— През 1974. На филмовия фестивал в Кан.

— Във филмовата индустрия ли сте работили? Ники не ми го е споменавала.

— Не, след като завърших, една голяма инвеститорска група ме нае да ги представлявам в Европа. Работата ми беше да намирам малки хотели, които да превърнат в елитни бутици, по модела на „Реле и Шато“. Работа — мечта, казвам ви. Едва бях прехвърлил двадесетте, имах се за велик и постоянно обикалях из Италия, Франция, Швейцария, Западна Германия — тогава така ѝ викаха — на служебни разносчи. Сигурен ли сте, че не искате минерална вода? Може би една бира? — с надежда попита той.

— Не, благодаря — отказа Руук, който беше забелязал влажния кръг на масичката до Джейф. Той явно умираше да постави нова чаша

върху него и това го натъжи.

— Както и да е, един от клиентите ни инвестираше и във филми и ме заведе на един невероятен коктейл, организиран от известния режисьор Фелини. Разхождах се сред кинозвезди като Робърт Редфорд и София Лорен, мисля, че и Фей Дънауей беше там, но аз имах очи само за американката до бара, която свиреше Гершунин, докато останалите я пренебрегваха и се наливаха с бесплатно шампанско. Със Синди се влюбихме, но и двамата много пътувахме. Нещата обаче се задълбочиха и аз започнах да уреждам пътуванията си според нейните ангажименти.

— По коктейли ли свиреше? — попита Руук.

— Понякога. Обикновено прекарваше по седмица или месец във вилите на богаташите, където преподаваше на децата им. Както казах, пилееше си таланта. Всичко можеше да бъде толкова различно.

Спусна се мрачно мълчание, нарушавано от гръмотевиците и плисъка на дъжда по перваза.

— Време е да тръгваме — каза Ники, но Руук не беше на същото мнение.

— Да не би да се е бояла от прожекторите?

— Изключено. Виновна беше Никол, купонджийката. Всеки път, щом ми се стореше, че най-сетне съм убедил Синди да се отнесе сериозно, тя отново се появяваше, като дяволче, което кръжи над рамото й, и преди да се усетя, Синди заминаваше за Сен Тропе, Монако или Шамони, за да продава таланта си за жълти стотинки. — Той се обърна към дъщеря си. — Когато се появи ти, нещата се пооправиха. Взехме апартамента до Грамърси Парк, майка ти се зае да те отгледа и това много ѝ харесваше. Толкова те обичаше.

Щом изрече тези думи, старият Джефри Хийт за миг се завърна и Руук забеляза, че линията на челюстта му е същата като на Ники, когато се усмихва.

— Бяхме много щастливи — каза тя и посегна към ключовете си.

— Само че тези неща никога не траят дълго, нали? Когато ти навърши пет години, тя отново започна да се държи постарому. Преподаваше на децата на богатите нюйоркчани, понякога изчезваше за целия уикенд със семействата им или се връщаше късно, понякога посред нощ. Без никога да го обсъжда с мен. Казваше, че имала нужда да бъде независима. Изолираше ме. — Той замълча, сякаш за да вземе

някакво решение, и добави: — Не съм ти го казвал, но дори започнах да се съмнявам, че си има любовник.

Ники премести ключовете в дясната си ръка.

— Сега не му е нито времето, нито мястото да обсъждаме това.

— Казахте ли на полицията за подозренията си? — попита Руук и Ники леко го сръга, но той не ѝ обърна внимание. — Според мен е щяло да им се стори важно.

— Не го споменах.

— Защото вече бяхте разведени ли?

Този път сръчкването беше малко по-силно.

— Защото вече знаех, че не съм бил прав. — Той затвори уста и всмука бузите си навътре. После продължи, а долната му устна трепереше. — Чувствам се много неловко, особено след всичко, което стана. — Ники се наведе напред и сложи ръка на коляното му. — Сега се срамувам, но тогава наех частен детектив, за да, ъз, за да я следи. — След това той се стегна и добави: — Той не откри нищо, слава богу.

Светкавицата съвпадна с топовния гръм, който се разнесе в горите зад комплекса и двамата се затичаха още по-бързо. Щом влязоха в колата, Хийт провери съобщенията си и откри покана от Дон, треньорът ѝ по ръкопашен бой.

„Да ти наритам ли задника довечера? Да/Не?“

— Нещо ново за случая? — попита Руук. Тя поклати глава, отвърна с „не“ и обърна ключа. Той явно бе отгатнал настроението ѝ, защото за пръв път уважи мълчанието ѝ и не продума чак докато стигнаха в Манхатън.

Отрядът работеше неуморно, но резултатите с нищо не допринасяха за разрешаването на случая. Френските консулства в Ню Йорк и Бостън не бяха контактували с Никол Бернарден в последните години, тя нямаше стационарен телефон, а обажданията ѝ по мобилния варираха от поръчки на храна до уговорки на часове за маникюр и педикюр. Очоа потвърди две, при които бе отменила часовете си за подстригване и боядисване в последната минута, което не беше в неин стил. Фризьорът ѝ, който искрено оплакваше загубата на една от най-добрите си клиентки, я описа като мила, много дискретна жена, която напоследък му се струвала изнервена. Тази забележка с нищо не им

помагаше при издирването на убиеца ѝ. Руук взе такси до дома си, оставяйки Ники да обнови информацията на белите дъски. За съжаление задачата ѝ се изчерпа с поставянето на лястовички до всяка от задачите — нова информация нямаше.

Същата вечер, когато вратите на асансьора на първия етаж се отвориха пред Ники, оттам се изнiza маса за масажи на две колела, а след нея — Салена, красивата масажистка.

— Exo! — поздрави тя, махайки ѝ със свободната си ръка, от което трицепстът ѝ се накъдри. — Поверявам го изцяло на вас.

— Много ви благодаря за което — отвърна Хийт, а последното, което видя, бе ред съвършени бели зъби, които я накараха през целия път нагоре да си мисли за Червения котак от „Алиса в страната на чудесата“ и най-вече за факта, че е виждала много усмивки без прикачени към тях празноглавци, но никога празноглавец, който не се хили.

Когато Руук излезе от банята, тя вече беше наредила в чиния колбасите, които купи от „Ситарела“ на идване и наливаше вино в две чаши на плота.

— Реших тази вечер да си останем вкъщи — каза тя.

— Нямам нищо против. — Руук погледна етикета на виното и каза: — О, „Пино Григио“.

— Да, чудесно върви с чаеното масло и феромоните. — Двамата се чукнаха. — По пътя нагоре се разминах с палавата сестра. Как мина „терапията“ ти? Да, това бяха кавички.

— За жалост ми беше последната, но ми беше необходима, след като днес цял ден ме ръчка в ребрата.

— Сериозно? — Тя набучи парче прошуто на вилицата си. — Стори ми се, че изобщо не усети. Забрави ли, че трябваше да бъдеш клоунът, който разсейва баща ми?

— Бързо си разменихме ролите, нали?

Тя остави храната и попи пръстите си със салфетка.

— Какво се предполага, че значи това?

— Ами, бях готов да ти помагам, но ти не задаваше никакви въпроси, така че го направих аз.

— Руук, не отидох там, за да задавам въпроси. Отидох, за да разкажа на баща си за случая, защото бившата ти приятелка написа статия за него.

— Предлагам да пренебрегнем втория ревнив коментар, който правиш през последните шейсет секунди, и да се съсредоточим върху посещението у баща ти. — Той сдъвка една маслина и постави костилката на ръба на чинията си. — Да, отидохме с определена цел, но той постоянно споделяше разни неща, които ме изкушаваха да разпитвам. Подозренията му за любовника бяха твърде важни, за да пропусна възможността. Когато ти не продума, реших, че се бориш с емоционалните последствия, затова се намесих. Той никога ли не ти е споменавал за това?

— Нали го чу, каза „не“.

— И ти дори не подозираше?

Тя отново отпи от виното, наблюдавайки вълничките по повърхността му, докато въртеше чашата.

— Може ли да споделя нещо с теб?

— Разбира се, знаеш, че може.

Ники замълкна и се замисли със същото измъчено изражение, което бе видял на лицето на баща ѝ.

— Да, и аз подозирах, че мама може би има любовник. — Тя отново отпи от чашата. — По-нататък, когато навлязох в тийнейджърските си години, но и аз започнах да забелязвам нещата, които спомена татко. Често излизаше, понякога отсъстваше нощем и през целия уикенд, връщаше се късно. Нали знаеш, че в гимназията човек се интересува само от себе си, чувства се гневен и самотен. В един момент се запитах дали не става дума за нещо друго. Освен това трудно можех да пропусна напрежението между родителите ми. Дори започнах да се опитвам да взема пощата преди нея, за да проверя дали няма писма от мъже. Ненормално е, но дотам стигнах.

— Тя виждаше ли се с някого?

— Така и не разбрах.

— И никога не я попита направо?

— Не бих го направила.

— И тя никога не ти се довери, нито дори с намек? — Ники насмешливо изсумтя. — Ей, само питам. Останах с впечатлението, че двете сте били близки.

— Да, посвоему бяхме. Майка ми обаче беше много потайна. Все затова спорехме, дори в нощта, когато я убиха. Знаеш ли защо толкова дълго се бавих, преди да напазарувам в супермаркета? Имах нужда да

се разходя, защото се бяхме карали за това, че... как да го опиша? Че толкова страни от мен. Не ме разбирай погрешно, тя много ме обичаше, показваше го и аз не се опитвам да омаловажа това, но... имаше неща, които не споделяше с никого. Макар че бяхме много близки, сякаш ни делеше стена.

Руук вече разбираше защо Ники бе отказала да рови в миналото на майка си и каза:

— В това няма нищо срамно. Всеки има своите тайни, нали? Някои хора ги пазят малко по-ревниво от други. Как го нарече Стинг? „Крепост около сърцето ти“? — Той взе един маринован артишок с пръсти, изяде го и добави: — Точно ти би трябало да си наясно с това.

— Какво искаш да кажеш?

Той преглътна и се задави с оцета, осъзнавайки грешката си. Опитвайки се да ограничи щетите, Руук каза:

— Нищо, остави.

Само че го беше изрекъл.

— Късно е вече. С какво точно би трябало да съм наясно и как ти стана такъв експерт по въпроса, слушайки рок?

— Ами... Добре, виж, всеки наследява по нещо от родителите си. Аз театралница като майка ми и съм очарователно импултивен. За баща ми нямам и представа, дори не го познавам.

Той се надяваше, че това отклонение ще сложи край на дискусията, но грешеше.

— Изплюй камъчето, Руук. Казваш, че съм непристъпна ли?

— Нищо подобно. — Той се почувства заклещен в словесна престрелка, в която не искаше да участва, всичко, което казваше, беше неуместно. Като например глупавото: — Невинаги.

— И кога съм непристъпна?

Той се опита да се изплъзне.

— През повечето време не си.

— Кога, Руук?

Явно нямаше как да избяга, така че избра подхода на Робърт Фрост.

— Добре. Понякога, когато се опитам да повдигна някои въпроси, ти ме отстреляш.

— Смяташ ме за студена, така ли?

— Не. Но отлично знаеш как да замразиш разговора.

— Отстрелявам те, това ли е оплакването ти? Защото е абсурдно. Ти си първият човек, който казва такова нещо за мен.

— В интерес на истината...

Тя отново посягаше към чашата, но щом чу тези думи, пребледня и я тресна обратно на каменния плот.

— Това изречение гледай да го довършиш.

Руук си даваше сметка, че е затънал до шията. Мозъкът му отчаяно търсеше път за отстъпление, но на всички врати пишеше „Не е изход“.

— Сериозно говоря, Руук. Не може да изтърсиш такова нещо и да дадеш заден ход. Довърши си изречението.

Тя го фиксираше с немигаща рентгенов поглед, с който я беше виждал да срива дебелокожи социопати по време на разпит.

— Добре. Миналата вечер в Бостън си говорех с Петър и...

— Петър? Говорил си с Петър за мен зад гърба ми?

— Бяха само няколко думи. Ти отиде до тоалетната, а аз просто си гледах работата. Помисли, какви общи теми имаме с Петър? Както и да е, той спомена, че — в момента го цитирам — че ти имаш защитна стена.

— Първо, смятам, че не е честно да топиш Петър по този начин.

— Той повдигна въпроса!

Тя не му обърна внимание, увлечена от гнева, който й служеше и за отдушник.

— И второ, предпочитам да бъда предпазлив човек, който държи на дискретността, отколкото безразсъдно, незряло, самовлюбено магаре като теб.

— Виж, зле се изразих.

— Не — каза Хийт. — Мисля, че просто най-накрая каза каквото си мислиш.

Тя стана и грабна сакото си от облегалката на бар стола.

— Къде отиваш?

— Не съм сигурна. Внезапно почувствах нужда да издигна стена между нас.

След което си тръгна.

* * *

Накрая го отнесе Дон. Търсейки начин да успокои беса, който бушуваше във вените ѝ, Хийт му върна СМС-а и трийсет минути по-късно бившият военноморски тюлен се просна по лице на постелката, останал без дъх. Той с пъшкане се изправи на четири крака, но Ники усети, че се преструва. Дон се метна към нея с рамото напред, а дългите му ръце посегнаха да оплетат краката ѝ като пипала на октопод. Тя клекна, преди да я е докопал, заклещи мишницата му между ръката и бицепса си, после се отблъсна от постелката и отскочи нагоре, премятайки го във въздуха. Дон се приземи по гръб, а тя се метна върху него и го притисна към земята. После скочи на крака и издуха капка пот от върха на носа си, подскачайки напред-назад, готова за още. Не, тя жадуваше за още.

Накрая на часа, потънали в пот, те се поклониха един на друг и си стиснаха ръцете.

— Какво ти става? — попита той. — Днес беше свирепа. Да не съм те ядосал с нещо?

— Не, не си виновен ти. Имам много грижи, извинявай, че те използвах за боксова круша.

— А, няма проблем, така ме държиш във форма. — Той избръса потта от лицето си с долната част на тениската и каза: — Останала ли ти е достатъчно енергия за по една бира или нещо подобно?

Ники се поколеба. „Нещо подобно“ означаваше „секс“ и двамата го знаеха. Той звучеше небрежно, защото отношенията им бяха такива. Поне навремето. Преди да се запознае с Руук, Ники в продължение на две години спеше с Дон сравнително редовно. И двамата получаваха едно и също — физическа връзка без обвързване, емоционални усложнения и ревниви въпроси, когато единият откажеше. Ако и двамата го искаха — добре. Ако някой не искаше — пак добре. Тези отношения никога не пречеха на тренировките им и Дон нито веднъж не настоя, нито се нацупи, когато тя избра да бъде само с Руук, който не знаеше нищо за уговорката ѝ с треньора.

— Може да изпием по бира — импулсивно отвърна тя, усещайки нещо като вина. Но какво пък толкова. Вече беше решила, че по-далеч от бирата няма да стигнат.

— Добре ще е първо да взема душ — каза той, отлепяйки мократа тениска от кожата си. — Тук няма топла вода, спряха я след Земетресението и явно закъсняват с инспекцията.

Тя отново изпита вина, но не й обърна внимание и каза:
— Ще се изкъпеш у нас.

Хийт остана по анцуг, но си сложи суха тениска, докато Дон се къпеше. Провери дали има съобщения от отряда и откри само три от Руук, които не прослуша. Отвори хладилника, намери шест бири и се замисли дали да останат да ги пият в апартамента, в опасна близост до спалнята, или да отидат във „Вълшебната бутилка“, след като Дон се приведе във вид.

Тя наплиска лицето си на кухненската мивка, за да отмие солта от очите си. Докато се бършеше с хартиена кърпа, Ники се опита да реши защо е довела Дон в апартамента си. Бягство ли търсеше? Просто приятелска компания? Или пък проверяваше как ще се чувства, ако отново стане независима? Каза си, че ако тази вечер прерасне в нещо по-сериозно, причината няма да е желанието й да си върне на Руук. Но тогава защо специално беше поканила Дон у дома си? Дали защото отношенията им бяха достатъчно повърхностни, за да е сигурна, че той няма да я разпитва, когато тя няма желание да отговаря? Дали имаше нужда отекс, за да забрави?

Не се беше ядосала на Руук само защото я вбеси с обвинението за защитната стена, а после се скри зад гърба на бившия й приятел. Дразнеше я това, че настоява да рови в неща, които не го засягат, в семейни тайни, които иска да забрави. Първо разпита баща й, сякаш се намираха в стаята за разпити в управлението... а тази вечер я притисна да говори за отношенията й с майка й. Как би могла да обясни такова нещо, заедно с пълния му контекст, на Руук или на когото и да било? И защо изобщо трябваше да го прави? Нима беше длъжна да сподели с Джеймисън Руук как майка й превързваше ожулените й колене? Или как заряза всичко, за да я заведе на театър на Бродуей, когато кавалерът й за абитуриентския бал й върза тенекия? Или как й беше разкрила радостта от романите на Джейн Остин и Виктор Юго? Или как я беше учила, че упражненията, било по пиано или нещо друго, са просто възможност да опознае не само музиката, но и самата себе си.

Тя не можеше да му разкаже всичко това. Или пък не искаше. Тези спомени, както и стотици други, водеха до места, които самата Ники рядко дръзваше да посети. Също като капака на пианото в другия

край на стаята, тези врати препречваха пътя на твърде много болка, за да ги отвори. Може би Руук беше прав. Може би тя наистина се бе обградила с крепостна стена.

Дали беше същата като на майка й? И ако да, това недостатък на характера ли беше, или поредният житетски урок, който Синтия й бе преподала нагледно? Както когато й демонстрираше как да позволи на паузите между нотите да дишат, защото те също са музика.

Душът замълкна и я принуди да се запита какво ще прави сега — не можеше да отрече, че сама е застанала на кръстопът. Защо? Когато вратата на банята се отвори, Хийт си даде сметка, че това не е най-неотложният въпрос. Преди всичко трябваше да реши какво ще прави през тази нощ, пълна с рисковани импулсивни решения.

Дон влезе в хола — кожата му блестеше от водата, а около кръста му бе увита хавлиена кърпа.

— Мисля, че спомена нещо за някаква бира — каза той. Преди да успее да изпадне в агонизиращи размишления, тя отвори хладилника, взе две бутилки и ги постави на плата помежду им. Чукнаха се и всеки отпи от своята.

— Утре положително ще ме боли — каза той, а на вратата тихо се почука.

— Очакваш ли някого? — попита Дон и тръгна към вратата.

Руук имаше ключ, но може би най-сетне се опитваше да бъде дискретен, така че тя прошепна:

— Не казвай нищо, само гледай.

Точно когато зави зад ъгъла, като се чудеше как да ги представи един на друг, кърпата на Дон се свлече на земята, преди той да успее да я задържи. Дон се обърна към нея, намигна й и палаво се усмихна, а после се наведе да надзърне през ключалката.

Пушечният изстрел проби вратата и го отхвърли назад с такава сила, че той се приземи в краката на Ники. От мястото, където преди се намираше главата му, изригна наглед безкраен кървав фонтан, а късчета от мозъка му полепнаха по краката и ризата й.

[1] Превод — Валери Петров. — Бел.прев. ↑

СЕДЕМ

Ако допуснеше да изпита страх, той щеше да я парализира. Ако се замислеше за ужаса в краката си, край, така че преди цунамито от чувства да се стовари върху нея, Ники мина в режим „ченге“ и се откъсна от емоциите си, съсредоточавайки се единствено върху куража и действието. Това ѝ беше работата.

Хийт се хвърли на пода и се претърколи на килима, там, където ъгълът на коридора се срещаше с крайчета на плота, и изключи светлината. На масата във всекидневната все още светеше лампа, но сумракът ѝ осигуряваше прикритие. Защитена от стената, Ники се изправи на несигурните си крака и грабна пистолета и телефона си от гранитния плот, бълскайки една от бирите, която се удари в капака на печката. Бутилката все още се въртеше, когато тя се наведе над Дон и набра 911, докато притискаше сънната му артерия с два пръста.

— 911, как да ви помогна?

— Тук детектив Хийт, 1-Линкълн-40, полицай се нуждае от помощ след стрелба. — Без да откъсва поглед от вратата, Ники им каза адреса и пресечката възможно най-тихо и спокойно. — Простреляният е мъртъв. — Тя отдръпна ръка от врата на Дон, обърса кръвта му в шортите си и стисна пистолета. — Стрелецът има пушка и е на свобода.

— Пратихме помощ, детектив Хийт. Можете ли да го опишете?

— Не, не го видях...

От другата страна на вратата се разнесе смразяващият звук от презареждане и Ники пусна телефона си на пода. Светлината, която се процеждаше от коридора през дупката във вратата, секна, блокирана от някакво движение. Отслабващият глас на телефона не спираше да повтаря „Детектив Хийт? Детектив Хийт, там ли сте?“, а Хийт отстъпваше на заден ход, докато отново се прикри зад кухненския плот. Прилекнала ниско, тя надзърна над него точно когато през дупката се подаде дебелата единична цев на оръжието, и отново коленичи, опирайки рамене в стената.

— Полиция, хвърли го! — извика тя. Цевта се премести с два сантиметра, следвайки гласа ѝ и Ники се дръпна зад ъгъла. Оглушителен изстрел изпълни стаята, отнасяйки късчета от стената зад гърба ѝ. Преди той да успее да презареди, тя насочи пистолета си и бързо изпразни пълнителя, очертавайки малък ромб под пушката. Зад вратата се разнесе мъжки стон, а черната цев се килна нагоре и припряно се измъкна от дупката, чиито назъбени краища я надраха. През стените и прозорците нахлуха разтревожените гласове на съседите, но въпреки това Хийт успя да чуе как стрелецът презарежда отново. Гмурна се в мрака, пресече коридора към всекидневната, извади празния пълнител и взе нов от спортния сак, оставен на стола.

Докато пресичаше коридора на пръсти, опряла гръб в стената, под подметките на маратонките ѝ хрущяха стъкла от лампите и огледалото, натрошени от оловния дъжд. Хийт се притисна към студения гипс до вратата и се заслуша. След трийсет секунди долови тихи отдалечаващи се стъпки по мокета, а после — затишие и тихо проскърцване на панти, последвано от затръшването на метална врата. Хийт прецени, че тя води към противопожарното стълбище вляво. Асансьорът все още беше повреден и стрелецът избягваше главното стълбище... или искаше да я накара да мисли така.

Хийт чу завъртането на дръжка и шума от врата, ограничена от верига. Чу се гласът на съседката, г-жа Дън:

— Нищо не виждам, Фил. Обаче мирише лошо. Ела тук, това миризмата на барут ли е?

Ники прие това за потвърждение, че стрелецът е напуснал коридора, но излезе предпазливо, с вдигнат пистолет.

Първо тръгна надясно, за да се увери, че не я причаква на площадката пред стълбите. След това се върна обратно, към скърцащата врата на аварийното стълбище. Прекрачи две гилзи, паднали на пода и видя лицето на г-жа Дън, която надничаше през притворената врата. Хийт вдигна пръст към устните си, но тя отвърна с шепот, който по нищо не отстъпваше на гласа ѝ при нормални обстоятелства:

— Добре ли си, Ники? — Хийт не отговори и старицата попита:
— Да се обадя ли на 911? — Ники кимна, за да се отвърне от нея, г-жа Дън каза „Окей“ и най-сетне изчезна.

Мисълта да отвори скърцащата врата не я изпълваше с възторг, но Хийт нямаше избор, ако искаше да го подгони. За части от секундата през главата ѝ преминаха най-различни въпроси. Ами ако той я причакваше, за да я разстреля в мига, в който отвори вратата? Ами ако не беше сам? Дали да не мине по главното стълбище с надеждата да го пресрещне на тротоара? Отговорите до един водеха към лоши варианти и предупреждения за опасност. Тя притисна ухо към метална, но не чу нищо, което да й подскаже какво става оттатък, а времето течеше. Предупредителните светлини отново изникнаха в главата ѝ, но Ники ги пренебрегна.

Отстъпи назад, бълсна вратата с бедро и се претърколи на площадката, приземявайки се в клек, с насочен пистолет и гръб, опрян в панела. Посрещна я мрак — с изключение на бледата светлина, идваща от първия етаж, всички крушки бяха изгорели. Или по-скоро отвити. Който и да беше този човек, явно следваше план.

Ники се заслуша с надеждата да долови дишане, някакво движение, стъпки по металните стъпала или къркорене на черва... но не чу нищо. Само водата, която капеше на площадката до нея. Вода ли? Дори покривът да течеше, не беше валяло дни наред, а на това стълбище нямаше открити тръби. Хийт прокара ръка по площадката и накрая пръстите ѝ напипаха влажната локвичка. Тя ги отърка един в друг — лепнеха. Не беше вода, а кръв. Процеждаше се отгоре.

Можеше да го причака или да го убие. Той явно я дебнеше и очакваше да тръгне надолу, така че тя реши да го принуди да стреля и да го улучи, преди да е успял да презареди. Добра стратегия, ако действаше бързо и успееше да се прицели добре, а той не разполагаше с резервно оръжие. За да го подведе, щеше да използва тъмнината в своя полза. Тя опира прага до себе си и откри тежкото дървено трупче, с което домоуправителят подпираше вратата. Надигна се, но без да се изправя напълно, така че да остане под прикритието на стълбите, после тръгна към завоя, сякаш за да слезе надолу. Вместо това метна трупчето по стъпалата и онзи веднага стреля по него. Хийт се извъртя и стреля два пъти нагоре, но явно не улучи, защото чу как той тича нагоре по стълбите към покрива, който беше два етажа по-нагоре. Ники го последва и чу как вратата над главата ѝ се отвори и се затръшна.

Щом се изкачи й се изпречи поредната врата, от другата страна на която я дебнеше допълнителен риск. Той бе имал достатъчно време да се скрие зад някой комин или вентилатор, изчаквайки възможност да я направи на решето. Щом се заслуша обаче, го чу как тича по покрива, отдалечавайки се от нея. Тя отвори вратата и изскочи навън, молейки се да е дошъл сам.

Детектив Хийт зърна стрелеца за пръв път, когато той стигна до далечния край на покрива и се обърна, за да слезе по противопожарната стълба. Мъж, около метър и седемдесет, мускулест, вероятно бял. За съжаление нямаше нищо конкретно, с което да го отличи. Носеше сив суичър с качулка, черна козирка на „Янките“ и тъмна маска или кърпа, която покриваше носа и устата му. Ники видя и пушката — с къса цев и пистолетна дръжка. Той я държеше с две ръце, скрити в ръкавици. Подпра я на стрехата на покрива и се прицели. Тя се прикри зад един комин, а той стреля и обсипа тухлите с дъжд от олово.

С риск да го изпусне Хийт хукна към другия противопожарен изход, онзи в задната част на сградата. Късметът си беше късмет, но да тръгне да слиза по стълбите след въоръжен човек беше и глупаво, и смъртоносно.

Скачайки от стълбата, тя се приземи на метър от аварийната алея и се притисна към стената. Бързо надзърна зад ъгъла и веднага се прибра. Той не я дебнеше, тясната уличка между жилищните сгради беше пуста. Внезапно чу, че някой тича, надникна, видя го да спринтира по тротоара и хукна след него.

Когато Хийт мина през портата на върха на склона, там нямаше никой. Едва ли вече бе успял да завие зад ъгъла с „Ђрвинг Плейс“. Тя побягна натам, подминавайки строежа (реставрираха някаква сграда). На края на тротоара забави ход, коленичи до временната бариера от шперплат и внимателно огледа тротоара оттатък, но не видя никого. Къде ли беше отишъл? Спомни си външната тоалетна до строителния вагон зад сградата. Върна се до нея и предпазливо я доближи, но беше заключена с катинар, както и фургонът.

Тя се върна на ъгъла и се обърна на юг към 19-та улица, бдително движейки се под коридора от скелета, опасващ сградата. Сирените наблизаваха, но тя не можеше да рискува да се върне и да ги посрещне. На ъгъла с 9-та отново спря и отново не видя стрелеца. От

запад наближи мъж, който разхождаше чихуахуа и голдън ретрийвър и й каза, че не е виждал никой, който да отговаря на такова описание. Ники го помоли да отиде до нейната сграда и да съобщи местоположението й на полицията, и той го направи. След като отмина, тя зачака. Тъкмо щеше да се откаже и да се върне, когато чу нещо.

Една от дъските над нея изскърца, а по земята се посипа прах. Освен ако отново не ставаше земетресение, убиецът се криеше горе на скелето, използвайки го като път за бягство.

Хийт се мушна между подпорните тръби и излезе на улицата, за да се опита да го зърне. Не — пречеше й високото половин човешки бой парче шперплат, което предпазваше минувачите от падащите отломки. Бариерата следваше целия втори етаж на скелето, прекъсвайки на половината път до Парк авеню и осигурявайки идеално прикритие на престъпника по протежение на цялата улица. На „Бървинг Плейс“ Ники смени посоката с тихи стъпки, върна се назад и се закатери по тръбите.

Щом стигна до втория етаж, тя проби найлоновата мрежа за падащия боклук, тихо се прехвърли през шперплатовата бариера и клекна зад една кутия за инструменти, закачена с верига за една от подпорите. Хийт извади пистолета и надникна иззад нея. В далечния ъгъл на сградата върху гредите чакаше тъмната фигура — на колене, с насочен пистолет. Тя едва успя да изрече „Хвърли...“, когато той стреля и оловните куршуми се посипаха по кутията като градушка. Когато Ники погледна отново, беше изчезнал.

Въпреки бученето в ушите си тя чуваше стъпките му, докато се отдалечаваше на бегом по дървените летви. Последва го, спря преди завоя, надзърна и го видя на края на дъската, точно когато се спускаше през улея за боклука към тротоара. Хийт стигна до отвора и докато преценяваше риска да се приземи в обсега на оръжието му, пушката изгърмя, пробивайки дъските на метър от краката й. Тя чу металическото щракване при презареждането и скочи от другата страна на улея. Следващият изстрел проби дървото точно там, където стоеше преди малко. Той отново зареди. Без да е сигурна къде да застане и дали да побегне, или да се спусне долу, стреляйки като луда, тя чу рева на приближаващ се хеликоптер. Онзи явно също го чу, защото някой извика от прозореца отсреща:

— Ето го, виждате ли? Измъква се!

Хийт кръстоса ръце пред себе си и скочи в улея надолу с краката. Приземи се с насочен пистолет и го зърна над ръба на контейнера — беше на половината път до Парк авеню и тичаше, прегърнал пушката си.

Тя прескачи контейнера и го погна. Беше ранен, така че Ники започна да го настига. Когато стигна до пресечката и извика „Полиция, не мърдай!“, го виждаше отлично и вероятно щеше да го улучи, но от „Вълшебната бутилка“ излезе група студенти и тя не стреля. Спринтира до ъгъла и видя, че той тръгва на север, тичайки срещу движението на потока от коли. Светофарът беше на страната на Ники. Тя лесно пресече улицата и го последва — и убиецът, и ченгето се придържаха съвсем близо до тротоара. На 20-та улица видя в далечината сграда, пред която беше пълно с полицейски коли, включили светлините си. Към тях тъкмо завиващо една патрулка и тя извика „Полиция, насам!“, но вътре не я чуха и я подминаха.

Убиецът обаче я чу. Обърна се, видя, че го настига и започна да криволичи наляво и надясно, минавайки първо в едното платно, а после в другото, за да не го улучи. Докато Ники пресичаше на ъгъла с 21-ва, една лимузина й пресече пътя и шофьорът разбра, че радиусът няма да му стигне, за да завие. Показа й среден пръст, когато тя прескачи колата, опирайки се на предния капак, но стрелецът вече имаше една пресечка преднина. Само че вече тичаше по-бавно. При един от погледите, които й хвърли през рамо, Хийт зърна нарастващото червено петно на сивия му суичър. На 22-ра той спря да тича. Прицели се в един шофьор, който чакаше на светофара, а той веднага излезе с вдигнати ръце. Заподозреният седна зад волана и даде пълна газ, отнасяйки стопа на друго такси, но овладя колата и се понесе към Ники.

Хийт се качи на тротоара, но той не се отказа, минавайки точно оттам, където бе стояла. Тя се приготви да стреля и щом видя това, той изви кормилото надясно, за да не го улучи и провря цевта на пушката през прозореца, готов да я използва. Вместо да се прикрие, Ники не отстъпи, увери се, че зад него е чисто щом профуча край нея, и изстреля три куршума. Двата улучиха предното стъкло, но не и него, но третият, който мина през отворения страничен прозорец, попадна право в целта. Тя видя как платът между рамото и главата му се пръсна

и главата му внезапно клюмна настрами. Той лудешки се залута из платното, но изправи волана и продължи към центъра на пълна скорост. Ники запомни номера на таксито и тръгна към дома си.

Докато пишеше доклад за стрелбата, тя специално отбеляза къде е стояла. Срещу супермаркета „Морган Уилямс“, точно там, където бе започнал кошмарът ѝ преди десет години.

* * *

Когато Хийт даде показания на следователя от 13-то управление, Лорън Пари прекъсна работата си по трупа на Дон и ѝ подаде чаша портокалов сок.

— Намерих го в хладилника ти, пий. Ще ти качи захарта. — Ники отпи малка гълтка и остави чашата на масичката. — Нищо не изпи, какво има, лошо ли ти е? Имаш ли болки в гърдите, вие ли ти се свят? — Тя провери пулса ѝ, увери се, че Ники не е в шок и ѝ подаде кутия със салфетки. — Трябва да си довърша предварителния оглед. Почисти се. — Тя посочи засъхналите кръв и мозък по краката и ръцете на Хийт и докато се отдалечаваше, добави: — Не забравяй и лицето.

Ники не направи нищо подобно. Остави салфетките до портокаловия сок и се втренчи в трупа на приятеля си с празен поглед. Гласове привлякоха вниманието ѝ към вратата към коридора, която зееше. Пръв влезе детектив Очоа. Беше мрачен, но дискретно помаха на приятелката си Лорън. Последва го Роули, който сериозно огледа стаята. Хийт стана да ги посрещне, а Роули погледна зад себе си и тихо каза на някой в коридора:

— Сигурен ли си, че сега е моментът?

Руук изникна на вратата и му кимна. Ники се доближи и той я притегли към себе си, а тя го прегърна с всичка сила. Притискаха се дълго и когато най-сетне се отделиха един от друг, той сложи ръце над лактите ѝ.

— Слава богу, че си добре.

Тогава погледът му се плъзна над рамото ѝ, към трупа на пода — съвсем гол, като се изключи кърпата, с която Лорън току-що бе покрила слабините му.

— Този кой е? — попита Руук.

Ники вдиша дълбоко през носа, чудейки се откъде да започне, но тогава към тях пристъпи главният следовател.

— И аз се питам същото за вас. Детектив Капарела от отдел „Убийства“.

— Здравейте — каза Ники. — Това е моят приятел Джеймисън Руук.

Капарела забеляза, че още се държат за ръце и погледна първо към него, после към нея и накрая към трупа.

— Бих искал да дадете показания, г-н Руук, ако нямате нищо против.

— Аз ли? За какво?

— Той няма нищо общо с това — каза Ники.

— Знаете, че трябва да бъдем изчерпателни, детектив Хийт — каза другото ченге. — Две гаджета, единият жив, другият мъртъв... — Той спусна ръка между Ники и Руук, за да покаже, че няма да позволи тя да се меси. — Ще ви изслушам веднага, сър.

Хийт използва времето, докато те говореха във втората спалня, за да извади няколко салфетки и да се почисти. Докато бършеше челото си й хрумна, че Лорън е знаела, че Мигел и Шон са взели Руук в колата по пътя насам и й беше оставила салфетките, за да й позволи да се пооправи, преди той да пристигне. Докато бършеше засъхнала кръв от брадичката си, Ники се обърна към коридора и прецени, че разговорът с Капарела вероятно ще бъде кратък, защото Руук дори не подозираше за съществуването на Дон. Това щеше да потвърди отговора й на въпроса му дали има други връзки извън тази с жертвата. Карпарела си беше записал, когато тя спомена името на Руук и му каза:

— Той не го познава. Дори не знаеше, че има такъв човек.

Ако беше на негово място, щеше да задава същите въпроси, но Хийт беше убедена, че мишлената е била тя, а не Дон, който се беше превърнал в трагично олицетворение на фразата „на неподходящото място по неподходящо време“. Неловката част от показанията беше, когато разказваше на колегата си какво знае за Дон — то бе толкова малко, че звучеше като опит да отбие въпроса. Бивш военноморски тюлен, без приятелка или поне така твърдеше; бяха се запознали във фитнес салона преди две години, когато тя се записа на тренировки по ръкопашен бой; той ѝ беше инструктор, но двамата започнаха да се

виждат и за тренировки извън графика, след които отиваха да изпият по една бира, а после бяха започнали неангажираща... физическа... връзка. Другият следовател спря за миг и сбърчи чело — тя не можа да прецени дали обмисля чутото, дали я съди, или пък си фантазира. Ники знаеше, че такива неща не се обясняват лесно дори на човек, който няма нищо общо със ситуацията и се притесни как ще реагира Руук, който определено имаше много общо.

Хийт смени темата и разказа на детектив Капарела за двете убийства, които разследваше и за убедеността си, че убиецът се е целел в нея.

— Знаете ли кой може да е бил? — попита той.

— Детектив Капарела, от десет години се опитвам да отговоря на този въпрос. Повярвайте ми, единственото важно нещо в живота ми е да го открия и да се разправя с него.

Явно удовлетворен, той си записа още няколко неща, помоли я да му изпрати копия на документите, свързани със случая, които биха му били от полза и всичко свърши.

Лорън Пари приключи прегледа за нула време и успя да нареди да отнесат тялото на Дон, преди Руук да излезе от стаята и отново да се натъкне на непознатия гол мъж на пода.

— Как мина? — попита Ники, когато той най-сетне се появи, а той я измери с хладен, преценяващ поглед и рязко изплю:

— Адски неприятно.

Към първоначалното му облекчение се бе прибавил гняв, който тлееше на сантиметри от повърхността.

— Знаеш ли колко е трудно да кажеш „Не знам“ по петдесет различни начина? Дори за шибан писател като мен!

Един техник мина край тях, за да отбележи дупката от оловните куршуми, които се бяха забили в дъбовата библиотека. Хийт дръпна Руук до пианото, за да могат да се усамотят — доколкото е възможно това в стая, пълна със следователи и специалисти, търсещи улики. Въпреки че той я последва, ръката му й се стори напрегната й тя каза:

— Знам, че не е лесно да го проглътнеш.

— „Да го проглътна“?! Ники, за пръв път в живота си аз нямам думи.

— Разбирам, но...

— Но какво? — Болката, объркването и да, гневът му намериха израз в две кратки думи.

— Не е така, както изглежда.

— Това обикновено го казвам аз — отбеляза Руук, но не изглеждаше развеселен. — Как е тогава?

— Сложно — отвърна тя.

— Сложното го мога.

Той зачака, но тя не проговори. Ники изобщо не знаеше откъде да започне и се тревожеше докъде вероятно ще стигнат нещата, щом го направи. Вместо това погледна към червеното петно върху килимчето пред вратата, където се бе ударила главата на Дон, и не каза нищо. Руук изгуби търпение.

— Добре, виж. Имаш ключ от къщи, нали? Най-добре е Роули и Очоа да те закарат, за да се изкъпеш и да поспиш.

— Няма ли да дойдеш?

Той нямаше как да мине в режим „ченге“ и се прикри в логистика.

— Аз ще остана да се уверя, че има кой да заключи, след като всичко свърши.

— Няма ли да дойдеш? — повтори тя.

— Ще се обадя на домоуправителя ти. Сигурно ще успее да запуши дупката във вратата.

— Благодаря — саркастично каза тя. — Това е голямо успокоение.

— Какво искаш, Ники? — Пристъпвайки още една крачка в опасните води, той каза: — Изобщо не знам какво да правя в момента. Нищо не ми казваш и, честно казано, аз побеснявам все повече и повече.

— Значи само ти си важен? След всичко, което преживях тази вечер?

— Не — каза той. — Ако има едно нещо, в което съм сигурен, то е, че само ти си важна.

— Много остроумно, Руук. Отлично. Запиши си го в тефтерчето. Може да ти свърши работа по-нататък. Може би за да отвориш на съответната страница, когато ти се прииска да си спомниш точно с кои думи разкъса нишката. — Тя пъхна ръка в сака си за фитнес и хвърли ключовете от апартамента му. — Дръж.

Той ги хвана във въздуха и юмрукът му се затвори около тях.

— Гониш ли ме?

— Това е моята бъркотия. Сама ще се оправям.

Руук усети, цялата сериозност на тази фраза. Тя го изключваше напълно. Огледа лицето й, но видя само ледена маска. Затова пъхна ключовете в джоба си и си тръгна.

Ники положи усилие да не го гледа, докато излиза. И да не забележи Роули и Очоа, които наблюдаваха всичко от другия край на стаята, сякаш беше сцена от ням филм, който не се нуждаеше от надписи. Ако ги погледнеше, щяха да се престорят, че не зяпат, макар че го правеха.

Ники се отпусна в стола до пианото и отново преживя станалото преди десет години в изключителни подробности. Също както тогава беше объркана, съсипана и ужасяващо сама и наблюдаваше как екип от „Събиране на доказателства“ обработва същия апартамент, по същата причина. Заобиколена от натрошено стъкло и съборени мебели, Ники се чувствува като след земетресение — нямаше никакво доверие дори на земята под краката си.

* * *

Двете бели дъски не я накараха да се почувства по-сигурна, докато седеше сама в общия офис преди изгрев и изучаваше подробните за двата случая, седнала на стол в центъра на стаята. Беше дошла преди почти три часа. Не можа да заспи, когато колегите ѝ се изнесоха, а домоуправлятелят закова парче шперплат върху дупката, така че помоли шофьора на патрулката, която командирът на 13-то управление бе поставил на пост пред сградата, да я откара до 20-то.

Съдържанието на белите дъски беше същото, както когато си беше тръгнала предишната вечер и тя добави нов раздел, за третото убийство — това на Дон. Коства й огромно емоционално усилие да загърби — засега — болката от смъртта му, за да се концентрира върху разгадаването й. Ограничих неговия раздел, ограждайки го със зелен маркер. Под името му, датата и часа на убийството списъкът гласеше: Пушка; непознат стрелец от мъжки пол (включително височината и

приблизителното му тегло); избягал с такси; и думите, които ѝ беше най-неприятно да напише — „На свобода“.

Уликите не свързваха убийството на Дон с останалите, за разлика от здравия разум. Затова тя записа името му до това на майка си и Никол Бернарден. Опитът я беше научил да не вярва в съвпадения. Знаеше, че самата тя е била мишената и че бе нападната, след като започна да разследва другите две убийства. Това отговаряше на един от въпросите на дъската — „Защо сега?“. По-важният оставаше без отговор — „Защо?“. От него следваше и „Кой?“. Или поне на това се надяваше.

Ники чу тътена от метрото, но наблизо нямаше станция. Щорите задрънчаха, а лампите леко се залюляха. Тя чу как в коридора една секретарка извика „Олеле!“, някой изкреша „Вторичен трус!“. Ники изчака, докато щорите се успокоят и отново се обърна към дъските, като си мислеше, че ѝ се иска мини земетресението да беше отръскало някой отговор.

Това упражнение — търпеливо да изчака, докато дъските ѝ разкрият никакво решение или поне връзка — обикновено даваше резултат. В него нямаше нищо метафизично, не бяха нужни заклинания и тамян. Не беше и разговор с мъртвите. Целта беше просто да успокои ума си и да разучава парченцата от мозайката, докато подсъзнанието ѝ намери онова, което пасва. Действително там горе пишеше нещо важно, но то ѝ убягваше. Какво пропускаше? Хийт започна да се обвинява, че не е спокойна, но се спря.

— Никакви самобичувания — прошепна тя. Ако имаше един съюзник, на когото трябваше да може да разчита, това бе самата тя. Трябваше да остане съсредоточена — дори на сред бурята.

В това беше ползата от стената, на която се присмиваше Руук. Той мрънкаше заради умението ѝ да мисли разделно, а именно то ѝ помагаше да разрешава случай след случай. Опита се да не мисли за Руук. Точно в този момент не биваше да се разсейва. Искате ли да видите какво значи стена, г-н Руук? Добре.

Верният ѝ отряд наруши самотата ѝ. Детектив Фелър се появил час и половина по-рано, точно след Роули и Очоа, с които се беше сбогувала в апартамента си в два часа същата сутрин. Ранди вече се беше обадил на познатите си под прикритие от таксиджийския отряд да си отварят очите на четири за изчезналото такси с повредена

предница и две дупки от куршуми в предното стъкло. Засега никой не го беше виждал. Роуч провериха дали от спешните отделения на болниците, клиниките и аптеките не са им звъняли през нощта, за да съобщят за хора с огнестрелни рани или силно кървене, които са дошли да купят големи количества болкоуспокояващи.

Скоро всички се събраха на ранно съвещание — всички, освен Шарън Хайнзбърг, която пак закъсняваше. Хийт погледна към стъкления кабинет, но капитан Айрънс вече беше вътре и преглеждаше книжата със статистики с червен молив в ръка. Хийт реши, че може би тази сутрин Железния човек е оставил изгората си на по-далечен ъгъл. Започнаха без нея — Ники нямаше съмнение, че ще се справят.

Хийт заговори първо за убийството на Дон, за което всички знаеха, така че резюмето й беше кратко. Никой нямаше въпроси. Хората й бяха наясно с по-деликатната страна и също като нея нямаха търпение да преминат към други неща. Патрулките, които разпитваха в квартала на Никол, казаха, че наскоро съседите й забелязали там камионетка за почистване на килими.

— Свидетелите не можаха да си спомнят името на компанията, но тъй като появяването на камионетката съвпада с претърсването и деня на убийството, искам Фелър и Раймър да проведат допълнителни интервюта. Разберете каквото е възможно — цвят, шрифт, все едно. Още чакаме резултатите от токсикологичните тестове — продължи тя, като изписа още една въпросителна на дъската, изтри „Отпечатъци“, тъй като вече знаеха за кого става въпрос, и добави „Инууд, перачи на килими“.

Роули докладва, че нямат улики за бизнеса на Никол Бернарден.

— „НАБ Груп“ е регистрирана в „По-добър бизнес“ и някои други организации, но не излезе нищо, освен че са си плащали членския внос редовно. Няма оплаквания за назначенията, осигурени от тях, най-вече защото няма записани такива. Тази жена придава ново значение на думата „дискретност“.

Малкъм и Рейнълдс не бяха открили нищо за откраднат или продаден на черно лаптоп, принадлежал на Никол Бернарден. Ники им каза да проверят в заложните къщи и на Ибей. Детектив Раймър каза, че компютърджиите още работят върху възможностите да е архивирала файловете си онлайн.

— Не са открили нищо, но подчертават, че най-важната дума е „все още“. Предизвикателството много ги заинтригува. Освен това искат да знаят дали ще им подпишеш един брой на списанието със статията на Руук, за да си закачат корицата на стената.

— Разбира се — каза тя. — Стига да не е стената на банята.

— Не, убеден съм, че ще си го носят вкъщи на смени — усмихна се Раймър.

Детектив Рейнълдс съобщи, че не е научил нищо ново във френското консулство. Беше проверил Никол Бернарден и в Интерпол, но името й не им говореше нищо. После той добави, че Ники е била права — бяха я разпознали в Клуба на бегачите в Ню Йорк.

— Имала е доживотно членство.

— Каква ирония — не можа да устои Фелър.

— Участвала е във вечерните им тренировки лятото в Сентръл Парк, както и в много десеткилометрови маратони, но социален профил липсва — каза Рейлъндс. — Просто е имала номер на лигавника и толкова.

Така беше и с останалите доклади — постъпваща информация, която не водеше наникъде. Дори Раймър, който самичък бе обходил аматьорските оркестри и профсъюза на музикантите, за да провери дали Никол Бернарден, цигуларката чудо, не е имала познати там, не беше открил нищо. Работеха, без да напредват. Също като летните обиколки на Никол в парка, проучванията им се връщаха там, откъдето бяха започнали.

Докато останалите се разотиваха, тя по навик се обърна към стола на Руук, за да чуе чудатите му коментари. Преди мисълта за него да я събори в яма, пълна с катраненочерна уязвимост, Ники седна на бюрото си и се зае с работа. Като цяло имаше късмет, че е минал цял час без шушукания и клюки и че не се е налагало да обяснява на никого за личния си живот. Тогава влезе детектив Хайнзбърг и започна нов час.

— Разбрах всичко за снощи. Добре ли си? — попита Шарън, като се надвеси твърде ниско над нея. Тя не умееше да уважава личното пространство на хората. — Сигурно е било ужасно, в собствения ти апартамент! — Тя се наведе напред и заговори по-тихо, но не много. — И да убият гаджето ти! Толкова съжалявам, Ники.

— Не ми беше гадже — отвърна Хийт и веднага си пожела да не я беше поощрявала.

— Разбира се, както кажеш. Сигурно е било много травмиращо. Честно да ти кажа, не очаквах да се появиш.

Хийт подръпна кайшката на часовника си.

— Очевидно. Къде беше?

— Изпълнявах задачата, която ми възложи капитан Айрънс.

Първо Ники реши, че тя лъже, но нямаше да е трудно да провери думите ѝ, така че се подразни, че шефът ѝ е действал зад гърба ѝ, задигайки хората ѝ без да се посъветва с нея. Тогава обаче Хийт си даде сметка кого беше задигнал. Не беше ли по-добре, че Шарън я нямаше цяла сутрин? Тя отиде до бюрото си, за да остави чудовищната си чанта и каза:

— Щях да дойда по-рано, но знаеш какъв става, като стане дума за извънредни часове. Снощи карах до Скардайл и той ми каза да дойда по-късно днес.

Дъхът на Ники секна, тя отиде до бюрото на Хайнзбърг и за разнообразие нахлу в нейното лично пространство.

— Какво прави в Скардайл?

Следователката шумно изsvири.

— Олеле майко. Мислех, че ти е казал, честно.

Ники направо побесня.

— Била си при баща ми?!

Преди Шарън да успее да отговори, Хийт вече крачеше към офиса на капитана. Хайнзбърг извика:

— Да, но не го разпитвах като заподозрян, само като потенциален!

Хийт тръшна вратата с такава сила, че сигурно половината обитатели на сградата решиха, че става трето земетресение.

— По дяволите, Хийт, на какво прилича това?!

Уоли Айрънс не просто подскочи в стола си като заека Роджър, но и се дръпна назад, отблъсквайки се с пети от пода, ококорил очи и отворил широко уста. Инстинктите му не го бяха подвели — детектив Хийт продължи към бюрото му и се надвеси заплашително над него.

— Именно, на какво прилича това? Как смеете да пращате шибаната Шарън Хайнзбърг в дома на баща ми? — Хийт рядко псуваше и ако нахлуването ѝ не беше достатъчно, за да разбере шефът

й колко е ядосана, ругатнята трябва да свърши работа. — В дома на баща ми, капитане!

— Трябва да дойдете на себе си.

— Глупости. Отговорете на въпроса ми.

— Детектив Хийт, знам всичко за тежката нощ, която сте изкарали.

— Отговорете. — Когато той просто се втренчи в нея, Хийт взе чашата изстинало кафе от бюрото му и заля разпечатките пред него. — Веднага.

— Сега вече прекалихте.

— Тепърва започвам... Уоли.

Тя се извисяваше над него, задъхана, сякаш бе спринтирала от другия край на града. Той обаче виждаше, че като нищо може да направи още няколко обиколки и каза:

— Добре, да го обсъдим. Седнете. — Тя не се и помръдна. — Хайде, ще седнете ли?

Докато Ники си придърпваше стол, той извади носната си кърпичка, за да попие кафето с мляко, което капеше от плата върху панталона му. През цялото време не я изпускаше от очи.

— Добре — каза тя. — Сядам. Започвайте.

— Взех решение... като командир на това управление — плахо добави той, — да направя ново разклонение в разследването, за да раздвижа нещата.

— С баща ми? — Тя посочи с глава към общия офис. — С нея? Я се стегнете.

— Покажете малко уважение, следователю.

Тя тропна с ръка по бюрото.

— Ще разследвате баща ми? Първо, той е чист от десет години и второ, от къде на къде си въобразявате, че можете да пращате когото и да било да го разпита, без първо да ми съобщите?

— Аз съм началникът на управлението.

— А аз — водачът на отряда.

— Водите разследване, което не върви. Вижте, Хийт, говорихме за това вчера, след статията в „Леджър“. След цяло десетилетие е време за нов играч.

— Аха. За следващата статия ли подгответе този цитат? Докато излагате на риск случая и разваляте отношенията със семейството ми?

— Прецених, че сте твърде увлечена, съществува потенциален конфликт на интереси. Това, което наблюдавам в момента, го потвърждава.

— Глупости.

— Пратих детектив Хайнзбърг, защото смятам, че талантите ѝ не се използват.

— Хайнзбърг? Обзалагам се на пет долара, че снощи е прекарала повече време в Мола в Уесчестър, отколкото при баща ми.

— Освен това — прекъсна я той, като вдигна пръст, сякаш за да натисне въображаем бутон, — смятам, че ни е нужна обективност, а не вълк-единак, тръгнал да отмъщава.

— Не ни е нужен и лов на вещици. Нито пък вещица.

— Вие сте извън контрол.

— Появявайте ми, ако бях, щяхте да сте наясно.

— Както онази вечер в Бейсайд, когато сте пренебрегнали процедурата, влизайки в онова мазе заради манията ви по този случай?

— Нужно е да прекарате малко време на улицата, капитане. Да поработите като истински полицай.

— А знаете ли на вас какво ви е нужно? Малко време у дома. Освобождавам ви.

— Моля?!

— Нищо лично, дори след тази... случка. Всъщност съм достатъчно благороден, за да си дам сметка, че това е посттравматичен стрес.

— Нямате нужната квалификация, за да прецените.

— Може би, но тук имаме психоаналитици. Налагам ви психологически преглед след убийството на приятеля ви и стрелбата ви по бягащия заподозрян. — Той стана. — Нека да ви прегледат и после може да поговорим за връщането ви на работа. Срещата приключи.

Само че си тръгна той, при това припряно.

* * *

— Много бързо си записахте час, детектив Хйт — каза психоаналитикът, д-р Лон Кинг, чийто тих, приятелски маниер я

караше да мисли за топъл тропически вятър. — Получих уведомление от началника ви едва тази сутрин, след, ъъ, срещата ви.

— Простете, че съм толкова пряма, но искам да приключим с това и да се върна на работа.

— Прямотата ме устраива. Честността също. Ще приема и двете.

Той замълча за миг, докато изучаваше попълнения въпросник на Ники. Тя го наблюдаваше, за да долови реакция, но не получи такава. Лицето му беше толкова безизразно и естествено спокойно, че тя реши никога да не играе покер с д-р Лон Кинг. Хийт смяташе, че извади късмет, като успя да си запише час още същия ден, в който началникът и издаде глупавата си заповед. Надяваше се сеансът да е кратък, защото един от приятелите на Фельр в таксиджийския отряд беше успял да открие таксито, откраднатото от убиеца на Дон. Беше маркирано под една рампа, водеща към моста „Брукнър“ в Бронкс. През нощта вандали и ловци на авточести бяха взели всичко, от емблемата до медните кабели, но от „Събиране на доказателства“ го бяха взели и тя нямаше търпение да провери дали са открили нещо за самоличността му. Дали си беше свалил ръкавиците, оставяйки отпечатъци?

Внезапно Ники осъзна, че Кинг я пита нещо.

— Моля?

— Просто попитах дали напоследък губите концентрация.

— Не — каза тя с надеждата, че първият въпрос няма да определи дали се е провалила, или не. — Чувствам се съсредоточена.

— Сблъсквам се често с посттравматичния синдром и съм свикнал полицайте да се опитват да докажат, че са неуязвими. Моля ви, помнете, че в това, което изпитвате и което ще споделите с мен, няма нищо срамно.

Хийт кимна и се усмихна достатъчно ясно, за да покаже, че приема това, като не спираше да се тревожи, че този човек може с лекота да я прати в отпуск за неопределено време.

— Нека ви кажа, че нямам интерес да ви задържа — каза той, сякаш беше прочел мислите ѝ или просто от опит. Продължи да ѝ задава въпроси, на някои от които вече беше отговорила писмено — кога си ляга и как спи, пие ли алкохол, колко и кога, стряска ли се често. Ако отговорите ѝ го удовлетворяваха, Лон Кинг с нищо не го показа.

— Предполагам, че можем да заявим, че отговорът поне на един въпрос е „да“ — че през живота си сте станали свидетел на събития, заплашващи живота ви.

— Разследвам убийства — отвърна тя.

— А в личен аспект? Извън службата?

Възможно най-кратко и без да показва неуважение, тя му разказа за убийството на майка си. Щом приключи, той замълча и накрая каза с школуван, мек глас:

— На 19 години това може да се отрази на харектера ви. Имало ли е събития, които ви карат да се чувствате така, сякаш преживявате тази трагедия отново?

На Ники ѝ се щеше да се засмее и да каже „Постоянно“, но се боеше да не се погребе в многомесечни сеанси, така че каза:

— Да, но по най-позитивния възможен начин. Работата ми налага контакти с жертвите и техните близки. Доколкото има пресичане със собствения ми живот, опитвам се да го използвам и да им помагам при разследванията си.

Кинг изглежда не бързаше да ѝ закачи медал за отговора. Каза само „Разбирам“, а после попита:

— Ами нещата, които свързвате с убийството на майка ви? Понякога отбягвате ли хора или вещи, които ви напомнят за него?

— Хмм.

Хийт се отпусна на възглавницата и погледна към тавана. Часовникът зад нея тихо тиктакаше, а през затворения прозорец зад доктора се чуваше успокояващия шум от движението по Ню Йорк авеню, двадесет етажа по-долу. Ники отговори само, че избягва пианото във всекидневната. Каза, че не може да се принуди да свири на него и му обясни защо, а той само слушаше. Нещо, което не ѝ беше хрумвало до момента беше, че отбягва и баща си. Ники винаги бе смятала, че причината за това е той, но ако го споменеше сега, можеше да отвори кутията на Пандора, така че тя не стигна по-далеч от пианото и дори попита дали това, че го отбягва, е хубаво или лошо.

— Тук хубаво или лошо няма. Само ще говорим и ще позволим да изплува цялата картина.

— Чудесно.

— Баща ви жив ли е още?

Този човек психоаналитик ли беше, или екстрасенс? Ники му разказа за развода и описа отношенията им като не много близки, но сърдечни и приписа сдържаността на баща си, което отчасти беше вярно.

— Кога контактувахте с него за последен път?

— Преди два часа. Обадих му се, за да ограничи щетите, нанесени от шефа ми, който прати следовател да го разпитва за убийството на майка ми.

— Значи вие сте се свързали с него. — Хийт категорично потвърди, тъй като знаеше, че един от симптомите при посттравматичен синдром е избягването на хората, свързани с травмата.

— И как реагира баща ви?

Ники си спомни фученето му и дрънченето на кубчета лед.

— Да кажем, че можеше да се ангажира повече.

Психоаналитикът не задълба и я попита за другите й връзки и Хийт отвърна:

— Както вероятно знаете, заради работата ми ми е трудно да поддържам връзка.

— Защо не ми разкажете?

Искрено, но възможно най-сбито тя му описа характера на връзките си през последните няколко години, най-скорошната от които бе тази с Дон. Описа я на Кинг така, както и на детектив Капарела предишната вечер — партньор по ръкопашен бой с екстри. После му разказа за Джеймисън Руук. Единственото му разсейване по време на сесията беше, когато я попита дали става дума за известния писател. Ники използва въпроса му, за да опише как са се запознали, докато я е придружавал преди две години и как, въпреки че с Руук явно не се виждаха с други хора, не си го бяха казали открито. Въпреки това тя не беше спала с Дон или с когото и да било, откакто се запозна с Руук.

— Как се справяте след стрелбата снощи?

— Трудно ми е. — Когато се замисли за бедния Дон, сълзите се опитаха да нахлюят, но тя ги удържа. — Като цяло се опитвам да отложа справянето.

— А отношенията ви с Дон снощи платонически ли бяха?

— Да — бързо избъбри Ники.

— Много категоричен отговор. Темата чувствителна ли е?

— Всъщност не. С Дон току-що бяхме тренирали. В нашия салон. Той дойде у нас, за да се изкъпе. Тогава го застреляха.

— Да се изкъпе. А къде беше г-н Руук?

— У тях. Бяхме се карали и аз... имах нужда да изпусна парата.

— Лон Кинг оставил въпросника и скръсти ръце в скута си, без да я изпуска от очи. Мълчанието я накара да се почувства неловко и тя каза: — Признавам, че ми хрумна да изневеря, но...

— Казахте, че с г-н Руук не сте заявили категорично, че няма да се виждате с други хора.

— Не, но...

— Каква смятате, че е била причината за... хрумването ви?

— Не зная. — Тогава Ники изненада сама себе си, като попита:

— А вие?

— Само вие знаете — отговори той. — Хората определят свои собствени правила за верността, както и свои собствени причини дали да ги спазват, или не. — Тя го изимитира и за разнообразие замълча, докато той продължи: — Понякога... но само понякога... при криза хората се опитват да прикрият болката си, като я отклоняват. Опитайте се да си представите несъзнателен опит да смените радиостанцията в главата си на болка, различна от онази, срещу която не искате да се изправите. За какво се карахте с г-н Руук?

Тя свали малко гарда — въпреки отношението й, когато пристигна, този разговор й действаше добре. Разказа му за обвинението на Руук, че е издигнала защитна стена и как оттам бяха стигнали до кавга.

— Защо смятате, че темата се е оказала толкова взривоопасна?

— Напоследък ме притиска по начини, които не ми допадат.

— Разкажете ми.

— Руук ми досажда. Настоява да се съсредоточа върху стари семейни проблеми, за да разследвам убийството на май...

Никой от тях нямаше нужда да чуе края на това изречение, за да си даде сметка за потенциалната важност на онова, което Хийт бе разкрила. Тя се паникьоса. Представи си как ходи на терапия до края на живота си, без отпуски за добро поведение, и веднага се опита да даде заден ход.

— Но нали знаете — хората, които имат връзка, се карат помежду си. Ако не е за едно нещо, ще е за друго, нали?

— Да, това беше едно нещо. А не друго.

Мълчанието я смазваше, а психотерапевтът чакаше. И чакаше.

— Какво означава това? — попита накрая тя.

— Не мога да ви отговоря. Мога само да ви попитам на кого сте ядосана всъщност. И кой би страдал най-много, ако бяхте спала с Дон?

— Той се усмихна и погледна към часовника зад гърба ѝ. — Време е да приключваме.

— Вече? — Докато той прибираще въпросника ѝ в папка, тя каза:

— И какво?

— След толкова години и толкова сеанси, накрая ченгето винаги ме пита „И какво?“. — Той отново се усмихна. — Ники, вие се борите с повече загуби и болка, отколкото повечето хора изпитват през целия си живот. — Устата ѝ пресъхна. — Но, въпреки това виждам, че сте забележително издръжлива и бих ви описал като силна, стабилна личност, която умее „да проявява благородство под напрежение“, както го е казал Хемингуей. Много по-здрава сте от повечето хора с вашата професия, които идват при мен.

— Благодаря ви.

— Затова смятам, че препоръката ми ще ви зарадва. Ще се върнете на работа — след една седмица отпуск.

— Но работата ми, случаят...

— Ники, помислете какво сте преживели. Нужно ви е време, за да откриете своето равновесие. Умението да бъдете благородна под напрежение си има цена. — Той извади химикалка и записа нещо в папката. — Затова настоявам да излезете в седемдневен отпуск. Платен. — Той затвори химикалката. — Що се отнася до крайната ми диагноза, би било добър знак, ако направите опит да възстановите отношенията, които сте прекъснали поради травмата.

— За Руук ви говорите?

— Това би било много показателно. — Той затвори папката и каза: — Ще се видим след седмица, за да направя преоценка.

— Искате да кажете, че ако не дойда, отпускът може да продължи?

— Да се видим след една седмица. Тогава ще видим как сте.

ОСЕМ

Обаждаха се от 20-то управление. Ники се дръпна от касата, позволи на клиента зад нея да заеме мястото ѝ и вдигна телефона.

— Хийт.

— Роуч — в хор отвърнаха Роули и Очоа.

— И то стерео. Здравейте.

— Всъщност — каза Роули, — ще минат години, преди тази технология да навлезе. За съжаление слушалката ти е само за едно ухо.

— Ей, че си — каза Очоа. — Детектив Шон Роули, специалист по заливането с ледена вода.

— За да се правите на интересни в ранните часове ли се обадихте? Защото имам новина за вас, Хауърд Стърн още не се е пенсионирал.

— Обаждаме се, за да ти кажем новините за таксито, по което стреля вчера — отвърна Очоа. — Решихме, че ни е позволено да те държим в течение. В подходящ момент ли те хващаме?

— Разбира се, купувах си нов килим за коридора.

— Слушай — отвърна Очоа, — имаш ли нужда от помощ при почистването? Защото Роули няма абсолютно никакъв личен живот. — Двамата се засмяха и той продължи: — Сериозно, може да наминем, след като ни свърши смяната.

— Благодаря ви, но цял следобед метох и мих, няма нужда. Какво ново?

От съдебна медицина им бяха пратили предварителните резултати и Роуч искаха да й съобщят, че са получили най-различни отпечатъци и в момента ги проучват. За да ускори нещата, Фелър откара един мобилен комплект за вземане на отпечатъци в дома на шофьора, така че да изключват неговите.

Роуч не хранеха особени надежди за останалите.

— Допускам, че много от тях ще са на хората, които са разглобили таксито за части — каза Очоа. — Нахвърлили са му се като ято пирани.

— Взели са дори камерата и хард диска, така че нямаме запис на стрелеца.

— Колко кръв има по седалките? — с надежда попита Хийт.

— Какви седалки? — отвърна Роули.

— Той още е на свобода, шефе. Пази си гърба.

Когато затвори, продавачът вече беше опаковал покупката ѝ — турски килим, 90 на 210 сантиметра и сходен на цвят и шарки с онзи, който беше изхвърлила. Ники плати, а мъжът попита:

— Искате ли да ви го доставим? Затваряме за вечерта, но може да ви го донесем рано утре.

Хийт се усмихна и нарами пакета.

— Живея на три пресечки от тук.

Беше осем вечерта и по небето западно от 20-то управление се плъзгаха зеленикавите остатъци от отиващия си ден. Витрината на един магазин за вещи втора ръка светна и тя спря да се полюбува на една лампа, като реши, че на следващата сутрин ще се върне да я огледа по-подробно. В лъскавата месингова повърхност на поставката се отрази някакво движение и Хийт рязко се извърна. Нищо. Когато пак се обърна към витрината, килимът на рамото ѝ едва не удари един раздавач на брошури, който рекламираше мъжки костюми. Доволна, че е избягнала конфузен момент ала „Тримата глупаци“, Хийт зави и тръгна към дома. Дали заради предупреждението на Очоа, че стрелецът още е на свобода, дали заради някаква първична предпазливост, щом по улицата започнаха да се редят жилищни сгради вместо магазини, а светлините от витрините изчезнаха, тя реши да си извика такси. Вдигна свободната си ръка, но единствените две, които минаха край нея, бяха заети, така че тя се отказа от идеята, докато наблизаваше 22-ра улица. Оставаха ѝ само две пресечки.

На половината път до 21-ва зад нея изsvириха гуми и някаква жена ядно извика:

— Пише „Не вървете по улицата“, задник такъв!

Ники се обърна, за да се огледа, но видя само отдалечаващите се на запад фарове и сребристата светлина, разпръсквана от сградата на „Крайслер“ около километър по-нагоре. Тя продължи напред, но не можа да блокира спомена за предишната нощ, който неспирно се

въртеше в главата ѝ. Стъпките на стрелеца с качулката, които тропаха по покрива; стъпките му по дъските на скелето; стъпките му по асфалта на Парк авеню. Дали беше твърде изнервена поради липсата на сън, или нещата се повтаряха? Нормално е постоянно да мислиш за това, когато знаеш, че някой иска да те убие и изчаква поредната възможност. Какво търсеше посред нощ сама на улицата? 900-те грама сигурност на бедрото доста ѝ липсаха, откакто капитан Айрънс ѝ отне оръжието. Резервният ѝ пистолет, Берета 950, лежеше в едно чекмедже в апартамента ѝ, напълно безполезно. Ники ускори ход.

Докато пресичаше 20-та на червено, определено чу стъпки, които съвпадаха с нейните, но щом спря, те също спряха. Тя се обърна, но на тротоара нямаше никой. Хрумна ѝ да хвърли килима, но вече виждаше своята сграда от отсрещната страна на площада, така че хукна да бяга на запад, следвайки декоративната ограда с шипове на върха, която обграждаше Грамърси Парк.

Мина ѝ през ум, че ѝ готвят засада. Ако мъжът имаше съучастник, който я причакваше край стълбите, беше напълно възможно да тича право към капана. Хийт прецени, че „един срещу един“ е по-добре за нея, особено ако го изненадаше, като неочеквано обърне посоката. На ъгъла на парка оградата не описваше оствър ъгъл, а плавна дъга. Щом я заобиколи, Хийт спря и приклекна, вслуша се и зачака.

Стъпките се приближиха, но звукът спря на няколко крачки от нея. Храстите, които я криеха, ѝ пречеха да види преследвача си, но тя чуваше задъханото му дишане. После някой тихо се прокашля. Като опря ръка на паважа, тя се наклони вляво и зърна изкривеното му отражение във витрината на ресторант от другата страна на улицата. Бледата светлина от парка очертаваше само тъмен силует, но тя успя да различи качулката и черната му козирка. Изгуби го едва когато той продължи напред, за да я догони, и се приготви да го посрещне.

Той изникна зад ъгъла в лек тръс. Тогава Ники подскочи нагоре, готова да използва навития на руло килим като бухалка, но в същия момент си даде сметка, че преследвачът ѝ е Руук. Успя да овладее замаха си и не го удари, но той се стресна, извика „Не, недей!“, размаха ръце и загуби равновесие. Наклони се и залитна напред, като отчаяно се бореше с гравитацията без изгледи за успех. Приземи се на

плочите с шумно „Уф!“, като поне успя да предпази лицето си с едната си ръка.

— Господи, Руук, какво си въобразяваш, че правиш?

— Пазя те — приглушено отвърна той, обърна се и седна. И от двете му ноздри течеше кръв.

* * *

Щом влязоха в апартамента ѝ, тя каза:

— Недей да кървиш на пода, ако обичаш, току-що почистих.

— Искрено съм трогнат от съчувствието ти. Не се тревожи за мен, нищо ми няма.

Тя го накара да седне на един бар стол и почисти лицето му с хартиените кърпички, които Лорън Пари ѝ беше дала предишената вечер. Докато попиваше засъхналата кръв по носа и горната му устна, Хийт каза:

— Руук, през изминалата година не се ли научи да не ме следиш?

— Очевидно не. Ay!

— Извинявай.

— А ти очевидно не си разбрала, че ако някой те следи, може да става дума за кавалерията. Тоест, за мен. — Той извади парченце салфетка от носа си, за да провери дали има прясна кръв, а после, доволен, го метна в кошчето. — Какво не е наред между нас, Ники? Защо не можем да бъдем като герои във фильм на Уди Алън? Две стари гаджета с неуредени сметки се натъкват един на друг на нюйоркски тротоар?

— Вместо да се спънат в него, така ли?

— Носът ми счупен ли е?

— Да видим — каза тя и посегна, но Руук се отдръпна.

— Не, достатъчно ме боли и без това. — Той се изправи и се огледа в чайнника. — Отражението ми е твърде криво, нищо не виждам. Е, ако съм го счупил, ще ми приладе твърдост. И без това съм сурово-привлекателен — сега ще изглеждам още по-суро.

— Докато хората разберат как е станало. — Тези думи го накараха отново да се огледа в чайнника. Докато се въртеше, опитвайки

се да установи щетите, тя каза: — Благодаря ти, че се опитваше да ме пазиш. — После добави: — Явно не си чак толкова бесен.

Той се изправи и се обърна с лице към нея.

— Да се обзаложим ли?

Тонът му обаче ѝ подсказа, че се е поуспокоил малко.

— Не те обвинявам, знам, че се почувства предаден.

— Защо? Защото ме заряза и два часа по-късно открих гол мъртвец в апартамента ти, а когато дръзнах да попитам кой е, реши, че ако ми кажеш, че е сложно и ме изриташ, номерът ще мине?

— Добре, явно още си ядосан.

— Ами ако аз бях на твоето място? Какво щеше да стане, ако ти беше открила Там Швайда гола в апартамента ми с пръснат мозък? Добре, де, тя няма много мозък, но разбираш накъде бия.

В бездната помеждуним се намести невидима токсична мъгла. Ники знаеше, че от нея зависи дали мълчанието ще бъде нарушено, или не и можеше да разпознае кога моментът е критичен, така че побърза да се намеси.

— Може би ще възразиш заради... унизителния епизод с носа — започна тя, — но това всъщност беше доста подходящ момент за неочекваната ни среща тази вечер. Днес психологът ми предложи да се свържа с теб.

— В края на краищата тази ситуация започна да звучи като филм на Уди Алън. Отишла си на психолог? — попита той и натърти: — Ти?

— Накараха ме. Дълга история, свързано е с капитан Айрънс, но така или иначе, видях се с професионалист. — Ники си пое дъх и го задържа. До момента винаги се беше справяла, делейки нещата, така че сега навлизаше в непозната, страховита територия. Уязвимостта я излагаше на рисък, но тя му се довери, сваляйки бронята. — Искам да ти обясня, стига да имаш желание да ме изслушааш.

Тогава онova, което считаше за негова същност, с което се разбираше най-добре и което се изпречваше на пътя на куршуми, за да я защити, го накара да омекне още малко. Съчувство му надделя, той й протегна ръка и каза:

— Вероятно ще ни е по-удобно на дивана.

Както става с повечето страхове, включително въображаемите чудовища, заключени зад дебели врати, тези на Ники придобиха напълно реалистичен размер, щом се изправи срещу тях. Желанието на

Руук да слуша, вместо да я прекъсва, за да я съди, да се защитава или дори да остроумничи, много ѝ помогна, докато му разказваше сагата за Дон. След като му каза, че не са правили секс, откакто се беше запознала с него предишното лято, той кимна, приемайки го за факт и дори прояви добрия вкус да не попита дали предишната нощ са спали заедно. Щом Хийт приключи разказа си, той отвърна с едно изречение — най-подходящото, което би могло да му дойде на ум.

— Сигурно ти е ужасно тежко да преживяваш това сама.

Ники избухна в сълзи и се хвърли в ръцете му, позволяйки на емоциите си да се разкрият без задръжки. Хлиповете ѝ извираха от дълбок, наглед бездънен източник, от който се лееше не просто болката от изминалите двайсет и четири часа, но от цяло десетилетие, пълно с потисната скръб, гняв, раздразнение, самота и страх, които — до този момент — бяха старателно скрити в заключена с катинар кутия. Той я прегърна, люлеейки я на рамото си, давайки си сметка, че мълчанието му им дава сила и че това, че я е обгърнал с ръце, ѝ внушава надежда и непоколебимо приятелство, докато изживява своя катарзис.

Когато след известно време сълзите ѝ секнаха, Ники се отдръпна и те се взряха един в друг, а погледите им изльчваха безкрайно доверие. Целунаха се леко и се отделиха един от друг, без да се изпускат от очи. Също както не бяха заявявали открыто, че не се виждат с други хора, двамата никога не бяха говорили за любов. Именно този миг, споделен в интимната прегръдка на новото убежище, което си бяха изградили, бе подходящ за това, но в онзи крехък, уязвим миг нито единият, нито другият си даде сметка какво мисли. Подходящият момент дойде и отмина, отложен за някой друг ден — ако такъв изобщо настъпеше.

Тя се извини и отиде до банята, за да наплиска подутите си очи с хладка вода. Щом се върна, той ѝ помогна да разопакова новия килим за антрето. След като го постлаха, Руук застана върху завитите краища, за да ги изправи и се огледа.

— Някой май е чистил.

— Беше много упорито петно — каза Ники. — Домоуправлятелят закачи нова врата и измаза дупките, утре ще боядиса. Скоро всичко ще бъде както преди.

— Сякаш нищо не е станало.

— Само че стана. Ще го преживеем.

Лицето на Руук се помрачи.

— Цял ден си мислех, че можеше да бъде много по-лошо. Можеше да убие теб.

— Знам.

— Или мен, което е още по-лошо.

— Още по-лошо?

— За теб. По-лошо ще е, ако ме няма, за да ти дърпам опашките и да си треса задника. — Той изтанцува несръчен танц, който действително подчертва чудесния му задник. Завърши със „Зън!“, а Хийт се разсмя. Определено умееше да я накара да се усмихне, когато нямаше никаква причина за това.

И двамата бяха гладни, но предпочитаха да излязат, вместо да останат в апартамента точно в този момент. „Грифу“ във Вилидж работеше до късно и не беше шумен, така че потеглиха към 9-та улица. Преди да тръгнат, Ники пъхна беретата в джоба си, заедно с резервен пълнител.

В този късен час можеха да си изберат който искат от четирите салона в бившия пансион от деветнайсети век, който един блогър бе описал като място, „което излъчва скрит разкош“. Руук избра библиотеката заради спокойствието и уютната компания на книгите. След като опитаха коктейлите си, той огледа стаята, в която навремето бяха седели Едгар Алън По, Марк Твен и Една Сейнт Винсънт Милей, и се зачуди кога ли книгите и тук ще бъдат заместени от електронни четци.

Ники си поръча голяма салата, а той — печен октопод. Докато се хранеха, Руук каза:

— Нали те принудиха да излезеш в отпуск? Замисляла ли се да нанесеш някои щети?

— На Уоли Айрънс ли? — попита тя. — Между нас казано, да, но само си фантазирах.

— Нямам предвид да го набиеш. Говоря ти за политика. Централата има страшна сила, Ники. Точно така уредих да ми позволят да те приджурявам, за да си напиша статията. Трябва да надуеш главата на оная невестулка на „Полис Плаза“ 1. Как му беше името?

— Зак Хамнър.

— Не е нужно да ти е симпатичен, за да използваш връзките му. А и той е роден за такива неща, сама каза, че сигурно мастурбира пред снимки на Рам Иманюъл.

— Не съм казвала такова нещо.

— О. Явно съм се увлякъл, препоръчай ми някой психоаналитик.

— Няма да се обадя на Чука, изключено. — Тя поклати глава, колкото заради него, толкова и за да убеди себе си. — Отказах повишението точно за да избегна това политическо блато.

— Хрумвало ли ти е, че ако не беше отказала, сега нямаше да се намираш от външната страна на желязната порта на капитан Уоли?

— Разбира се, но отговорът ми все още е „не“. Не си струва услугата, която рано или късно ще ми поиска. Можеш да бъдеш сигурен, че точно Зак Хамнър няма да пропусне такава възможност. Не — повтори тя. — Не.

— Мисля, че разбирам — отвърна той. — В такъв случай предлагам алтернативно решение.

— Трябваше да те халосам с онзи килим.

— Изслушай ме. Познавам те, знам, че мразиш да не си на работа, но след като така и така се налага, използвай възможността да се отпуснеш.

— Няма да ходим в Мауи.

— Не, имам предвид да продължим със случая. Заедно, разбира се. Стига, нали не мислиш, че бих очаквал да се отпуснеш на Хаваите? Няма да ходим там.

Тя остави вилицата.

— Да ходим? Ние? Къде?

— В Париж, естествено — заяви той и допи своя „Манхатън“. — Аз черпя. Всичко измислих, докато пътувахме насам.

— О, така ли?

— Аха. Звездите се подредиха идеално, Ники Хийт. Първо, и без друго те избутаха в страни. Второ, може би няма да е лоша идея да се разкараш от този град, след като онова приятелче с пушката е още на свобода.

— Нямам намерение да бягам нито от него, нито от когото и да било друг.

— И трето — продължи той, — докато Роуч и останалите работят тук, може да разследваме самотния чорап в живота на майка

ти, заради който се е отказала от мечтата си през лятото на 1971.

— Не мисля, че идеята е добра.

— Така каза и за Бостън, а видя ли какво стана? — Той забеляза реакцията ѝ и продължи: — Ники, уликите не са много, като повечето или са студени, или Железния човек ги блокира. Придвижваме се напред единствено когато се връщаме назад. Прав ли съм?

— Да...

— Точно затова ти говоря за постоянните усилия. Може да не съм ченге, но и аз разследвам и опитът ме е научил, че невинаги може да насилиш нещата да се слушат. Резултатите сами решават кога да дойдат. Понякога, когато дълго време си бил много търпелив, отговорът е да проявиш още търпение.

Възраженията на Хийт започнаха да избледняват. Тя взе вилицата си и загреба фенел, бадеми и късчета ябълка и круша.

— Сега остава да кажеш, че само печелим от това, че ме отстраниха.

— Тази фраза все едно е излязла от осемдесетте години — отвърна той и зядливо добави: — Също като Стинг. — После набуши едно пипало и продължи: — Не, бих казал, че просто правим лимонада от наличните лимони.

* * *

Първият самолет за Париж, за който успяха да купят билети, излиташе в 4:30 на следващия ден, което устройваше Ники. Ужасно ѝ се спеше. Травмата от ужасното убийство на Дон, преследването — или преследванията, ако броеше това с Руук, — стресът заради баща ѝ, Айрънс, наложението ѝ насила отпуск, неразрешеният случай и емоционалното виенско колело с Руук. Всичко това ѝ се отразяваше, особено след като беше работила цяла нощ в управлението, така че заспа в мига, в който главата ѝ докосна възглавницата, и се събуди от гръмотевиците и трополенето на дъждъа по прозореца на спалнята.

Руук вече се беше облякъл и резервираше стаи в хотела, докато уреждаше среща с родителите на Никол Бернарден в Париж.

— Да ти кажа ли къде ще отседнем?

— Не — отвърна тя и го прегърна откъм гърба. — Оставям се в твоите ръце, изненадай ме.

— Добре, но няма да е лесно да надмина изненадата, която ми сервира миналата вечер. — Тя го перна по рамото и си наля кафе, докато набираше Роуч, за да научи новините за случая.

— Какво стана със задачата, която възложих на Раймър и Фелър? Да разпитат съседите на Никол Бернарден за камионетката за почистване на килими?

— Първо нищо не излезе — отговори Очоа. — Съседите не я бяха видели.

— Но тъй като къщата ѝ гледа към Инууд Хил Парк — добави Роули, — на Раймър му хрумна, че кучкарите и бегачите може да са минавали редовно оттам и остана, за да види какво ще открие. Повечето хора нищо не знаеха, но накрая се появила жена, която всеки ден тренира спортно ходене по Пейсън авеню. Тя не само забелязала камионетката, но се опитала да ги наеме да дойдат да изчистят и нейните килими. Живеела зад ъгъла.

Очоа довърши историята.

— Почукала, за да поисква брошура, но онзи се вкиснал и ѝ казал, че има прекалено много клиенти.

— Успя ли да го опише? — попита Ники.

— Не — отвърна Роули. — Той изобщо не ѝ отворил.

— Много странно. Помни ли името на компанията или номера?

— Не — каза Очоа. — Не си направила труда да ги запомни, била прекалено ядосана.

На Хийт ѝ хрумна нещо.

— Каза ли какъв цвят е била камионетката?

— Кафяв — отговориха Роуч в един глас.

— Една такава се опита да ни прегази с Руук онзи ден сутринта.

— Това не си го споменавала — отбеляза Роули.

— Досега не бях правила връзка. Отбележете го на дъската.

Надявам се, че са оставили поне една.

— Оставиха. Спокойно, пазим ти гърба.

После Очоа добави:

— В тази връзка те молим да имаш предвид, че правим всичко възможно, за да напреднем със случая.

Роули продължи:

— Не се вълнувай прекалено, но преди да отидем на смяна, с Мигел се видяхме с Малкъм и Рейнълдс. Решихме, че може да се поразходим около „Брукнър“, където са открили таксито, отвлечено от твоя стрелец.

— В отточната яма нагоре по улицата открихме купчина стари гуми и кутии от боя. Нощес валя, така че решихме да погледнем, в случай че водата е домъкнала нещо. Открих мъжка ръкавица.

Хийт се заразходжа из стаята.

— Какъв цвят?

— Кафява, кожена.

— Такива носеше — каза тя и си спомни ръцете, стиснали пушката.

— Шансовете не са големи — отбеляза Роули, — защото водата я е съсипала, а никакво куче я е дъвкало, но по нея определено има следи от кръв и остатъци от барут. В момента я обработват за отпечатъци, както и ДНК.

— Добра работа, Роуч. Похвалете и Малкъм и Рейнълдс.

— Не — каза Очоа. — Смятаме да си присвоим заслугите.

Когато излезе от кабинета си, Руук забеляза промяната у нея.

— Нали заминаваме? — попита той. Когато Ники му разказа за ръкавицата, отговорът му беше: — Въпреки това заминаваме.

— Чувствам се безответвона, сякаш трябва да остана, в случай че изникне нещо.

— Ти си в отпуск. А и какво смяташ да правиш — ще къмпингуваш пред Съдебна медицина и ще им подтикваш „Побързичко!“ на всеки половин час? — Тя задъвкаолната си устна, все още несигурна. — Ники, снощи обсъдихме това. Забрави ли за Бостън? Открихме коя е Никол и я свързахме с майка ти!

— Добре — каза тя. — Замиnavame.

— Отлично. Защото истинската причина да настоявам е, че няма как да върна билетите.

* * *

Пристигнаха на летище „Шарл де Гол“ в шест часа на следващата сутрин. И двамата си починаха в самолета, но Руук беше

резервирал стая от предишната вечер, за да могат — ако се наложи — да си отспят и да се нагодят към часовата разлика, без да чакат до следобеда, за да ги пуснат в хотела.

— Браво — каза Ники, докато пътуваха нагоре.

— Знам, че не е „Жорж Пети“, а името „Вашингтонската опера“ не звучи особено френско, но за бутиков хотел е страхотна находка.

Руук ѝ разказа, че навремето елегантната сграда е била дом на мадам Помпадур и Ники се замисли за работата на баща ѝ, когато е бил на двайсет години и е търсил имоти, които работодателите му да купят и преустроят. Тази мисъл ѝ носеше комфорт, но и беспокойство. Замисли се за заръката на психоаналитика да възстанови връзката си с миналото, което избягва толкова отдавна и реши, че смесените чувства, които изпитва по повод на това пътуване, ще ѝ бъдат от полза.

Щом се качиха в стаята, Руук отвори капаците на прозорците и ѝ показва най-старата пекарна в Париж, която се намираше от другата страна на улицата и им обещаваше топли кроасани с шоколад всяка сутрин.

— Лувърът е на няколко пресечки в тази посока — каза той, сочейки наляво. — Операта е отляво, зад хотела са градините на Пале Роял. Озапти се, моля те.

— Всичко това би било чудесно, ако бяхме дошли да разглеждаме — каза тя. — Или и в този случай става дума за романтично пътешествие, докато работим по случая?

— Какъв романс, докато сме в Париж?! Имаме работа да вършим. Нали взе номера на родителите на Никол — щом стане девет часът, ще им се обадим.

— Дотогава остава половин час.

— Предлагам да се съблечем и да му ударим един бързекс.

— Колко романтично.

— В Париж сме — каза той и двамата се надбягваха голи до леглото.

ДЕВЕТ

Когато вдигна телефона, Лизет Бернарден звучеше много уморена и крехка, но Хийт го отаде не на възрастта, а на смазващата мъка, която бе долавяла в гласовете на толкова роднини на жертви на убийство през годините. Старата дама говореше английски отлично и се зарадва, щом разбра, че се обажда дъщерята на скъпата Синтия, най-добрата приятелка на нейната Никол. Съпругът ѝ имаше час при лекаря след като му бяха присадили нова бедрена става и щеше да се бави чак до ранния следобед. Мадам Бернарден даде на Хийт адреса им на булевард „Сен Жермен“ до „Рю дю Драгон“ и предложи да се видят в два часа.

Взеха такси — нов „Мерцедес“ — до левия бряг на Сена и шофьорът ги оставил недалеч от апартамента на семейство Бернарден, за да обядват преди срещата. Руук беше решил да се наслади на автентичното писателско изживяване в „Ле Дю Маго“ или „Кафе Флор“. И двете заведения бяха пълни с туристи. Дори масите на тротоара бяха заобиколени с куфари на колела. Те си избраха една открита маса от другата страна на булеварда, в „Брасери Лип“ — Джони Деп беше казал на Руук, че едно време там са се хранели хора като Хемингуей, Пруст и Камю.

— Представяш ли си какво е да си келнер, който трябва да обслужи екзистенциалист? — попита Руук. — Какво ще желаете, мосю Камю, стек тартар^[1] или ескарго^[2]? „О... какво значение има?“...

Хийт погледна часовника си.

— Един часът е. В Ню Йорк сигурно вече са стигнали в управлението.

Тя набра международния код и се обади на Роули.

— Здрави — отзова се той. — Или да кажа „бонжур“? Тъкмо щях да ти звъня. Как сте след полета?

— Цял живот се чувствам като след презоceanски полет, вече свикнах. Защо щеше да ми звъниш?

Хийт извади тефтера си с надеждата, че ще има какво да запише.

— Първо добрите новини. Обадиха се от Съдебна медицина — открили са барут по ръкавицата, която намери Очоа, както и частици боя, които може да са от твоята входна врата. Цветът съвпада, но чак следобед ще разберем със сигурност.

Ники покри микрофона, предаде чутото на Руук, а после каза:

— Добре, Роулз, а сега лошите новини.

— Почакай малко. — Чу се шумолене на хартия, после звук от отваряне и затваряне на врата и той продължи, оставяйки я с впечатлението, че е отишъл да се усамоти в дъното на общия офис. — Става дума за Аирънс. Тъй като се оказа, че ръкавицата може да се окаже полезна улика, отбор Роуч вече не се занимава с доказателствата.

— Само не казвай, че е пратил Хайнзбърг.

— Не е чак толкова зле, но почти. Капитанът сам ще се заеме. В лабораторията още търсят отпечатъци, но намерят ли, ще се окаже, че героят е той.

Ники беше бясна, но не се издаде пред подчинения си.

— И за един ден не мога да се махна от тоя град, а? — Той се разсмя, а тя каза: — Няма как, това е положението. Благодаря ти, че ми каза, дръж ме в течение.

Сервитърът изчака да затвори и щом се появи, Руук ѝ направи знак и каза:

— Искаш ли аз да поръчам?

— Не, ще се справя някак.

Тя се обърна към младежа и каза без следа от акцент:

— Bonjour, Monsieur. Je me desire deux petits plats, s'il vous plaît. La salade de frisée, et après, les pommes de terre a l'huile avec les harengs mariné.^[3]

Руук се успокои, измърмори „deux“^[4] и върна менютата.

— Exa, нямах представа!

— За пореден път.

— Пълна си с изненади.

— Винаги съм обичала този език. Дори ми позволиха да прескоча две нива в гимназията, но това да се потопиш в средата и да го говориш с местните няма заместител.

— Кога направи това?

— По време на семестъра, който изкарах в чужбина. Прекарах по-голямата част от него във Венеция, но с Петър останахме тук за един месец, преди да се прибера в Североизточния.

— А, Петър. Да му запазя ли място?

— Боже, престани вече. Нали знаеш, че в ревността няма нищо привлекателно?

— Не съм ревнив.

— О, така ли? Я да проверим кои теми те изправят на нокти? Петър? Дон? Рандъл Фелър?

— Чакай сега, с последния е различно, самото му име ме извинява. Ранди Фелър? Само казвам.

— Според мен „само казваш“ много неща.

Той се навъси, заигра се със сребърните прибори и накрая каза:

— Назова трима. Други има ли?

— Руук, сериозно ли искаш число? Защото ако е така, разговорът изведнъж ще стане адски сериозен. Това е важна тема за една връзка, налага се хората да говорят. И то много. Дори да имаш желание да го направим точно сега, на твоето място първо бих се запитала следното: колко изненади можеш да преглътнеш за 48 часа?

Той забеляза, че келнерът идва и каза:

— Знаеш ли какво предлагам? Да се отпуснем и да се насладим на онова, което си поръчала.

— Merveilleux^[5] — отвърна тя.

* * *

Мадам и мосю Бернарден ги посрещнаха във фоайето на просторния си апартамент, който заемаше най-горните два етажа на шестетажната сграда. Въпреки бохемската слава на Левия бряг, тази част от булевард „Сен Жермен“ изльчваше непретенциозно благосъстояние, скрито зад фасади в стил Луи XV. Апартаментите се намираха над елегантни магазини, в които се предлагаше само най-необходимото. Тук беше по-лесно да намериш бутиково вино или шивачка, отколкото ателие за татуировки или епилация. Семейство Бернарден бяха прехвърлили осемдесетте и дрешите им отразяваха духа на квартала. И двамата бяха облечени практически, с ненатрапчива

изисканост — черен кашмирен пуловер и панталон по поръчка за нея и тъмнокафява памучна жилетка и бежово рипсено сако за мосю. Не, това не бяха скъпи кадифени палта, но не ставаше дума и за възрастни хора с анцузи в тон.

Лизет прие малкия букет бели лилии, които Ники купи по пътя, със смесица от благодарност за любезния жест и тъга заради мрачния им символизъм. Емил изхъхри „Насам, моля“ със силен акцент и ги поведе с куцукане към всекидневната, където съпругата му изчезна, търсейки ваза. Щом седнаха, той се извини за мудността си, като я обясни със скорошна замяна на бедрената става. Съпругата му се върна с цветята и ги постави на една ъглова масичка до рамкираната снимка на дъщеря им. Доколкото успя да прецени Хийт, портретът беше същият като снимката от годишника на Консерваторията, който бяха копирали за папката на убитата.

— Благодарим ви, че ни приехте — каза тя на френски. — Знаем, че ви е тежко и много съжаляваме за загубата ви.

Възрастните хора, седнали на дивана срещу тях, се хванаха за ръце едновременно и останаха така. И двамата бяха дребни и слаби като Никол, но мъката от загубата на единственото им дете ги караше да изглеждат крехки като птици. Благодариха на Ники и Емил предложи да продължат на английски — и двамата го говореха свободно и ясно виждаха, че г-н Руук би желал да участва по-дейно в разговора. Мосю Бернарден несигурно заобиколи масата и наля вино в чашите, наредени около поднос с петифури в очакване на посещението. След като вдигнаха тиха наздравица и учтиво отпиха, Лизет остави чашата си и впери поглед в Ники.

— Простете ми, че се взирям, но вие толкова приличате на майка си. Толкова е странно да седя тук, точно срещу стола, в който обичаше да сядат Синтия. Имам чувството, че времето се е... каква беше думата?

— Върнало назад — довърши съпругът ѝ и двамата кимнаха в унисон. — Много обичахме Синди, но вие положително го знаете.

— Въсъщност това е ново за мен, не познавах дъщеря ви, а майка ми никога не ми я е споменавала.

— Колко странно — каза Лизет.

— Съгласна съм с вас. Майка ми и Никол да не би да се скарали? Има ли някаква причина да са изгубили връзка?

Двамата Бернарден се спогледаха и поклатиха глави.

— Au contraire^[6] — отвърна Емил. — Доколкото знаем, приятелството им винаги е било крепко и щастливо.

— Простете ми, ако темата е болезнена, но смятам, че убийството на Никол някак е свързано с това на майка ми и се надявам да науча колкото е възможно повече за отношенията им, за да открия убието.

— Бяха като сестри — каза Емил, — макар че си имаха своите различия.

— Затова бяха такива приятелки — допълни Лизет. — Противоположни характери, които се допълваха прекрасно. Нашата Никол винаги е била *an esprit libre* — Хийт преведе на Руук — свободен дух, — а той кимна, сякаш беше разбрал и сам.

— Като дете толкова ни тревожеше — продължи Емил. — От мига в който проходи, постоянно изпитваше ограниченията и поемаше рискове. Катереше се върху едно, прескачаше друго. Също като онзи градски спорт... Как се наричаше?

— Паркур^[7] — отвърна жена му. — На седем години си докара сътресение. О, mon dieu, толкова се изплашихме! За рождения ден ѝ бяхме подарили кънките, които искаше, но седмица по-късно дяволчето реши да ги кара надолу по стълбите на le Metro.

Съпругът ѝ поклати глава и посочи към собственото си тяло, за да им покаже къде са били травмите.

— Сътресение. Един избит зъб. Счупена китка. — Хийт и Руук се спогледаха, мислейки си едно и също. „Това обяснява стария белег.“ — Смятахме, че ще надрасне всичко това, но нейният *esprit*, дивата ѝ страна, започна да ни тревожи още повече, когато влезе в пубертета.

— Момчета — каза Лизет. — Момчета, момчета, момчета, цялата ѝ енергия отиваше за момчета и партита.

— И Бийтълс — изсумтя Емил. — И тамян.

Руук се разшава на стола, докато родителите им продължиха да си спомнят за шейсетте години. Ники знаеше, че се бавят, но не се опитваше да ги насочва. За тях явно беше важно да ѝ разкажат всичко за Никол и предвид загубата ѝ в това нямаше нищо чудно. Освен това разказът им ѝ осигуряващ желаното — не просто очевидно усилие да събере информация, за да разреши случая, но и възможност да посети местата, за които не бе подозирала, да опознае майка си и нейния свят. Възможността да сподели този момент със семейството на най-добрата

й приятелка я накара да се почувства завършена по начин, който не очакваше. Усещаше се дълбоко свързана с неща, които отдавна избягваше. Ако след това Лон Кинг не я изпратеше отново на работа, значи не разбираще от своята.

Мадам Бернарден каза:

— Не знаехме накъде ще се насочи, докато не откри страстта си към цигулката.

— Именно така се е запознала с майката на Ники — обади се Руук с надеждата да спре прилива на спомени.

— Това беше най-хубавото, което можеше да й се случи — каза Емил. — В Бостън се посвети на таланта си и срещна приятелка с противоположен характер, която да я свали на земята.

— Тя имаше нужда от това — съгласи се жена му. — Пък и вярвам, ако ми позволиш да го кажа, Ники, че нашата Никол помогна на майка ти, която беше тъй сериозна по характер. Беше толкова решителна, толкова отدادена на работата си, че твърде рядко си позволяваше да се забавлява. — Тя направи пауза. — Виждам, че ти стана малко неудобно, но не се притеснявай. Все пак говорим за майка ти, не за теб.

— Въпреки че като те гледам, сякаш тя седи срещу мен — добави Емил и Ники се почувства още по-уязвима. Тогава се намеси Руук, размахвайки самотния чорап.

— Именно това ми се струва толкова странно — започна той. — Синтия... Синди е била толкова талантлива, толкова убедена, че иска да стане професионална пианистка. Гледал съм нейни записи на видео — била е изключителна.

— Да — отвърнаха те в един глас, а Руук вдигна ръце към небето.

— Какво е станало? Когато е дошла тук през лятото на 1971, нещо се е променило. Нещо важно. Може да не се е отказала от пианото, но сякаш е зарязала мечтата си. Имала е възможности да започне кариера в Щатите, а не се е върнала, за да се възползва от тях. Просто се чудя какво е отклонило такава сериозна млада жена от избрания път.

След като се позамисли за миг, Лизет каза:

— Ами, сигурно и вие като мен разбирате, че младите хора се променят. Някои не издържат на напрежението, докато гонят целта. В

това няма нищо срамно.

— Разбира се, че не — каза той, — но при цялото ми уважение... Париж е прекрасен град, но нима триседмична ваканция тук е била достатъчна, за да я убеди да се откаже?

Лизет се обръна към Ники, преди да отговори.

— Не бих казала, че майка ти се отказа. По-скоро реши да си почине от напрежението и да се наслади на живота. Пътуваше, посещаваше музеите, разбира се. Обожаваше да учи нови рецепти. Научих я как да готови касуле с патешко.

— Готовила ми го е! — каза Ники.

— Е, кажи ми — изкиска се Лизет, — как намираш готовното ми?

— Изключително. Вашето касуле беше ястие за специални случаи.

Лизет радостно плесна с ръце, но Ники виждаше, че възрастните хора започват да се уморяват и трябваше да им зададе няколко въпроса, преди съвсем да капнат. Въпросите, които задаваше на всички родители на жертва, чието убийство разследваше.

— Няма да ви бавя още много, но трябва да знам някои неща за Никол.

— Разбира се, ти си дъщеря, но и полицай, *n'est ce pas*^[8]? — каза Емил. — Моля те, ако ще ти помогне да откриеш какво е станало с милата ни Никол...

Очите му се насълзиха и двамата отново се хванаха за ръце.

Детектив Хийт започна с въпроси за работата на дъщеря им. Попита ги дали знаят за някакви кавги или бизнес съперничества. Те отрекоха, както и когато Ники поиска да знае дали са чували за някакви проблематични връзки в личния ѝ живот, било то в Париж или в Ню Йорк — гаджета, приятели, любовни триъгълници?

— Как ви се стори последния път, когато говорихте?

Г-н Бернарден погледна към жена си и каза:

— Помниш ли онова обаждане? — Тя кимна, а той се обръна към Ники. — Никол не приличаше на себе си, беше много рязка с нас. Попитах я какво не е наред, тя каза „Нищо“ и не обели нито дума по темата. Аз обаче разбрах, че е ядосана.

— Кога беше това?

— Преди три седмици — отговори Лизет. — Това също ми се стори необикновено. Никол винаги се обаждаше в неделя, за да провери как сме, а през последните няколко седмици изобщо не ни потърси.

— Когато се обади, каза ли ви къде е?

— На летището. Знам, защото когато я попитах какво не е наред, ме прекъсна и каза, че трябва да се качва на самолета.

При този спомен възрастната дама се намръщи.

— Дъщеря ви имаше ли апартамент в Париж? — попита Руук. С Ники се надяваха да открият, че Никол е имала жилище, за да го претърсят с позволението на родителите, но тя нямаше собствено.

— Дойдеше ли в града, Никол спеше тук, в старата си стая.

— Ако не възразявате — помоли детектив Хийт, — може ли да я погледна?

Виждаше се, че спалнята на Никол Бернарден отдавна е била превърната в арт студио за Лизет, чиито акварели, цветя и плодове, някои завършени, други не, се забелязваха навсякъде.

— Извинете ме за бъркотията — без нужда се извини тя. Стаята беше чиста и подредена. — Не знам какво желаете да видите, Никол държеше някои дрехи в гардероба, но не са много. Погледнете, ако искате.

Ники отвори вратите на античната мебел, опира джобовете на няколкото неща, които висяха там, и не откри нищо. Същото се отнасяше и за вътрешността на обувките и самотната празна чанта, овесена на месингова кука.

— Всичките ѝ останали вещи са ето там — каза възрастната жена, като премести един статив, за да разкрие голямо чекмедже в долната част на вградения гардероб, което беше също толкова подредено, колкото и целият апартамент. В него имаше чисто бельо, сутиени, чорапи, шорти и тениски, прилежно сгънати в пластмасови контейнери. Хийт коленичи и отвори капака, за да разгледа съдържанието им, като внимателно върна всичко на мястото му. До контейнера имаше чифт маратонки и каска. Тя огледа и двете и не откри нищо.

— Благодаря — каза Ники, затвори чекмеджето и постави статива на мястото му, там, където краката му се бяха отпечатали върху килима. Щом се върнаха в дневната при Еmil, Руук попита:

— Никол държеше ли компютър в дома ви? — Щом мадам Бернарден отговори отрицателно, той продължи: — Ами пощата ѝ? Получаваше ли поща тук?

Мосю Бернарден отвърна:

— Не, никаква поща.

Хийт и Руук обаче забелязаха, че той се замисли над това и явно изпита неудобство.

— Стори ми сте, че не сте много сигурен за пощата — отбеляза Ники.

— Не, сигурен съм, че не получаваше поща тук, но въпросът ви ми напомни, че наскоро ми го е задавал и друг човек.

Хийт извади тефтера си и официално се превърна от гост в ченге.

— Кой ви го зададе, мосю Бернарден?

— Обади се по телефона. Нека помисля, каза го толкова бързо. Мисля, че беше американец, някой си... Сий... крест, да, г-н Сийкрест. Каза, че бил бизнес партньор на дъщеря ми. Обърна се към мен на малко име, така че нямах причини да се усъмня.

— Разбира се, че не. Какво точно ви попита този г-н Сийкрест?

— Притесняващо се, че някакъв колет до Никол може да е бил пратен тук по грешка. Казах му, че нищо нейно не е пристигало.

— Той описа ли колета или съдържанието му? — попита Руук.

— Хммм, не. Щом казах, че нищо не е пристигало, много бързо затвори.

Хийт го разпита за непознатия и гласа му — възраст, акцент, тембър, — но старецът не помнеше.

— Помните ли кога ви позвъни?

— Да, преди няколко дни. В неделя. Вечерта. — Хийт си записа, а той попита: — Смятате ли, че е подозрително?

— Трудно е да се прецени, но ще проучим. — Ники му подаде визитка. — Ако се сетите още нещо или още някой се обади да пита за Никол, позвънете на този номер.

— Беше ни много приятно да се запознаем с теб, Ники — каза Лизет.

— И на мен — отвърна тя. — Имам чувството, че ми позволихте да надникна в част от живота на майка ми, за която не знаех нищо. Ще ми се да можех да разбера повече от нея самата.

Мадам Бернарден стана.

— Знаеш ли какво, Ники? Искам да споделя нещо с теб, мисля, че ще ти се стори интересно. Excusez-moi^[9].

Хийт отново седна, а Емил напълни чашите им, въпреки че и двамата бяха отпили само по една глътка.

— Баща ми се запознал с майка ми, докато свирела на един коктейл в Кан — каза Ники. — Каза, че така се издържала, а също и с уроци по пиано. Това тук ли започна? През лятото, когато ви е посетила?

— О, да. С гордост ще ти кажа, че именно аз ѝ намирах работа.

— С музика ли се занимавахте?

— Просто пеех под душа — каза той. — Не, не, занимавах се с комерсиални и корпоративни застраховки. Така изградих добри отношения с един банкер инвеститор, американец, който живееше тук и стана близък приятел на семейството ни. Никол толкова го обичаше, че го наричаше чицо Тайлър.

— Чичо Тайлър — вметна Руук.

— Точно така — каза Емил и намигна на Ники, която по инстинкт попита за фамилията му. — Тайлър Уин. Очарователен човек, през годините ми е осигурявал много клиенти. Имаше връзки и познаваше всички важни хора в Париж, а щедростта му не се ограничаваше само до мен, о, не. Щом Никол се върнеше от Бостън, ѝ намираше работа през лятото. Като учителка по музика на децата на богатите му познати, например. Тя трупаше полезен опит, а и печелеше добре.

— И е нямала възможност да се забърка в неприятности — обади се Руук.

Емил вдигна показалец.

— Това беше най-хубавото.

Ники го подкани да продължи.

— Значи този Тайлър Уин е намерил ученици и за майка ми онова лято?

— Точно така. А Синди се оказа толкова добър преподавател, че скоро имаше часове всеки ден. Тайлър я препоръчваше на все повече хора, един ангажимент водеше до други. Някои от клиентите ѝ, които имаха ваканционни вили, дори я наемаха да ги приджузи на почивка, за да продължат с уроците и там. Седмица в Портофино, седмица в

Монте Карло, после Цюрих или Амалфи. Транспорт, храна и подслон — първокласни и предварително осигурени. Хубав живот за двайсет и една годишно момиче, а?

— Да, освен ако животът ѝ е трябало да бъде друг.

— Ех, Ники, толкова приличаш на майка си. И двете красиви и с чувство за дълг. — Той отпи гълтка вино. — Спомни си какво е казал един от нашите философи. „В човешкото сърце постоянно се зараждат страсти, така че смъртта на една почти винаги дава начало на друга“.

Лизет бе почерпила нови сили от своята задача и пъргаво се върна, понесла кутия със сувенири, завита с парчета тюл — бели и с цвят бордо — и вързана с панделки в тон.

— Явно доста съм се забавила, щом Емил пак цитира максими. — Тя застана пред стола на Ники и каза: — Тук има стари снимки на Синтия от времето, когато пътуваше с Никол, а после и сама. Синди ни пишеше толкова редовно! Ако нямаш нищо против, няма да ги разглеждам заедно с теб. В момента нямам сили за това. — После Лизет ѝ подаде кутията. — Заповядай.

Ники колебливо я пое и я притисна към себе си.

— Благодаря ви, мадам Бернарден. Ще бъда внимателна и ще ви ги върна още утре.

— Не, Ники, можеш да ги задържиш. Моите спомени са тук. — Тя сложи ръка на сърцето си. — Твоите са в тази кутия, тепърва ще ги откриваш. Надявам се да ти помогнат да опознаеш още по-добре майка си.

* * *

Не ѝ беше лесно. Макар че се беше самообявила за кралица на забавеното удоволствие, тя умираше от желание да отвори кутията още в таксито, но издържа. Страхът да не изгуби някоя снимка надделя над болезненото ѝ любопитство.

Руук се постара да не ѝ се натрапва и тръгна да търси барче, където да му сервират двойно еспресо, за да си осигури дозата кофеин, от която толкова се нуждаеше в късния следобед. През това време Хийт остана в хотела, за да разгледа съкровището, получено от семейство Бернарден. Той се върна след половин час с ледена кутийка

„Портокал Сан Пелегрино“ за Ники и я завари да седи на леглото с кръстосани крака, заобиколена с внимателно подредени снимки.

— Намери ли нещо полезно?

— Полезно? — повтори тя. — Трудно ми е да преценя кое е полезно, но определено открих интересни неща. Погледни тази. Била е толкова сладка. — Ники вдигна една снимка на майка си, която се смееше с глас, стисната бицепса на един гондолиер под Моста на въздишките във Венеция. — Обърни я, отзад има посвещение.

Руук обърна снимката и прочете на глас: „*Мила Лизет, ех!*“.

— Майка ми е била мацка, нали?

— Прекалено умен съм, за да отговоря на такъв въпрос, не и преди да сме се появили в шоуто на Джери Спрингър^[10].

— Мисля, че току-що отговори.

Той седна на ръба на леглото, като внимаваше да не разбута подредбата ѝ.

— Какво научи от всичко това?

— Най-вече, че си е прекарвала страхотно. Нали се сещаш за снимките на богаташите европейци във „Венити Феър“ и „Фърст Прес“? Гледаш ги и се чудиш какво ли е да живееш така. Е, майка ми е живеела така, поне докато е била на работа. Погледни.

Ники му показва снимките една по една, сякаш редеше карти. На всяка от тях младата Синтия се намираше на някакво изискано място — на безкрайната ливада на имение, което сякаш бе излязло от сериала „Абатството Даунтън“; седнала пред старинно пиано до прозореца, на фона на скалистия средиземноморски бряг; на терасата на частно имение, построено на хълм над Флоренция; в Париж с някакво азиатско семейство, застанала под шатранта на гостуващия „Болшой балет“; и къде ли още не.

— Явно за нея тази работа е била като сън, от който трябва да се събудиш. Само че когато го направиш, се появява икономът с куфарите ти.

Имаше и снимки на Никол и други техни приятели на възрастта на майка ѝ, както и такива, на които бяха сами на най-различни места в Европа, ухилени до уши и разперили ръце като модели от „Това е цената!“^[11] — това явно беше шега, която бяха споделяли помежду си. Ники обаче не откъсваше очи от майка си и пътешествията ѝ из Франция, Италия, Австрия и Германия. На много от снимките беше

със семействата на домакините си. Повечето от тях приличаха на потомствени богаташи, помпозно застанали пред домовете или в градините си, обикновено на групички, подредени по ръст — майки, бащи и нетърпеливи млади музиканти с папийонки и бухнали роклички. На всяка от снимките присъстваше висок, привлекателен мъж и на повечето от тях майка ѝ стоеше до него.

— Кой е двойникът на Уилиам Холдън? — попита Руук и посочи снимка на мъжа и Синтия, застанали пред Лувъра. Той беше поне с двайсет години по-възрастен и наистина изльчващ сировия чар на бившия актьор.

— Не съм сигурна. В него има нещо познато, но не мога да се сетя какво е.

Тя дръпна снимката от ръката му и я върна на мястото ѝ.

— Ей, не бързай толкова — каза той и си я взе обратно. — Приликата с Уилиам Холдън ли разпознаваш... или нещо друго?

— Какво например? — Ники отново се опита да му я вземе, но той избегна ръката ѝ. — Никакъв Уилиам Холдън не виждам.

— А аз — да. Виждам Уилиам Холдън и Одри Хепбърн. В „Париж, когато се сипят искри“. Все едно са излезли от плаката. — Той вдигна снимката пред лицето ѝ. — Погледни, неговата сурова привлекателност и нейната изискана невинност, под която се крие секси тигрица. Това спокойно може да сме ние двамата.

Ники отмести очи.

— Никакви искри не виждам. Твърде стар е за нея.

— Знаеш ли кой е това според мен? — каза той. — Чичо Тайлър, който ѝ е уреждал клиентите. Да, това е Тайлър Уин. Прав ли съм?

Хийт го игнорира, взе друга снимка и я вдигна нагоре.

— Ето още една на мама, направена е точно тук, в Париж.

На печата от фотото пишеше „Май 1975“, а майка ѝ пазеше равновесие на един крак, заслонила очите си с ръка, и комично се взираше в бъдещето. Намираше се пред катедралата „Нотр Дам“.

— Искам да отидем там — каза Ники. — Веднага.

Оставиха кутията при управителя на хотела, за да я заключи в сейфа и взеха такси до Ил дьо ла Сите^[12]. Беше се здрачило и сивите стени на катедралата се кърпеха в бяла светлина, от която гаргойлите, които наблюдаваха отвисоко, изглеждаха още по-зловещи.

Руук знаеше какво става, не беше нужно да му го обяснява. Слязоха от таксито и мълчаливо забързаха напред, заобикаляйки група туристи, скучени около няколко жонгльори, които си подхвърляха запалени факли, и стигнаха до целта си — центърът на площада срещу входа на огромната катедрала. Търпеливо изчакаха групата гимназисти, дошли на посещение, да се дръпнат и се отправиха към малко парче метал, набито в паветата — лъскав месингов осмоъгълник, изгладен от годините. Точно тук бяха фотографирали майката на Ники. Тя извади снимката, за да се подготви и направи онова, за което беше дошла. Трийсет и пет години по-късно Ники Хийт застана там, където бе стояла майка ѝ. Вдигна крак от земята, заслони очи, заемайки същата пресилена поза и Руук я засне с айфона си.

Тук се намираше прочутата Нуева точка, от която се измервала всички разстояния във Франция. Според поговорката именно оттук започваха всички пътища и Хийт се надяваше да е така. Просто все още не знаеше къде ще стигне.

* * *

Вечеряха в „Mon Vieil Ami“^[13], на десет минути от Ил Сен Луи, където обсъдиха отново разговора с родителите на Никол. Руук каза, че не вярва на версията на Лизет и Емил, че Синди се е отказала от мечтата си, за да си почине от напрежението.

— По-добра теория ли имаш? — попита Хийт. — Има ли нещо общо с НЛО, черепни проби и мъже в черно, които причиняват амнезия с фенерчета?

— Знаеш как ме нараняваш, когато се присмиваш на оригиналните ми методи. Гълчи ме, щом трябва, но бъди нежна. Крехък съм като сърне.

— Добре, Бамби — каза тя. — Само че не гледай към дъската, днешният специалитет е еленско.

След като поръчаха, Руук отново се върна на темата.

— Самотният чорап си е все същият — заяви той. — Ако някой цял живот се готви за музикална кариера като майка ти, не се отказва току-така. Все едно някой атлет да тренира за Олимпийските игри и

точно преди старта да стане личен треньор. Парите са добри, но след толкова упражнения и жертвии...

— Разбирам, но спомни си какво каза Емил за променящите се страсти.

— При цялото ми уважение, това са глупости. Отново ще те насоча към теорията ми за олимпиеца, станал личен треньор. Едното е страст, другото — най-обикновена работа.

— Добре, може да не е било точно страст — каза Хийт, — но нали видя изражението й на снимките? Била е много щастлива и сигурно е пачелела толкова много, че не ѝ е било лесно да се откаже. Може би работата се е превърнала в златни белезници.

— Не че темата „белезници“ не подклажда въображението ми, но и това не мога да приема. Такава отговорна млада жена да се превърне в Парис Хилтън в рамките на едно лято? Съмнявам се. — Донесоха салатата му и нейната супа, той хапна малко и продължи: — Смяташ ли, че между нея и този Тайлър Уин е имало нещо?

Хийт остави лъжицата си и се наведе напред.

— Говориш за майка ми.

— Опитвам се да ти помогна да научиш какво се е случило, за да се променят нещата.

— Като правиш доста неприятни намеци.

Именно спокойният ѝ тон го стресна. Както и леденият поглед.

— Да спрем тогава.

— Добра идея.

— Освен това — допълни той, — вече си имаме заподозрян. Надявам се си казала на Роули и Очоа да обявят Райън Сийкрест^[14] за издирване.

Тя се разсмя и каза:

— И те така реагираха, когато им казах. Явно е използвал фалшиво име, но ще проверят откъде е дошло обаждането миналата неделя.

— Сигурно е едно — някой със сигурност иска да докопа нещо. И тъй като се е обадил след претърсането на дома на Никол в Ню Йорк, явно не го е намерил.

— Стига да става дума за един и същи човек — каза тя.

— Добре, де — подразни я Руук. — Щом държиш да бъдеш обективна по време на цялото разследване, няма да те спирам.

— Донякъде работата ми е да бъда обективна.

— Донякъде — натърти той. Погледът й му подсказа, че отлично го е разбрала, но вместо да реагира, тя се съсредоточи върху супата си.

Лекият ветрец придаваше приятна пролетна топлина на нощта и след като излязоха от ресторант, Хийт и Руук решиха да не взимат такси и да се приберат пеша до хотела. Минаха по моста до Ил дьо ла Сите, хванати за ръка, като заобиколиха катедралата и Съдебната палата, докато стигнаха до Пон Ньоф^[15] и застанаха върху една от арките, за да се насладят на отразените в Сена светлинни на Париж.

— Ето го и него, Ники Хийт — Градът на светлината.

Тя се обърна и двамата се целунаха. Под тях мина кораб-ресторант, една щастлива двойка на горната палуба им извика „bon soir“ и вдигна наздравица към тях. Те върнаха жеста и Ники каза:

— Невероятно. Не, вълшебно. Какво е тъй различно тук? Въздухът ухае по-добре, храната е несравнима...

— Ами сексът? Споменах ли секса?

— Не си спирал — засмя се тя.

— Кой знае каква е причината? — каза той. — Може да е градът, може да сме ние.

Без да отговаря, Ники се сгуши в него. Руук я прегръщаше, усещайки дъха ѝ върху врата си, но едновременно с това го привличаше хипнотично разливащият се силует на Сена. Тъмните води течаха под тях — огромна мощ, хваната между дебели каменни стени, замислени така, че да бъдат непробиваеми и да удържат самата природа. Запита се какво ли би станало, ако едната стена се пропука.

* * *

Не нагласиха алармата. Вместо това отвориха очи призори, събудени от розова светлина, която се процеждаше под тънкия балдахин от сиви облаци. Руук се плъзна под чаршафа, но тя измърмори:

— Не, този път остани горе при мен — и го дръпна към себе си. После отново правиха любов на фона на камбанения звън и райския аромат, който се носеше от пекарната от другата страна на улицата.

— Като цяло денят не е неподходящ за разследване на убийство — каза Хийт, докато отиваше към банята.

Точно както изчисли Руук, топлите кроасани останаха пресни, докато стигнат от пекарната до еспресо бара, който бе открил вчера следобед. Намериха два свободни стола на плата до прозореца и пиха сок от червен портокал и кафе с мляко, докато наблюдаваха как един бизнесмен на тротоара обръща гръб на вятъра и майсторски си свива цигара.

Ники провери съобщенията и електронната си поща. Твърдо решени да я държат в течение, на края на деня Роуч ѝ бяха докладвали, че са подали молба за засичане на обаждането на Сийкрест до Бернарден. Зъбчатите колела на международната бюрокрация се въртяха бавно, но Роули каза, че им помага Интерпол, което беше добра новина. От Съдебна медицина им бяха обещали резултатите от изследването на отпечатъците по ръкавицата на следващата сутрин, а Айрънс беше казал на Очоа, че лично ще се отбие в лабораторията на път за работа. Хийт прибра телефона, после отново го извади, за да провери колко е часът в Ню Йорк и заключи, че е твърде рано да се обади.

— Отдадох се на някои размисли — каза Руук и направи пауза, наясно, че темата е рискована. — Смятам, че вчера получи нещо повече от кутия, пълна със спомени. Интуицията ми подсказва, че имаме нова следа, а именно Тайлър Уин.

— Защо ли не съм изненадана да го чуя?

— Успокой се, спекулирам в съвсем различна посока и го поставям в съвсем друга светлина.

— Нека позная. Вече не е Уилиам Холдън, а Джейсън Бейтман.

— Не е любовник, а шпионин. — Хийт се изсмя. — Изслушайте ме, детектив Хийт. — Руук изчака, докато тя престана да се киска и се наведе към нея, стараейки се погледът му да не изльчва лудост. — „Международен банкер“ ми звучи някак фалшиво. Като „аташе в посолство“ или „правителствен доставчик“. Звучи ми като прикритие.

— Добре... и каква е връзката с майка ми?

— Не знам. — Тя изсумтя и отпи гълтка кафе, а Руук повтори: — Не знам.

— Естествено, че не знаеш.

— Не знам! — изсъска той. — Не е ли страховто?!

Този път очите му наистина се кокореха налудничаво и Ники предпазливо се огледа, но никой не беше забелязал. Дори мъжът отвън, който сам си беше свил цигара, им беше обърнал гръб. Руук я стресна, като я сграбчи за лакътя.

— О, сетих се! — Той щракна с пръсти и посочи към нея. — Тайлър Уин, международен банкер в кавички, е използвал майка ти така, както и измислената си професия. Като прикритие. Преструвал се е, че е неин любовник. — Той замълча. — Забележи, че казах „преструвал се е“. Затова Синди го е зарязала и се е върнala в Щатите, когато се е запознala с баща ти.

Хийт допи кафето си и плъзна едно евро под чинийката.

— Руук, някой трябва да ти го каже. Има разлика между „мисля нестандартно“ и „не съм добре с главата“.

Той я убеждава по целия път по хотела и тя не успя да го обори по един въпрос — че са дошли в Париж, за да проучат промяната в живота на майка ѝ и тъй като Тайлър Уин, шпионин или не, е бил един от факторите, ще допуснат грешка, ако не проверят дали все още могат да говорят с него.

— Тази тема трудна ли е за теб? — попита Руук. Постъпваше хитро, защото дори отговорът да беше „да“, въпросът съдържаше предизвикателство и нямаше начин тя да го отхвърли.

Когато се върнаха в хотела, той се завъртя из стаята, като размишляваше как е най-практично да проучат Тайлър Уин.

— Все още имам някои тайни контакти от времето, когато писах статията за Чечня. Освен това в ЦРУ и АНС ми дължат някоя и друга услуга. Не, почакай... Може би трябва да започнем по-отдалеч и да попитаме първо в посолството... или в Интерпол. От друга страна — бъбреше той, крачейки напред-назад, — това е достатъчно важно, за да се обърнем директно към френския еквивалент на ЦРУ. — Той забеляза, че Ники вади телефона си. — На кого звъниши?

Тя вдигна пръст, за да го накара да замълчи.

— Bonjour, мадам Бернарден? Ники Хийт се обажда. Първо искам да ви благодаря за гостоприемството и за прекрасните снимки. Толкова се радвам, че ми ги дадохте. — Ники кимна и каза: — И на вас. Чудех се дали мога да ви поискам една услуга. Имате ли телефона на Тайлър Уин?

Хийт се усмихна на Руук и записа нещо. Щом затвори, той каза:

— Има и мързеливи начини, ако си падаш по тях. Аз не ги обичам, прилича ми на измама.

Ники вдигна тефтера с номера на Уин.

— Тогава да не му ли звъня?

— Игрички ли ще си играем, или поне веднъж ще подходиш сериозно към случая? — отвърна той.

Тя набра номера и заговори на френски, но човекът, който вдигна, владееше английски. Щом забеляза шокираната ѝ реакция, когато помоли да я свържат с Тайлър Уин, Руук бързо дойде от мястото си до прозореца и седна до нея на леглото.

— Това е ужасно — каза тя, а Руук размаха ръце, безшумно изричайки „Какво?“ като досадно дете. Накрая тя се обърна с гръб, за да се съсредоточи, няколко пъти измърмори „ъ-хъ“, помоли за адрес, който си записа, благодари и затвори.

— Хайде, де, какво е толкова ужасно?

— Тайлър Уин е в болницата — каза Ники. — Опитали са се да го убият.

Руук скочи на крака и се завъртя в кръг.

— Това е най-великата улика на света!

[1] Ястие от сурова телешка или конска кайма, сервирано със сурово яйце. — Бел.прев. ↑

[2] Охлюви. — Бел.прев. ↑

[3] Добър ден, господине. Бих желала да поръчам две ястия, ако обичате. Една салата от цикория, а след това — картофи в масло с мариновани херинги. — Бел.прев. ↑

[4] Две. — Бел.прев. ↑

[5] Чудесно. — Бел.прев. ↑

[6] Напротив. — Бел.прев. ↑

[7] От *parcours du combattant*, „преход на боеца“. Изкуството за преодоляване на всякакви препятствия при преход от една точка до друга единствено с помощта на уменията на човешкото тяло. — Бел.прев. ↑

[8] Нали? — Бел.прев. ↑

[9] Извинете. — Бел.прев. ↑

[10] Американски водещ на телевизионно предаване, където гостуват обикновени хора, чиито проблеми и семейни конфликти се

разискват и разиграват пред публиката. — Бел.прев. ↑

[11] Телевизионно предаване, в което играчите трябва да познаят цената на наградите, за да ги спечелят. — Бел.прев. ↑

[12] Един от двата запазили се острова в Сена в центъра на Париж, в най-старата част на града. — Бел.прев. ↑

[13] Стари мой приятелю. — Бел.прев. ↑

[14] Американски телевизионен водещ. — Бел.прев. ↑

[15] Мост в Париж. — Бел.прев. ↑

ДЕСЕТ

Шофьорът на таксито знаеше как да стигне до болница „Канар“ в предградието „Булон Биланкур“, едно от най-заможните в Париж. Той хвърли един поглед към двойката на задната седалка и поиска да знае дали е нещо спешно. Те отговориха едновременно — тя с „не“, той — с „да“ и Руук я попита, слагайки ръка на ухото си:

— Какво точно каза, че е състоянието на Уин според икономката му?

— Огнестрелна рана с опасност за живота.

Тя се замисли върху думите му и каза на шофьора:

— Закарайте ни възможно най-бързо.

Движението обаче имаше други планове за тях. Освен обилни запаси от чар и романтика, Париж си имаше сутрешно задръстване. Шофьорът не спираше да бърника радиото, преминавайки от една станция с френски хип-хоп и електронен денс на друга, но бързият ритъм не съвпадаше със скоростта на придвижването им. Когато колата пропълзя покрай табела, на която пишеше „Булонски лес — 10 км“, той попита:

— Вече посетихте ли Булонския лес? Голяма красота, много с подходящ за романтични разходки. Също като Сентръл Парк в Ню Йорк.

После отново усили музиката.

— Страхотно име — каза ѝ Руук. — Всъщност смятам да озаглавя следващия роман на Виктория Сейнт Клеър „Le Chateau du Bois de Boulogne“. Което — поправи ме, ако греша — буквально означава „Замък от дърво и измишльотини“^[1]. Убеден съм, че ще се продава като топъл хляб в Европа.

Болницата беше точно до магистрала А-13, в тих квартал, пълен с медицински и зъболекарски кабинети. „Канар“ беше учудващо малка,

само на четири етажа, и приличаше повече на скъпа частна клиника, отколкото на градска болница.

— Ето какво осигуряват парите — отбеляза Руук, докато минаваха край подстригани храсти и палмите в саксии на път към входа. — Повярвай ми, тук в спешното няма да видиш нито един бездомник. На бас, че дори подгряват подлогите.

Ники отбеляза, че при посещението у семейство Бернарден цветята бяха установили добър тон, така че двамата спряха пред магазинчето във фоайето. След няколко минути, въоръжени с букет увити в целофан божури, те минаха покрай охраната, без да спират и взеха асансьора до втория етаж. По пътя нагоре тя каза:

— Не, че се оплаквам, но съм изненадана, че не поискаха да запишат кои сме.

— Заради божурите е. Опитът ми като разследващ журналист показва, че охраната почти никога няма да те спре, ако носиш нещо. Цветя, клипборд... Съвсем елементарно става, ако ядеш, особено от хартиена чиния.

— Стая 203 — каза тя, поглеждайки записките, които бе нахвърляла в хотела. Щом завиха зад ъгъла, пред вратата на 203 ги посрещна униформен полицай. Хийт сръчка Руук в ребрата:

— Случайно да си носиш хартиена паница с боб?

Полицаят им каза (на френски), че не се допускат посетители.

Ники отговори, също на френски, че е говорила с икономката на г-н Уин, която я е уверила, че може да го види.

— Идваме отдалеч — каза Руук, — а страната ви ужасно ни харесва.

Ченгето го изгледа с презрение и каза „Allez“^[2], а видът му подсказваше, че няма нищо против да се поразходи и да наруши монотонния си режим, ако се налага. Хийт му показа картата и полицейската си значка, за да наложи професионален тон, а местното ченге внимателно ги разгледа, стрелкайки изпод шапката си ту нея, ту снимката. Като говореше бързо и свободно, Ники обясни, че майка ѝ, Синтия Хийт, е била много близка с „чило Тайлър“ и че стрелбата по него може да е свързана с убийство, което разследва в Щатите. Полицаят изглеждаше заинтригуван, но не се трогна, докато отворената врата на стаята се разнесе слаб старчески глас:

— Че сте... дъщеря на Синди Хийт ли казахте?

— Да, г-н Уин — извика тя през бледожълтата завеса. — Аз съм Ники Хийт и идвам да се срещна с вас.

След кратка пауза и дълго храчене безплътният глас каза:

— Пуснете я.

Полицаят се заоглежда, явно неподготвен за такова развитие на събитията. Накрая ѝ върна документите и се отдръпна, за да минат. Докато влизаха, Руук и Хийт го чуха как се обажда долу, за да обясни какво е станало.

Онова, което видя зад завесата, върна Хийт в болница „Рузвелт Сейнт Люк“ през февруари, където Руук се бореше за живота си, след като го пристреляха. Тайлър Уин, подпрян на една страна, така че лявата част на гърба му да е повдигната, изглеждаше измъчен и крехък и замаяно я наблюдаваше иззад полуспуснатите си клепачи. В ъгълчетата на сухите му, напукани устни с мъка изплува усмивка.

— Боже мой — каза той. — Вижте се само. Сякаш съм умрял, отишъл съм в Рая и пред мен стои скъпата Синди. — После в очите му блесна пакостливо пламъче. — Още съм жив, нали?

Той се засмя, но това предизвика дълга, болезнена кашлица. Той вдигна ръка, за да им каже да не се тревожат и когато пристъпът се уталожи, вдиша малко кислород през прозрачната тръбичка под носа му.

— Седнете, ако обичате.

Имаше само един стол и Руук го предложи на Ники, като внимаваше да не го заплете в кабелите към множеството монитори, които се подаваха изпод завивките. Докато той заобикаляше леглото и се настаняваше на первеза на прозореца, тя обясни накратко кой е.

— А, журналистът — каза Уин. — Ясно. Простете ми, че не ставам. — Той леко вдигна ръце, към които бяха прикрепени множество системи. — Лоша комбинация. Три куршума и слабо сърце.

— Обещавате ли, че ще ни кажете, когато е време да си вървим? — попита Ники.

Тайлър Уин само се усмихна и каза:

— Погледнете всички тези машини. Французите просто обожават да превръщат всичко в спектакъл — готвенето, киното,екс скандалите, болниците. Усьвършенствали са модерната медицина, но чувам, че преди това оперирали без упойка. Дори ръцете не си миели. Така че предполагам, че в края на краищата съм извадил късмет. —

Той обърна глава към Ники и се взря в нея. — Сигурно всички ви повтарят колко приличате на майка си.

— Постоянно. За мен е комплимент.

— Има защо — той я огледа още веднъж и каза: — Чух да казвате на личния ми gendarme^[3], че разследвате убийство.

— Да, работя в Нюйоркската полиция.

— Четох онази статия — каза той и вдигна вежда към Руук. — Изглежда сте получили нещо повече от похвала, млади човече.

— Не се оплаквам — каза той.

Ники искаше да го пита за толкова много неща! Имаше толкова въпроси, чиито отговори щяха да запълнят празнините във връзката със собствената й майка, макар че се боеше да зададе някои от тях. Един поглед към стареца обаче й подсказа, че посещението няма да продължи дълго. Реши да подреди нещата по значимост и да започне с най-важното в случая. Колкото и грубо да изглеждаше, в края на краишата беше дошла да върши работа, очакваща я разследване. Хийт отдавна се беше научила да не обръща внимание на собствените си нужди. Те щяха да почакат до следващата й визита.

— Г-н Уин — започна тя, но той я прекъсна.

— Тайлър. Или чико Тайлър. Майка ти ме наричаше така.

— Добре, Тайлър. По полиция пред вратата ви съдя, че не са хванали човека, който ви е пристрелял. Имате ли представа кой е?

— Ненормален свят. Дори в Европа почват да стрелят на поразия.

— Обраха ли ви?

— Не. Обаче ми е взел златния ролекс, освен ако не е бил разсилният.

— Видяхте ли кой беше?

Той поклати отрицателно глава.

— Изражението ви е също като на инспектора, който ме разпита.

Съжалявам.

Руук се обади от прозореца:

— Кога стана това?

Старецът вдигна очи към тавана.

— Един момент. Няколко дни бях в безсъзнание и всичко ми е малко мътно, нали разбирате. — Руук разбираше. — Във вторник вечерта миналата седмица. Доста късно беше. Защо питате?

Хийт и Руук си дадоха сметка колко важно е това. Макар и в различни времеви зони, това беше нощта преди убийството на Никол Бернарден.

— Просто събирам факти — каза тя, без да навлиза в подробности. — Как се случи?

— Няма много за описание. Точно се бях приbral от късната прожекция на „Мъжете, които мразеха жените“ в „Гомон Пате“. Вкарах колата в подземния гараж, влязох и докато се усетя, някой стреля три пъти в гърба ми и побягна, а аз се проснах на паважа. Събудих се тук.

Ники беше извадила тефтера си възможно най-деликатно и си водеше записи. Зададе му същите въпроси, които бе задавала безброй пъти през годините — някакви заплахи в последно време? Не. Провалени бизнес сделки? Не. Романтични проблеми, ревност?

— О, какво ли не бих дал — отвърна той, а тя потупа устните си с капачката на химикалката, изчерпала обичайните варианти. — След филма пийнах малко. Възможно е да съм карал несръчно и някой на пътя да е побеснял.

Звучеше нереалистично. Не само, че и двамата го знаеха, но това ѝ приличаше на опит за отвлечане на вниманието, сякаш Уин го беше споменал, за да се опита да приключи с темата.

— Ами наемен убиец? — попита Руук. В началото Хийт не остана доволна от директността му, но размисли, когато видя реакцията на възрастния човек.

— Моля?!

— Поръчково убийство. На мен на това ми прилича. Защо някой би решил да купи смъртта ви? И то с такава категоричност?

Ники трябваше да признае, че Руук лавира много сръчно, като настоява, без да притиска жертвата и оставя намеците да свършат важната работа. Казваше му „И аз разбирам, и вие разбирате“, без да изрича думите.

— Това би било необичайно, г-н Руук — отвърна той, без да отрича възможността.

— Да, за банкер международен инвеститор — върна топката Руук. Уин също играеше внимателно, така че той каза само: — Би било доста необичайно да поръчат един най-обикновен банкер инвеститор.

Двамата дълго се гледаха, сякаш се опитваха да установят кой ще премигне пръв. Направи го Тайлър Уин.

— Ефрейтор Бержерон — каза той и когато полицаят надзърна иззад жълтата завеса, продължи: — Бих желал да говоря насаме с приятелите си. Бихте ли намерили вода за тези цветя, ако обичате? На излизане затворете вратата.

Полицаят се поколеба, но направи каквото му наредиха.

Старецът затвори очи и толкова дълго мисли в пълно мълчание, на фона на ритмичното пиукане на апаратурата, че накрая те се зачудиха дали не е задряпал. Тайлър Уин обаче прочисти отново гърдите си и започна своя разказ.

— Ще споделя това с вас, защото не засяга само мен, а и майка ви. — При тези думи сърцето на Ники подскочи. Тя не посмя да го прекъсне и само кимна окуражително. — След тези няколко минути с вас, Ники, ясно си личи, че вие не само ще бъдете дискретна, но и че на този етап от живота ми, без никаква... структура... която да ме пази, аз нямам причини да бъда наивен, когато избирам към кого да проявя лоялност.

Щом той спомена думата „дискретност“, Хийт остави химикалката и сложи ръка върху тефтера си. Руук остана неподвижен, със скръстени ръце.

— В продължение на много години, когато бях млад и полезен... — Той направи пауза, след което изплю камъчето. — Аз помагах на страната си посредством скрити методи. Ако трябва да го кажа ясно, бях шпионин. На ЦРУ — Руук изсумтя, пораздвижи се и кръстоса глезени. Уин наклони глава към него и каза:

— Вие се бяхте досетили за това, разбира се. Поредната причини да се откажа от измислиците. При шпионажа почти всичко опира до това, както знаете. Измислици. Разчитаме много повече на плаща, отколкото на кинжала, измисляхме си истории и ги живеехме. Прав сте, това, че бях изпратен в Европа като банкер инвеститор беше отличен камуфлаж. По-важното е, че ми осигури достъп до места, където трябваше да събирам сведения. Направиш ли хората богати, вратите сами се отварят и никой не задава твърде много въпроси за теб. — Той отново се обърна към Ники. — Отговарях за нещо, което шефовете в Лангли наричаха моята „мрежа от бавачки“. Причината беше, че в началото ми хрумна необичайна идея. Докато развивах бизнеса, зад който се прикривах, се бях запознал с най-различни влиятелни хора, така че започнах да вербувам бавачки и да ги пращам

по домовете на дипломатите и други интересни обекти, за да ги шпионират и да ми донасят. Единствено резултатите надминаваха простотата на идеята ми. Бавачките имаха отличен достъп до живота на хората, които разследвах. Влезеха ли веднъж в домовете им, те не просто слушаха, но и поставяха микрофони и правеха снимки — понякога за да събират информация, а друг път — за изнудване. — Той се усмихна на Ники. — Виждам, че сте ме изпреварили. Вече знаете какво ще ви кажа, нали?

Тя усещаше как по гърдите и гърба ѝ там, където се бе облегнала на стола, избиват капчици пот.

— Така мисля.

Гласът ѝ не приличаше на нейния.

— Директорът беше толкова доволен от тайните, които научавах, че ми нареди да разбера още. Помните, че говорим за седемдесетте години, Студената война не беше приключила. Трябаше да мислим за Виетнам, ИРА и Берлинската стена, Карлос Чакала отвличаше министри от ОПЕК във Виена, в Москва течаха преговорите за ограничение на стратегическото въоръжение, гръцката монархия бе свалена, в САЩ започнаха да се събират комунистически китайски подрывни групи... а повечето от играчите рано или късно минаваха през Париж. Хитрото беше, че можех да увеличавам шпионската мрежа, като пращам не само бавачки. Добавих иконом, после — готовачи и учители по английски и да, Ники, учители по музика. Една от съученичките на майка ти, Никол Бернарден, ми свърши чудесна работа като шпионин и едно лято ми помогна да вербувам майка ти.

Хийт и Руук бавно се обърнаха един към друг, но никой не искаше да прекъсне Уин, като се обади, и двамата отново се съсредоточиха върху него. Ники чу гласове в коридора, но се надяваше да успеят да научат повече, преди френската версия на сестра Рачед^[4] да дойде да ги изхвърли.

— Първата задача на майка ти беше много важна ѝ тя се справи отлично. През лятото на 1971 зад кулисите започнаха опити да бъде прекратен конфликтът във Виетнам.

— Мирните преговори в Париж — не се стърпя Руук.

— Точно така. Научих, че един посланик от Съветския блок, комунист само когато му отърва, чиито пари бях инвестирал тайно, ще бъде домакин на семейството на един от преговарящите от Северен

Виетнам. Момченцето им искаше да продължи да взима уроци по пиано. — Ники веднага си спомни снимката на майка ѝ с азиатското семейство пред „Болшой“. — Пратих Синди в дома им, за да обучава малкия през лятото. Той изнесе чудесен рецитал, а майка ви ми предаде жизненоважна информация, която помогна на Кисинджър да надделее на масата за преговори. Би трябвало да се гордеете с нея.

— Гордея се — каза тя. — Освен това разбирам промяната, която е настъпила у нея след посещението ѝ тук.

— Това, че се отказа от кариера като концертиращ пианист ли? След първите няколко задачи нямаше как да я спра, дори да исках. Поемаше назначения не само в Париж, но и из цяла Европа. Години наред слушаше и докладваше, слушаше и докладваше — повтори той. — Не знам дали беше от патриотизъм, или заради адреналина, но тя беше изключително добър шпионин. Каза ми, че усещането за мисия, което изпитва, не може да се сравни с нищо, включително с музиката.

След като обмисли думите му, Ники каза:

— Сигурно често се е излагала на опасност.

— Да, понякога. Това също ѝ харесваше. Синтия имаше кураж, но и нещо повече — способност да се съсредоточи върху целта си така, че да преодолее всичко. Подготовката, резервните варианти, изпълнението — тя беше изчерпателна и не оставяше нищо на случаеността.

Той потърси чашата си с вода, а Ники му я подаде и му помогна да отпие през сламката.

— Благодаря — каза той и я изчака да седне. — Разбира се, всички хубави неща свършват. Тя срещна баща ти, омъжи се и се върна в Щатите, за да те отгледа.

Устните му, влажни от водата, се разтегнаха в лукава усмивка.

— Какво? — попита Ники.

— Естествено, човек никога не напуска този бизнес. През осемдесетте светът не стана по-малко взривоопасен. Също като Париж, Ню Йорк сити беше идеална среда за събиране на информация. Дойдох в Манхатън и я вербувах отново през 1985.

— 1985... — Ники наклони глава и го разгледа, търсейки връзката, която се бе опитала да открие, но без успех, когато предишния ден видя снимката му за пръв път.

Тайлър Уин пак се усмихна, но не лукаво, а с неподправена носталгия.

— И аз ви помня, Ники. Бяхте на пет, когато посетих майка ви и ми изsvирихте алегрото от Петнайсетата соната на Моцарт. Дори го записах на видео.

— Гледахме записа онзи ден — каза Руук и Хийт кимна, не толкова за да се съгласи, колкото за да потвърди, че е успяла да прокара още една линия от настоящето към миналото си без следа от дискомфорт.

— Все още е пред очите ми — каза старият човек.

— Значи казвате, че сте убедили майка й да проникне в някои домове в Ню Йорк?

— Да, и в околностите.

— Но нали сте били от ЦРУ — учуди се той. — Шпионирането у дома не е ли незаконно?

— Да, ако го правиш както трябва.

Тайлър Уин се наслаждава на шегата си, докато смехът го накара да присвие очи от болка. Той поsegна към бутона за морфин върху завивките и го натисна два пъти.

— Вече дори не знам дали още ми действа. — Старецът се съсредоточи върху дишането си и щом се успокои, довърши мисълта си. — Трябва да кажа, че и при втората обиколка майка ви беше все така ефективна.

Най-сетне стигнала до момента, към който се стремеше, Ники попита:

— Тайлър, тя до самия край ли шпионираше? До момента, в който я убиха?

— Да — отвърна той, а лицето му стана мрачно.

— Бихте ли ми разказали подробностите? Знаете ли нещо, каквото и да е, което да ми помогне да открия убиеца?

— По онова време Синди работеше върху няколко проекта. — Той вдигна ръка, повличайки системите, почука по слепоочието си и палаво се ухили. — Все още ги помня. От много години не съм в бизнеса, но нищо не съм забравил. Не бива да ви казвам с какво се занимаваше, но ще го направя, най-вече защото времето ми изтича, а може да съм един от малкото, които са в състояние да ви помогнат... или биха го направили. Много неща се промениха и то не към по-

добро. Изгуби се човешкият фактор. Никой не търси талантите на хора като мен, не и при наличието на безпилотни самолети. Така че ще ви кажа — и затова, но най-вече защото става дума за моята Синтия. Не знам кой е кучият син, който я уби, но искам да го заковете.

Емоциите го оживиха, но и си взеха своето. Той притисна кислородната тръбичка до ноздрите си и вдиша, докато Хийт и Руук седяха мълчаливо, изпълнени с очакване.

— Мисля, че майка ти откри нещо важно и някой я издаде, преди да успее ми докладва.

— Какво важно нещо? — попита Ники.

— Това не зная. Забелязахте ли да се държи странно? Да променя режима си, да ходи на срещи в необичайни часове?

— Не мога да кажа, точно преди убийството учех в колеж. По принцип обаче често имаше срещи в необичайни часове. В дома ни това се превърна в доста неприятна тема.

— Боя се, че това си върви с професията. — Той се замисли и попита: — Забелязахте ли я да крие нещо, попадали ли сте на ключ, който не пасва никъде, тя сменяла ли си е шкафчето или нещо подобно?

— Не, съжалявам, не забелязах.

— Когато казахте, че някой я е издал — намеси се Руук, — някой от работодателите ѝ ли имате предвид? Семейството, което е шпионирала или друг шпионин, който е искал онова, което е открила?

— И двете са възможни. Когато нещата се объркат, може да те нападне всеки.

Потенциалната връзка, която обмисляше Хийт, не можеше да чака повече.

— Споменахте Никол Бернарден. Възможно ли е тя да се е обърнала срещу нея и да я е убила?

Той поклати категорично глава.

— Не, това е напълно изключено. Никол обичаше Синди, бяха като сестри. Никол Бернарден беше готова да умре за майка ви. Говорете с нея и ще видите. — Израженията им явно му подсказаха нещо. — Какво?

— Тайлър, съжалявам, че трябва да ви го кажа — каза Ники, — но Никол Бернарден е мъртва.

Очите му бясно проблеснаха и челюстта му увисна.

— Никол... мъртва?

— Била е убита.

— Не.

Хийт се разтревожи от нарастващата му тревога.

— Може би трябва да обсъдим това по-късно — каза тя и стана от стола си.

— Не, кажете ми, кажете ми веднага! — Той с мъка се надигна на лакът. — Не си тръгвайте, кажете ми. Трябва да знам!

— Добре, но моля ви, успокойте се.

Той не го направи, шокът и неверието прераснаха в гняв.

— Кой я е убил? Как? Защо?

— Тайлър, моля ви — каза Ники и се приближи, за да сложи ръка на рамото му, а Руук застана от другата страна на леглото, за да го настанят обратно върху възглавниците. Той се подчини и им се стори малко по-спокоен, макар че дишаше с мъка.

— Просто ми кажете, добре съм. Виждате ли? — Той се усмихна изкуствено, после отново стана сериозен. — Дължници сте ми, аз ви се доверих.

— Никол е била прободена с нож миналата седмица в Ню Йорк сити — каза Ники. — В деня след нападението срещу вас.

Тайлър Уин стисна очи и лицето му се сгърчи.

— Не... — изхъхри той и заклати глава като в делириум. После рязко отвори очи и се разкашля, като едва успя да изговори: — Не... те... все още... го търсят.

— Сега трябва да се успокоите — каза Руук и се обърна към Ники. — С кой бутон да повикам сестрата?

— Не, не и Никол! — изкрешя Уин, като отново се изправи на лакти, а бялото на очите му светна около разширениите от отчаяние зеници. Мониторът показваше, че сърцето му бие все по-бързо и по-бързо.

— Ще повикам пазача — каза Ники, но щом се обърна, някой дръпна завесата и в стаята влезе медицинска сестра. Щом видя пациента, тя хукна към него и Хийт и Руук отстъпиха, за да й позволят да си свърши работата, докато Уин дрезгаво стенеше, притиснал ръце към гърдите си. Аудио алармата писна, а зелената графика на монитора хаотично се издигаше и спадаше, постоянно увеличавайки темпото. Сестрата включи микрофона.

— Code bleu, salle deux-zero-trois, rapidement. Code bleu, salle deux-zero-trois.^[5]

Тревожните гласове и бързите стъпки по линолеума в коридора приближаваха. През завесата се подаде ръка и рязко я дръпна настрани, и вътре нахлуха лекар и сестра, които бутаха количка с апаратура. Новодошлата сестра махна с ръка към Хийт и Руук, за да им каже да не мърдат от мястото си до прозореца.

— Reculez vous, s'éloignier.^[6]

Двамата се притиснаха към стената, без да помръдват, докато лекарят проверяваше жизнените показатели на пациента.

— Vingt cent joules^[7] — нареди той. Сестрата натисна няколко прекъсвача и завъртя един бутон. Разнесе се едва доловимият звук от зареждането на дефибрилатора, а докторът каза със спокоен глас:

— Au loin^[8].

Всички се дръпнаха от пациента, а лекарят опря електродите в гърдите на Тайлър Уин и цялото му тяло подскочи върху леглото.

Изражението на Руук беше каменно — това се случваше твърде скоро след собствения му сблъсък със смъртта. До него Ники шепнеше „Дръж се“, а когато зелената линия на монитора се изправи и стаята се изпълни с монотонния звук, който показваше, че липсва сърдечна дейност, го подканни отново.

— Хайде, Тайлър, хайде!

Звукът обаче не секна и лекарят нареди да увеличат джаулите. Щом даде сигнал, екипът се отдръпна и Тайлър отново подскочи, а Ники впери очи в екрана, надявайки се на дори най-малка промяна в правата линия. Нищо. Последва трети електрошок. Никой не говореше, но гаснещата надежда в очите на професионалистите казваше достатъчно. Хийт осъзна, че ноктите ѝ се забиват в длани и отпусна ръце. Докторът отново увеличи заряда, но и този път не се случи нищо. Нито следващия.

Хийт и Руук наблюдаваха тъжно и безпомощно, докато мъжът, с когото току-що се бяха запознали, продължаваше да не реагира, заключил отговорите на най-важните им въпроси в главата, към която тъй игриво бе посочил само преди няколко минути.

След няколкото неуспешни опита първо лекарят, а после сестрите погледнаха към часовника на стената. Той записа точния час

на смъртта, една от сестрите изключи дефибрилатора, нави кабелите и прибра електродите. Другата посегна към монитора и го изключи.

Пронизващият звук секна, а правата линия изчезна, оставяйки само избледняваща зелена следа върху черния экран. Жената хвърли съчувствен поглед към Хийт и Руук, който не се нуждаеше от превод. После се обърна, за да покрие трупа на Тайлър Уин и внимателно дръпна чаршафа нагоре. На Ники ѝ се стори, че в лицето ѝ се затръшва стоманената врата на подземие.

[1] Игра на думи — Руук оприличава Boulogne на американския жаргонен израз „baloney“, който означава „глупости, измислици“. — Бел.прев. ↑

[2] Хайде. — Бел.прев. ↑

[3] Полицай. — Бел.прев. ↑

[4] Героиня от романа „Полет над кукувиче гнездо“. — Бел.прев.

↑

[5] Код синьо, стая 203, бързо! Код синьо, стая 203, бързо! — Бел.прев. ↑

[6] Отстъпете, дръпнете се. — Бел.прев. ↑

[7] 200 джаула. — Бел.прев. ↑

[8] Отдалечете се. — Бел.прев. ↑

ЕДИНАДЕСЕТ

— Изглежда, че Париж е и градът, в който светлините угасват — каза Руук, докато влизаха в таксито пред болницата.

— Браво, г-н Деликатност отново се изказа.

— Какво? Не съм го убил аз! Ти беше, ти го уби.

— Ще престанеш ли да го повтаряш, ако обичаш?

— Ама уби го! Уби чично Тайлър! — Той повдигна вежда. — Надявам се, че сега си доволна.

Хийт се обърна и се взря през прозореца в цъфналите кестени от другата страна на магистралата, в Булонския лес. Плавното ускорение на мерцедеса създаваше илюзията, че се движи не колата, а огряната от слънце цъфнала градина, която се носеше край тях като ярък пролетен облак.

Разбира се, че не беше убила Тайлър Уин.

Разбира се, че част от нея смяташе, че го е убила. Чувството, че тя е отговорна за това, не я оставяше на мира. Представи си как някой от зловещите гаргойли на Нотр Дам се съживява и чу дрезгавия му глас:

— Умря заради твоето посещение. Твърде много му дойде. Трябваше да пренебрегнеш стареца, когато молеше за още.

Цивилният следовател, който дойде в болница „Канар“, за да я разпита, пренебрегна тази идея. Естествено, попита я какво се е случило преди инфаркта и Хийт, избягвайки подробностите за майка си, му разказа официалната версия като ченге на ченге. Тайлър Уин познаваше жертвите на две убийства, които тя разследваше. Беше им дал сведения по собствено желание (униформеният отвън също го потвърди). Когато започна да се вълнува, Хийт се опита да прекъсне разговора, но той се разстрои още повече, така че тя бе решила да му даде информацията, която искаше и да приключи разпита веднага.

— Кой би могъл да знае, че ще стане така? — каза френският инспектор, свивайки рамене и ѝ върна документите. — Вече говорих с

лекаря, който каза, че не вие, а три куршума и нещо, наречено „стеноза на аортата“, са убили Тайлър Уин.

Руук обаче я тормозеше. Защо? Защото я познаваше достатъчно добре, за да предизвика вината ѝ с престорена критика. Едно от първите неща, на които бе станал свидетел, когато за пръв път я придружаваше през лятото, беше начинът, по който ченгетата се справят с емоциите — чрез сарказъм. Първото, което ѝ каза, след като насокро излезе от комата, беше колко го е яд, че не е хванал куршума със зъби, за да го изплюе по лошия. А сега, докато седяха на задната седалка на таксито, я ободряваше, като я обвиняваше подчертано шаговито.

На авеню „Ню Йорк“ минаха през тунела „Алма“ и докато се взираше през букетите, които хората оставяха целогодишно в памет на загиналата там принцеса, Хийт се замисли за тайните — особено онези, умрели с хората, които ги знаеха. Отражението ѝ напомни, че в нейния свят за всяко нещо си има основание и че съвпадението представлява просто добре прикрити причина и следствие. Докато тя не ги разкриеше.

Смъртта на Тайлър Уин беше преди всичко трагедия за него, а за нея — поредната смърт през една вече твърде наситена със смърт седмица. Освен това бе затворила ненавременно врата, която само едва-едва се беше открехнала пред Ники, материализирали най-жестокото и реалистично значение на думата „недостижимо“ — тя беше научила достатъчно, за да се измъчва за всичко останало, което оставаше недостъпно за нея.

— Явно смахнатите ми конспиративни теории в края на краищата не са толкова махнати — каза Руук.

— Слушай, приятелче, преди да си се засилил да танцуваш салса, може ли да ти напомня какво назват хората за счупените часовници?

— Че са не само точни, а съвършено точни по два пъти на ден?

— О, моля ти се.

— Прав бях. Каква хубава дума, нали? Стига, следователю, признайте си. Казах ви, че чично Тайлър е бил шпионин. — В огледалото за обратно виждане шофьорът внезапно вдигна очи към тях, а Руук се наведе напред и започна да го закача, както правеше с таксиджиите в Ню Йорк. — Кажете ѝ да си признае!

Шофьорът отмести очи и бързо нагласи огледалото така, че да виждат само темето на чернокосата му глава.

Руук се отпусна назад и се намести на седалката.

— Не разбирам защо си мрачна, Ники. Особено сега. Това определено е момент, в който чашата е наполовина пълна — освен ако си Тайлър Уин, разбира се. — Той замълча за малко, за да й даде възможност да каже нещо, а после продължи: — Виж само колко отговори получи тази сутрин. Мислех, че ужасно ще се радваш да разбереш, че двойният живот на майка ти не само не е бил твоя измислица, но и не се е дължал на никаква любовна афера. Толкова е готово — била е шпионин, като Арнолд в „Истински лъжи“. Не, още по-добре, Синди Хийт е била като Джулия Чайлд пред Втората световна война, когато е шпионирала за УСС^[1].

— Това е важно, съгласна съм.

— И още как. Според мен направо надминахме Дикенс. Париж ни осигури не повест за два града, а за две Синдита.

Този път Ники се обърна към шофьора.

— Искате ли да го свалите тук?

* * *

Когато се върнаха в хотела, в Ню Йорк работният ден вече беше започнал и Ники се хвана за телефона, докато Руук обикаляше по улиците, за да купи нещо за обяд. Детектив Очоа прие обаждането й без партньора си — Роули беше зает с проверката на един от десетките анонимни сигнали, които бяха получили, откакто Хайнзбърг се беше разприказвала пред „Леджър“.

— Ужасно е, казвам ти — увери я той. — Имаме си достатъчно легитимни подробности за проверка, но откакто нещата стигнаха до медиите, се давим в смог от сигнали. Оная статия забавя целия случай.

— Убеждаваш някой, който е на твоето мнение, Мигел.

— Знам, обаче с Руук сте в Париж и аз се чувствам длъжен да правя каквото мога, за да ви съсипя хубавото прекарване. Ей, може да убедя Айрънс да ме прати на резервната скамейка и да ида да се забавлявам с Шарън. В Атлантик сити има сбор на двойници на Елвис. Може и аз да се запиша.

— Така, преди да си облечеш гащеризона от златно ламе, искам да проучиш нещо.

Тя го закле да пази тайна и накратко му разказа за връзката между Тайлър Уин, майка й и Никол. След като Очоа измърмори третото си „маааамка му“, Ники каза:

— Уин е бил пристрелян в ноцта преди убийството на Никол. Искам да се обадиш в митницата и по авиокомпаниите, за да провериш за пътници, които са пристигнали на летище „Кенеди“ от Париж миналата сряда. Не пропускай свързвашите полети през Лондон, Франкфурт и така нататък. Прекарай списъците с пътници през базата и виж дали ще изскочат имена, които са в списъка за наблюдение или са свързани с предишни обвинения в нападение или незаконно притежание на оръжие. После повтори процедурата с Интерпол.

— Мислиш, че убиецът може да е същият ли?

— Не знам какво мисля, но ако има шанс да става дума за един и същи човек, трябва да проверим. Не ми харесва различният подход, но може да е убил Никол с нож, защото не са му позволили да пътува с оръжие.

— Да, понеже в Ню Йорк адски трудно се намира оръжие — отбеляза Очоа. — Но добре, ще се заема. — Той се прокашля и каза: — Сега остава аз да ти съобщя не особено добри новини.

— Давай.

— Ръкавицата.

— Няма ли отпечатъци?

— Още по-лошо, няма ръкавица.

— Какво?

— Капитан Айрънс току-що се обади от лабораторията. Тази сутрин отишъл да бълска по вратата, за да побързат с резултатите и, ами, тя никак си се е загубила. — Мълчанието на нейния край бе толкова пътно, че той попита: — Детектив Хийт, там ли сте?

Тя каза само:

— „Някак си“?

— „Някак си“? — повтори Руук със същия невярващ тон, когато се върна в стаята и тя му съобщи новината. — Не мисля, че причината е в това „някак си“, по-скоро е бил „някой“.

— Това го забрави.

— Как можа да го кажеш?

— Можах, защото знаех, че умът ти веднага ще отхвърчи към Зона 51. Руук, поне веднъж не би ли могъл да правиш онова, с което си изкарвам хляба и да мислиш за фактите, вместо да спекулираш като ненормален?

— За фактите ли искаш да говорим? Добре. Колко често се случва да изчезне ключова улика при разследване на убийство? — Тя само се вторачи в него. — Добре де, забрави, че съм попитал. Това обаче е различно. Очевидно става дума за шпионин.

— Или за некомпетентност.

— Чуя ли тази дума, се сещам само за един човек — Железния.

— Ще трябва да изчакаме, докато се върнем, за да проучава това.

Тя разви единия от сандвичите с шунка и сирене, но Руук беше твърде унесен в мисли, за да яде. Отхапа само веднъж, остави багетата си и се заразходжа из стаята. Щом го видя бясно да пише по екрана на айфона си, Ники каза:

— Надявам се, че играеш на бесесница с Алек Болдуин, защото ако още мъдриш конспирации за ръкавицата, откажи се.

— Засега не се занимавам с нея, претърсвам адресника си.

— Защо?

— Ти може да не обръщаш внимание на фактите — отвърна той, като използва собствените ѝ думи, за да я подразни, — но аз, като разследващ журналист с две награди „Пулицир“...

— Две, казваш — кимна тя и отхапа втора хапка.

— ... предпочитам да ги проверявам по независими пътища. — Той прекъсна огледа. — А, ето.

— Добре, г-н Удуърд или може би Бърнстийн, какво смятате да проверите?

— Искам да потвърдя разказа на Тайлър Уин за това, че е шпионирал за ЦРУ и е пуснал майка ти в мрежата за бавачки. Според мен всичко, което ни каза, се връзва идеално, всъщност дори изпитах известно задоволство. Не знам дали ми пролича.

— Едва-едва. На кого ще се обадиш?

— На един източник под прикритие от времето, когато пишах статията за Чечня по поръчка на „Фърст Прес“. Казва се Анатолий Киже и е невероятен, направо като от книга. Шпионин от старата школа, работи за СВР^[2] — така се нарича руското разузнаване, вместо КГБ. Всички сменят бранда. КГБ, KFC...

— Руук.

— Извинявай. Както и да е, Анатолий живее в Париж и ако има човек, който знае за Тайлър, майка ти и всичко останало в онази мрежа, това е той. Може дори да хвърли известна светлина върху въпросите, на които Тайлър не успя да отговори, тъй като умря най-невъзпитано. Да почива в мир.

— Добре, да предположим, че този кагебеец...

— Севереец.

— ...знае нещо, защо смяташ, че ще го каже?

— Защото докато се срещахме тук в Париж, двамата осъмвахме всяка сутрин в различен бар. Бяхме ето така. — Той хвана показалците си един за друг и натисна зелената слушалка на телефона. — До ден-днешен събудя ли се махмурлия, се сещам за него. Неизбежно е.

Той вдигна ръка, за да й направи знак да пази тишина, сякаш тя беше тази, която не може да мълкне.

— Ало, Международен внос ли е? — Той намигна многозначително на Ники. — Да, здравейте. Бих желал да разговарям с управителя на вашия клон, г-н Анатолий Кijke. Да, ще изчакам. Прехвърлиха ме на секретаря му — прошепна той, а после каза: — Ало? С Мишка ли говоря? Не? О, явно сте нов, доста време мина. Казвам се Джеймисън Руук и съм стар приятел на Анатолий. Случайно съм в града и се чудех дали той... Руук. Джеймисън Руук, да. Ще изча...

Руук чака толкова дълго, че Ники успя да дояде багетата си, а той — да седне на стола в ъгъла, уморен от обиколките си.

— Ало? Да? — внезапно се изправи той, а после свъси чело. — Така ли? Виж ти. Сигурен ли сте? Много съжалявам. Да, дочуване.

Той затвори и се тръсна обратно на стола.

— Не ми казвай, че и него са застреляли.

— Още по-лошо. Казал, че изобщо не е чувал за никакъв Джеймисън Руук.

* * *

Събрали отговори, които разбулваха поне част от мистерията около живота на майка й, макар и без нови улики, Хийт и Руук си

резервираха места за полета от Париж до Ню Йорк на следващата сутрин. Хаосът и некомпетентността, с които се бореше отрядът й, до голяма степен обясняваха желанието на Ники да се върне. Капитан Айрънс бе олицетворение на най-лошото в един държавен служител — беше си писарушка със значка от самото начало, но сега, когато Хийт я нямаше, нямаше кой да ограничава щетите от гафовете му. Да, понякога уликите се губеха, приказки пред медиите объркваха разследванията, а от време на време най-слабият детектив в някой отряд успяваше да преспи с когото трябва, за да получи отговорности, които далеч надминаваха неговата или нейната компетентност. Много рядко обаче всичко това се случваше едновременно, кулминации в торнадо от серийна некадърност. Дори да не ѝ позволяха да се върне на работа, Ники смяташе, че ако е наблизо, ще има поне някакъв шанс да предотврати провала на най-важния случай в живота си.

Верен на себе си, Руук предложи да се опитат да не мислят за работа през последната си нощ в Париж.

— Тоест, да се опитаме да не обръщаме внимание на факта, че тази сутрин ключов свидетел умря пред очите ни?

— Точно така — каза той. — Ако ще помогне, бих изпаднал дотам, че да кажа „Тайлър би пожелал така“. Ако се съди по старите снимки в онази кутия, той не е пропускал случай да се забавлява.

Хийт прие предложението му с удоволствие, но само, при условие че я остави да плати за тяхната РВДРПС (Романтична вечер, докато работят по случая).

— Дори аз вече не успявам да различа съкращенията едно от друго — каза той, — но добре.

Тя го заведе в „Синята пеперуда“, скрито съкровище в една странична уличка в Маре, където местните вечеряха пресни миди на свещи и слушаха американски джаз на живо. Една невероятна французойка, в която сякаш се бе преродила Били Холидей, пееше „I Can't Give You Anything But Love“^[3] с глас, който почти ги накара да забравят версията на Луис Армстронг. Е, почти.

Поръчаха аперитиви и след като Руук огледа ресторантчето и обяви, че находката си струва, Ники го увери (без да я пита), че сядат там за пръв път.

— Искаш да кажеш, че заведението не е одобрено от някое твое гадже?

— Напротив — каза тя. — Много бях слушала за „Синята пеперуда“, разбира се, но преди десет години, когато бях студентка, нямах достатъчно пари, за да се храня тук.

Той се пресегна над бялата ленена покривка и взе ръката ѝ в своята.

— Тоест, това е специален случай.

— Бъди сигурен в това.

След вечеря двамата се разходиха покрай старомодните магазини, хванати за ръка и докато изпълненията на певицата все още звучаха в главите им, се озоваха на Плас дьо Вож, идеално поддържан площад, заобиколен с къщи паметници на културата с тухлени фасади и елегантни сини покриви.

— Това място прилича на богатия чичо на Грамърси Парк — каза тя, докато вървяха към градината.

— Да, с изключение на ченгетата с черги на рамо, които нападат от засада — вметна Руук. Щом го каза, по чакъла зад тях изхрущяха стъпки и тя рязко се извърна. По тротоара от външната страна на парка куцукаше самотен мъж и си свирукаше.

— Успокой се — каза ѝ Руук. — Никой няма да ни притеснява, не и по време на нашата РПС.

— РПС?

— Добре де, предавам се. Вече просто изреждам главни букви, както ми дойде.

Бяха сами в парка. Тя го отведе до една пейка под дърветата и двамата седнаха в сенките, сгущени един в друг. Шумът от трафика едва се чуваше — беше само на няколко пресечки разстояние, но шумът от фонтаните и редиците от величествени сгради около парка го заглушаваха. Както често се случваше, те се наведоха един към друг и се целунаха без дума или знак. Виното и топлата априлска вечер, ухаеща на цъфнали дървета и неговия дъх, освободиха Ники от грижите ѝ и тя се притисна към него. Той я обгърна с ръце и целувката им ставаше все по-страстна, докато накрая устните им се разделиха, сякаш внезапно си бяха спомнили, че за да живеят, трябва и да дишат.

— Може би трябва да довършим в хотела — прошепна той.

— Мм-хм. Само че не искам да се движа. Искам да увековеча този момент. — Отново се целунаха и той откопча най-горното копче на блузата ѝ, а тя посегна към ската му и леко стисна. Руук изстена, а

Хийт каза: — Знаеш ли, не смятам, че полицейската значка ще ме спаси от обвинение в ексхибиционизъм.

— Или векс на открито — каза той, плъзвайки ръка в сutiена ѝ.

— Добре, това ще е далеч по-интересно в леглото. Да вървим.

Те пресякоха парка мълчаливо, прегърнати през кръста. Докато вървяха, той усети как раменете и бицепсите ѝ леко се стягат и каза:

— Щом настояваш да мислиш за случая, защо не ми кажеш какво те мъчи? Може да успеем да го вкараем в любовната игра. С белезници, естествено.

— Толкова ли ми личи?

— Моля те. Надявам се, че ме възприемаш като нещо повече от шут, който те разсейва и изглежда добре до теб. Но ако си твърде притеснена, ще те разбера.

— Извинявай. Не спирам да мисля за нещо, което знам, че съм пропуснала. Опитвам се да се сетя какво е, но не успявам. Не е в мой стил.

Отговорът ѝ беше искрен само отчасти. Ники наистина имаше чувството, че е пропуснала някоя стъпка и това наистина я тревожеше, но го спомена само за да не му каже за много по-дълбокия, личен проблем, който обмисляше цял ден.

Руук я дръпна към себе си и я побутна с бедро, за да я разсее.

— Не се съди толкова строго, много неща ти се струпаха. — Хийт кимна, но жестът ѝ му се стори вял и той продължи: — Искам да кажа, че освен мелницата, през която премина, някои от нещата, които разбра за майка ти... Ще ти е нужно време, за да ги приемеш.

— Да, знам.

Тя усети, че гърлото ѝ се стяга и с мъка прогълтна, което не ѝ помогна особено. Възможно ли беше Руук да я познава толкова добре, че да вижда през бронята ѝ? Да разбира, че в момента всъщност не мисли за убийствата? Той обаче не подозираше колко далеч стигат чувствата ѝ. Не можеше да знае, че точно в момента тя не се разхожда през парка срещу дома на Виктор Юго, докато той си тананика „Stardust“^[4] фалшиво. Мислено Хийт беше в болничната стая, облекчена да научи, че майка ѝ е станала шпионин, за да служи на страната си... само за да усети как една фраза, която не можеше да забрави, ѝ дръпва килимчето изпод краката.

Все още виждаше как Тайлър Уин я наблюдава от възглавницата си. Каза ѝ, че майка ѝ е била изключителен шпионин. И че усещането за мисия, което ѝ е давала тази работа, не е можело да се сравни с нищо, включително с музиката.

Ники довърши фразата, без да се замисля. „Включително с мен.“

Извиреха гуми, заслепиха я фарове и я изтрягнаха от размислите ѝ. С Руук бяха попаднали в засада — две черни коли, „Пежо“ 508 с тъмни прозорци, ги притискаха от двете страни. Руук инстинктивно пристъпи пред нея, но зад тях също наблизаваха стъпки. Хийт се завъртя и видя мъжа, който си подсвиркваше, да бърза към тях, без следа от накуцване. Останалите четирима — по двама здравеняка на кола — ги заобиколиха от всички страни и протегнаха ръце към тях. Тя посегна към бедрото си, но пистолетът ѝ беше в Ню Йорк.

За части от секундата двама хванаха Руук и го повлякоха към една от колите, докато от задната седалка се пресегна трети и нахлузи торба на главата му. Когато посегнаха към нея, Хийт избегна първия, но онзи зад нея (който си подсвиркваше) покри и нейната глава. Изненадана и дезориентирана, тя усети как мощните ръце на другите двама я стисват в меча прегръдка и я вдигат от тротоара. Ники изкрешя, заизвива се и зарита с крака във въздуха, но те я надвиха.

Натикаха я на задната седалка на другата кола, притиснаха я от двете страни и виковете им се сляха със свистенето на гумите, когато пежкото ускори ход. Когато колата изрева нагоре по улицата, тя усети остро бодване в ръката.

[1] Управление на стратегическите служби — американска разузнавателна агенция, основана през Втората световна война. — Бел.прев. ↑

[2] Служба за външно разузнаване. — Бел.прев. ↑

[3] „Мога да ти дам само любов“. — Бел.прев. ↑

[4] „Звезден прах“. — Бел.прев. ↑

ДВАНАДЕСЕТ

Когато дойде на себе си, Хийт не можеше да се движи. Опита се да разгадае къде се намира — беше твърде тъмно, за да види нещо, но знаеше, че лежи на една страна, почти в позиция „ембрион“. Коленете й бяха схванати и притиснати към гърдите, но когато се опита да ги изправи, не успя — подметките на обувките й опряха в стена. Побиха я тръпки — точно в това положение бе открила Никол Бернарден в куфара на майка си.

Ръката я сърбеше там, където й бяха били инжекция, но когато опита да се почеше, нещо я спря. Не й беше нужно да вижда, за да разбере какво е. Бяха й сложили белезници.

За да разбере доколко може да се движи, Ники подръпна белезниците. След което усети нещо странно, което я накара да се зачуди дали няма халюцинации след опиата, който й бяха инжектирали. Белезниците... също я подръпнаха!

— О, радвам се, че си будна — каза Руук. — Ще ми направиш ли една услуга? Десният ти лакът се забива в ребрата ми.

Все още замаяна от успокоителното, Ники се нуждаеше от няколко мига, за да обмисли какво става. Където и да се намираше, Руук също беше там, притиснат до нея. Или под нея. Или и двете. Тя прибра дясната си ръка максимално близо до тялото.

— Така как е?

— Съвършено.

— Руук, знаеш ли къде сме?

— Не съм сигурен, дадоха ми приспивателно. Усетих как нещо ме бодна отзад.

— Престани.

— Извинявай. Казвам каквото мисля. Както и да е, ако се съди по миризмата, или ни е нагълтало човечето на „Мишлен“, или са ни натикали в багажника на кола.

Хийт нито усещаше движение, нито чуваше шум от мотор. Опита си да си представи мястото, където се намираха, въпреки че

беше тъмно.

— Знаеш ли дали багажниците на тези коли се отварят и отвътре?

— Не знам. Не съм сигурен дали френските наредби за безопасност изискват това, или не.

— Нека да опипаме наоколо, може да намерим някакво лостче. И ми спести шагите, ако обичаш. — И двамата се опитаха да раздвижат ръцете си, но не успяха. — Руук. Един към друг ли са ни оковали?

Той не отговори, после подръпна белезниците ѝ.

— Великолепно.

Тя не му обърна внимание и прокара пръсти по китките си, за да прецени ситуацията.

— Имам чувството, че веригата на моите е преплетена с тази на твоите. Впива ли се в кожата ти?

— Малко, но не е чак толкова зле. Фантазирах си по-скоро за жена с леопардово трико, но и с това ще се задоволя.

— Шшт, слушай!

Отвън се разнесе звук от кола, която минава по чакъл и рязко спира. Чуха стъпки и приглушени гласове, а после — бибикането на дистанционно управление, последвано от отварянето на багажника. Свежият въздух мерише на газ и гора. Нечии ръце отключиха белезниците им и мъжете, които ги бяха заловили, ги измъкнаха навън.

Олюлявайки се, Хийт заслони очи от фаровете на мерцедеса и се опита да състави план за бягство. Изправиха Руук до нея и той потърка китките си една в друга. Личеше си, че и той си прави сметки.

Ситуацията не изглеждаше обещаващо. Бяха съвсем сами, невъоръжени и замаяни от инжекциите, намираха се в гората посред нощ, изправени срещу четирима яки мъже, които вече бяха демонстрирали умения на професионалисти и вероятно бяха въоръжени. Освен тях в спрялата кола имаше още кой знае колко. Ники стоеше неподвижно, вдишвайки миризмата на потта и евтиния одеколон на похитителите, решила да изчака с надеждата, че ще ѝ се отвори възможност за действие... и че това не са хората, посегнали на Тайлър Уин.

Тя окуражаващо вдигна длан към Руук, а той кимна утвърдително. После и двамата насочиха вниманието си към предната врата на мерцедеса, от който излезе още един здравеняк. Той отвори

задната врата и направи път на по-нисък, набит мъж с каскет, който обиколи и застана пред тях, осветен от фаровете, докато бодигардът му чакаше встрани.

— Искал си да говориш с мен, а, младеж?

— Боже мой — каза Руук. — Анатолий!

Онзи пристъпи напред с разтворени обятия и Руук се хвърли към него. Хийт изтръпна, но никой не се опита да го спре. Двамата мъже се прегърнаха, като бясно се тупаха по раменете, смееха се и повтаряха „Ах ти, гад мръсна!“ и „Не, ти си гад!“ отново и отново.

Когато ентузиазмът от повторната им среща се уталожи, Руук извика:

— Ники, това е Анатолий! Виждаш ли? Наистина се познаваме.

— Той прегърна другия през раменете. — Ела, искам да ти представя един човек. Това е...

— Ники Хийт, да, знам.

— Естествено, че знаеш. Ники, кажи „здрасти“ на моя стар приятел Анатолий Киже.

Руснакът ѝ протегна покрита с мазоли ръка и тя я разтърси. Шофьорът на мерцедеса изключи двигателя и намали фаровете, и когато очите ѝ се нагодиха, Хийт огледа Киже по- внимателно. Имаше здрава, тантуреста фигура и обветreno лице на булдог, които идеално биха подхождали на балкона до Брежнев по време на манифестация по случай Първи май. Косата му, неестествено черна за човек на тази възраст, беше сресана на лимба, покрита с толкова лак, че каскетът не бе оставил никаква следа по нея. Под рошавите боядисани в черно вежди надничаха игривите очи на женкар — Ники беше виждала много такива типове в Щатите, но вместо да отвличат хората по улиците, те слагаха плочки на верандите и в басейните в Лонг Айънд и Ню Джърси. Зачуди се дали перат килими.

— Приятно mi е да се запознаем.

— Определено си дадохте достатъчно труд — отвърна тя. — Ако ни бяхте позвънили, можехме да се видим в някое кафене.

— Извинявам се. — Шпионинът се поклони и леко пусна ръката ѝ. — Това се нарича „прекомерна предпазливост“. При моята професия няма друг начин човек да оцелее до шейсетгодишна възраст.

— Имате предвид вноса и износа ли? — попита тя.

— А — засмя се той. — Тази ми харесва, младежо. Куражлийка е, а?

— И още как.

Анатолий погледна часовника си и бързо огледа гората.

— Кажи ми Джеймисън, за да не се застояваме дълго тук, какво искаш да обсъдиш с мен? Поредната статия, за която ще получиш награда, а аз — нищо? — засмя се той.

— Искам да проверя нещо, което научихме. Отнася се за една стара мрежа, оперирала тук, в Париж. Знаеш какви са правилата, Анатолий. Не бих издал държавни тайни, нито бих изложил някого на опасност, но това и без друго не е проблем, защото смятам, че тази операция вече не е активна.

— Нека да позная — Кijke се усмихна на Хийт, а после се обърна към Руук. — Сигурно има нещо общо с майката на приятелката ти.

— Exa! Ти си ясновидец — каза Руук.

— Имах известна представа. Защо да си губим времето с усукване, след като можем да говорим направо.

В гората се разнесе шум, вероятно от паднало клонче, но Кijke хвана погледа на един от бодигардовете си и двама от тях безшумно отидоха да разузнаят.

— Значи майка ми е работела за разузнаването — каза Ники, опитвайки се отново да насочи вниманието му към темата.

— Определено. За пръв път чух за нея, когато ме изпратиха тук през седемдесет и втора година, бях селскостопански аташе към руското посолство.

— КГБ — изкашля се Руук.

— Този все остроумничи, много ми е забавен. — Кijke се престори, че удря Руук в корема и се обърна към нея. — Това осигурява ли ви информацията, която ви е нужна?

— Зависи колко искате да ми разкриете. — Тя задържа погледа му по начин, който казваше „Искам да науча повече и вие го знаете“.

— Като се има предвид, че си дадохте труда да ни докарате тук...

— Всичко в живота е размяна, нали така? Цената за моето спокойствие е да ви помогна с вашето. Какво още искате да знаете?

— Майка ми беше убита.

— Искрено съжалявам.

— Случи се в САЩ преди десет години, но вие вече знаете това, нали? — Той не отговори, а Хийт каза: — Опитвам се да разбера дали е имало нещо общо с работата й като шпионин.

— Ники Хийт, да не се обиждаме един друг. Вие вече сте убедена, че има нещо общо. Искате да ви разкрия какво точно. — Той направи пауза и каза: — Честно ви казвам, не зная.

— Анатолий Кijke — каза му тя, — младежо. Моля ви, не ме обиждайте. Знаете.

— Чувал съм слухове, това е всичко. Ако са истина... подчертавам, ако — каза той, вдигайки пръст във въздуха, — може да са се обърнали срещу нея по много неприятен начин.

— Хайде, какво си чул? — попита Руук, като се разсея за миг, когато двамата бодигардове се върнаха и съобщиха, че всичко е чисто. Малко по-спокоен, руснакът каза на Ники:

— Носеха се слухове, че майка ви е станала двоен агент.

Хийт вече клатеше категорично глава.

— Не. Тя никога не би го направила.

— Е, на мен определено ми отказа и повярвайте ми — добре се постарах. — В пакостливите му очи проблесна пламъче. — Хората обаче сменят лагерите. Някои по идеологически причини, други — за да си отмъстят, трети — защото ги изнудват. Повечето го правят за пари. Истинският отговор винаги се намира не в сърцето, а в банката.

— Ники отново поклати глава, но той продължи. — Поискахте отговор, дорогая моя. Вярно или не, онова, което се говореше за майка ви беше, че има някои „извънкласни“ познати и занимания.

— Казвам ви — настоя Ники, — тя никога не би работила за друг, освен за Съединените щати.

— Хората невинаги се съюзяват с друго правителство. Има и други играчи, както знаете. Последното десетилетие даде начало на нова ера в разузнаването.

Недодядлият руски разузнавач, който без съмнение бе поръчал (и вероятно изпълнил лично) достатъчно побои и убийства, придоби тъжно изражение, щом спомена тази нова ера. Тя можеше да си представи защо шпионин от старата школа не се вписва сред порафинирани агенти, които ядат суши, ходят на йога и получават необходимото, като хакват подземни компютърни терминали.

Киже обаче все още оцеляваше, пък макар и с усилие. Подпухналото му лице ѝ подсказа, че преборва мисълта за несигурното си бъдеще, като отваря бутилка „Столичная“. Повече я интересуваше нужната ѝ информация.

— Какво имате предвид под „други играчи“?

— Бих ви препоръчал да попитате Никол Бернарден, но няма как, нали?

— Какво знаете за Никол Бернарден?

— Знам, че също като майка ви тя започна да работи с хора, които се намираха извън границите на американското правителство.

Руук отново се намеси.

— Само заради спора, нека предположим, че майка ѝ е минала от другата страна. Тогава какво? — Той почти чу как адреналинът на Ники се вдига и добави: — Или ако само е изглеждало така. ЦРУ биха ли взели мерки?

— Едва ли — отговори руснакът. — Не и на американска почва.

— Кой би го направил? — попита Хийт, наясно с възможността да става дума за мъжа, който стоеше пред нея.

— Кой би я убил? — Той сви рамене. — Както казах, времената се менят. Изобщо не е нужно да става дума за правителство.

— Може ли да са хората, убили Тайлър Уин? — попита Руук.

— Кой знае? При всички положения показва каква е същността на тази професия и изводът е тъжен. Човек никога не може да се пенсионира. Аз, да речем, опитах веднъж. Не мина добре. Затова трябва да се срещам така с хората.

Той разпери ръце и посочи първо към нощното небе, а после — към гората.

— Дори със стари приятели? — попита Руук.

— Шегуваш ли се, младеж? Старите приятели могат да бъдат най-смъртоносни.

— Положително сте наясно с някои от проектите на майка ми — каза Хийт. — Както и на Никол.

Беше провела достатъчно разпити и знаеше, че начинът, по който очите му се вдигнаха нагоре под клепачите, означава, че наистина знае и преценява колко да разкрие на приятелката на Джеймисън Руук. Която беше и дъщеря на агент на ЦРУ Изведнъж обаче престана да се интересува от нея. Сложи ръка до ухото си и се вслуша. Бодигардовете

скоро направиха същото, взирачки се в хоризонта като вълци, които търсят знаци, че наблизо има храна. Или някаква опасност. Хийт и Руук също се заслушаха и скоро чуха шепот: „Вертолет“. Руук ѝ преведе, но Хийт вече и сама го чуваше. Хеликоптер. Тя се опита да привлече вниманието на Киже, но шофьорът на мерцедеса му вече палеше колата.

— За какви извънкласни занимания говорехте?

Бодигардът му отвори задната врата и го покани да влезе. Малката мечка здраво разтърси ръката на Руук и го потупа по гърба.

— Младеж — до следващия път, нали така? — После ѝ се поклони. — Ники Хийт.

Вратите на двете пежо зад тях започнаха да се тръшкат и Ники отново се раздразни — за втори път времето свършващо точно преди да получи отговор. Киже хукна към мерцедеса.

— Анатолий, моля ви. Поне ме насочете!

— Казах ви, проверете в банката — каза той и се наведе, за да седне на задната седалка.

— Това го разбрах, кажете ми още нещо. Моля ви!

Той спря и подаде глава над отворената врата.

— Тогава обмислете останалото, което ви казах. За новата ера.

Това беше всичко.

Бодигардът затвори задната врата и седна до шофьора. Трите коли описаха полукръг около тях, вдигайки вълни от прах. Последната забави ход, за да осигури място за мерцедеса в колоната и групата отпращи с изгасени фарове.

Хийт и Руук усетиха вкуса на прашния облак, който ги обгръщаше като бляскава, осветена от луната мъгла. Щом тя се поуталожи, Ники забеляза някакво отражение на земята до тях и откри телефоните им — с извадени батерии, за да няма възможност за GPS проследяване. Докато ги поставяха обратно и включваха апаратите, хеликоптерът мина над главите им и продължи нататък, без да бърза. Ники спря, за да наблюдава как той се изпречва пред парижката луна. Направи ѝ впечатление, че поне тя е наполовина пълна.

* * *

Следващата нощ Хийт посрещна луната на Терминал 1 на летище „Кенеди“, когато двамата с Руук седнаха на задната седалка на колата, която той бе поръчал до Манхатън. Въпреки нежеланието ѝ да остави Ню Йорк заради Париж, Руук се оказа прав. Краткото им пътуване придвижи и двата случая напред. Недостатъчно, според Ники — на нея никога не ѝ беше достатъчно, — но непълната информация, която непоносимо дразнеше любопитството ѝ, щеше да запълни много важни празнини на двете бели дъски. Онова, което я притесняваше, беше какво да прави сега. Една от възможностите не беше никак приятна, но Хийт знаеше, че е важна и реши да се занимае с нея веднага.

— Ало, татко, аз съм — каза тя, когато Джейф Хийт вдигна телефона, и за да придаде по-бодра нотка на разговора, добави: — Какво правиш вкъщи в петък вечер?

— Не си вдигам телефона, без да знам кой е, за да избегна тормоза на проклетите журналисти, които искат интервю.

— О, не, толкова зле ли са нещата?

— Звънят постоянно, по всяко време. По-нагли са и от телемаркетърите. Чакай малко.

Тя чу потракването на кубчета лед в чаша и си представи как баща ѝ, седнал на командния си пост, отново успокоява нервите си с алкохол.

— Онзи ден дори оная патка от „Леджър“ цъфна на вратата ми. Сигурно се е вмъкнала след някой от съседите, преди портата да се затвори. Тия гадове нямат никакво уважение към личното пространство на хората.

— Да, знам, че репортерите са боклуци. — Руук рязко се извърна към нея, но размисли и кимна в знак на съгласие. — Слушай татко, утре вкъщи ли ще си бъдеш? Исках да намина, за да поговорим още малко. Научих някои неща за мама, които смятам, че ще поискаш да научиш.

Това, както и молбата да прегледат заедно кутията със снимки, получена от Лизет Бернарден, беше достатъчно извинение да се отбие. Истинският ѝ план обаче беше да повдигне една тема, която беше най-добре да обсъдят лице в лице. Определиха часа на срещата и си казаха „лека нощ“. Ники затвори, чувствайки се виновна, че не му е признала истинската причина да иска да се видят. Зачуди се дали майка ѝ е

имала същите опасения, когато е криела информация от тях. После се запита дали Руук все пак не е бил прав, когато каза, че и в това отношение се е превърнала в Синтия.

Детектив Очоа й беше оставил съобщение от служебния си номер в 20-то.

— Изненадана съм да те открия в офиса тази вечер, Мигел — каза му тя.

— Някой трябва да поеме отговорност за случая, докато с Руук пиете вино и ядете охлюви, нали ме разбираш?

Детектив Роули вдигна другия телефон и попита:

— Носите ли ми нещо?

— И ти ли работиш, Шон? Надявам се да се върна навреме, за да гледам как беснее Айрънс, като види доклада за извънредните часове.

— Ей! — каза Роули. — Железния човек всъщност се появи лично тази вечер.

— Айрънс? През уикенда?!

— Да, дойдоха с детектив Хайнзбърг — отговори Очоа. — Затвориха вратата на офиса му и слушаха някакви аудио записи на спийкър, после, изхвърчаха от тук като стрели.

— Казах на Очоа, че сигурно са проверявали кога има прожекция на „Оиларипи във ваната“ — каза Роули и всички се разсмяха, но всякааква активност от страна на Айрънс включваща предупредителни лампички в главата на Хийт, особено ако беше замесена и Шарън Хайнзбърг.

Роуч й казаха какво е станало през деня.

— Най-накрая получих потвърждение за обаждането в неделя вечер, за което семейство Бернарден са ти казали. От тайнствения г-н Сийкрест — започна детектив Роули. — Било е международно обаждане, но за съжаление няма как да бъде проследено.

Хийт изпита разочарование, примесено с облекчение, че Емил Бернарден е казал истината. Разбира се, тя би предпочела следата да я отведе до Сийкрест, но в края на краищата остана доволна, че на родителите на Никол може да се вярва.

— Ръкавицата появи ли се?

— Не — отговори Очоа. — Ако обещаеш да не казваш, ние имаме резервен план.

— Първо ми разкажете и после ще ви кажа дали обещавам.

Очоа направи пауза, а после каза:

— Детектив Роули ще действа самостоятелно. Въпреки че Айрънс реши, че отговаря за всичко, което има шанс да разреши случая...

— Включително ръкавицата — вметна Роули.

— ... Фелър ще поисканякои услуги, които му дължат в Съдебна медицина, за да провери какво може да научи за изчезването й.

— Знаеш какъв е Фелър — каза Роули. — Толкова време кръстосва с ония самонадеяни типове от таксиджийския отряд, че последното, което му идва на ум, е да следва правилата.

— И ще пренебрегне директните заповеди на началника си? — попита Хйт.

— Аха — отвърнаха те в един глас.

— Слава богу, че ме пратиха в отпуск, иначе щеше да се наложи да направя нещо по въпроса.

Щом Хйт затвори, Руук каза:

— Кой плюе Уоли Айрънс и кога мога да му стисна ръката? — Преди тя да успее да отговори, той забеляза, че се отклоняват от магистралата през изхода „Ван Дам“. — Извинете, няма ли да минем през тунела „Мидтаун“?

— Затворен е — отвърна шофьорът. — За ремонт след земетресението.

Ники погледна през задното стъкло, но не видя нито конуси, нито жълти светлинни, нито предупредителни знаци.

— Сигурен ли сте?

Движението зад тях остана на магистралата и продължи към тунела на пълна скорост.

Шофьорът пресече „Ван Дам“ и направи обратен завой към една странична уличка — толкова рязко, че раменете им се удариха. След това отново зави към един аварийен път, който водеше към индустриска зона, пълна със складове и магазини за авточести.

— Не трябва ли да тръгнете към моста „Вашингтон“? — попита Руук, но шофьорът не отговори. Вратите се заключиха и той отново направи оствър завой, влизайки в едно голямо депо за камиони. Излезе, оставяйки ги в колата, и металните врати се спуснаха, така че вътрешността на склада потъна в мрак. Хйт отново посегна към бедрото си, осъзна, че там няма нищо и изруга на ум.

— Едно ще ти кажа — обяви Руук в тъмното. — За последен път използвам тази фирма.

Включи се една-единствена флуоресцентна лампа и нездравият й син блясък освети двама мъже с костюми, които слязоха по рампата, спускаща се от задната част на един товарен вагон. Двамата вървяха към колата в такт, спокойно, но решително. Призрачната светлина караше белите им ризи рязко да контрастират с костюмите и вратовръзките им. Щом приближиха, единият извади картата си и я опря на прозореца, за да я видят. На нея пишеше „Барт Калън, Министерство по национална сигурност на САЩ“.

* * *

Хийт и Руук седяха на сгъваемите метални столове във фургона и наблюдаваха как двамата лабораторни техници с бели защитни костюми, които почистиха външната страна на куфарите им с кърпички, ги поставят в инфрачервен скенер. Всяка от тях беше анализирана и запечатана в найлоново пликче за улики. Техниците направиха същото с кърпичките, с които бяха изтрили ръцете и обувките им.

— Не, че бих дръзнал да критикувам правителството — обади се Руук, — но не трябваше ли да направите това, преди да се качим на самолета?

Агент Калън оставил скенерите и тръгна към него.

— Остроумията ги запазете за следващото си интервю при Андерсън Купър, г-н Руук. Макар че няма да обсъждате тази среща нито с него, нито с когото и да било, секретна е. Искам и двамата да подпишете съответния документ.

Той пъхна ръце в джобовете си и се залюля на пети — поведението на жребец, който командва парада.

Хийт се обърна, за да огледа партньора му, който седеше отстрани и наблюдаваше. Усмивката й явно не му допадна и той извърна очи, а тя отново се обърна към алфата.

— Какво искате, агент Калън? Аз съм служител на полицията. Нямате причина да ме задържите.

— Не вие преценявате това, детектив Хийт.

Тонът му беше съобщителен, не заплашителен. Явно беше твърде уверен в себе си, за да я тормози. Авторитетът му се дължеше не на егото, а на личната му отданост. Въпреки това очевидно му доставяше удоволствие да владее положението.

— Имам някои въпроси и искам да им отговорите. Ще видим дали ще остана доволен, както и кога, и тогава може да ви пусна.

Руук не устоя.

— Радвам се, иска ми се да стигна до магазина на Епъл в Сохо, преди да затвори, защото много ме интересува какво представлява този прословут айпад.

Ники повдигна рамене по начин, който казваше „Щом се налага“ и агентът оцени това, като се усмихна сдържано. Облегна бедро на металната работна маса и взе някаква папка.

— Два дни в Париж. Това се казва вихрушка.

— Казахте, че имате въпроси — беше единственият отговор на Ники.

— Ще се борим ли, детектив Хийт?

— Вие решавате, агент Калън.

Руук потри ръце.

— Много е готино! Все едно гледам мач по смесени бойни изкуства. Дори сгъваеми столове си имаме!

Последва пауза, докато Калън я преценяваше. Колкото до Ники, при нормални условия не би се репчила толкова на федерален агент, но инстинктите ѝ подсказваха, че е права. Освен че се дължеше на раздразнението, че ги отвлякоха, реакцията ѝ беше защитна заради майка ѝ, особено след като разбра, че може да е била двоен агент. А и, честно казано, не знаеше твърде много неща. Хийт реши, че ако накара агента да се потруди, може накрая да получи повече от него.

Калън обаче промени техниката от разговорна на работно-специфична.

— Искам да ми кажете с кого се видяхте и какво правихте в Париж.

— Защо? — попита Руук.

— Защото ви питам. Освен това говоря на нея.

За да провери какво може да измъкне от него, Ники каза:

— Бихте ли стеснили малко периметъра. Има ли нещо или някой, който ви интересува? Доста неща свършихме за два дни.

Това се превръщаше в партия шах между двама опитни специалисти по разпитите и Калън знаеше, че трябва да качи нивото до нейното. Опита нов номер, за да види как ще реагира, когато по-голяма сила се опитва да я принизи. Параноята беше основен инструмент, когато целта е да извадиш заподозрения от равновесие. Той небрежно обърна една страница и прочете:

— Субект Б: Не съм го убил аз! Ти беше, ти го унизи. Субект А: Ще престанеш ли да го повтаряш, ако обичаш? Субект Б: Ама унизи го! Унизи чично Тайлър! Надявам се, че сега си доволна. — Хийт си наложи да не поглежда Руук, защото знаеше, че Калън точно това иска. Агентът продължи: — Субект Б: Мислех, че ужасно ще се радваш да разбереш, че двойният живот на майка ти не само не е бил твоя измислица, но и не се е дължал на никаква любовна афера. Толкова е готово — била е шпионин, като Арнолд в „Истински лъжи“. Не, още по-добре, Синди Хийт е била като Джулия Чайлд пред Втората световна война, когато е шпионирала за УСС.

— Как смеете — каза Хийт и веднага съжали за това, но не беше успяла да се сдържи. Споменаването на майка ѝ беше примамка и тя я гълтна.

Агент Калън продължи да чопли болното място.

— Субект А: Това е важно, съгласна съм.

— Знаех си, че на оня шофьор не му е чиста работата — каза Руук. — През целия път ли ни е записвал?

Агентът се усмихна и обърна на друга страница. Този разговор бяха провели в „Брасери Лип“.

— Субект А: Я да проверим кои теми те изправят на нокти? Петър? Дон? Рандъл Фелър? Субект Б: Назова трима. Други има ли? Субект А: Руук, сериозно ли искаш число? — Калън прелисти още няколко страници и каза: — Наистина ли смятате, че разполагаме само с това?

Хийт вече се беше успокоила и имаше готовност за настъпление.

— Е, щом имате каквото ви трябва, ние не сме ви нужни.

— Искам да знам за всичките ви среци. Какво правихте в гората Винсен снощи?

— Аха, значи не разполагате с толкова, колкото твърдите.

— Търся съдействието ви. Носим една и съща униформа, детектив Хийт.

— Щом играем за един отбор, вие ми кажете нещо. Например какво е правила Никол Бернарден, преди да я убият, и най-вече за кого?

— На тази игра няма да играя — каза Калън.

— Кой е искал да я убие?

— Откажете се, Хийт.

— Кой е Сийкрест?

— Тук аз задавам въпросите.

Агентът използва заповедническия си глас, но в момента, в който чу името, той се издаде, като едва забележимо потръпна и застана нащрек.

— Вие ли сте Сийкрест?

— Това птиче няма да пропее.

— Значи ще говорим, когато пропее — заяви Хийт. Двубоят беше много тежък, но предвид залога Ники беше готова да се бори до жестокия край. Агентът явно го разбра и се прехвърли върху Руук.

— Ще попитам вас. Кого видяхте и за какво говорихте?

— Това са лични неща, изисквам да се уважават правата ми като журналист, както е упоменато в Конституцията на САЩ.

Той отново се прехвърли към Хийт.

— Значи отказвате да съдействате на официално разследване, свързано с националната сигурност?

— Разбира се, че бих му съдействала — каза тя, — само че едно истинско официално разследване би действало открыто, чукайки на вратата ми, вместо да разчита на отвличане и сплашване. Това ли наричате официално? Аз виждам само склад под наем и два каубоя във фургон, понесли куфарче с почистващи препарати. Ако разследването е официално, агент Калън, следвайте процедурата на „Полис Плаза“ 1 и можете да разчитате на мен. В противен случай ще трябва двамата да се бием със сгъваеми столове.

Агент Калън затвори папката и почука с нея по бедрото си, докато дъвчеше вътрешността на бузата си. Хвърли поглед към партньора си, който кимна.

— Много добре — каза той. — Вървете си.

Докато събираха багажа си обаче, той добави:

— А, Руук. Може да разчитате на защитата на Конституцията, но като се има предвид в какво сте се забъркали, може да откриете, че тя изобщо няма да ви опази.

* * *

Решиха тази вечер да ядат у дома. Хийт искаше да работи, освен това и двамата умираха да хапнат от всеизвестните спагети карбонара на Руук. Докато Ники преглеждаше бележките си на масата в апартамента му, той започна да реже продуктите на далечния край на плота.

— Направи ми една услуга — помоли той. — Внимавай къде стъпваш, любимата ми фигурка, Скоти, която държа на масата, може да е паднала при земетресението. Кученце е.

— О, бедният Скоти... ще внимавам. — Тя се наведе, обходи хола, но не я намери и отиде в кухнята. — Мм, беконът мирише великолепно. Кога ще станат?

— Щом кипне водата. И моля те, не вдигай капака на тенджерата.

Но вече беше късно — тя посягаше към дръжката.

— Мирише на много вода.

— По телевизията Алтън Браун каза, че паста не се готови в по-малко от 3,8 литра вода. Предлагам аз да настържа пармиджаното, докато ти си почиваш и търсиш убиеца. Става ли?

Докато той готвеше, скърцането на маркера й, докато пишеше на бялата дъска, се смесваше с тракането на ножа по дървената.

— Ще те изпитам, Руук. Какво научихме от отвлечането ни тази вечер?

— Освен това, че пътуването с теб в автомобил е адски опасно ли? Научихме, че сме надушили нещо. Иначе нямаше да ни обърнат толкова внимание.

— Да, следили са ни в Париж и са подслушвали разговорите ни. Разпозна партньора на Кальн, нали?

Той изглеждаше стъпisan, но се опита да го прикрие.

— Ама разбира се, той е... И представа си нямам.

— Събуди се, Руук. Той беше мъжът до кафенето оня ден, който се правеше, че убива времето, като си свива цигара. Забеляза ли как отклони поглед, когато го разпознах тази вечер?

— А-а... естествено — изльга той.

— В Национална сигурност са притеснени за нещо и разпитът тази вечер ми подсказва, че каквото и да е то, още не са го разгадали.

— На мен ли го казваш? Всеки въпрос издаваше, че нищо не знаят. Видя ли лицето му, когато ти спомена Сийкрест? И какви бяха онези кърпички? — Той надникна през парата и видя как тя записва „НС, Кърпички“ на дъската. — Какво разследват според теб?

— Не знам, но предлагам да продължим както досега. Явно действа.

Той сипа спагетите в кипящата вода и самодоволно ѝ се ухили.

— За Бостън и Париж ли говориш?

— Да — каза Ники. — Добре, че ми хрумнаха такива добри идеи, нали?

— Гениални — каза Руук. — Гениални.

* * *

Чорапите на Джейф Хийт си пасваха и това зарадва дъщеря му, която все още не беше готова да наблюдава неговия залез. Може би предупреждението един ден по-рано му беше дало възможност този път да се подготви по-добре за срещата. Но докато го наблюдаваше на дивана в Скарсдейл, докато разглеждаше кутията със стари снимки, тя забеляза, че въпреки чистия пулover, добре изгладените бежови панталони, току-що взети от химическото и прясно обръснатото му лице, баща ѝ изглежда много по-възрастен, отколкото е всъщност.

Всеки път, когато се заглеждаше в някоя снимка, тя питаше „Какво?“, а той клатеше отрицателно глава, но отново се колебаеше, преди да я остави върху купчината с безполезните. Ники бързо разбра какво става — Джейф Хийт не разпознаваше никой от познатите на майка ѝ, той спираше, за да мисли за жената, в която се беше влюбил. Разводът беше попречил на дъщеря му да допусне, че може би снимките ще му харесат. Но защо не? Те бяха не просто част от живота му, а може би най-хубавата част. Отбелаяза си да сканира няколко и да му направи албум.

— Този го познавам. Юджийн Съмърс, в момента играе иконома в онова тъпанарско предаване — каза той, показвайки ѝ групова снимка на майка ѝ, Тайлър Уин и един млад мъж, който сега си имаше

собствена риалка и играеше себе си — главен прислужник на младия мързелан на седмицата. — Мисля даже, че аз направих тази снимка.

— Страхотно предаване. Познавате ли Юджийн Съмърс? — попита Руук.

— Не, видяхме се само веднъж в Лондон. Първо ми хареса, но през цялото време не спря да ме поправя. Дори извади кърпичката от джобчето ми и я сгъна отново. Представяте ли си?

— Exa! — възклика Руук и си спечели изпепеляващ поглед от Ники.

— Защо беше в Лондон, татко?

— Заради майка ти, как иначе. Синди беше на работа там през лятото на седемдесет и шеста, в най-голямата жега от десетилетия насам. Какъв момент да си в Англия — точно на двестагодишнината, откакто им наритахме кралските задници.

Той хвърли снимката на Съмърс върху безполезната купчина. Ники, която не можеше да направи връзка между разследването и Съмърс, я отдели й си записа да се свърже с телевизионната звезда.

— Помниш ли кого обучаваше мама?

Баща ѝ се засмя.

— И още как. Хлапето на някакъв милионер пивовар. Страхотна бира правеше, „Дърдълз Файнест“. Затова си го спомням. — Той облиза устни и това я натъжи. — Най-големият износител за Ирландия. Нищо чудно, че кучият син беше богат, ако не можеш да продаваш бира в Ирландия, мястото ти не е в тоя бизнес.

Докато стигнат до дъното на кутията, той започна да се разсейва и не разпозна никой друг освен Никол Бернарден.

— Извинявай, че не можах да ти помогна повече.

Ники прибра снимките, като не бързаше, за да не им направи нещо, но и за да протака. Предстоеше разговор на тежка тема. Първо обаче тя му зададе въпрос.

— Хората, с които говорих, ме попитаха дали мама се е опитвала да скрие нещо.

— Другият си живот — изсумтя той. — Ако е била шпионин на ЦРУ, както казваш, чудесно, но въпреки това ме изолира. А и, между другото, това не означава, че освен че е разузнавала, не е въртяла любов с онъ... — Той посочи към току-що затворената кутия. — С онъ баровец, Уин. Сигурно той е бил причината за всичко.

Тя нямаше какво да каже и реши, че е най-добре просто да кимне и да го остави сам да се справи с гнева си. Новините за ЦРУ не му бяха подействали така, както се беше надявала. Трябваше да признае, че част от онова, което каза баща ѝ, беше вярно. Разузнаването и любовната афера не се изключваха взаимно. Заради облекчението, и може би заради идеализма си, Ники не беше погледнала на нещата под този ъгъл. Може би защото с баща ѝ имаха различен дневен ред. Тя искаше да изчисти името на Синди Хийт, а той — потвърждение, че е бил жертва на несправедливост.

Руук се опитваше да не се меси, но се обади, за да върне разговора към темата.

— Ники, те нямаха ли предвид, че е криела някакъв предмет?

— Точно така. Татко, виждал ли си мама да крие някакъв предмет или нещо, което не е логично да крие?

— Какво например?

— Не съм сигурна, може да е ключ, видеокасета, план на жилище, плик. Истината е, че не зная. Натъквал ли си се някога на нещо, което те накара да си кажеш „Какво е това, по дяволите“?

Тя чу как той вдиша през зъби, а очите му ѝ се сториха толкова тъжни, както когато призна, че е наел частен детектив да следи съпругата му. Баща ѝ се извини, отиде до спалнята и се върна след пет дълги минути, през които шумно отваряше и затваряше чекмеджета и врати на шкафове.

— Намерих това. То ме накара да наема Джо Флин.

— Наели сте Джо Флин? — попита Руук.

Джеф Хийт кимна и подаде на Ники малка кадифена торбичка. Докато го взимаше от ръцете му, сърцето ѝ прескочи, както всеки път, когато ѝ се струваше, че някой запънал случай може отново да набере скорост. Руук също го усети и се плъзна напред, за да наблюдава, докато тя дърпаше връвчицата.

— Това е гривна с фигурики — каза тя и я изсила на дланта си. Руук стана и застана до баща ѝ, за да вижда по-добре. Гривната беше простишка и не много скъпа. Позлатена верижка с две фигурики на нея — цифрите едно и девет.

— От кого е? — попита тя.

— Така и не разбрах.

— Тя не ти ли каза?

— Аз, ъъ, не ѝ казах, че е у мен. Прекалено много се срамувах. А и тя никога не попита за нея, така че когато частният детектив каза, че е сигурен, че няма любовник, реших да не изкушавам съдбата, нали разбиращ?

— Да, разбирам. — Хийт обърна цифричките, за да ги огледа, но не откри нищо необичайно. — Имаш ли нещо против да я задържа?

— Вземай я — отвърна той и размаха ръка като метла. — Махни я от тук.

Ники огледа баща си и вместо възраст, видя тежестта на тайните. После се зачуди как ли щеше да изглежда лицето на майка ѝ, ако беше жива.

— Татко, само още едно нещо, преди да си тръгнем.

Ники нагази в дълбоките води внимателно, като се опитваше да не мисли за това колко прилича на майка си заради това двуличие. Трудният въпрос обаче трябваше да се зададе, особено след като руснакът го беше подчертал толкова дебело предишната вечер в гората.

— Пазиш банковите си извлечения, нали?

— Да... — Макар че образоването на финансист го караше да складира всяка квитанцийка, отговорът на Джейф Хийт беше несигурен и звучеше толкова прямо, колкото и нейният въпрос.

Хийт отново си каза, че прави това, за да спаси майка си от слуховете за предателството ѝ и продължи нататък.

— Може ли да ги погледна?

— Може ли да попитам защо?

Тя видя нещо повече от предпазливост — повече приличаше на онова, което виждаше в очите на заподозрените. Страх да не ги разобличат. Той обаче не беше заподозрян, а неин баща и тя не искаше да го пречупи, а само да получи информация. Затова му отговори.

— Искам да знам дали мама е имала сметки, отделни от твоите. Тайни сметки. — Хийт вдигна кесийката с гривната. — Нещо, за което не си знаел, докато не си се натъкнал на него.

Тишината бе нарушена от иззвъняването на телефона на масичката до него. Ники виждаше името, изписано на екранчето — „Леджър“. Баща ѝ също го видя и изчака четирите иззвънявания, без да вдигне. Когато обаждането мина на гласова поща, той бе взел решение и каза:

— Беше също както с проклетата гривна. Казах й „Защо ти е отделна сметка?“ и тя отговори, че парите били за щури неща, за да бъделя независима. Точно тогава ми хрумна, че наистина може да има друг мъж. — Начинът, по който я погледна, разби сърцето й. — Наистина ли ти трябват?

Хийт мрачно кимна.

— Може да ми помогнат да открия убиеца — каза тя с надеждата, че това ще е единственото, до което ще доведе тайната сметка.

Той помисли за момент и отново изчезна, този път във втората спалня. Руук й се усмихна одобрително, което не я накара да се почувства по-добре. Няколко секунди по-късно баща й се върна с дебела кафява папка, стегната с ластик. Джейф Хийт обаче не я занесе на Ники, а застана до входната врата и зачака. Двамата го последваха и той й даде папката.

— Благодаря — каза тя.

— Кажи ми нещо, Ники — каза й той с тих, кух глас. — С какво си по-различна от другото ченге, което дойде тук да се подиграва с мен? — Той размаха ръка към телефона и довърши: — Или от репортерите?

Очите й се навлажниха. Тя каза истината.

— Разликата е, че аз се опитвам да помогна.

Това не го успокои. Той каза:

— Мисля, че ще е добре известно време да не се виждаме.

После тръгна към втората спалня, а те напуснаха къщата.

* * *

Обикновено се движеха със служебния форд на Хийт, но тъй като тя беше в отпуск, взеха колата, наета от Руук. Именно така се му наложи да изтърпи пълзенето на кервана почиващи, които се прибраха в Манхатън в неделя. Беше се подготвил за тихо, мрачно пътуване, но Хийт беше минала в работен режим. Руук си даде сметка каква емоционална плесница е получила от баща си, спомни си за защитната й стена и се зарадва, че тя й помага да остане от хубавата й страна, поне временно.

Седнала до него, Хийт бързо прегледа папката с банковите извлечения.

— Непълни са — каза тя. — Майка ми е държала там само няколкостотин долара и я е използвала само колкото да не я замразят, но извлеченията прекъсват, без индикации, че някой е закрил сметката.

— Откога е последното извлечение?

— Октомври 1999. Месец преди да я убият.

Тя извади телефона си, дълго търси нещо и накрая откри номера на Картър Деймън. Докато слушаше сигнала, тя се чудеше дали той ще бъде твърде бесен, за да разговаря с нея след последната им среща.

— Детектив Деймън — започна тя, щом се включи гласовата му поща, като използва чина му, за да предложи маслинена клонка. — Обажда се Ники Хийт. Надявам се, че не ви притеснявам през уикенда, но исках да ви задам един въпрос за случая и да ви попитам дали си спомняте една банкова сметка.

После остави номера си и затвори.

За да се отدادат на забранено удоволствие, а и за да отбележат завръщането си в добrite стари Американски щати, се отбиха в едно от любимите заведения на Руук, наречено „Мидвил“, където ядоха пилешки крилца на скара и пиха бира. Избраха си маса до телевизора, за да гледат местните новини и да видят докъде е стигнала Общината с почистването след земетресението, което, според надписа, беше привършило на 95% и щеше да струва милиони. Руук натопи един пържен картоф в специалния сос и я заразпитва как би изглеждал с каска.

— Не за безопасност, а като модна приумица.

Тя обаче така се беше втренчила в телевизора, че той се обърна, за да види какво е привлякло вниманието й.

В горната част на екрана изникна крещящ надпис:

ПОСЛЕДНИ НОВИНИ: ПОЛИЦИЯТА АРЕСТУВА УБИЕЦА НА ЗАМРАЗЕНАТА ЖЕРТВА.

ТРИНАДЕСЕТ

Руук помоли бармана да усили звука, за да чуят последните новини. Това не се хареса на почитателите на „Бейзбол в неделя вечер“, но на тях не им пукаше. Двамата стояха пред големия еcran, а крилцата изстиваха на масата зад гърба им, докато слушаха емисията.

Репортерът бе застанал на сред улицата пред ограничителната лента, обърнат към камерата, а надписът на екрана гласеше „На живо от Хеле Кичън“. Той натисна слушалката към ухото си и кимна, чул сигнала на водещия.

— Благодаря, Джеб. Да, голям пробив в случая, за който тази седмица говори цял Ню Йорк, откакто замръзналият труп на прободена с нож жена от Инууд бе открит в куфар в един камион. — Той се обърна и посочи нещо зад себе си, а камерата показа в едър план входа на кафява тухлена сграда, пред която охраняваше униформен полицай. — Виждате, че в момента на 52-ра улица е тихо, но това е вратата на сградата, където преди минути полицайите и следователите от Нюйоркската полиция нахлуха в апартамента на предполагаем убиец.

Последва запис на капитан Айрънс, който стоеше с лице към местопрестъплението, гордо изпъчил шкембе. Името му искреще на екрана, а към него бе насочено море от микрофони.

— Името на заподозрения е Ханк Норман Спунър, четиридесет и двегодишен, занимава се с наглеждане на апартаменти. Г-н Спунър бе задържан без произшествия от мен и детектив Шарън Хайнзбърг от моето управление, 20-то, както и от полицайите от северната част на Мидтаун, които ни съдействаха.

— Става все по-прекрасно — каза Руук, но Хийт не отговори. Само стоеше като хипнотизирана, докато Айрънс отговаряше на въпросите на трескавите журналисти.

— Бяхме уведомени за заподозрения този уикенд, след като член на екипа ми получи обаждане, в което анонимният подател изказва съжаление за убийството на Никол Бернарден миналата седмица, както и за смъртта на друга жертва, Синтия Троуп Хийт, през 1999 година. —

Ники си спомни разказа на Роуч как в събота Айрънс и Хайнзбърг слушали някакъв запис на затворени врати. Междувременно репортерите гръмогласно задаваха още въпроси. — Точно така — отвърна капитанът. — Той си призна и за двете убийства и каза, че повече не може да живее с такава вина. Цитира ни достатъчно подробности, за да ни докаже, че той е убиецът и след като открихме къде се намира, тази вечер го арестувахме. В момента е в 20-то управление и прави официални самопризнания. Искам да отбележа, че тази нощ жителите на Ню Йорк ще спят по-спокойно, а аз се гордея, че ръководих екипа, който успя да разреши този случай толкова бързо и ефективно. Благодаря.

Телефонът на Хийт иззвъня — беше Очоа.

— Защо не ми каза? — сопна се тя, без дори да го поздрави.

— Ей, и аз току-що научавам. Капитанът изолира всички ни. Никой не подозираше, освен Хайнзбърг. Обаждам се първо на теб, за да ти кажа, но явно си разбрала.

— О, Мигел, извинявай, че избухнах.

— Няма нищо. Ужасно е, всички те разбираме. Отивам да видя за какво става въпрос и да ограничи щетите, доколкото е възможно. Ще те държа в течение.

— Добре — каза тя и затвори, после остави пари на бара и тръгна към вратата. Руук вече беше там и я държеше отворена.

Докато вървяха към апартамента му, той каза:

— Чудя се колко ли глави от Кама Сутра се полагат на Големия Уоли, след като спомена Хайнзбърг по телевизията.

— Спести ми това, Руук.

— Ей, и аз съм бесен! Така се справям с чувствата си.

— Справяй се на ум тогава. Сега не мога да разговарям. — След три крачки обаче тя каза: — Той съсипва всичко. Не, по-лошо — плаши ме това, че едва започва да съсипва всичко. Нямаше ме по-малко от седмица, а той не само арестува неподходящия човек, но и вероятно нанася необратима вреда и на двета случая.

— Спри го тогава.

— Как?

Двамата зачакаха на зебрата и той застана с лице срещу нея.

— Знаеш как.

— Не — каза Ники. — Казах ти, че никога не бих го направила.

— Добре тогава, остави го да беснее като бик в магазин за порцелан и му се радвай по телевизията.

Светна зелено, Руук пресече, а Хийт го догони.

— Мразя те.

— Повтаряй си го на ум — отвърна той.

* * *

На следващата сутрин Хийт пристигна на срещата със Зак Хамнър в седем часа с десет минути по-рано, надявайки се, че това време ще й стигне, за да потисне раздразнението си, че се налага да се види с тази невестулка. Когато влезе в кафенето до „Полис Плаза“ обаче, той вече беше там и привършваше закуската си — омлет, пържени картофи, геврек с крема сирене, сок и еспресо. Не я поздрави, когато влезе и само й кимна, като й посочи стола насреща.

— Подраницали сте — отбеляза той, поглеждайки часовника си.

— Мога да чакам отвън, докато се нахраните.

Докато пътуваше насам с метрото, беше решила да не се зъби на Зак Хамнър, но той превръщаше изкушението в неустоимо. Старши административният асистент на заместник-комисаря по юридическите въпроси обичаше да се прави на важен и Ники смяташе, че голяма част от увереността му се дължи на дължината на титлата му. Всеки разговор, значим или незначителен, за него беше възможност да демонстрира властта си и това, че я принуди да дойде чак дотук заради разговор, който можеха да проведат по телефона, когато му се обади предишната вечер, беше просто демонстрация на сила.

Зак се престори, че не си дава сметка за раздразнението й.

— Не, ще ям, докато говорим. Кафе?

— Не, благодаря.

Той довърши геврека си, като я накара да чака, докато го сдъвче и провери дали има нова поща. Хийт си даваше сметка, че Зак „Чукът“ Хамнър има за какво да й се сърди. Това демонстративно неуважение очевидно беше наказанието за политическия капитал, който му бе коствала преди два месеца, когато удиви всички, като отказа повишението, което й беше издействал, за да поеме командването на 20-то управление.

Когато той старателно изтупа зърнце сусам от ръкава на тъмносивия си костюм, без изобщо да бърза, Хийт едва не си тръгна. През тези няколко минути лепкавостта на неговия свят, в който всеки търгуваше и изнудваше околните, я накара да спомни агонията, която я принуди да откаже по-високия чин. Затова не искаше да му се обади, когато Руук го спомена по-миналата седмица. Сега обаче Айрънс беше на път да съсипе разследването на убийството на майка ѝ и Ники знаеше, че няма друг избор. Знаеше го и Зак.

Той остави блекбърнто си на масата и каза:

— Е? Да нямате неприятности на 82-ра улица?

— Както ви казах снощи по телефона, накараха ме да взема отпуск в най-неподходящия възможен момент. Капитан Айрънс го уреди и щом се отърва от мен, започна да се меси на едро в разследванията ми и да ги излага на риск.

— Едно от тях е на убийството на майка ви, нали?

Хамнър знаеше отговора, но тя се насили да играе по неговата свирка.

— Затова ви моля за помощ.

— Веднъж се опитах да ви помогна и не мина много добре.

— Нека бъдем откровени, Зак, моето повишение щеше да помогне и на вас.

— Закачиши се за звезда, и ти ставаш такава — безрадостно се ухили той и се отказа от темата. — Не ви прецених добре, Хийт. Заплюхте ме в лицето.

Изпълнявайки своята част от сделката, тя каза:

— Искрено съжалявам, ако съм ви причинила неприятности.

После наблюдава как той обмисля думите ѝ — единствената причина за пътуването ѝ до тук.

— Добре тогава — каза той, доволен, че му е засвидетелства почитта, която смяташе, че заслужава. — Уоли Айрънс. Няма да е лесно, на „Полис Плаза“ 1 много го харесват. Статистиката му е великолепна.

— Стига, Зак. Статистиката на Айрънс срещу Чука?

Казаното му хареса.

— Зареден ли е телефонът ви? Радвам се. Не слизайте под земята тази сутрин, за да мога да се свържа.

— Благодаря ви.

— А, и вижте какво — каза той. — Нека да се разберем. Ще получите възможност да ми се отблагодарите. Някой ден ще ви изпратя сметката. — Той плъзна по масата сметката за закуската си. — Очаквайте да е много по-солена от тази.

* * *

Два часа по-късно детектив Хийт щеше да влезе в общия офис на 20-то управление, посрещната от аплодисменти, но тя ги изпревари, като се обади на Роуч и ги предупреди да кажат на останалите, че предпочита появяването ѝ да не се разгласява. Зак Хамнър я предупреди, че Айрънс ще трябва да преглътне заповеди от върха на хранителната пирамида и е по-добре да не го засрамва допълнително, но бе успял да я върне на работа в замяна единствено на уговорката, че ще отиде отново при психолога заради избухването в кабинета на капитана.

— Само това ли трябва да направя?

— За тях — да — отвърна Зак, сякаш имаше нужда да ѝ напомня, че му дължи услуга.

Хийт започна веднага, като нареди да доведат Ханк Норман Спунър от килията му в Разпити 1, докато четеше признанието му от предишната вечер. Заподозреният имаше досие и тя го проучи. През деветдесетте работел като охранител, но го уволнили след обвинения в дребни кражби от обектите и тормоз на жените от апартаментите, които бил нает да пази. Получил условна присъда, както и няколко ограничителни заповеди. Във Флорида пък бил обвинен, че шпионира по стаите и тоалетните в кораба за круизи, където работел. Това било единственото му назначение през по-голямата част от изминалите десет години, а присъдата за провинението била 90 дни и изпитателен срок. Извън това не беше лежал в затвора.

Ники попита детектив Раймър дали са сравнили датите на пътуванията на Спунър с тези на убийствата и когато той отговори отрицателно, тя му го възложи и се зачуди на кое отгоре Уоли Айрънс се е появил по телевизията, твърдейки, че е имало „разследване“.

Неизбежният сблъсък с началника на управлението настъпи, докато Хийт прибираше пистолета си в шкафчето пред Разпити 1.

— Добре дошла, Хийт.

Тя вкара комбинацията в катинара и се обърна по посока на гласа. До капитана стоеше детектив Хайнзбърг.

— Капитане.

„Краткостта“, помисли си Ники, „е най-добрият ти приятел, когато искаш да изглеждаш добре.“

— Какво става тук? Разбирам, че сте повикали затворника ми.

— Да, сър — каза Хийт, стараейки се да звучи почтително. — Искам да му задам няколко въпроса. Имам и един за вас. Някакви новини за изчезналата ръкавица?

— Никакви. Скъсах се да им пия в „Съдебна медицина“.

— Тя вече не е важна, нали? — включи се детектив Хайнзбърг.

— След като заловихме нашия човек.

Глупостта на Хайнзбърг би я забавлявала, ако тя не нанасяше такава сериозна вреда.

— Ами простреляният от мен човек, на когото принадлежеше ръкавицата? „Нашият човек“ бил ли е раняван, или не обрнахте внимание?

— А, не — каза Шарън. — Това определено щях да го забележа.

Айрънс се намеси, за да защити тайното си гадже.

— Явно не става дума за един и същи човек, Хийт. Което ми подсказва, че онзи с пушката е свързан с друг случай. Има ви зъб отдавна. Може да е от онази група, която се опита да ви очисти в Сентръл Парк миналата зима.

Хийт си даде сметка, че разговорът не върви добре и реши да смени темата.

— Ще видим. Извинете.

— Чакайте — каза Айрънс. — Вече е подписал самопризнания, защо ще го разпитвате?

Тя вдигна папката с досието на Спунър.

— Капитане, при цялото ми уважение към вас, всичко, което е признал, е известно от медиите. Всяка подробност е била описана в статии като тази, която Руук написа за мен, в новините, в материалите от „вътрешни източници“...

Ники се опита да не поглежда към Хайнзбърг, за която беше сигурна, че е снесла още много информация след първия път. Последните статии издаваха дори секретна информация като

мръсотията от железопътната линия по дрехите на Никол и еднаквите прободни рани в гърба, които бяха получили двете с майка ѝ.

Айрънс размаха ръце към нея.

— Ей, ей, дайте да си дойдем на думата! Дори информацията да е по вестниците, онзи си призна всичко! Би трябвало да сте доволна, защото така оневини баща ви! Защо ще го разпитвате тогава? Работата ни да отърваваме виновните ли е, или да ги прибираме от улицата?

— Работата ни е да открием истината и точно това смятам да направя. Ако този човек лъже, за да се прочуе или по някаква друга причина, значи убиецът още е на свобода. А сега ме оставете да си върша работата. Ако сте арестували не когото трябва, сега ли предпочитате да разберете, или когато прокурорът даде пресконференция, за да обяви, че процес няма да има?

При тази мисъл очите на Уоли се разшириха и гледката ѝ достави неподправено удоволствие.

— Добре, Хийт. Давам ви един опит. Действайте — ще ви наблюдавам.

* * *

Очите на Ханк Норман Спунър светнаха, когато детектив Хийт влезе в помещението за разпити, а щом седна насреща му, я посрещна усмивка, която ѝ се стори твърде импозантна. Без да казва нищо, тя позволи на първите впечатления да нахлуят в главата ѝ без филтри. Те винаги се оказваха полезни и за да ги абсорбира, Ники пренебрегна всичко останало — онова, което зависеше от разрешаването на случая; бъркотията, избухнала през седмицата след откриването на хладилния камион; присъствието на Айрънс и останалата публика зад двойното огледало. За Ники Хийт най-важното в такива случаи беше непредубеденият поглед.

Той не беше обръснат, но все още изглеждаше спретнато. Според досието беше на 42 години, но изглеждаше по-скоро на 35, което се държеше на дребната фигура и момчешкото му лице. И на косата му. Чисто подстригана и разделена на път — рижа, но не агресивно червена, а по-скоро кестенява. Еднодневните му мустачки бяха русоляви, заради което косъмчетата по бузите му, които бяха започнали

да се изчервяват под погледа ѝ, почти не се забелязваха. Все още се усмихваше по твърде приятелски, твърде фамилиарен начин. Зъбите му бяха жълти и той го осъзнаваше — издаваше го начинът, по който държеше горната си устна. Беше скрил ръце в скута си под масата, така че по тях Хийт щеше да се ориентира по-нататък. Според нея те най-добре издаваха истината, единствено очите бяха по-полезни. Неговите не я изпускаха от поглед, изразявайки нещо, което тя можеше да нарече само „екстаз“. Очният контакт беше добър — твърде добър, също като усмивката. Първото ѝ впечатление се потвърди от първите му думи.

— Не мога да повярвам, че ще се запозная с истинската Ники Хийт!

Ханк Спунър ѝ беше фен. Тя реши да игнорира това и запази клиничното разстояние между двама им, като насочи вниманието си към досието му. Картата „почитател“ можеше да изиграе по-късно — ако се наложеше. Точно сега искаше да слуша и да учи. Ако това наистина беше убиецът, Ники искаше даолови късчетата информация, които щяха да ѝ го подскажат. Ако не беше, трябаше да обръща внимание на несъответствията, за даолови и това. Хийт направи нещо, което правеше при всеки разпит — остави предубежденията си настрана и започна да внимава.

— Трябва да изясним някои неща относно показанията ви.

— Дадено.

— Първо обаче искам да разбера нещо повече за вас.

— Питайте, детектив Хийт.

— Имали сте неприятности по време на едно от назначенията си като пазач.

— Въщност беше недоразумение — отвърна той, вдигна ръце нагоре и белезниците издрънчаха. Без изненада Хийт забеляза, че ноктите му са съвършено подрязани, а кожата на пръстите — напръскана с лунички, като тази под очите му.

— Според обвиненията сте крадял от офисите, които е трявало да пазите и сте преследвал жените, живеещи в охраняваните от вас апартаменти.

— Недоразумение, както казах. Наистина взех назаем малко електроника — един компютър и един принтер, но смятах да ги върна.

— А следенето?

Той сложи ръка на сърцето си.

— По трудния начин разбрах, че ако си жалък пазач, не бива да каниш жените от сградата на срещи.

— Срещу вас има три ограничителни заповеди.

— Това имах предвид под „по трудния начин“.

Той отново ѝ се ухили и Хийт пак наведе глава към папката.

— Преди това десет години сте работили по круизите, така ли?

— Да. Е, не непрекъснато.

— Какво точно работехте?

— По малко от това, по малко от онова. Бях поддръжка по казината, грижех се за слот машините. Поработих малко и на палубата. Подреждах столове, подавах кърпи, бях спасител.

— Уволнили са ви през 2007.

— Само защото отказах да ме преместят зад бара. Имам жестока алергия към цитрусови плодове. — Хийт за пръв път вдигна очи и го изгледа продължително. Той се размърда неспокойно и обясни: — Истина е. Опитайте се да забъркате питие на тропически круиз, в което няма лимон или портокал.

— Не съм чувала за такава алергия.

— Истината ви казвам. Като малък едва не умрях от анафилактичен шок, така че казах „не“ и те ме изритаха.

Ники обмисли чутото и отново се върна към досието му.

— Мислех, че са ви свалили на сушата, защото са ви хванали да шпионирате една от пътуващите.

— Това беше на друг кораб. Само проверих дали в каютата ѝ има кърпи. Нейната дума срещу моята, познайте на кого повярваха. На клиента с парите или на нещастника с бялата униформа?

— Как се издържахте между круизите?

— Разхождам кучета, пазя апартаменти. О, вече имам и блог.

— Блог? Добре ли печелите?

— Все още не, но и това ще стане. Имам и акаунт в Туитър. Чух, че съм събрал купища последователи, откакто ме арестуваха.

Преминавайки към нова фаза, тя му се усмихна и рече:

— Явно и вие ще станете доста известен, Ханк.

— Така ли мислите? — гръйна той, щастлив, че е изрекла името му. — Е, не колкото вас, детектив Хийт. А вие дори не използвате социалните медии!

— Не са по моята част.

— А би трябвало да опитате. Ще ви харесат веднага, сериозно ви говоря — вие сте истински герой. На бас, че съм чел всичко, писано някога за вас.

Ники измъкна самопризнанието му и ако се съдеше по съдържанието му, Ханк Спунър определено беше експерт по въпроса.

— Значи твърдите, че вие сте убили Синтия Хийт.

— Вашата майка.

— Как убихте Синтия Хийт?

— Там пише.

— Разважете ми.

— Прободох я. Веднъж. В гърба.

— Къде се намираше тя?

— В апартамента си в Грамърси Парк.

— Къде в апартамента?

— В кухнята. Печеше пай.

— Никол Барнарден, как я убихте?

— Прободох я.

— Колко пъти?

— Веднъж. По същия начин, в гърба.

— Къде се намираше Никол тогава?

Той замълча за миг.

— Чакаше влака.

— Къде?

Подробностите за влака се бяха появили по вестниците и тя се опитваше да изкопчи повече.

— На станция „Ларчмънт“.

— Полицията каза, че по платформата е нямало кръв.

— Там си пише — каза той, сочейки самопризнанието си. — Казах, че тя си купуваше билет от машината до паркинга. Оттогава насам доста валя.

Той я изгледа доволно, сякаш беше прозрал опита ѝ да го препъне. През следващия един час Хийт се опита да го отклони от показанията му, като преиначаваше нещата, които е казал, или чрез бързо изстреляни въпроси, които не следваха логическа последователност — знаеше, че повечето лъжци се придържат към строга последователност, за да звучат убедително. Той обаче сръчно и

злорадо се нагоди към всичките ѝ хватки. Тъкмо описваше фасадата на нейната сграда в Грамърси Парк, когато тя каза:

— Имаме да обсъдим още няколко неща, но ще си взема нещо за пиене. Жаден ли си, Ханк?

— Ама разбира се — каза той с пълна с обожание усмивка.

Докато минаваше край стаята за наблюдения, Айрънс стана от стола си.

— Какво става? Убедихте ли се?

Ники само се усмихна и излезе в коридора, а той се обърна към Роули и Очоа.

— Винаги ли е такава?

— Винаги — отвърнаха Роуч.

Ханк Спунър отново се оживи, когато след няколко минути Хийт се върна с две кутийки безалкохолно. Отвори ги, отпи от своята и сложи другата пред него. Той се взря в напитката, без да помръдне.

— Нещо не е наред ли?

— Нищо друго ли нямаше?

— Извинявай, Ханк, но не сме в „Макдоналдс“. Какво не ѝ е наред?

— Нищо, освен ако се опитвате да ме убиете. — Той избува оранжадата толкова далеч, колкото можеше да достигне. — Казах ви, алергичен съм към цитрусовите плодове. Отпия ли, ще свърша в болницата или мъртъв.

— О, съжалявам, не ми хрумна. Аз много ги обичам. В хладилника държа малък запас.

Тя взе двете кутийки и тръгна към вратата.

— Добра сте — каза той и щом Хийт се обърна и го изгледа объркано, продължи: — Оранжадата. Проверяхте дали лъжа за алергията ми. — Спунър ѝ намигна. — Браво.

— Разкрихте ме — каза тя. Когато се върна в стаята за наблюдение, Айрънс повтори:

— Е, убедихте ли се, че това е убиецът?

— Не.

— Как така, показанията му са непробиваеми!

— Е, и? Както казах, всеки би могъл да ги даде, онova, което твърди, е обществено достояние.

— А както ви казах аз, човекът призна.

— Разбира се, защото иска да се прочуе или се вманиачва по знаменитости, а в случая щастливият обект на желанието му съм аз. Това ще го оставим на психоаналитиците. Той лъже и мога да го докажа.

— Как? Отговори на всичките ви въпроси.

— Да, но има едно разкритие, което не се появи във вестниците. То си е мое. Човекът, убил майка ми, е взел кутийка безалкохолно от хладилника ни и я е изгълтал. — Тя вдигна оранжевия контейнер с надпис „Сан Пелегрино“. — Същата като тази. 16% натурален портокалов сок. — Докато Айрънс осъзнаваше какво означава това и удивено зяпаше Спунър през стъклото, тя добави: — Можете да закопчете Ханк Алергичния за каквото искате, но за убийството на майка ми — няма как.

Когато Хийт излезе, капитан Айрънс все още невярващо се взираше в любимия си заподозрян.

* * *

Когато Хийт се върна в общия офис, детективи Роули и Очоа седяха зад бюрата си. Тя ги подкара към дъното на коридора, така че никой да не чува, като затвори вратата.

— Съжалявам за тайнствеността, но искам да действате дискретно.

— Да повикам ли Шарън Хайнзбърг? — попита Очоа.

— Давай — отвърна тя, — а аз ще се обадя на Там Швайда от „Леджър“.

След като се посмяха, Хийт отвори папката с банкови формуляри, която й беше дал баща ѝ. Докато накратко разказваше на колегите си за сметките, които майка ѝ бе крила от него, лицата им станаха сериозни.

— Не мога да ви кажа повече, но искам човек, на когото имам пълно доверие, да проследи активността по сметката, като действа тихо, но изчерпателно. Особено активността през ноември 1999 г.

— Готово — каза Роули и пое документите от ръката ѝ.

— Ако се разприказва — намеси се партньорът му, — ще му наритам задника.

— Вярно си е — съгласи се Роули.

Тримата се върнаха в общия офис и Ники откри Руук, който се беше разположил на обичайното си място. Той посочи към значката и пистолета на бедрото ѝ.

— Радвам се, че отново сте въоръжен служител на реда, шерифе.

— Чувствам се както трябва — отвърна тя. — Макар че Париж е друго нещо.

— Погледни го от друга гледна точка — тук няма толкова кучешки лайна по улиците.

— Много елегантно. Ти си и майстор на словото, и поет.

Хийт повика всички на бързо съвещание около бялата дъска.

Детектив Раймър съобщи, че проверките на круизната линия сочат, че Ханк Спунър не е бил на път по време на убийствата, за които бе признал. Въпреки че Ники беше убедена, че не е убил майка ѝ, реши да не пропуска нищо и прати детектив Хайнзбърг да се увери, че заподозреният няма да бъде пуснат, преди да се уверят къде е бил по време на убийството на Никол Бернарден. После я изпрати в окръг Уесчестър, за да огледа лично гара „Ларчмънт“ и да разпита хората там, показвайки им снимки на Никол и Спунър. Малкъм и Рейнълдс трябваше да проверят алибитата.

Хийт много искаше да разкрие на отряда онова, което с Руук бяха разбрали за работата на майка ѝ и Никол за ЦРУ, но малкото ѝ корабче вече беше протекло на твърде много места. Вече се бе доверила на Оча, така че решението беше да каже още на Роули, Фелър, Малкъм, Рейнълдс и Раймър — по отделно. Не обичаше да действа по този начин, но така става, когато шефът ти спи с член на отряда, който пък е постоянно на телефона с журналист от таблоид.

След като приключиха съвещанието, Ники прослуша едно съобщение от Юджийн Съмърс, младият мъж от снимката от Лондон през 1976-та с майка ѝ и Тайлър Уин. Когато попита Руук дали иска да я придружи, за да обядват с него, той така се развълнува, че започна да върти задник още преди да са напуснали офиса.

* * *

— Боже, вижте само как съм изглеждал тогава! — възклика Юджийн Съмърс, докато разглеждаше старата снимка. — И колко ми е широка вратовръзката! Злата вещица от Запад би могла да кацне на нея и пак ще ѝ остане място за три-четири летящи маймуни. — Той върна снимката на Ники. — Обожавах майка ви, знаете ли. Това бяха прекрасни години, а Синди беше неповторима.

Ники му благодари за милите думи, а той отпи от чая си, отбягвайки погледите на останалите клиенти в кафенето, които го разпознаваха от риалката, която бе превърнала един шейсет и една годишен иконом в сензация. След като десетилетия наред бе работил като професионален прислужник в Европа, Юджийн получил обаждане от шеф на телевизионна компания, на когото бил сервиран по време на ваканцията му в Лондон, и на когото му хрумнало да направи предаване като „Артър“, където взискателният, изискан г-н Съмърс дели сцената с най-различни буйни млади знаменитости. Така се стигнало до „Джентълмените предпочитат мартинки“, чийто успех превърнал Юджийн в най-високата инстанция по всичко в САЩ — от облекло до етикет и избор на вино.

В съобщението, което ѝ беше оставил, когато се обади от таванския си апартамент в Челси, той звучеше направо очаровано — много се радвал, че го търси дъщеричката на Синди Троуп и с удоволствие приемал да се видят за обяд. Руук също беше на седмото небе — той обожаваше предаването и докато пътуваха към ресторанта, каза на Ники:

— Според теб какви са шансовете това да е един от случаите, където убиецът е икономът? Защото всички списания в страната биха се избили за такава статия само заради заглавието.

Разбира се, когато седнаха на неговата маса, Ники чу обичайните похвали за приликата с майка ѝ. Руук, който редовно се движеше сред холивудски знаменитости и музикални икони, само се хилеше като надрусан, когато стисна ръката на иконома. Хийт се молеше да не я изложи, като помоли да се снима с него.

Започнаха със съболезнованията на Юджийн по повод смъртта на майка ѝ и удивлението му, че Никол Бернарден и Тайлър Уин също са мъртви.

— Казаха ми за Тайлър, когато се събудих в неделя сутринта. Още не мога да дойда на себе си. — Той възприе храбро изражение и

изправи гръб. — Сещам се обаче за думите на Оливър Уендъл Холмс, който е казал, че „когато умрат, добрите американци отиват в Париж“.

Ники се учуди, че той все още контактува с нужните хора.

— Мога ли да ви попитам кой ви съобщи за смъртта на Тайлър Уин?

— Не мога да го назова, но да кажем, че ни беше общ познат.

— С Тайлър Уин близки ли бяхте?

— Едно време — да, но не се бяхме виждали от дълги години.

Той обаче беше забележителен човек.

— И с това стигаме дотам, откъдето искам да започна — каза Хийт. — Вие бяхте ли част от мрежата, в която е работела майка ми?

— Не, че не искам да ви съдействам, детектив Хийт, напротив — каза Съмърс, — но ме поставяте в неловко положение.

— Да не би да сте положили клетва да не издавате тайни? — каза Хийт.

— И с клетва, и без клетва съм много дискретен, вродено ми е. Не е въпрос само на професионализъм, имам лични стандарти. — Той зърна разочарованието ѝ. — Но не се отчайвайте, заради дъщерята на Синди ще наруша правилата. Ще говоря в общи щрихи. Например, отговорът на въпроса ви преди малко е, че съм се заклел да не казвам. От което разбирате точно онова, което ви е нужно, нали?

— Върши работа — каза Ники.

Съмърс забеляза, че Руук разсеяно си играе с приборите, което му беше навик, и се втренчи критично в него. Той веднага спря и каза:

— Еха, точно както по телевизията! Видя ли, Ники? Съмърс ме изпепели с поглед. Използвайте знаковата фраза — замоли се той. — Хайде, де, само веднъж. Много ви моля!

— Много добре. — Съмърс вдигна вежда и надменно каза: — Колко недодялано.

— Трепач! — злорадо се разсмя Руук, но забеляза втренчения ѝ поглед и каза: — Продължете, ако обичате.

Хийт формулира въпроса си според правилата.

— Ако бяхте част от тази мрежа, щяхте ли да си припомните имената на някои от враговете, в чиито домове ви пращаха?

— Ако знаех нещо за тази мрежа, вероятно бих допуснал, че не всеки, когото са шпионирали, е бил враг. Разузнаването често разчита

на наблюдението на дипломати или бизнесмени, които разполагат с много информация. От полза е и следенето на приятелите на врага.

— Ами майка ми? Ако бяхте част от мрежата, щяхте ли да знаете имената на обектите ѝ?

— Съжалявам. Ако имах подобна информация, не бих я запомнил. Това е самата истина, бих бил твърде зает.

— Ами снимката, направена в Лондон? Майка ми шпионираше ли семейството, в което преподаваше?

— Отново не мога да ви отговоря.

— И за Никол Бернарден ли?

— Боя се, че да.

— Може ли и аз да поиграя? — включи се Руук. — Казахте, че и да разполагахте с тази информация, не бихте я запомнили. Ако имаше начин да откриете върху какво работи друг шпионин, как предполагате, че вие — или някой друг — би разбрали това?

— Браво, г-н Руук.

— Заболя ме главата — каза той.

— Допускам, че както при всички близки приятели под двайсет и пет години, които пътуват из Европа, социалните контакти биха били важни. Тогава нямаше Туитър. Вероятно биха били разработени други системи. Пощата и телефонните обаждания не биха били вариант заради наблюдението, така че бих предположил... — той мълкна и им намигна, — че изобретателните хлапета биха съобщавали местоположението си и важната информация посредством необикновени, да ги наречем скривалища.

— Скривалища — повтори Руук. — Имате предвид някоя разхлабена тухла на градския площад, отбелязана с тебешир?

Известният иконом направи кисела физиономия.

— О, моля ви, това е като от роман на Максуел Смарт.

— Как тогава? — попита Ники.

— Допускам — каза той и отново им намигна, — че всеки член би имал собствено скривалище и би разкривал местоположението му така, че лошите да не разберат.

В главата на Хийт изплуваха спомени за обърнатите наопаки апартаменти на майка ѝ и Никол Бернарден, както и за обаждането на г-н Сийкрест, който търсеше някакъв пакет.

— Ако знаехте, бихте ли ни казали дали майка ми или Никол са имали скривалища другаде, освен в Европа? Да кажем — хипотетично — тук в Ню Йорк?

— С това не бих бил наясно. Дотогава щях да съм напуснал мрежата — ако изобщо членувах в нея.

Поредното намигане. Защо пък не?

— И кога би станало това напускане? — попита Руук.

— В края на деветдесетте. — Той се изкиска и добави: — Ако.

— В Европа ли бяхте, когато убиха майка ми?

— Точно там бях, когато чух новините, да. — Съмърс помисли още малко и се обърна към Руук: — За алибите ми ли ме попитахте току-що? — После се обърна към Ники. — Затова ли дойдохте? За да проверите ставам ли за заподозрян?

— Не, нищо подобно.

— Защото такова чувство имам. И трябва да ви кажа, че като човек, дошъл тук на добра воля, съм дълбоко засегнат. Ако искате отново да разговаряте с мен, адвокатът ми ще ме придружава. Извинете.

Всички в ресторанта надигнаха глави от салатите си с червени круши, когато Юджийн Съмърс шумно стана от стола си и демонстративно излезе.

Руук се наведе и вдигна салфетката на иконома от пода. Вдигна я и каза:

— Колко недодялано.

Ники отвори тефтера си и си записа, че трябва да проверят къде е бил Юджийн Съмърс в дните на убийствата. Винаги има едно „ако“.

* * *

Хийт току-що беше паркирала служебния форд на 82-ра улица до останалите коли под прикритие от управлението, когато ѝ се обади Лорън Пари.

— Ники, имаш ли секунда?

Гласът ѝ звучеше тихо и тревожно. Нещо не беше наред. Ники изчака Руук да влезе преди нея и се подпра на багажника.

— Новините не са добри, Ник — каза приятелката й. — Ужасно много се извинявам.

— Какво става?

— Токсикологичният тест на Никол Бернарден, съсиран е.

— Ще трябва да ми обясниш по-подробно, Лорън. Никога не съм чувала за съсиран токсикологичен тест. Какво означава това?

— Това, което ти казах. Нещо се е объркало в лабораторията. Нали знаеш, че изследваме кръвта и телесните течности с помощта на газове, за да проверим дали в организма на жертвата има токсини?

— Щом казваш.

— Е, така действаме. Нещо не е било наред с газовете. Запасите от бутилки с газ под налягане, които получихме са били замърсени и сега не можем да изследваме Никол. Чувствам се ужасно, тук никога не се е случвало подобно нещо.

— Не се обвинявай — каза Ники. — Освен ако ти лично отговаряш за доставките на газ. Или отговаряш?

Лорън не се засмя, вместо това само намусено каза:

— Не.

— Тогава щом разрешите проблема, проведи тестовете отново с други проби.

— Не мога, Ники, там е работата. Тази сутрин тялото на Никол е било кремирано по молба на родителите ѝ и изпратено във Франция.

Въпреки раздразнението и разочароването си, Хийт беше много внимателна със своята приятелка. Каза ѝ да не си и помисля да го приема лично и че скоро ще я потърси, за да разследват ситуацията, защото след изчезването на ръкавицата беше очевидно, че има нещо гнило.

В момента само Раймър и Фельр бяха свободни, така че щом влезе в общия офис, Хийт им каза, че трябва веднага да им възложи нещо. Тогава видя, че има гласова поща и я прослуша.

Съобщението беше от Лизет Бернарден в Париж, която плачеше. Воплите и акцентът ѝ усложняваха нещата, но накрая Хийт с мъка разбра казаното и кръвта ѝ изстина. Мадам Бернарден и съпругът ѝ Емил искаха да знаят как е възможно това. Кой би кремирал тялото на дъщеря им въпреки забраната им?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Детектив Очоа дойде да благодари на Хийт, че не го е пратила да разследва гафа в токсикологичната лаборатория в Съдебна медицина.

— Макар че с Лорън имаме връзка, искам да знаеш, че пратиш ли ме, ще се справя. Лекарите обаче много се гордеят с работата си, а в момента тя е адски разстроена. Радвам се, че Фелър и Раймър ще се занимават с това, за да мога просто да я изслушвам и да я подкрепям, нали разбиращ?

— Разбирам, Мигел. В крайна сметка аз разследвам убийството на майка си. Мисля, че и двамата умеем да се абстрагираме от личните си чувства.

Той се намръщи.

— Не съм казал, че го умея, но браво на теб. — Преди да тръгне, той добави: — Предполагам.

Ники събра групата, за да разпредели новите задачи. Кръгът беше по-малък, тъй като Хайнзбърг беше на гара „Ларчмънт“, а Фелър и Раймър разследваха в Съдебна медицина, но Хийт нямаше търпение да набере инерция през първия си работен ден след отпуска и реши да не чака всички да се съберат.

Докато вървеше към групата, Роули вдигна ръка и каза:

— Току-що получих някои потенциално интересни новини. — Сърцето на Ники прескочи — тя се притесни да не би той да се изпусне и да заговори за банковата сметка, за която го бе помолила да си мълчи, но Шон Роули не беше вчерашен. — През изминалите няколко дни гледам записи от светофарите по 23-та и най-накрая изникна нещо. — Той ѝ подаде цветна снимка. — Това е на Трето авеню, точно преди онази кафява камионетка да се опита да ви отнесе с Руук.

— Същата е — каза тя. Виждаше, че Руук криви врат, за да погледне, така че му я подаде.

— Точно така. Жалко, че камерата не е засякла шофьора.

— Знам — каза кралят на видеонаблюдението. — Освен това номерът е краден. Вижте обаче какво пише отстрани. Почистване на килими „Тип Топ“. Не се вълнувайте прекалено, името е фалшиво, както и телефонният номер. — Той се посъветва със записките си. — Той принадлежи на фирма, наречена „Помпатос на любовта“.

— А, да — обади се Руук. — Секс телефон, където богини изпълняват най-мръсните ти фантазии. Стига да имаш редовна кредитна карта. — Той забеляза погледа на Ники и добави: — Поне така съм чел.

Роули почука по снимката с химикалката си.

— На бас, че това е камионетката, която е била паркирана пред дома на Никол Бернарден в деня, когато са го претърсили.

— Да проверим — каза Ники. — Щом се върнат Фелър и Раймър, кажете им да разходят снимката из Инууд, за да я покажат на свидетелката със спортното ходене. Ако камионетката е същата, обявете я за издирване. Добра работа, Шон. — Тя се усмихна и добави: — Хубаво е да си крал. — Хийт закачи снимката на дъската и каза: — Малкъм и Рейнълдс?

— Да, виждам инициалите ни до „Кремация“ — отговори Рейнълдс.

— Искам да разберете откъде е дошла поръчката. Едва ли е нужно да ви казвам, че това е изключително сериозно. Не просто защото подлива вода на случая, а защото е оскверняване, донесло огромна мъка на страдащо семейство.

Двамата партньори усетиха дълбокото ѝ възмущение и успяха да кажат, че ще се справят без обичайния просташки хумор. Ембаргото обаче не продължи дълго.

Фелър и Раймър се върнаха от Съдебна медицина и Малкъм каза:

— Я вижте кой се е приbral! Ония с газовете.

— Доста бързо приключихте — включи се и Рейнълдс. — Да нямате вятър под опашките?

Последваха още няколко подобни закачки. Ники нямаше намерение да спори с цяла стая мъже, които изживяваха повторно детството си чрез плоски шеги, така че ги изчака, засичайки 60 секунди.

— Добре, добре, сега искам да чуя доклада им.

— Ало, момчета? — обади се Очоа. — Мисля, че тя иска да продължим. В случай че сте приключили с глупостите, задници такива.

След дружно „Ей, ей!“ Фелър и Рейнълдс докладваха, че замърсеният газ не е бил пратен по грешка. Обясниха, че лабораторията получава доставките по график от външен доставчик, но сутринта, когато трябвало да се правят изследванията на Никол Бернарден, камионът бил откраднат и използван от някой друг, за да докара замърсените бутилки.

— Защо никой не е съобщил за кражбата? — попита Руук.

— Защото час по-късно са го открили на същото място с непокътнат товар — отвърна Раймър. — Решили, че някой го е свил, за да се повози.

— А когато истинският шофьор направил обичайната доставка — добави Фелър, — в Съдебна медицина била дошла друга смяна. Просто разтоварили бутилките и ги свалили в склада. Никой нищо не казал. — Той повдигна рамене. — Дефект в системата.

— Благодарение на който някой саботира токсикологичното изследване на Никол Бернарден — каза Хийт.

— Защо са си дали целия този труд? — попита Раймър.

— По същата причина, по която са поръчали кремацията на тялото — отговори Руук. — За да скрият нещо в резултатите. — Той забеляза, че не го гледат като луд и продължи: — Но какво?

— И кой? — попита Хийт. — Искам да разбера кой.

— Ще го имам предвид. — Цялата стая се извърна към капитан Айрънс, който стоеше на вратата. — Хийт, хората ви до един са заети. Ще се заема с това лично.

После той излезе, без да позволи някой да възрази. Фелър каза:

— Явно след гафа с Ханк Спунър Уоли Дебелака се опитва да се докаже.

— Или да се налага — добави Очоа. — Желая му успех.

Макар че никак не харесваше методите на началника си, Хийт нямаше да позволи да го одумват публично.

— Покажете малко уважение.

Това стигаше, за да им затвори устите. Детектив Раймър попита:

— Какво мислите, че става тук, детектив Хийт? Първо ръкавицата, после газа, сега пък кремираха тялото.

— Не е съвпадение, това всички го знаем.

С Руук се спогледаха, мислейки си едно и също. Че всичко това се диригира от ръката на ЦРУ, Национална сигурност или дори някая чуждестранна агенция. Ники се зачуди дали сега е моментът да сподели наученото в Париж с останалите. Тогава се обади Роули и взе решението вместо нея.

— Още някой да смята, че е доста странно, че отпечатъците на Никол Бернарден така и не излязоха? Чужденец без взети отпечатъци, къде се е чуло и видяло?

Включи се и Малкъм.

— Наистина е странно, при положение че през 2004 федералните смениха изискванията и сега дори хората с постоянно жителство трябва да дадат отпечатъци. Как на Никол ѝ се е разминал?

— Няма и регистрационен номер като чужденец — каза Роули.

— Толкова години е прекарала тук, а не са ѝ издали карта. На бас, че знаете какво значи това, детектив Хйт.

Тя се опита да реши дали да сподели, или да приключи дискусията. Ако споделеше, всички останали в групата щяха да дадат идеи, но тази стъпка бе много рискована, докато Айрънс и Хайнзбърг бяха в сградата. Беше по-безопасно да ги отреже, но щеше да ограничи разследването.

Ники реши да спечели време.

— Имам някои идеи, но не знам дали трябва да ги споделя.

— Защо не? — попита Рейнълдс.

— Информацията не е за всеки — каза Руук.

— Никол Бернарден е била шпионин? — попита Роули, без изобщо да задава въпрос.

Хйт се обърна към Руук и поклати глава.

— Какво ти го подсказа? — попита Руук.

— „Информацията не е за всеки“, а?

— Извинявай, шефке.

Ники събра длани на няколко сантиметра една от друга.

— На косъм бях да ви кажа. Сега и косъм не е. — Тя ги събра около себе си. — Само че заради изтичанията на информация искам да ми се закълнете, че онова, което ще ви кажа, ще си остане между нас и с никого няма да го споделяте.

Всички, без изключение, вдигнаха дясната си ръка. Така че Ники им се довери.

* * *

Понякога рисковете си заслужават. Ако Хийт не се беше доверила на хората си, с Руук никога нямаше да се озоват в Мидтаун половин час по-късно, чакайки асансьора във фоайето на сградата „Соул“, изпълнени с вълнение от възможността да открият нова улика.

Ники беше разказала пред отряда съкратената версия на събитията, без да споменава отвлечането от руснаци, срещата с Национална сигурност и най-личните моменти. Не беше готова да издава семейни тайни, особено противният слух, че накрая майка ѝ се е превърнала в предател. Роуч можеше и да се досетят, ако от скритата сметка излезеше нещо, но с това щеше да се оправя, ако се наложеше. Междувременно разказа на останалите за мрежата на бавачките, Тайлър Уин и ЦРУ и им осигури предостатъчно материал за размисъл. Приключи с повторното предупреждение да не казват на никого и да ѝ съобщят веднага, ако някой се свърже с тях относно случая.

— Кой, ЦРУ? ФБР? „Полис Плаза“ 1? — попита Фелър.

— Който и да било.

Ники не обясни нищо повече и също както в Париж, когато разиграваше снимката на майка си в Нулевата точка, отново усети, че следва нейните стъпки и действа тайно и стратегически, вместо открито.

Едно от предимствата на избора ѝ да посвети хората си беше фактът, че сега можеше да ги праща по задачи, и тя изпрати Раймър да проучи алибита на всеизвестния иконом, Юджийн Съмърс. Поважното обаче беше, че може да се съветва с отбора, било то и единствено за да свери и потвърди собствените си идеи.

— Аз бих отишъл първо при хората, които е шпионирала майка ти — каза Рейнълдс. Разбира се, Хийт вече го беше обмисляла.

— Проблемът е откъде да започна — каза тя.

Руук отвори тефтера си на страница с прегънато ъгълче.

— Проучих виетнамското семейство от кутията със снимките. Хората, на чийто син майка ти е преподавала пиано преди Мирните

преговори в Париж. Бащата е бил видна личност и е в Уикипедия. И двамата родители са починали през осемдесетте и оттогава синът е в манастир.

— Руук, не казвам, че Уикипедия не е най-добрият приятел на разследващия журналист — малко зядливо каза Фелър, — но според мен ще бъде по-умно да се съсредоточим върху последните проекти на майка й преди убийството.

— Съгласен съм — заяви Малкъм и качи обутия си в ботуш крак на облегалката на един стол. — Викам да пратим старите работи по дяволите и да започнем с работата й в САЩ. Ще ни бъде трудно да проследим европейските задачи и докато минем тия четиридесет години със ситен гребен, ще въртим на празен ход.

Партньорът му Рейнълдс каза:

— Така де. Старите разправии се разследват по-трудно и обикновено мотивът не е там, освен ако говорим за адски злопаметни хора. Аз бих започнал с последните й мишени.

Хийт, която вече се чувствуше по-добре заради приноса им, попита:

— Добре, но как да го направим, след като не знаем кои са те?

Руук скочи от мястото си с вид на човек, над чиято глава е светнала крушка.

— Знам как!

Наистина знаеше.

Асансьорът ги качи на 46-тия етаж, пред офиса на „Куантъм Ритрийвъл“. Рецепционистката ги очакваше и ги отведе в кабинета на ъгъла с такава скорост, че те все още се бореха със загълхналите си от изкачването уши, когато тя ги представи на генералния директор.

— Джо Флин — каза той, усмихна им се широко и уверено се ръкува и с двама им. Те отказаха бутилките минерална вода и Флин ги насочи към нишата за разговори, по-далеч от бюрото му.

Преди да седне, Руук се наслади на изгледа към центъра „Рокфелер“. Ледената пързалка отдавна беше разтопена и превърната в кафене, където редяха масите за вечеря.

— Хубав офис. Явно ви върви.

— Най-разумният ход, който някога съм правил, беше да престана да следя прелюбодейци и да се прехвърля към застраховките. Това беше моят квантов скок. — Той направи пауза, за да им позволи да свържат това с името на компанията^[1]. Флин беше богат, във форма, с тен и приличаше на доктор от популярен медицински сериал. На Руук не му хареса как оглежда Ники и той се премести по-близо до нея.

— Първата открадната картина, която издирих, ми отне една седмица работа, а хонорарът беше повече, отколкото бях спечелил, след като три години гоних неверни половинки. Както и такива, които нямаха любовници — натърти той по посока на Хийт и показа два реда зъби. Руук бе готов да се обзаложи, че сигурно са дело на много скъп зъболекар на Пето авеню.

— Значи помните, че баща ми ви е наел веднъж — каза тя.

— Беше преди десет години, но Хийт не е често срещано име. Освен това приличате досущ като майка си. И искам да ви кажа, че това е голям комплимент.

Руук, който не беше предполагал, че ще трябва да изтърпи това, когато предложи да се свържат с Джо Флин в търсенето им на улики, се опита да прекъсне наглото флиртуване, като върне разговора обратно в релсите.

— Убийството на Синтия Хийт все още се разследва.

— Да, прочетох в „Леджър“ — каза той. — А снощи не спряха да го дават по телевизията. Мислех, че сте хванали убиеца.

— Засега продължаваме — каза Хийт. — Трябва да навлезем по-дълбоко.

— Обичам да навлизам по-дълбоко — каза той и Руук се премести още по-близо до нея. Другият изобщо не се трогна. — Да го направя ли за вас, Ники?

— На това се надявам. Пазите ли архив за наблюденията си тогава и проверките на хората, с които сте я виждали?

— Я да видим. — Флин взе един айпад от масата до себе си и започна да боде по екрана. Хвана погледа на Руук и каза: — Трябва и вие да си вземете, човече, невероятни са. Дадоха ми една бета, след като им върнах откраднат прототип. Някакъв заплес го забравил в бара, представяте ли си? — Той почука по стъклото и каза: — Ето. Лято — есен 1999. Уроци по пиано, нали?

— Точно така — потвърди тя.

— Готово. — Той вдигна очи към нея. — По принцип искам полицейска заповед, но тъй като това е лично, няма да се церемоня този път. Имате ли нещо против, детектив Хийт?

— Не.

Той отново почука по екрана.

— Принтирам ви копие. Оставете ми имейл и ще ви пратя и файла.

Тя му връчи визитка.

— И номерът ми е там.

— Повече от имейл не ви трябва, нали? — попита Руук. — За прикачения файл.

— Така — каза Флин. — Значи мислите, че един от тези хора може да я е убил?

— Трудно е да се каже. Нека ви задам още един въпрос. Наели са ви, за да проверите дали изневерява. Наблюдавахте ли нещо друго? Спорове? Някой да е заплашвал майка ми? Да е правила нещо необичайно, което не сте записали, защото не е било част от задачата?

Той се замисли, подръпвайки ухoto си.

— Не помня такова нещо. Доста години минаха, но ще го обмисля и ако си спомня нещо, ще ви позвъня.

— Чудесно.

— Нещо друго? — попита той. — Каквото и да било?

— Да — каза Руук, пристъпвайки между тях. — Паркингът ви безплатен ли е?

* * *

Когато се върнаха в управлението, Руук още беше ядосан заради флиртуването на Флин с Ники.

— Тоя явно е следил твърде много свалячи и дегенерати. С каквото си лягаш, такъв ставаш.

Хийт не обърна внимание на каканиженето му и си записа имената от файла на Флин за учениците на майка й, които беше засякъл с нея по време на разследванията си, и повери проверките им

на хора от отряда. Не закачи списъка на дъската — той не беше за всички.

Междувременно започнаха да пристигат други резултати. Юджийн Съмърс имаше алиби. В митницата бяха потвърдили, че той наистина е бил в Европа през ноември 1999, а в нощта, когато бе убита Никол Бернарден, икономът се намираше в Ел Ей и снимаше в имението на „Плейбой“. Освен това Малкъм и Рейнолдс бяха установили местонахождението на Ханк Спунър по време на убийствата. По времето, за което твърдеше, че е пробол майката на Ники, беше използвал кредитната си карта в заведение за електронни игри в Провидънс, Роуд Айлънд. Следователите изпратиха снимката му на управителя и той потвърди, че Спунър е бил там до късно и е тормозел келнерките.

Въоръжени с краткия списък на Флин и биографиите им, които да прочетат през нощта, Хийт и Руук изключиха лампите в общия офис и тръгнаха към апартамента му, за да хапнат и да поработят.

Половин час преди вечерното представление на Бродуей беше невъзможно да повикат такси, така че се предадоха и взеха метрото. Когато то спря на 66-та улица, и двамата извиха вратове, за да видят как вървят поправките на стъклописа. Ремонтът бе приключил за деня, но зад ограничителната лента и бариерите мозайката от акробати и балерини беше почти възстановена. Тогава Ники се обърна и забеляза, че някакъв мъж я наблюдава. Издаде се, като отклони очи, щом го видя.

Не каза нищо на Руук, вместо това две спирки по-късно, когато мъжът в задната част на вагона остана на мястото си, тя небрежно извади телефона си, написа бележка и го остави на скута си, за да го прочете Руук. „Не поглеждай. Задната част на вагона. Сив костюм, бяла риза, черна брада. Наблюдава ни.“ Руук, който не умееше да следва инструкции, я изненада, като не погледна. Вместо това утвърдително притисна бедро в нейното и измърмори „Мм-хм“.

Спирките се нижеха, а мъжът не помръдваše. На Кристъфър стрийт Ники използва потока от слизачи пътници, за да надзърне. Тогава забеляза издутина на бедрото му, под сакото. „Въоръжен е“,

напечата тя. Това накара Руук бързо да се огледа и щом го направи, онзи стана.

Хийт го наблюдаваше, без да гледа, използвайки периферното си зрение. Ръката й обаче беше близо до бедрото, готова да извади пистолета.

На „Хюстън“ мъжът слезе, без да се огледа.

— Какво ще кажеш? — каза Руук.

— Може би е безобиден. Ченге под прикритие, което ме е наблюдавало, защото и аз съм въоръжена.

— Защо слезе тогава?

— Явно няма да разберем — каза Ники и стана, когато метрото се забави на Канал стрийт. — Слизаме, нали?

Качиха се по стълбите до тротоара, като инстинктивно се оглеждаха. На пресечката на Бродуей и Шесто авеню беше натоварено, както винаги, но тротоарът беше чист. Тогава Руук каза:

— Хийт. Непознатият в сиво.

Ники проследи погледа му и забеляза мъжа от метрото, седнал до шофьора на син „Шевролет“, който тръгна.

— Насам — каза тя и двамата рязко завиха в обратна посока. Не тичаха, но вървяха бързо, за да се скрият зад редицата пощенски камиони, паркирани зад пощата. Докато минаваха край третия, пред него изскочи друг мъж и им препреши пътя. Ники поsegна към пистолета си.

— На ваше място не бих — каза той. Вдигна ръце, за да покаже, че са празни, но те виждаха, че не е сам. Другите двама, които ги бяха обградили, държаха ръце на кобурите под палтата си. Чуха стъпки зад себе си и разбраха, че са заобиколени. Обстановката беше идеална за засада — тъмна улица без прозорци — и Хийт се наруга, че е наляпала въдицата. Ръката й остана на бедрото, но тя не извади оръжието.

— Проучвали сте ме, детектив Хийт. Искам да знам защо.

Той отпусна ръце до тялото си, облечено в костюм по поръчка и се приближи. Заради обръсната глава и катинарчето му приличаше на Бен Кингсли, но не в ролята му в „Ганди“. Беше заплашителен, като Бен Кингсли в „Секси звяр“. Тогава Хийт разпозна Фарик Кузбари, аташе по сигурността към Сирийското представителство в ООН.

— Имам няколко въпроса, г-н Кузбари. Защо не дойдете в управлението утре сутринта, вместо да ме причаквате из улиците

вечер? Вероятно имате адреса.

Той се изкиска.

— Това би създало много усложнения. Имам дипломатически имунитет, поради което този вариант ви спестява много неприятни емоции.

— Имуният, а? На посланика ще му е приятно ли да обяснява защо началникът на въоръжената му охрана е нападнал ченге на американска улица?

— Куражлия сте.

— Не ви трябва да знаете — каза Руук.

Кузбари каза на антуражата си нещо на арабски и те отместиха ръце от оръжията си.

— Така по-добре ли е?

Хийт прецени ситуацията и свали ръка от пистолета. Той свъси вежди.

— Е, какви са въпросите ви?

Тя се замисли дали да не настоява за интервю в участъка, но той беше прав. Ако я забавеше или, още по-лошо, не се появеше, това нямаше да й бъде от полза.

— Става дума за едно убийство, което разследвам.

— Това по какъв начин би могло да ме засяга?

— Една жена е била убита през 1999. Преподавала е пиано на децата ви и беше моя майка.

Ако Кузбари беше забелязал приликата на Синтия с Ники, той не се издаде.

— Моите най-искрени съболезнования. Въпреки това се налага да попитам какво общо има това с мен.

— Лятото, когато беше убита, е идвала в дома ви два пъти седмично. Пътувала е с вас пет дни до курорт в Бъркшайър, г-н Кузбари.

— Всичко това е вярно, спомням си. Само че ако се опитвате да ми припишете мотив, намеквайки, че съм имал връзка с майка ви, значи губите и своето време, и моето.

Ники не намекваше нищо подобно, тъй като Джо Флин беше заявил, че майка й не е имала любовник, но опитът й с разпитите й подсказа да не се обажда, за да види какво ще каже Кузбари.

— Колкото до онази седмица в Бъркшайър, не ставаше дума за романтична ваканция. Бях там, за да охранявам посланика на един симпозиум и останах с него. Майка ви беше в отделно бунгало с жена ми и децата и с друго семейство, гости на конференцията.

— Мога ли да попитам кои бяха?

— Защо, за да тормозите и тях без причина ли? Детектив Хийт, разбирам, защо за вас е важно да разрешите този случай, но съм убеден, че не мога да ви помогна. Така че, ако нямате други въпроси, предлагам всеки да си продължи по пътя.

Преди тя да успее да отговори, той се обърна и изчезна между паркираните пощенски камиони. Чуха тръшкане на врата и останалите също изчезнаха, оставяйки ги сами на тротоара.

— Е, поне този път не ни нахлузиха торби на главите — обади се Руук.

* * *

На следващата сутрин Хийт и Руук тръгнаха по „Фултън“ към пристанището на Саут стрийт, за да посетят още един от клиентите на майка й. Този път не очакваха засади, защото си бяха записали час. Когато Руук спря, за да прочете надписа на паметника на Титаник, Хийт каза:

— Мислех си за срещата ни с Фарик Кузбари. Щом аз се почувствах сякаш навлизам в много дълбоки води, представи си какво му е било на Картьр Деймън.

Те продължиха и Руук рече:

— Нали не му търсиш извинения на тоя некадърник?

— Никога. Просто разбирам защо посредствен следовател като него вероятно се е почувстввал като риба на сухо и се е отказал.

— Ами Кузбари? Нима просто ще го задраскаш след грубата му игра вчера?

— Не. Аз решавам кога да спра, не той. Само че имам чувството, че не си струва сега да се съсредоточаваме върху него, така че за момента ще се занимаем с останалите имена в списъка на Флин.

— Че имаш чувството ли каза? Детектив Хийт, да не би да се влияете от нечии лоши навици? Да не почвате да мислите като

писател?

— Боже мой, вземи пистолета ми и ме застреляй. Не, остави чувството. Обяснение ли искаш? Добре. Дори Кузбари да е замесен, едва ли я е убил лично. Има цял отряд кютуци в костюми, които да вършат тази работа, така че съм сигурна, че ще има алиби. Освен това разследването ще е трудно заради дипломатическия му имунитет. Няма да е невъзможно, но ще изисква твърде много време и енергия. Междувременно трябва да разпитам още трима души, а и двамата знаем, че времето тече и капитан Айрънс скоро ще се прояви пак. Не, Руук, това е обосновано, така че да не го наричаме „чувство“. Да кажем, че... разчитам на инстинкти, породени от опита ми.

— Каза го точно като писател.

Когато пристигнаха пред главния вход на Пивоварна „Боз“, един пазач с гумени ботуши, който миеше паветата спря, за да ги пусне да влязат. Забележителната тухлена комерсиална сграда не само беше реставрирана, за да даде дом на най-голямата пивоварна на британската компания в САЩ, тя привличаше и туристи с кръчма в дикенсов стил. Собственикът и главен специалист по пивото, Кари Магс, ги посрещна във фоайето и щом зърна Ники, легендарната английска резервираност отиде по дяволите.

— Дявол го взел! — възклика той с аристократичния си акцент.

— Приличате досущ като майка си!

Магс неслучайно се слиса — през 1976 в Лондон, когато беше осемгодишен, баща му бе наел Синтия Хийт да го учи да свири на пиано. След емигрирането си в Америка през 1999, Кари Магс пое щафетата, наемайки я да обучава собствения му син.

— Това е кръговратът на живота — каза Руук.

— Знам, че историята се повтаря, на мен ли го казвате. И аз продавам бира, също като баща ми във Великобритания.

Магс каза, че ще ги разведе из пивоварната. Влажният въздух в огромната сграда беше насытен с толкова мая и малц, че те усещаха дори вкуса им и в този ранен час това беше колкото апетитно, толкова и неприятно. Докато минаваха край грамадни котли и контейнери, от които излизаха навити тръби, Кари Магс накратко им описа процеса и се похвали, че правят абсолютно всичко на място.

— Не знам защо, но си мислех, че всичко тук ще бъде медно — обади се Руук.

— От неръждаема стомана е. Не придава вкус на сместа и лесно се чисти и стерилизира, което е изключително важно. Онези котли имат медно покритие отвън, но това е само въпрос на естетика, защото гледат към витрината на кръчмата.

— Впечатляващо. Баща ви сигурно е горд, че сте продължили семейната традиция — каза Ники.

— Не чак толкова. Имаме различия за бизнес модела. Татко нарече най-добрата си бира на градския пияница от роман на Дикенс. „Тайната на Едуин Друуд“.

— Дърдълз — каза Хийт, спомняйки си как баща ѝ копнееше по нея.

— Да. Е, скъпият ми баща постоянно забравяше, че целта на Чарлз Дикенс е била да изобличи социалната несправедливост и алчността на корпорациите. Така че откакто поех компанията, не само разширих бранда „Дикенс“ с кръчми и градински биарии, а и дарявам половината ни приходи на „Мъркейтър Уоч“, организация против корупцията. Наричам ги Грийд Пийс^[2]. Чували ли сте за тях?

— Не — каза Руук, очарован от прякора, — но след като ги назовахте, ще напиша статия и ще я предложа на списание „Ролинг Стоунс“.

— Колко милиона стигат, когато половината свят гладува и няма питейна вода? Това, разбира се, според баща ми, който е същински Скрудж^[3] е радикален социализъм. Каква ирония, а? — Кари се засмя и разреса с пръсти немирната завеса от кестенява коса, паднала на челото му. — Съжалявам, че бръщолевя толкова, не сте дошли, за да ви говоря за това.

Тримата седнаха на бар столовете в кръчмата, тапицирани с червена кожа, и Ники каза:

— Всъщност наистина искам да обсъдим нещо важно. Разследвам убийството на майка ми и след като сте я познавали толкова години, може би ще сте в състояние да ми дадете някаква информация.

— Разбира се. Сега се чувствам още по-виновен, че не си затворих по-рано устата. Кажете с какво мога да ви служа. — Внезапно очите му се ококориха. — Нали не съм заподозрян? Защото това би било кошмар, аз толкова обичах Синтия. Така де, тя беше прекрасен човек.

Тя не му каза дали е заподозрян, защото още не беше решила. Вместо това започна да задава въпроси. Беше се подготвила внимателно, знаейки, че подобно интервю би било трудно, защото не трябваше да разкрива, че майка ѝ е била шпионин. Затова реши да продължи както при всеки друг разпит на свидетел или потенциален заподозрян, и да види какво ще излезе — нервност, несъответствия или дори улики.

— Ако можете, спомнете си месеца преди убийството ѝ. Забелязахте ли промяна в поведението на майка ми?

Той помисли и каза:

— Не, не помня такова нещо.

— Тя сподели ли, че се тревожи? Струваше ли ви се развълнувана? Спомена ли някого, който да я е притеснявал или заплашвал?

— Не.

— Каза ли, че има чувството, че я следят?

Той помисли и поклати решително глава.

— Не, нищо подобно.

Тогава Хийт се опита да установи дали майка ѝ е шпионирала в дома му.

— През последния месец, когато работи за вас, със съпругата ви имахте ли чувството, че разни неща в дома ви са местени?

Той вдигна учудено вежди.

— Как така местени?

— Както и да било. Нещо да не е било на мястото си или да е изчезнало?

Той се размърда на стола си.

— Опитвам се да си обясня въпроса ви, детектив Хийт.

— Това не е нужно, просто помислете. Да сте влизали в някоя стая и да ви е правило впечатление, че нещо е местено? Или изчезнало?

— Ама защо? Питахте ме дали е била разтревожена. Да не твърдите, че майка ви е получила психическо разстройство и е станала клептоманка?

— Не казвам това. Просто питам дали вещите ви са били местени. Имате ли нужда да помислите?

— Не — каза той. — Нищо подобно не си спомням.

— Какви хора идваха по онова време в дома ви?

— Нали си давате сметка, че това беше преди повече от десет години.

— Да, и нямам предвид водопроводчиците и доставчиците. Имахте ли гости, някой живееше ли с вас?

— Ама да не мислите, че някой наш познат може да я е убил?

— Г-н Магс, ще бъде от полза, ако престанете да гадаете какво искам да науча и се съсредоточите върху въпроса.

— Разбрано, продължете.

— Просто искам да знам дали сте имали гости. С преспиване, през уикенда? — Хийт беше заградила една от бележките на Джо Флин, според която мъж на около трийсет години е бил в дома на Магс в седмицата преди детектива да изостави задачата по нареждане на баща й. — Някой оставал ли е в апартамента ви, докато майка ми даваше уроци там?

Той бавно поклати глава, докато размишляваше.

— Не, не мисля.

— Било е около Деня на благодарността. Нима у вас не са идвали приятели или роднини?

— Разбира се, това е традиционен празник за нас британците, така че нека помисля. — Той преплете пръсти и ги притисна към устните си. — Така, сега се сещам, че пристигна мой приятел от университета и отседна у нас през онази седмица. Като споменахте Деня на благодарността и се присетих, защото децата бяха във ваканция. Щяхме да заминем за Лондон, а той щеше да пази апартамента. — Магс си даде сметка какво може да значи това и се разтревожи. — Ако смятате, че той е имал нещо общо, грешите. Не е възможно, не и той.

Тя обърна нова страница.

— Може ли да си запиша името на този приятел? — Кари бавно затвори очи и лицето му увисна. — Г-н Магс, моля ви да ми дадете името.

С глас, станал непривично монотонен, той каза:

— Ари. Ари Уайс.

После отвори очи. Изглеждаше така, сякаш признанието го бе превърнало в празна черупка.

Ники заговори тихо, но настоятелно:

— Бихте ли ми казали как да се свържа с Ари Уайс?
— Не можете.
— Налага се.
— Но е невъзможно. Ари Уайс е мъртъв.

* * *

— Вярно е — каза Руук, сгърбен пред монитора на бюрото си в управлението. — Според некролога д-р Ари Уайс е завършил медицина в Йейл, сигурно така се е запознал с Кари Магс. Починал е от рядко заболяване на кръвта, наречено бабезиоза. Пише, че се предизвиква от паразити и се пренася от кърлежите като лаймската болест, въпреки че заразата може да се предаде при кръвопреливане, дрън-дрън.

— Руук, човекът е мъртъв и ти имаш да кажеш само „дрън-дрън“?

— Нямам нищо против него, просто съм от хората, които щом чуят за редки заболявания, пренасяни от кърлежи, започват да се чешат и да си мерят температурата на всеки пет минути.

— Голяма находка си, Руук, такъв късмет извадих. — Тя посочи към некролога на монитора му. — Междувременно още една следа свърши в задънена улица. Кога е починал?

— Двехиляндната година. — Руук затвори страницата. — Което така или иначе го елиминира като заподозрян за убийството на Никол Бернарден.

Ники се опита да запази доброто си настроение въпреки привидния провал на последната следа. Каза си, че трябва лично да проучи Ари Уайс, когато Роуч я стреснаха:

— Детектив Хийт?

Ники се обърна и ги видя да стоят зад нея с мрачни изражения.

— Говорете — каза тя.

— По-добре е да ти покажем — каза Очоа.

Докато четиримата с Руук пресичаха общия офис, Роули каза:

— Изскочи преди няколко минути, но изчаках Шарън Хайнзбърг да излезе в двучасовата си обедна почивка.

Той седна зад бюрото и натисна няколко клавиша.

— Това е извлечението от сметката на майка ти в „Ню Амстердам Банк“ — каза Очоа. — За ноември 1999.

На екрана изникна сканирана финансова разпечатка, а Роули дръпна стола си, за да може Ники да го прочете.

Руук се наведе до нея и тихо простена. Хийт се обърна с гръб, а лицето ѝ съвсем пребледня.

Сякаш за да потвърди онова, от което се боеше тя, Роули тихо изрече:

— Според този документ майка ти е получила двеста хиляди долара в деня, преди да я убият.

— Имаш ли представа какво значи това? — попита Очоа.

Главата ѝ олекна, тя се обърна да погледне отново документа с надеждата, че е събрала, но образът се замъгли пред очите ѝ. Ръцете ѝ се разтрепериха и когато ги скръсти, за да ги скрие, цялото ѝ тяло се разтресе отвътре, което се пренесе върху ставите ѝ. Краката ѝ омекнаха и тя чу гласа на Руук, който сякаш идваше от дъното на тунел, питайки я дали е добре. Ники тръгна към бюрото си, но размисли, когато стигна до средата на помещението и нестабилно излезе от офиса, като на излизане си удари бедрото на един стол или може би бюро.

Когато излезе на улицата, свежият въздух не ѝ помогна. Главата ѝ все още се въртеше във вихрушка от паника. Навън бе ясна, светла утрин, но зорнието ѝ си оставаше замъглено от синя мараня, като конденза на вратата на душкабина. Тя потърка очи, но когато ги отвори, мъглата беше кристализирала, превръщайки се в син лед. Зад нея се движеха сенчести силуети, които ѝ се струваха познати, но неразпознаваеми. През скрежа надникна лице, което приличаше на нейното, сякаш се гледаше в повредено огледало. Можеше да е и на майка ѝ. Тя не беше сигурна.

Хийт чу, че някой зад нея я вика по име и побягна.

Не знаеше къде отива.

Извириха гуми, ревна клаксонът на камион. Ники вдигна ръце и дланите ѝ докоснаха горещата броня, когато шофьорът с мъка спря. Тя остана на крака, но сътресението пропука ледения лист пред погледа ѝ достатъчно, за да види, че се е разминала на косъм.

Ники се обърна и хукна между колите на Кълъмбъс авеню, тичайки нанякъде, все едно накъде.

Някъде далеч.

[1] „Квантов“ на английски е quantum, а името на компанията е Quantum Retrieval. — Бел.прев. ↑

[2] Игра на думи, „greed“ означава „алчност“. — Бел.прев. ↑

[3] Скрудж също е герой на Дикенс, от „Коледна песен“. — Бел.прев. ↑

ПЕТНАДЕСЕТ

Пред Американския музей за естествена история срещу Сентръл парк има статуя на Тиодор Рузвелт на кон. Около известната фигура, в каменната стена на парапета, са вградени дузина паметни площи, изреждащи постиженията на великите президенти. Фермер, интелектуалец, пътешественик, учен, природозащитник, натуралист, държавник, писател, историк, филантроп, войник, патриот. Пред тези думи са поставени ред гранитни пейки, ако някой иска да седне и да се отдаде на размисъл.

Когато Руук настигна Хийт, тя стоеше на пейката пред „Държавник“, задъхана и превита на две.

Ники видя обувките и панталоните му преди да заговори и, без да вдига глава, просто прошепна „Върви си“. Той пренебрегна този вариант и седна на пейката до нея. Известно време никой не каза нищо. Тя гледаше към земята, а ръката му беше на гърба ѝ, издигайки се и спадайки с дишането ѝ.

Той се замисли как само преди две нощи двамата се бяха прегръщали на Пон Ньоф в Париж, докато той мислеше за дебелите каменни стени, обгръщащи Сена. Спомни си още, че се зачуди какво би станало, ако някоя от тях се пропука.

Сега знаеше. И се зае да запушва пробивите.

— Това все още нищо не значи, нали знаеш — каза той, щом дишането ѝ се успокoi. — Това е просто депозит. Представяй си най-лошото, ако държиш, но смяtam, че ако си направиш извод без доказателства, нарушаваш едно от собствените си правила. Това е моята специалност.

Тя не се изкиска, дори не изсумтя. Вместо това опря лакти на коленете си и опря глава на ръцете си. Накрая заговори.

— Чудя се дали си струва. Сериозно, Руук, може би трябва просто да прекъсна цялото разследване. Да оставя миналото където му е мястото, при лошите неща. Замръзнало във времето.

— Сериозно ли говориш?

— Не е немислимо, макар че ми е за пръв път. — Ники въздъхна и вдиша на пресекулки. После каза с тих, несигурен глас: — После обаче си казвам, че го правя заради нея.

— Така ли е?

— Иначе защо?

— Не знам. Може би го правиш заради себе си, защото имаш нужда да откриеш онази част от нея, която сега е и част от теб. Не се сещам за по-добра причина да продължиш. — Той замълча за миг и добави: — Или може просто да се откажеш, защото стана по-трудно, както Картър Деймън. — Хийт се поизправи и се вторачи в него. — Ей! — каза той. — Казвам каквото се налага.

— Виждам. Да ме сравняваш с онзи некадърник? Никак не е манипулативно.

— Понякога много ме бива. — Той погледна към статуята на Теди Рузвелт, която се издигаше над Сентръл Парк. — Бил е природна стихия, нали? Знаеш ли, че преди е бил комисар в полицията на Ню Йорк? Казали му, че всички там са мързеливи и безнадеждно корумпирани. Теди променил нещата за две години. На него ми напомняш. Макар че мустаците ти искат още работа.

Ники се засмя, после се замисли и се взря в него, виждайки нещо безценно и безкрайно. После стана.

— На работа ли се връщаме?

— Щом настояваш. Ако ти си достатъчно луд да ми навиваш ключа, аз съм достатъчно луда да продължа.

* * *

Алджерон Барет беше следващият в списъка с богати клиенти, получен от детектива, следил майка ѝ и когато Хийт спря пред вратата на фирмата му, тя попита Руук да не би да са събъркали адреса. Кетъринг компанията му се намираше в задънена улица, пълна с фабрики за цимент и гробища за коли и не изглеждаше никак просперираща.

— Нали знаеш, че не бива да съдим за книгата по корицата? — попита Руук, докато прескачаше плевелите на път към входа.

— За една кетъринг компания се съди по хлебарките.

Само че докато чакаха в малкото фоайе, което повече подхождаше на автомивка, той отиде до двойните стъклени врати, които водеха към промишлената кухня и каза:

— Взимам си думите обратно. Там вътре може да ядеш от пода, без да си гризач.

Двайсет минути се разхождаха, докато накрая рецепционистката вдигна телефона и ги пусна в мрачния кабинет на собственика. Алджерон Барет, съвършено клощав ямаец с впечатляващо количество плитки, спускащи се изпод плетената му шапчица, остана седнал зад масивното си бюро, отрупано с множество бутилки с подправки, неотворени колети и списания за конни надбягвания. Той дори не направи опит да отбележи присъствието им. Заради дизайнерските му тъмни очила дори не можеше разбере дали е буден. Адвокатът му обаче определено не спеше. Хельн Миксит, бивш прокурор-звезда, преди време беше започнала частна практика и имаше еднакво звездна репутация от другата страна на скамейката. Наричаха я Булдога и, седнала в сгъваем стол до клиента си, тя също не си направи труда да прояви учтивост.

— Не си правете труда да сядате — каза тя.

— И аз се радвам да те видя отново, Хельн. — Ники протегна ръка и адвокатката я разтърси, без да става.

— Първата ти лъжа тази сутрин. Опитвам се да си спомня кога се видяхме за последно, Хийт. А, да, в стаята за разпити. Притискаше клиентката ми, Солей Грей. Точно преди така да я изтормозиш, че тя се самоуби.

Това не беше вярно — и двете знаеха, че известната певица беше скочила под влака въпреки думите на Ники, а не заради тях. Булдога обаче държеше да оправдава прякора си и умираше тя да започне да спори.

За да не остави предизвикателството без отговор, Руук взе двата сгъваеми стола срещу огромния телевизор, където течеше състезание по покер, и предложи единия на Хийт.

— Все едно — каза Миксит.

— Г-н Барет, дошла съм да ви задам няколко въпроса за времето, когато майка ми, Синтия Хийт, е била учител по музика на дъщеря ви.

Булдогът кръстоса крака и се облегна назад.

— Питайте, детектив Хийт. Посъветвах клиента си да не отговаря.

— Защо не, г-н Барет? Имате ли какво да криете?

Хийт реши да го притисне — и да проявеше любезност, този адвокат щеше да ги игнорира или пресече.

Барет изправи гръб.

— Не!

— Алджернон — каза Миксит. Той се обърна към нея, тя поклати глава и Барет се отпусна в стола си.

— Ако искате да разберете нещо за кариските маринати на г-н Барет, чудесно. Ако искате да купите франчайза за един от неговите гурме фургони, ще ви дам формуляр.

— Ами, да — каза той. — Аз имам преуспяваща компания и си гледам работата.

— Тогава защо ви е скъп адвокат? — попита Хийт. — Да не би по никаква причина да се нуждаете от защита?

— Да, нуждае се. Клиентът ми от скоро има гражданство и иска правото на защита от престараващата се полиция, което има всеки американец. Приключихме ли?

— Моите въпроси — настоя Хийт, — са част от разследване на убийство. Дали клиентът ви ще предпочете да го разпитам в управлението?

— Вие решете, Хийт. За мен няма значение къде се намирам.

Ники усети, че Барет се крие зад адвокат, защото е емоционален и избухлив, и се опита да го предизвика.

— Г-н Барет. Виждам, че сте бил арестуван за домашно насилие.

Барет рязко свали очилата си и се изправи като струна.

— Това беше отдавна.

— Алджернон — каза Булдога.

Хийт продължи.

— Нападнали сте приятелката си.

— Обвиненията бяха свалени!

Той тресна очилата на бюрото.

— С нож — каза Ники. — Кухненски нож.

— Не казвайте нищо, г-н Барет.

Той не я послуша.

— Ходих на курсове по овладяване на гнева. Платих сметката на лекаря й. Купих на кучката нова кола.

— Алдженон, моля те — каза адвокатката.

— Майка ми беше прободена с нож.

— Стига, в кухнята става горещо.

— Майка ми беше прободена в кухнята си.

Хельн Миксит стана, извисявайки се над клиента си.

— Затвори си шибаната уста!

Алдженон Барет зяпна, замръзна на мястото си, после седна и си сложи очилата. Булдога също седна и скръсти ръце.

— Освен ако смятате да отправите обвинение към клиента ми, интервюто приключи.

Когато се върнаха в колата, се наложи да изчакат дългата колона гурме фургони на Барет да се изнижат, за да тръгнат по нюйоркските улици.

— Тая проклета адвокатка — каза Руук. — Онзи щеше да пропее.

— Затова е повикал и адвокатката. Лошото е, че исках да се опитам да получа информация от него, преди да спомена ножа, но тя ме принуди да променя тактиката.

В списъка оставаше само още едно име и въодушевлението, което Ники изпита, когато го получи, започна да отслабва.

— Е, загубата не беше пълна — каза Руук. — Докато вие се вихрехте, успях да свия бурканче марината за пиле.

Той извади бутилката с подправки от джоба си и й я показа.

— Нали знаеш, че това е кражба.

— От това пилето ще стане още по-вкусно.

* * *

Половин час по-късно те се отбиха от шосе „Соу Мил“ на път към Хейстингс-ОН-Хъдзън, за да посетят последния човек в списъка, когато Хийт получи ентузиазирано обаждане от детектив Раймър.

— Може да не е много, но поне е нещо — каза той с южняшкия си акцент. — Помниш ли, че ме прати при компютърджииите, за да видим дали Никол Бернарден е използвала архивиране в „облака“?

— Сериозно ли ме питаш дали съм забравила, че трябваше да подпиша снимката си, за да ги... хм, вдъхновя?

— Е, подействало е. Още не са открили сървър, но на един от акулите му хрумна да използва електронния отпечатък от телефона й, за да проследи мобилните и търсения в интернет посредством услугите за локализиране. Въпреки че така и не намерихме самия телефон, те успяха да засекат плащанията ѝ и да изкопаят адреса за акаунта ѝ. Не ме питай как го правят, но съм сигурен, че затова денем и нощем стоят сами в една и съща стая и се пипат.

— Раймър.

— Извинявам се. Намериха едно търсене, което е правила през ХопСтоп.

— Какво е ХопСтоп?

— Сайт, който те насочва, като му кажеш къде искаш да отидеш. Дава ти пътя с метро, автобус, такси и пеша, включително разстоянията и колко ще ти отнеме. Добре ли го обяснявам?

— Направо си за научнопопулярно предаване. Какво е търсела?

— Упътване как да стигне до един ресторант в Горен Уест Сайт.

— Кога?

— В нощта, преди да я убият.

— Каквото и да вършиш, Опи, зарежи го и върви в ресторанта. Иди веднага и покажи снимката ѝ, разбери всичко възможно.

— С Фелър в момента пътуваме натам.

— Ако излезе нещо от това, май ще бъда длъжница на компютърджииите.

Раймър каза:

— Може би отпечатък от червило под автографа?

— Сега вече ме полазиха тръпки — заяви тя и затвори.

* * *

Хийт излезе от шосето и гумите ѝ захрущяха по дългия частен път, водещ към викторианската къща на Ваджа Николадзе и лая на кучета, който се носеше от кучкарника зад рододендроните на пасището до него. Тя паркира до синия хибрид, доближавайки се до оградата, която отделяше пътя от поляната зад къщата. Щом излязоха,

Хийт и Руук спряха, за да се полюбуват на ширналите се зелени ливади, които се спускаха към гора, чиито листа блестяха под обедното слънце. Не можеха да я видят, но зад дърветата и скалите оттатък течеше река Хъдзън.

— Погледни към мястото, където свършва полето — обади се Руук. — Това най-реалистичното плашило на света ли е, или какво?

— Избирам „или какво“. Не е плашило, човек е.

Точно тогава неподвижната фигура в далечината тръгна към тях. Движеше се равномерно през ливадата с грациозната пестеливост на танцьор, въпреки тежките ботуши и дънките от дебел плат. Нито веднъж не погледна встрани или зад себе си. Те обаче нямаха чувството, че гледа и към тях, въпреки че на лицето му изгря широка усмивка, щом се доближи. Ръцете, които държеше върху токата на колана си, се вдигнаха и той сложи пръст на устните си. Правеше им знак да мълчат.

Когато беше на метър от тях, Ваджа Николадзе спря и прошепна с акцент, който й заприлича на руски:

— Един момент, ако обичате. Казал съм й да седи на място.

После се обърна с гръб към тях и с ръце към поляната, вдигна ръка настрани, задържа я пет секунди и бързо я кръстоса на гърдите си.

В същия момент едно огромно куче хукна към него през пасището, а той остана на място, докато грузинската овчарка, голяма колкото дребна мечка и същата на цвят, се носеше към него. В последната секунда, без дори да й направи знак, тя спря и седна, почти опряла предните си лапи във върховете на ботушите му.

— Браво, Дуда, добро момиче. — Той се наведе да погали голямата й глава, а тя размаха опашка. — А сега на място.

Дуда се изправи, обърна се, затича се в тръс към кучкарника и влезе вътре.

— Страхотно! — възклика Ники.

— Има потенциал — каза той. — Още малко тренировки и може да започне да печели състезанията. — Той им протегна ръка. — Аз съм Ваджа, а вие сигурно сте Ники Хийт.

Денят беше много топъл и той ги покани да седнат на сянка зад къщата. Те отказаха чая с лед и седнаха на люлеещите се столове от тик, а Николадзе — на парапета срещу тях. Той безгрижно клатеше

крака и това го караше да изглежда както по-нисък, така и значително по-млад от петдесетте години, които му даваше Хийт.

— В института ни казаха да ви потърсим тук — започна Ники. — Отпуск ли сте взел?

— Кратък, но да. Оплаквам загубата на едно от кучетата ми. Вярвам, че Фред щеше да е първата грузинска овчарка, спечелила първо място на изложбата в Уестминстър.

— Съжалявам — казаха Хийт и Руук в един глас.

Той с мъка се усмихна и каза:

— Дори кучетата, които се явяват на изложби, се разболяват. Все пак са просто хора, нали?

Ники забеляза, че от тъгата грузинският му акцент се усили. Руук явно помисли същото, защото каза:

— Значи сте от Грузия? Прекарах си чудесно в Тбилиси, когато насърко отидох да пиша статия там.

— А, да, тя много ми хареса, г-н Руук. Проницателен материал. Когато избягах обаче, времената бяха други, тогава все още бяхме под ботуша на Москва.

— Кога беше това? — попита детектив Хийт.

— През 1989. Бях на двадесет и осем, и без да искам да се хваля, ме смятаха за един от водещите биохимици в Съветския съюз, доколкото можем да го наречем съюз. Нали знаете, че между грузинците и руснаци има голяма непоносимост?

— Да — каза Руук. — И много пролята кръв.

— Основно грузинска. Москва искаше да използва таланта ми за военни цели, така че това преля чашата. Бях млад, без семейство, за което да се тревожа и побягнах към свободата. Скоро извадих късмет и ме взеха на работа в института „Споукс“.

— Какво точно е институтът „Споукс“? — попита Ники.

— Тук го наричате „мисловен тръст“, макар че някои дни говоренето е доста повече от мисленето — изкиска се той. — Мисията ни е изучаване на политиката с цел демилитаризиране на науката. Човек като мен е на място там. А и заплащането ми позволява да развържда кучета шампиони.

Той отново се засмя, а после изпадна в кратка меланхолия при спомена за Фред.

Хийт използва следващия си въпрос за бягството, за да премине към целта. Попита Ваджа дали следи развитието на разследването й по новините и той призна, че напоследък е бил твърде разстроен заради загубата на кучето си. Той обаче беше чувал за убитата жена в куфара и Хийт му каза, че освен убийството на Никол Бернарден разследва и това на майка си. После му зададе същите въпроси за събитията по времето, когато Синтия Хийт е работила в дома му през 1999, както тази сутрин в пивоварната. За психологическото състояние на майка й, дали е била тревожна, дали са я следили или притеснявали, дали нещо в къщата е било размествани или е изчезнало.

Ваджа рече:

— Много бих желал да ви помогна, но за съжаление нямам достатъчно информация, която да споделя с вас. Разбира те ли, майка ви дойде у нас само два пъти.

— Детето ви ли се отказа? — попита Руук.

Седналият на перилата учен го погледна развеселено от мястото си.

— Детето ми ли? Уверявам ви, това е малко вероятно.

— Кой тогава? — попита Хийт.

— Моето протеже.

— Протеже от института?

— Не. — Николадзе се поколеба, но продължи. — Запознахме се на кучешка изложба във Флорида. И също е от Тбилиси.

Хийт усети неудобството му и разбра причината, но тъй като беше наясно, че често не домакинът, а някой негов гост е бил мишената на майка й, тя започна да отстранява пластовете.

— И той ли развърждаше кучета?

Ваджа наведе очи и каза:

— Не, беше асистент на кучешкия фризьор. — После явно реши да се предаде и изплю: — Имахме много общи интереси, разбирахме се много добре и аз го поканих да дойде тук, за да го науча как се развържат и тренират кучета. Освен това му уредих уроци по пиано, но той не се заинтересува.

— Пианото не е за всеки — каза Руук.

— От мен се интересуваше достатъчно.

Ники извади тефтера си.

— Как се наричаше вашето протеже?

Ваджа въздъхна и каза:

— Явно е време за болка, и нова, и стара. — Ники си помисли, че едва ли е нужно да го казва точно на нея и махна капачката на химикалката, за да го подкани.

— Казва се Мамука. Мамука Леонидзе.

За да помогне с изписването, той ѝ го издиктува буква по буква.

— Знаете ли къде е Мамука сега? — попита тя.

— Преди десет години замина за Канада, за да постъпи в „Сирк дъо Солей“ като акробат. След това нямам представа. — После той добави: — Ако го откриете, съобщете ми, любопитен съм.

Ваджа ги изпрати до колата, което позволи на Хийт да се върне към темата за бягството му.

— Контактувате ли с представители на чужди правителства?

— Разбира се, постоянно. „Споукс“ е международен тръст.

— Имам предвид извън работата ви. Контактувате ли с правителството?

— Само за да им съобщя адреса си като легален чужденец.

С Руук не се бяха съветвали, но той знаеше накъде бие тя и попита:

— Ами с шпиони? С тайната полиция?

— Не и откакто напуснах Грузия. — После обаче той премисли.

— Е, появиха се за малко, когато пристигнах, но до средата на деветдесетте, когато Шеварнадзе беше свален, започнаха да ме оставят на мира.

— Кои? — попита Ники.

— Имена ли искате? Все едно съм в Тбилиси, само дето не сме в циментова стая.

— Тогава аз ще назова едно — каза Руук. — Анатолий Кijke, познавате ли го?

— Унищожителят на души ли? Всички знаехме за него тогава, но откакто избягах, не се е появявал.

— Още едно име — каза Хийт. — Тайлър Уин.

— Не, боя се, че този не го познавам.

Нисък тътен изпълни въздуха, когато на километър от тях мина влакът на път за Олбъни. Хийт седна на предната седалка и помоли Ваджа да ѝ позвъни, ако още някой го потърси за случая. Той кимна и каза нещо, но тя не го чу, защото машинистът наду сирената и гласът

на Николадзе се изгуби сред лая на кучетата, които ѝ отговориха. Безшумно движещите се устни бяха идеална метафора за безполезнотта на разследването на списъка на Флин.

Щом излязоха на пътя, Руук изрази раздразнението си по друг начин.

— Май списъка на нашияекси детектив е също като него. Въздух под налягане. Или по-точно тен без слънце. Видя ли отпечатъците от плувните очила?

— Стига, Руук, Джо Флин не е виновен, че още нищо не е излязло.

— „Още“ ли каза? — Той видя строгият ѝ поглед и каза: — Ясно.

Тя натисна газта и реши да направи това, което постоянно повтаряше на хората си. Когато удариш на камък, не се отказваш, а се връща назад. Копаеш по-упорито, вършиш си работата. Хийт смяташе, че след като проучи добре тези хора и прегледа интервютата, пак ще се види с някои от тях.

* * *

Докато минаваха през фоайето на управлението, Ники получи СМС.

— Най-сетне — каза тя. — От Картър Деймън е.

— Какво пише?

— Нищо. Е, не съвсем нищо. Не е довършено, явно е изгубил покритие или е натиснал „Прати“ по грешка. — Тя му показа екрана.

— Пишеше само „Аз съм“ и толкова.

— Хм, „Аз съм“... Нека позная — мърляч? Пълен задник, защото не ви се обадих?

Дежурният им отвори и Руук хвана вратата, за да я пусне да мине първа.

Хийт тъкмо пишеше на Деймън да ѝ се обади, когато Роули я дръпна точно когато влизаха в общия офис.

— Искам да ти покажа нещо, преди Айрънс и девицата му да се върнат.

Тя надзърна над рамото му и видя финансово извлечение на монитора му. Притеснен след рязкото ѝ излизане последния път, Роули

попита:

— Имате ли нещо против, детектив Хийт?

Руук се доближи до нея, а тя се стегна и каза:

— Какво откри?

— След като си тръгна тази сутрин, продължих да ровя и открих нова информация за сметката на майка ти. Не знам защо, може да е било грешка при внасянето на данните или пък те са се актуализирали едва след Деня на благодарността, но от банката са вписали останалите й трансакции през ноември 1999 в месец декември. Погледни това.

Ники отново се наведе напред, чувствайки се по-спокойна, и прочете извлечението.

— Пише, че онези двеста хиляди долара са били изтеглени в брой в деня след внасянето им. — Тя стана и се обърна към Руук, който още стоеше до нея. — Тоест, в деня, когато беше убита.

— Помниш ли, че в болницата Тайлър Уин попита дали си забелязала как майка ти скрива нещо? Дали не са търсели парите?

— Може, но помисли, Руук. Три убийства за десет години? Това не е ли твърде голяма касапница за някакви си двеста bona?

— Зависи — обади се Очоа от бюрото си. — Познавам хора, които ще те изкормят заради сандвич с шунка.

Роули изключи монитора си и каза „Внимание!“ — влизаше капитан Айрънс.

— Хийт, може ли за момент? — Вместо да я заведе в кабинета си, той я повика настани, до собственото й бюро, и застана там, докато тя се присъедини към него. — Не знам кого сте дразнили, но ми се обадиха от кабинета на заместник-кмета, че някой се е оплакал, че по време на тази ваша вендета тормозите хората.

— Първо, сър, това е разследване, а не вендета. И второ, някога попадали ли сте на разследване, което да не е ядосало някого?

— Не.

Простодушният му отговор й напомни, че бившият администратор няма много опит на улицата.

— Е, случва се. Кой се е оплакал?

— Не ми казаха. Просто искаха да знаят дали имате план, или просто биете храстите със сопа и аз не можах да отговоря, защото не съм в течение. — Зад гърба му Роуч безшумно коментираха „имах си хас!“ и тя трябваше да погледне встрани, за да не се разсмее. — Това

ще се промени и то веднага. Ще проучи подробно информацията на дъските, а после искам пълен доклад, за да се включва.

— Сър, ами шофьорът, доставил замърсения газ до Съдебна медицина? Мислех, че това е приоритетът ви.

— Не се тревожете, това го делегирах на моето тайно оръжие, Шарън Хайнзбърг.

Айрънс застана пред дъските, пъхна ръце в джобовете си и се зачете, реализирайки най-ужасяващия кошмар на Хийт. Тя хвани Руук за лакътя, дръпна го в задното помещение и затвори вратата.

— Таен заговор, значи? Чуваш ли ме, шефке?

— Стига детинщини, Руук. Трябва да направим нещо.

— Кой ли се е оплакал? Фарук Кузбари? О, сещам се, сигурно е бил Юджийн Съмърс. Тоя заядлив иконом умее да тормози, но не и да търпи.

— Аз залагам на Булдога, Хелън Миксит, но това не е важно. Важното е да попречим на Айрънс да се бърка в случая.

— Как ще го направим?

— Не, ти ще го направиш. Трябва да го разсееш.

— Пак ли да се правя на клоун?

— Да, сложи си големите обувки и червения нос. Опитай да го забаламосаш с фалшиво интервю за статията, преди се получи.

— Вярно е, но миналите резултати не са гаранция за бъдещо представяне. — Тя само го изгледа. — Може би съм гледал твърде много телевизия в болницата.

Когато Руук застана точно между Айрънс и дъската, която четеше, капитанът видимо се подразни.

— Имате ли минутка, капитане?

— Както виждате, зает съм.

— О, извинете. Просто ми хрумнаха някои неща за статията, върху която работя, но няма проблем, ще почакам.

Той успя да направи точно две крачки, преди Айрънс да го сграбчи за рамото.

— Мисля, че в кабинета ми ще ни е по-удобно.

И той го поведе натам.

Тогава се върнаха Фелър и Раймър, които бяха ходили до ресторанта, до който Никол Бернарден бе търсила напътствия в интернет.

— Изскочи нещо — каза Опи, когато двамата стигнаха до бюрото на Ники.

— Ресторантът се нарича „Пържоли Уендъл и Уейлънди“ и е на пресечката на 94-та и Бродуей. Чакахме помощник-управителя да се появи на смяна, но той определено разпозна жертвата — каза Фелър.

— Каза, че Бернарден е дошла в седем вечерта. Запомнил я, защото зæела цяла маса, половин час чакала някого пред чаша минерална вода и изобщо не вечеряла.

— Каза ли защо не? — попита Хийт. — Някой ѝ се е обадил и си е тръгнала?

— Не, дошъл някакъв мъж — каза Раймър. — Дошъл, седнал, двамата говорили пет минути, тя си тръгнала, но той останал и си поръчал пържола с кост.

Ники се намръщи.

— Помнят дори поръчката му?

— Още по-добре, снимали са се с него — Фелър извади една снимка в рамка, на която главният готвач и помощниците му се бяха наредили около едно познато ухилено лице. — Свалих я от стената до бара.

— Това човекът, за когото си мисля ли е? — попита Хийт.

— Самият той — каза Раймър. — Дойд Люис, търсачът на съкровища.

— Може ли да видя? — помоли Хийт и той и я подаде.

— Добре, но внимавай, този човек е легенда.

— Това е снимка — каза Ники.

— На легенда — натъртено повтори Раймър.

— Цял следобед е така — съобщи Фелър.

Хийт разгледа снимката и се престори, че я изпуска, само за да види как Опи откача. Той не я разочарова.

— Да повикаме Дойд Люис и да поговорим с него.

— Ще трябва да почакаме — каза Фелър. — Агентът му казва, че е на тайно приключение нейде в Амазонската джунгла.

— Тайно приключение. Ама че готино! — възклика Раймър.

— Стига, Опи — каза партньорът му. — Престани вече. Пощади стария Ранди.

* * *

Докато се возеха с асансьора към апартамента на Руук същата вечер, Ники извади телефона си.

— СМС от Картър Деймън. „Извинявай, че не ти върнах обаждането... натъкнах се на стара папка, свързана със случая, ще ти бъде интересно.“ Иска да се видим на кафе.

Докато тя му отговаряше, асансьорът започна да се тресе.

— Писта! — извика Руук и двамата изскочиха в коридора. — Писна ми вече, ако обичах земетресения, щях да се преместя в Ел Ей, където поне ще умра с тен.

Когато след няколко минути тя излезе от спалнята, той ѝ връчи една отворена бира. Чукнаха се и той попита:

— Какво носиш?

Ники му показва кадифената кесийка:

— Гравната с цифрите, която баща ми е откраднал от мама.

— Карапаш го да звучи подло.

— Давай, защижи го, крадец на подправки такъв.

Тя изтръска гравната на дланта си и разгледа позлатените цифри, като ги въртеше между палеца и показалеца си, чудейки се какво означава 1 и 9.

Руук отпи от бирата си.

— Мислех си за срещата ни с Ваджа днес. Знаеш ли какво си мисля? Мамука е бил шпионин.

— Може би — отвърна тя.

— Колко странно. Не трябва ли сега да ми кажеш, че съм ненормален и мисля, че всички са шпиони?

— Да, но днес ще ти се размине, защото го отнесе, за да спасиш отбора.

— Така си е. След пет минути с Уоли Айрънс ми се приисква да дъвча собствената си плът, за да се разсея. Благодарение на теб трябва да вечерям с него, за да ми обяснява вижданията си за работата на полицията в градски условия. Не може ли поне да дойдеш с нас и да ме закачаш под масата?

— Колкото и примамливо да звучи, имам среща с Деймън.

— Добре, върши истинска работа, докато аз се преструвам, че си записвам прозренията на тоя въздухар.

— Стига мрънка, Руук. Това едва ли е първият път, когато се преструваш, че интервираш човек, за когото нямаш намерение да пишеш.

— Вярно е, но тези хора бяха супер модели или актриси, а и имаше потенциал заекс след това. Не, че някога съм се съгласявал. — После той се ухили. — Добре де, две ме навиха.

Ники поклати глава, сложи гривната на китката си и я вдигна към светлината. Разглежда я още малко и я свали. Когато взе кесийката, Руук каза:

— Угоди ми, преди да я прибереш. Забеляза ли дали Никол, майка ти или някой друг на онези стари снимки носеше подобна гривна? — Тя го погледна одобрително, но предпазливо. — Тази реакция означава ли, че пак ще ми се размине и само ми угаждаш, или идеята ми всъщност е добра?

— Отивам за кутията, ти как мислиш? — Тя изчезна в коридора, но се върна с празни ръце. — Няма я.

— Кое го няма?

Той я последва до офиса си и тя му посочи едно чекмедже.

— Сложих кутията тук вътре. Изчезнала е. — Той посегна към дръжката, но Ники го спря. — Недей, може да се наложи да вземем отпечатъци.

— Сигурна ли си, че снимките не са на друго място?

— Те бяха важни за мен, знам точно къде ги сложих. А в чекмеджето има голямо празно място.

Като се стараеха да не пипат нищо, те бързо огледаха апартамента. Всичко си беше на мястото, а по вратата и прозорците нямаше следи от взлом.

— По-добре да отложа вечерята с Уоли.

— Добър опит. И двамата имаме работа, да заключим и да пуснем техниците да огледат утре сутрин. Днес ще спим у нас.

Руук го обмисли за момент.

— Добре, но ако някой почука на вратата ти, ти ще отвориш.

* * *

Хийт пристигна в кафене „Гречен“ първа и макар че тази вечер вятърът в Челси попрерязваше, в памет на Париж тя избра една от масите на тротоара и си поръча кафе, докато чакаше Картър Деймън. Радваше се, че е сама за няколко мига, но те никак не я отпуснаха. Кражбата на снимките я беше стреснала. Освен това се чудеше защо Деймън поиска да я види веднага. Може би вината, че е провалил разследването си, го бе надвила и той искаше да се реваншира. Тя се опита да потисне раздразнителността си, като наблюдаваше как хората се разхождат горе по Хай Лайн, точно срещу Десето авеню.

Хай Лайн символизираше всичко, което Ники обичаше в Ню Йорк — смела идея, реализирана правилно и със замах, отворена за всички. Неизползваното железопътно разклонение, дълго близо километър и издигнато над нивото на земята, от години се набиваше в очите на всички, докато на някого му хрумна абсурдната мисъл да го превърне във въздушен парк. Почистиха го, вградиха релсите в алеята за пешеходци, добавиха пейки на местата с хубав изглед и засадиха разнообразна зеленина по цялото му протежение, включително високи треви, смрадлика, брези и полски растения. Бяха го открили едва миналото лято, но паркът събираще толкова пешеходци, че община строеше продължение, което трябваше да бъде завършено следващото лято.

Ники огледа тротоара — Деймън още го нямаше. Келнерът ѝ донесе поръчката и тя се вгледа в парата, която се надигаше и диплеше над тънкия слой пяна около кафето. Тя вдигна чашата, за да отпие, но то още беше прекалено горещо и Ники понечи да го остави.

Тогава върху чашата ѝ се появи червена лазерна точица.

ШЕСТНАДЕСЕТ

Порцелановата чаша избухна в ръката на Ники. Тя моментално се просна зад саксията до стола, посегна към пистолета си, забеляза, че продължава да стиска дръжката на чашата и я пусна на паважа. Предницата на ризата ѝ беше топла и мокра и тя потърси рана, но течността се оказа кафе, а не кръв. Как бе пропуснала да забележи лазерния мерник?

Получи отговора, когато се обърна да провери дали зад нея има някой престрелян. Клиентите не ѝ обръщаха внимание, но реагираха на нещо друго: вторичен трус, достатъчно мощен, че да разклати фенерите над тях и да събори чашите и чиниите на щанда зад еспресо бара. И да отклони изстрела на снайперист.

Хийт надникна набързо, за да се ориентира в ситуацията. В същия момент червената точка се плъзна по саксията и тя се гмурна обратно, точно когато прозвуча изстрел и куршумът вдигна шепа пръст във въздуха. Тя обаче видя източника.

— Леле, почувствахте ли го? — попита келнерът, докато минаваше през вратата.

— Влизай вътре! — кресна тя. Усмивката му замръзна, когато видя оръжието в ръката ѝ. — Всички на пода! И стойте по-далеч от прозорците! — Той заотстъпва назад. — Обадете се на 911! Кажете им, че има снайперист на Хай Лайн, чуват се изстрели. Полицай има нужда от помощ! — Онзи се поколеба. — Веднага!

Позволи си втори поглед и забеляза как един тъмен силует се отдръпва от високите прозорци и хуква на север към надземната пътека. Хийт прескочи саксията, мина по тротоара и закриволичи между колите по 10-та улица, за да го последва.

Следеше го с очи, за да е сигурна, че няма отново да се опита да я престреля. Хийт притича по тротоара покрай един почасов паркинг и излезе пред стълбите, водещи нагоре по Хай Лайн, до 18-та. Взе четирите зигзагообразни стълбища с големи крачки и изскочи от горната площадка, прилекнала, задъхана, с извадено оръжие.

Тогава го забеляза в далечината.

Снайперистът имаше сериозна преднина и вече пресичаше 19-та улица. Докато го следваше, Ники осъзна, че познава това чувство — среднощното преследване, пушката, която той стискаше — всичко това ѝ напомни за гонитбата на убиеца на Дон. Тя ускори ход, затича се с всички сили — този път нямаше да ѝ се изплъзне.

Забави се, докато отбягваше двойката, застанала до една пейка на пътеката. Когато профучи покрай тях, жената се обрна към приятеля си:

— Какво става? Тя има пистолет!

Хийт им каза да се обадят на 911, надявайки се диспачерите да могат да проследят маршрута ѝ. Може би подкреплението щеше да отреже пътя на стрелеца там, където Хай Лайн прекъсваше и стрелецът трябваше да слезе по стълбите.

Той обаче не слезе.

Когато Ники сви зад ъгъла, тя го видя как се катери по металната ограда, опасваща строежа за продължението на пътя. Той също я забеляза. Прилекна, за да се прицели, но прехвърлянето на пушката от гърба през рамо му отне време. Тя спря и се облегна на една улична лампа, за да се прицели.

Стрелецът се претърколи в пръстта зад една купчина чакъл и изчезна. Секунди по-късно го забеляза отново — отново увесил пушката на гърба си, той скочи през един отвор на предпазната завеса, висяща от един кран.

Да го последва означаваше да стане уязвима — ако той я чакаше от другата страна, щеше да стане лесна мишена. Затова когато се прехвърли през оградата, Хийт предпочете да загуби няколко секунди, заобикаляйки отстрани, вместо да мине през отвора в центъра.

Приплъзна се дебнешком към ръба и застина. Къде беше онзи?

Тогава чу как стъпките му се отдалечават, бързо трополейки по сгуряята.

Дори през деня строежът за продължението на Хай Лайн щеше да бъде труден за пресичане терен, състоящ се от пръст, купчини армировка и стари дървени траверси, свалени от пътя, които трябваше да бъдат изхвърлени. През нощта мястото си беше истински капан. Единствената светлина в тази отсечка се процеждаше от улицата

отдолу. Всичко наоколо бе просто силуети и сенки, пушек и мрак — включително извършителят, когото преследваше.

Когато очите й привикнаха с тъмнината, Ники ускори ход, но си плати за това. Единството, което я спаси от падане на пътя долу, беше парчето армировка, покриващо дупката.

Никак не се радваше, че се наложи да намали скоростта, но се примери с по-предпазливия ход и премина от спринт в леко подтичване. Движейки се на зигзаг покрай откъртени камъни и остри парчета метал, тя приближи края на новата станция на 13-та улица, където линията привършваше и забави ход допълнително. Тогава видя как червената точка се плъзга по „магарето“ за рязане до нея и да се издига по крака ѝ.

Хвърли се зад големия пластмасов контейнер, на който пишеше „Чиста почва“ и зачака изстрела. Той така и не дойде.

Хийт се изтърколи в прахта и изскочи от другата страна, готова за стрелба. Тогава забеляза снайпериста.

Той беше твърде далеч, за да може да се прицели както трябва. А и вече не се целеше в нея. Отново сложи пушката на гърба си, прескочи един богато украсен парапет и се задържа на пети на ръба.

Тя хукна към него.

— Полиция! Не мърдай!

Той се обърна и се втренчи в нея, после погледна надолу... и скочи.

Хийт стигна мястото, откъдето се беше хвърлил, и зяпна от изумление.

Точно под нея беше нюйоркската гимнастическа школа, която се помещаваше в огромен надуваем купол. Нейният човек се беше приземил на него като дете в надуваем замък.

И беше избягал.

Тя прехвърли един крак през парапета, за да го последва, но спря, щом го видя да влиза в такси от другата страна на улицата. Опита се да види номера му, но колата беше твърде далеч и ускори твърде бързо.

* * *

В скривалището на снайпериста с изглед към кафене „Гречен“ лаборантът от отдел „Събиране на доказателства“ показваше на Хийт отъканата земя и счупените стъкла на мястото, откъдето извършиителят бе стрелял по нея.

— Направете колкото се може по-добри отливки на тези стъпки — каза тя, мислейки си за отпечатъка от работен ботуш, оставен от човека, претърсил апартамента на Никол Бернаден. — Проверете дали са 45-ти номер.

Тя се изправи и се протегна.

— Добре ли си? — попита детектив Очоа.

— Да, само съм малко натъртена. Стъпих в дупка, докато го гоних.

— Имаш късмет, че си се отървала с толкова. — Очоа повдигна две найлонови торбички за доказателства, всяка съдържаща по една гилза. — Тези стигат, за да ти видят сметката.

Хийт сви пръстите си като телескопа на пушка и погледна през тях към кафенето. Зад предупредителната жълта лента друг лаборант вадеше куршум от саксията до стола ѝ. Побиха я тръпки и тя отново се обърна към Очоа.

— Не искам с гилзите да се случи същото, каквото стана с ръкавицата.

— Вече работя по въпроса. Лично ще ги занеса до лабораторията и ще им стоя на главата цяла нощ, ако трябва. — Той се накани да си върви, но се върна. — От тук нататък внимавай, окей?

— Ще се опитам. Повече никога няма да се оплача от земетресение.

Щом слезе на улицата, Хийт намери келнера в задната част на кафенето. Когато му плати за кафето и му даде бакшиш, той каза:

— Шегувате ли се?

После я погледна и осъзна, че е съвсем сериозна.

Когато излезе на улицата, един лъскав черен „Форд Краун Виктория“ паркира до бордюра. Руук излезе от страната до шофьора и я прегърна.

— Понеже знам, че си жива — благодаря ти, че прекъсна вечерята ми. Наистина. Благодаря ти.

Уоли Айрънс се измъкна от другата предна врата и бавно заобиколи колата.

— Хийт, ще ми докарате инфаркт.

— На ваше място бих заподозрял шоколадовите сладки, капитане — рече Руук.

Айрънс се разсмя:

— Джейми цяла вечер е така. Истински шегобиец. — После се намръщи. — В светлината на скорошните събития, детектив Хийт, трябва да ви попитам следното. Какво, по дяволите, правехте тук, съвсем сама, на такава рискована среща на открито?

— Благодаря ви за загрижеността, капитане, но аз разследвам и това не приключва със залеза. Освен това имах среща с човек, когото познавах и който е и бивше ченге, така че не ми изглеждаше много рисковано.

— А сега как ти изглежда? — попита Руук.

— Като капан.

— Кое е ченгето? — попита Айрънс.

— Картър Деймън. Той водеше разследването по случая на майка ми.

— А, да, помня го. От 13-ти участък. — Айрънс огледа предупредителната лента и счупената саксия до обрнатия стол на Ники. — Я кажете, той въобще появи ли се?

— Не, капитане.

— И това не ви се струва странно? — той наклони глава към Руук и измърмори — Трябва да си записвате.

Руук само му намигна и почука с пръст по челото си.

— Стори ми се достатъчно странно, за да се обадя в 21-во, за да пратят патрули в дома му.

— Вече? Бързо мислите — каза Айрънс, което само я подразни. Беше на косъм от неподчинението, но за щастие той проговори, преди тя да се поддаде на изкушението. — Той там ли е?

— Не. А пред врата му има купчина списания и неприбрана поща.

— Да пратя ли хора да го търсят?

— Вече пратих, капитане.

— Добре тогава. — Той постоя, подрънквайки монетите в джоба си, а после дръпна ръкава си, за да погледне колко е часът. — Знаете ли, Руук, понеже всичко е под контрол тук, ние можем...

— Благодаря, но вече ми дадохте доста храна за размисъл за една нощ. А и сигурно трябва да остана с детектив Хийт.

— Добре. — След миг конфузна тишина капитанът се качи в колата си, свали прозореца, след като я включи на скорост, и каза: — Обадете ми се по всяко време, ако има развитие по случая.

После потегли.

— Кой говори по този начин? — почуди се Хийт.

— Човек, който се надява да го цитират.

* * *

На другата сутрин никак не ѝ се искаше да остави Руук, така топъл под чаршафите. А и той не я улесни.

— Да, използвай ме и иди на работа. Чувствам се като парцал. — След това той добави: — На скрина има двайсетачка. Купи си нещо хубаво.

Възглавницата тупна върху лицето му.

Преди да влезе под душа, Ники по навик провери съобщенията си и се върна в спалнята с телефона в ръка.

— Руук, слушай това. Получила съм текстово съобщение от Картър Деймън в 4:15 тази сутрин: „Хийт. Толкова съжалявам“.

— Че те е пратил в смъртоносен капан ли?

Той погледна съобщението и ѝ върна телефона.

— Кой твърди, че в днешно време хората били невъзпитани?

* * *

Ники работеше вече два часа, когато Руук влезе в общия офис.

— Детектив Малкъм точно ми каза за кремацията на Никол Бернарден — каза тя. — Поръчката е дошла от погребално бюро, което не работи от една година.

— Нека позная. „Сийкрест“?

— Не, но знам накъде биеш. Колко зле трябва да са нещата, Руук, когато дори твоите откачени теории бледнеят пред реалността?

— Явно трябва да стана още по-откачен. — Той ѝ подаде чаша кафе. — Ето. Опитай се този път да го опазиш от куршумите.

— Знаеш ли, нямам навика да показвам среден пръст, дори на шега, но ти сериозно ме изкушаваш. Просто нямаш равен. — Тя повдигна чашата като за наздравица. — Какво е положението в Трибека?

— Лаборантите още сваляха отпечатъци от апартамента ми, когато излизах. Сигурно ще са там цяла сутрин, но ми казаха да не очаквам да открият нещо. На шкафа за документи няма никакви отпечатъци освен онези, които си оставила, като си го отворила.

— Избърсан ли е?

— Идеално. Същото е и с бравата на входната врата и вратата на кабинета. Никакви отпечатъци.

— Опитвам се да възстановя снимките в онази кутия, за да разбера какво би искал някой от тях, но нищо не ми хрумва. Трябваше да ги държа в сейф.

— Като че ли това щеше да спре тези типове. — Той седна на бюрото ѝ и тя измъкна лист хартия изпод задника му. — Да ти се обаждал Картьър Деймън?

Хийт поклати глава.

— Да ти е пращал цветя? Кошница с плодове? Куршум, надписан с името ти?

Този път тя му показа среден пръст, а Руук се усмихна.

— Има надежда за теб, Ники Хийт.

— Опитах се да се обадя на Деймън. Не ми вдигна, а гласовата му поща е пълна. Пратих Малкъм и Рейнълдс във фитнес центъра, който посещава, при бръснаря му и т.н. Провериха ползвал ли е дебитните и кредитните си карти. Нищо. Изчезнал е.

— Мислиш ли, че просто те е пратил в капан, или че той е бил стрелецът?

— В този момент и двете неща са еднакво вероятни. Но защо? Защото го вбесих, докато обядвахме в „Пи Джей Кларк“? И защо ще ми праща съобщение, за да ми се извини?

Телефонът ѝ иззвъня — беше детектив Очоа.

— Кажи ми, че в лабораторията не са загубили гилзите.

— Не, Роули и аз им висяхме на главите, за да сме сигурни, че няма такъв вариант. Всъщност, обаждам се, за да ти кажа, че свалихме

чудесни, тълсти отпечатъци и ги идентифицирахме.

— Великолепно. Доведи го.

— Не мисля, че собственикът им е твоят човек.

Тя се тръшна обратно на стола си.

— Казвай.

— Роули, тук ли си?

Партньорът му се обади през конферентната връзка.

— Да. Значи, ето каква е хавата. Срещнах се с човека, на когото принадлежат отпечатъците. Собственик е на закрито стрелбище в Бронкс. Награждаван ветеран с безупречно досие. Също и добър човек.

— Нищо от това не доказва, че не е нашия снайперист.

— Вярно, но го оневинява нещо друго — бил е парализиран от бомба в Ирак и е в инвалидна количка.

— Защо тогава отпечатъците му са по гилзите? — Ники се замисли за миг. — Понякога тези стрелбища рециклират използвани гилзи и ги презареждат. Твойт ветеран продава ли такива?

— Да. Даже видях табела. Мислиш ли, че нашият снайперист си е купил амуниции от него?

— Надявам се, Роулз. И дано името му да е в списъка с клиенти.

Малко след като Руук се настани зад взетото на заем бюро, за да напечата записките си от разпитите предния ден. Шарън Хайнзбърг влезе и включи компютъра си. Първоначално Ники се опита да я игнорира, но миризмата на пресен маникюр не й позволи. Взе листа, на който беше седнал Руук, и пристъпи към нея.

— Добро утро, Шарън — каза тя.

— Ще видим дали е добро.

Хайнзбърг внимателно отвори чекмеджето на бюрото си, за да не си развали ноктите.

— Слушай, вече всички са по задачи, така че трябва да те пратя да провериш един човек. — Тя й подаде листа. — Името му е Мамука Леонидзе. Може да не е в страната. Тук са всички записи.

Хайнзбърг се подсмихна снизходително.

— Съжалявам, началникът на управлението вече ми възложи задача. Онази история с газовите бутилки за Съдебна медицина.

— И как върви?

— Бавно. — Тя й върна листа с бележките. — Дай ги на Руук. Той нищо не прави, само пише.

Тогава от другата страна на помещението се обади секретарката:

— Детектив Хийт, Фелър е на телефона. Казва, че било важно.

Хийт остави Хайнзбърг за момент и вдигна телефона.

— Ти шегуваш ли се? — каза Ники, толкова високо, че Руук се пързулна до нея, докато тя записваше адреса. — До петнадесет минути ще съм там. — Затвори телефона и се обърна към него. — Намерили са Картър Деймън.

— Къде?

— В река Ийст.

* * *

Когато Хийт и Руук пристигнаха, Лорън Пари вече беше разположила оборудването си по кея. Униформеното ченге дръпна бариерата и им махна да преминат. Ники паркира между форда на Рандъл Фелър и белия микробус на патолозите. Детектив Фелър, който стоеше на около 90 метра от тях на ъгъла на L-образния кей при Лорън и тялото, я забеляза и тръгна към паркинга, за да я пресрецне. Когато пристигна, свали ръкавиците си и закачи слънчевите очила на яката си. Изражението му беше сериозно, в ярък контраст с обичайното му закачливо поведение, когато го повикаха на местопрестъпление. Хийт веднага забеляза промяната у него.

— Кажи ми какво знаеш — рече тя.

При толкова години опит на улицата и с такъв бърз ум Ранди нямаше нужда да си гледа записките.

— Бреговата охрана го изкарала от водата преди около час. Пилот от хеликоптерната служба, която е наела място на кея, го забелязал и се обадил по радиото.

Хийт забеляза малкия син летищен хеликоптер, оставлен на площадката за кацане на пристана по-надолу по канала.

— От пристанището казаха, че са търсели труп във водата. През нощта един шофьор се обадил в Службата по мостовете и тунелите и казал, че видял някой да пада от Бруклинския мост.

— Пляс! — рече Руук и Ники го изгледа с укор.

— Според свидетеля човекът не бил сам. Имало е някой с него.

— Каза ли дали е имало борба, или Деймън е бил самоубиец и някой се е опитал да го спре?

— Не е ясно. Детектив Раймър е на път, за да вземе свидетелски показания. Би трябвало да е свестен свидетел — кардиолог на път за сутрешна операция в болница Даунтън. Опи ще го разпита веднага щом приключи операцията.

Също като Ники, Руук изглежда мислеше за самоубийство и молещото за прошка съобщение, което тя беше получила в 4:15 сутринта.

— Кога се е случило това?

— Към 4:30.

— Да отидем да видим как върви при Лорън — каза Хийт и тръгна по кея. Фелър и Руук я последваха и тя попита: — Нещо друго за него?

— Не, но има друго, което трябва да знаеш. Бил е прострелян.

Ники се закова на място. Другите двама спряха с нея и Руук каза:

— Чудя се дали е прострелян от същия снайперист, който се опита да убие теб снощи.

— Със сигурност не — рече Фелър.

— Звучиши много убеден — каза Хийт.

— Защото съм сигурен, детектив Хийт. Знам кой го е прострелял.

— Знаеш кой го е прострелял?

Фелър кимна.

— Кой?

— Вие.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Двете дупки от куршуми в тялото на Картър Деймън наистина бяха в неин стил. Лорън вече беше свалила ризата му и двете рани в горната част на тялото съответстваха с куршумите, които бе изстреляла в него в нощта на убийството на Дон.

Лорън Пари приклекна на кея до трупа, там, където го беше оставила Бреговата охрана, и посочи раните с върха на писалката си, като започна с тази от лявата страна, в основата на врата му.

— Да погледнем най-напред тази.

— Това е от изстрела ми през прозореца на таксито.

— Обзalагам се, че щом извърши аутопсията, тази ще се окаже почти фатална. Доколкото си спомням от балистичния доклад, ти си била на тротоара, така че куршумът се е движил надолу и вероятно е попаднал близо до подключичната или югуларната вена, или и двете. Ако беше успяла да улучиш някоя от тях, той щеше да е мъртъв за броени минути, дори по-бързо. Според мен само леко си засегнала някоя, така че предполагам, че е кървял бавно, но дълго през последните няколко дни. Ще узная повече долу в Б-23.

Това беше номерът на залата за аутопсии.

Хийт се отпусна на едно коляно и посочи другата рана — тази на гърдите му.

— Какви са тези следи около входната рана?

— Зорки очи имаш. От шевове са. Вероятно са се разкъсали, когато е паднал от моста във водата. — Тя приближи лицето си на около два сантиметра от раната. — Да, виждам остатъци от конци.

— Но ние звъняхме в специалните отделения — каза Ники. — Никой не ни съобщи за него.

— Да не искаш да кажеш, че сам се е зашил? Голям мъжкар. Хак да ти е, Чък Норис — рече Руук.

— Сериозно се съмнявам, че сам се е зашил — възрази Лорън. — Прилича ми на работа на професионалист. — После, когато Ники се

наведе, за да разгледа другата рана, добави: — По тази не видях никакви следи от лечение.

— Защо е защита само едната? — попита Фельр.

— Другата е по-рискова, заради близостта на вените и артериите. Който се е погрижил за него, е бил наясно да не ги закача.

— Значи — каза Ники, — Деймън е получил помощ, но нелегално. — Тя се изправи и се протегна. — И е бил жив, когато е паднал в реката?

— Много е вероятно. Виждаш ли синините тук? — Лорън прокара пръст по следите по лицето и гърдите му. Съвместими са с начина, по който е паднал във водата. И има следи от съсиране около остатъците от шевовете по втората рана. Това нямаше да се случи, ако беше вече мъртъв. Ще мога да проверя за мастни клетки, когато се върна при микроскопа. И ще проверя дробовете му по време на аутопсията. Ако е бил жив, в тях ще има вода.

Когато следователите и Руук се запътиха към колите си, Лорън задържа Ники, за да поговорят на четири очи.

— Все още се тревожа за съсипания токсикологичен тест на Никол Бернарден.

— Ти очевидно не си виновна, Лор. А и сега Айрънс се занимава с това.

— Така ли? Накарах охраната да извади записите от камерите, за да не използват лентите отново, но когато се обадих на капитан Айрънс, за да му ги пратя, той ми каза да се обадя на детектив Хайнзбърг, която така и не се свърза с мен.

— Типично за нея — рече Хийт. — Ще пратя Роули. Той е Кралят на видеонаблюдението.

— Ами Айрънс? Няма ли да се ядоса?

— Докторе, докато не ми се бърка, изобщо не ми и пуха.

Когато Хийт влезе в общия офис, мястото кипеше от трескава дейност и тя свика работна среща на отряда, за да се възползва от набраната инерция. Първо обаче трябваше да реши няколко малки проблема. Дон Кинг ѝ беше оставил съобщение, за да ѝ напомни да си запише час. Тя смачка бележката и я изхвърли. Да се оправи с Железния Човек, обаче, не беше така лесно.

Капитанът я откри в кухнята, докато си правеше кафе.

— Хийт, предполагам, че щом Картър Деймън е мъртъв, можем да приключим случая и да освободим служителите, които работят извънредно?

— А приключен ли е случаят? Според мен той беше само един от играчите.

— Той уби приятеля ви от военноморските тюлени. А сигурно и жената в куфара...

— „Сигурно“ не е доказателство. Да не говорим за майка ми.

— Значи не смятате, че е това, че той е разследвал убийството й, го е поставило в твърде удобна позиция?

— Добър въпрос — каза тя. — Простете, че ви напускам, капитане, но отивам да си свърша работата и да проучава отговора.

Тя излезе кухнята, без да се обръща.

Имаше много въпроси, които тревожеха детектив Хийт. Тъй като Шарън Хайнзбърг беше по задачи кой знае къде, а Айрънс висеше в кухнята и правеше препечени филийки, тя имаше възможност да ги сподели с нейния мозъчен тръст, събрали се около белите дъски, Ники написа „Картър Деймън“ в зеления квадрат, който беше оставила за случая на Дон и каза:

— Окей, разрешихме убийството на Дон.

— По-скоро го решихте ти и г-н Зауер — каза следовател Малкъм, което предизвика скромни аплодисменти. Тя ги укроти с един поглед.

— Само че — продължи Ники, — един решен случай води до цяла поредица от други въпроси.

— Да — рече Роули. — Защото не Дон е бил мишена, а ти.

— Точно така. Така че пак трябва да се запитаме, защо точно аз?

— Ами, много просто — каза Рейнълдс. — Ровеше се в случая на майка ти.

— Но аз постоянно ровя в този случай. Някой въобще има ли съмнения, че минава и седмица, без аз да го прегледам отново? — Никой не се обади. — И защо точно той ще ме погне? — Тя се обръна и написа под името на Картър Деймън: „Какво печели от убийствата?“.

— Аз знам защо те е погнал — каза Руук. — Привлякла си нечие внимание. Не просто си се ровела в случая на майка ти, ти си се ровела

дълбоко в него. И това е разтревожило някого. Ако не Картьр Деймън, то някой, който е работел с него.

— Или за него — каза Фельр, който по рядко изключение се съгласи с писателя. — Искам да кажа, че Деймън е бил инструмент. Хората като него следват заповеди, взимат си парите и прекарват съботата в лъскане на колата.

— Съгласен съм. Не може да е само един тип. А и Картьр Деймън не стреля по теб от Хай Лайн — каза Очоа.

Тогава Раймър се върна от разпита на очевидеца на Бруклинския мост.

— Как мина? — попита го Хийт, още преди да е седнал.

— Горе-долу. Тази сутрин д-р Арап тръгнал насам от Парк Слоуп с колата в 4:30. Бил на средата на пътя, когато забелязал някой да премята чувал с боклук през парапета. Когато се приближил, забелязал, че чувалът има крака и ръце. Набил спирачките точно когато човекът паднал. Каза, че спрял и надул клаксона и тогава онази побягнала в противоположната посока.

— Чакай малко — каза Хийт. — Онази? Свидетелят ти е казал, че е било жена?

— Без съмнение.

— Какво я описа?

— Висока към 175–180 сантиметра, атлетична, с тъмни дрехи и шапка.

— Видял ли е лицето ѝ? Може ли да изгответим портрет?

— Затова казах, че е минало горе-долу. Било е твърде тъмно и тя не се е обърнала към него. Просто се навела и побягнала.

— Е, тогава как е разбрали, че е жена? — попита Малкъм.

— И аз това попитах. Каза, че е лекар и може да разпознае жена, като я види.

— Аз винаги гледам за адамова ябълка — каза Фельр. — Така избягващ конфузните изненади, като се усамотите.

Щом останалите спряха да го бъзикат, Роули се обърна към Хийт:

— А снайперистът от снощи? Възможно ли е да е било жена, а не мъж?

— Не знам — отвърна Хийт — Така и не видях адамова ябълка.

След това тя започна да им възлага новите задачи. Прати Малкъм и Рейнълдс на Стетън Айънд, за да помогнат в 22-ро управление при

претърсането на дома на Картър Деймън, и разпредели останалите да проверяват финансите и телефонните му обаждания. И за да не пропусне нищо, накара Фелър да провери алибитата на четиримата ученици по пиано от списъка на Джо Флин за нападението над нея на Хай Лайн, а Раймър прати отново да проверява аптеките и спешните отделения, тъй като вече знаеха, че Деймън е получил някаква медицинска помощ.

— Нямам нищо против, — каза Опи, — но нали вече ги проверихме миналата седмица?

— Да, а сега можем да направим отново, но ще им пратим и снимката на Деймън по електронната поща — тя сложи капачката на маркера и се обърна към групата. — Сега е моментът да напомня на всички: не ставайте самоуверени. Знам, че ви се струва, че напредваме по някои от горещите следи, но всичко може да се обърне с главата надолу, ако не останем нащрек и не свършим черната работа. Само така ще разрешим тези случаи.

Когато хората ѝ тръгнаха по задачите си, тя прати един патрул на Първо Авеню, за да вземе от Лорън записите от наблюдателните камери. Щеше да изчака Роули да се занимае с тях, след като приключеше проверката на финансите на Деймън. Или да ги натресе на Шарън Хайнзбърг, ако примадоната някога благоволеше да се появи.

Ники се обади на Лорън да я предупреди да чака унiformения.

— О, значи не ми се обаждаш, за да ми кажеш „Хайде, момиче, какво се мотаеш с аутопсията?“.

— В никакъв случай — Ники замълча за момент, а после каза: — Но понеже така и така повдигна въпроса...

Приятелката ѝ се разсмя и каза, че ѝ се е обадила в подходящия момент, защото тъкмо е приключила.

— Първо, да, в дробовете му имаше вода. Картър Деймън е дишал, когато е паднал във водата. И освен това, около разкъсаните шевове намерих мастни клетки, бели кръвни телца и лимфоцити. Това търся, когато гледам през микроскопа, за да знам дали едно живо тяло се е опитвало да се възстанови от нараняване. — Ники я чу да прелиства бележки и Лорън продължи. — Една интересна подробност. Раната на гърдите не само е била защита, но който го е направил, е извадил и куршума. Не бих казала, че е направено много прецизно, но

е било достатъчно добро, за да свърши работа. Който и да е бил, явно е сравнително компетентен.

— А вратът?

— Югуларната вена е леко засегната. Казах ти аз! Няма по-добър от мен!

— Трябва да прекарваш повече време с хора — каза Ники. — По възможност живи.

— Това изисква твърде много усилия. Както и да е. Куршумът още беше вътре. Разбира се, извадих го за балистичен анализ, но съм сигурна, че ще съвпадне с твоя пистолет.

Когато тя затвори, Руук се върна и се замота край бюрото й.

— Знаеш ли какво не ми излиза от ума, откакто се върнахме от кея сутринта? Дреболия е, но си задай въпроса все пак — какво беше необичайното в тялото на Картър Деймън?

— Какво?

— Толкова бързо ли се предаваш? — каза той. — Ще ти кажа. Старият белег от пристрелването му като новак липсваше. Помниш ли как ни разказа за него на обяд?

— Може просто да не си го видял.

— Не съм го видял, защото нямаше такъв.

— Е, аз пък знам, че той още лежи на дисекционната маса долу в Съдебна медицина. Да се обадим ли пак на Лорън да провери?

— Няма нужда. Аз накарах една от секретарките да се обади в Отдел „Кадри“.

— Руук! Накарал си една от нашите секретарки да се обажда от твое име?

— Ами трябваше, защото Отдел „Кадри“ не гледа с добро око на цивилни, които се ровят в конфиденциална полицейска информация. Все едно, Картър Деймън никога не е бил пристрелван. Защо ще лъже за това?

Руук беше прав — това беше дреболия. Но Хийт знаеше, че дреболиите често водят до големи разкрития и остави бележка на бялата дъска, макар че той се оплака от дребния ѝ шрифт.

Този следобед, след като какофонията от телефонни обаждания от следователи с доклади и доставчици на храна, защото никой не искаше да излиза в почивка, приключи, Раймър възклика от бюрото си:

— Бинго!

Опи звучеше сякаш е уловил едра риба. И си беше точно така.

* * *

Хийт закара Руук и Роули до Бронкс, стараейки се да бърза, колкото е възможно. На светофарите минаваше на жълто и даваше газ малко преди да стане червено, а накрая паркира неправилно пред аптеката и влезе вътре.

Въпросната аптека се намираше на три пресечки от мястото, където Картър Деймън бе зарязал откраднатото такси, след като Ники го простреля. Раймър не само разпрати снимката му по спешните отделения и аптеките, но се снабди и с карта, и се обаждаше най-напред на онези, които се намираха най-близо до колата. Първата клиника, на която позвъни, нямаше информация. Следващото обаждане беше до малка аптека на Южния булевард, близо до Проспект. Собственикът, който беше доста възрастен и не разбираше много от електронна поща, бе пропуснал предишните съобщения, но позна Деймън по описанието. Информацията се потвърди, когато Раймър му прати снимката по факса.

Изчертателна въпреки нетърпението си, Хийт показа на собственика своето копие от снимката на Деймън, за да потвърди още веднъж показанията му.

— Да, това е той — каза Хюго Плейна и потвърди, че в нощта на стрелбата раненият Деймън е влязъл, олюявайки се, точно преди аптеката да затвори в полунощ.

— Влезе без помощ, не знам как успя — каза възрастния мъж, свали бифокалните си очила и й върна снимката. — Целият беше в кръв. Тук и тук. — Той посочи двете рани, които Хийт беше нанесла на бившето ченге. — Попитах го да повикам ли линейка, а той просто изкрещя „Не!“. После ми поискава марля, ножици и антисептик, за да превърже раните. Започна да губи съзнание, така че аз му помогнах да седне в един от столовете в чакалнята.

— Защо не се обадихте в полицията? — попита Руук. — Ако някой в такова състояние влезе при мен, аз ще намеря начин да се обадя, независимо какви ги говори.

Старецът се усмихна и кимна:

— Да, разбирам. Но, виждате ли, ние сме малка, независима аптека. Семеен бизнес. В тази махала виждам доста хора в лошо състояние. За бога, понякога е направо ужасно. Понякога е резултат от бой, понякога — от война за територии, а понякога просто не искам да знам. И когато дойдат и поискат да им помогна, аз им помагам. Не съм тук, за да им задавам твърде много въпроси или за да ги издам. Те ми имат доверие. Все пак сме съседи.

— Дадохте ли му нещата, които искаше? — попита Хийт.

— Да. Сложих ги в торба, а когато приключих, той беше много замаян. Главата му се люшкаше. Пак му предложих да повикам линейка, но той отказа. После звънна телефонът му и той ме попита дали наблизо има хотел. Казах, че „Кий Ларго“ е зад ъгъла, а той ме помоли да му помогна да се изправи. После ми плати в брой, взе си торбата и си тръгна.

— Знаете ли кой му се обади? — попита Раймър. Хюго поклати глава.

— Звучеше сякаш някой иска да се срещне с него и пита къде.

Фоайето на „Кий Ларго“ беше тъмно и вонеше като всички допнотробни хотели, които Ники някога беше разследвала — на смес от стар мухъл, силни почистващи препарати и застоял пушек. Дъските на пода скърцаха под омацания килим, водещ до receptionията. Там нямаше никой, а на една пластмасова табела с липсващи стрелки на часовника пишеше „Ще се върна в...“.

Ники извика „Здравейте!“ и не получи отговор. Руук каза:

— Охо, те наистина са пресъздали елегантността и очарованието на Кий Ларго на сред Бронкс. Чувствам се сякаш съм Боги, а ти — Бакол. — Той натисна сервизния звънец, който не издаде нито звук. Руук огледа ръката си и я изтри в панталоните си, с което искрено развесели Раймър. Хийт се канеше да извика отново, когато телефонът й избръмча. Обаждаше се Малкъм от Статьн Айлънд.

— Имам новини за вас, детектив Хийт. — Ники се извърна от receptionията и закрачи нагоре-надолу. — Нашите хора още претърсват къщата на Деймън, но с Рейнълдс открихме, че той е наел склад за съхранение в Касълтън Корнърс. Познайте какво има вътре.

— Мамка му, просто ѝ кажи бе, човек — чу се гласът на Рейнълдс. Хийт се съгласи с него.

— Микробус — каза той и сърцето ѝ се разтуптя.
— Кафяв ли? — попита тя.
— Да. А на него пише Почистване на Килими „Тип-Топ“.
— Справихте се чудесно. — Хийт обаче беше практичен човек и не бързаше да се вълнува. — Кажи ми, че и двамата сте с ръкавици.
— Да, госпожо, ние сме Синеръката банда.
— Чудесно. Пипахте ли нещо?
— Не, само светнахме с фенерче през задния прозорец, за да се убедим, че няма никой вътре, жив или мъртъв. Няма.
— Виж сега какво искам да направите. Отдръпнете се и стойте така. Оставете вратата отворена, не докосвайте повече дръжката. Стойте на стража и изчакайте отдел „Събиране на доказателствата“ да разрови всичко. И когато кажа, ми доведете само Бениньо ДeХесус и никой друг. Не се издънвайте.
— Ясно.
— Освен това, Мал... С Рейнълдс къртите отвсякъде.

Хийт точно приключваше обясненията с Руук и Раймър, когато от задната стая изникна receptionистката — едра бяла жена с изрусена коса, сплетена на плитки по главата ѝ — последвана от валмавютюнев дим.

— Стая за трима ли искате? Петдесет долара депозит.
Тя махна табелата с „Ще се върна в...“ от receptionията и измъкна връзка ключове от етажерката. Когато се извърна, Хийт тикна значката си в лицето ѝ.

Името на receptionистката беше Диidi и те я последваха надолу по коридора на втория етаж, като прескачаха множество кърпежи с тиксо по килима.

— Помислете отново, Диidi — рече Ники. — Сигурна ли сте, че никой друг не е идвал да го посещава?

— Аз никога по никакъв начин нищо не виждам. Хората идват и си отиват.

— А ако някой е отседнал при него? Това трябва да го знаете, нали?

— Може и така да се каже. Но огледайте! — Тя спря по средата на коридора и театрално разпери ръце, точно когато на път за

асансюра ги подмина една жена в яркожълти силно изрязани шорти и също толкова изрязано горнище. С това трудно можеше да се спори. — Човекът предплати за две седмици в брой. Само това ме интересува.

Спряха пред врата в края на коридора с табела „Не ме беспокойте“, закачена на дръжката ѝ. Ники се зачуди дали доказателствата не бяха вече замърсени и попита:

— Камериерките влизали ли са?

— Да, бе — Диidi се усмихна подигравателно и посочи табелата.

— Не очаквайте шоколадчета на възглавницата. — Тя почука два пъти и извика: — Управата е! — След като пъхна ключа, Ники ѝ махна да се отдръпне. Тя и Раймър поставиха ръце на кобурите и влязоха първи.

— Мамка му! — каза Диidi, изразявайки чувствата на всички. — Трябва да се обадя на собственика — и бързо излезе.

Навсякъде имаше кръв. По леглото, възглавницата и особено горния чаршаф имаше засъхнали тъмно ръждиви локви. Купчината кърпи на пода също бяха оплискани с червено.

Бюрото беше преместено в средата на стаята и покрито с откъсната завеса на душа. От едната, страна на винилното покритие имаше още една локва кръв, която се беше утаила с времето — по краищата кехлибарена, а по средата — тъмно кафява. Подобно на протекла свещ, тъмно червени струйки се стичаха по страните на завесата, там, където локвата бе преляла, оставяйки засъхнали петна по килима. На пода се валяха купчинки окървавени марли и опаковките им.

— Не съм виждал толкова кръв в хотелска стая, откакто гледах „Сиянието“ — оповести Руук.

— А аз намерих моето спешно отделение — каза Опи.

— И интензивно отделение — довърши Хийт. Остави Раймър да се оправя със стаята с надеждата, че отдел „Събиране на доказателства“ ще може да свали отпечатъци в този хаос и да открие кой е помогнал на Картър Деймън.

Когато се върнаха от Бронкс с Руук, Роуч вече ги чака и я награкаха още на вратата. Заведоха я до бюрата им, поставени едно до друго, където бяха организирали цял инструктаж.

— Първо банката — започна Роули. — Оказа се, че Картър Деймън е оставил своя собствена финансова следа. — Докато говореше, той отвори един файл на монитора си и запрехвърля с мишката страници от банкови извлечения. — Погледни тук. Прехвърлени са му 300 000 долара в понеделника, след като майка ти е била убита. А после, виж тук! По-малки суми — по 25 000 — на всеки шест месеца.

Заключението беше твърде очевадно — член на братството, следовател от полицията на Ню Йорк, вероятно е бил нает да убие майка ѝ, а след това му е било платено да обърка разследването. Въпреки че заключението беше ясно, Ники се противопостави на инстинкта да убеди преценката си като го приеме веднага, и попита:

— Колко време е получавал пари?

— До миналия месец. Следва голяма промяна. — Роули изкара другата страница. — Друг депозит от 300 000 преди две седмици.

Ники погледна датата.

— Тогава намерихме Никол Бернарден в куфара.

— И същия ден се срещнахме на обяд с бившия следовател от отдел „Убийства“ Картър Деймън — добави Руук. — Питам се, дали са му платили да убие Никол или теб?

— Или и двете? — почуди се Очоа. — Телефонните извлечения също имат какво да ни кажат. — Той подаде на Хийт едно копие от извадките, които беше прегледал. Руук се надвеси да го чете над рамото ѝ.

— Открих три интересни неща. На края на първа страница пише, че Деймън е провел два международни разговора с временен мобилен номер в Париж. Един разговор в нощта на убийството на Никол — да ти напомня, това е било две нощи преди да намерим куфара — и още един до Париж, пак на същия номер, точно след като се е срещнал с теб и Руук на обяд.

Ники замълча за момент, за да подреди мислите си и каза:

— Добре, да видим. Да предположим, че първото обаждане е било за убийството на Никол Бернарден. Или за да получи заповедта, или за да потвърди, че го извършил. За какво се е обадил втория път?

— Може би да се е обаждал на убиеца на Тайлър Уин. Може той да е бил снайперистът онази нощ.

— Да, но ние проверихме всички пристигащи от Париж, помниш ли? — каза Очоа. — Никой от тях не беше в списъка с наблюдаваните.

— Е, и? — отвърна Руук. — Може да е дошъл от друго място като Бостън или Филаделфия. Или пък въобще да не е в списъка.

— Още ще го чепкаме това — рече тя.

— Деймън обаждал ли се е на семейство Бернарден в Париж? — попита Руук. — Може ли да е неуловимият г-н Сийкрест?

Очоа сви рамене.

— Няма такъв запис. Но това обаждане е дошло от временен телефон, помниш ли?

Ники мина на следващата страница.

— А това обаждане тук какво е?

— Проблемът не е в обаждането, а кога е направено. Погледни. Деймън го е направил веднага след като е затворил телефона, като се е обадил в Париж след вашия обяд.

— Ако Фелър е прав и Деймън е инструмент, според мен май някой му е казал какво да прави и той го е направил.

— Мигел, проверил си номера, предполагам? — каза Ники.

— Правилно предполагаш. Няма заповеди за издирване или арест за този, на когото се е обаждал. Номерът е регистриран на адрес на Второ Авеню на името на Салена Кайл.

Хийт и Руук се спогледаха.

— Салена? Това е моята палава медицинска сестра!

* * *

Сигналните светлини на покрива на форда на Роуч се отразяваха в огледалото й за обратно виждане, докато се движеха под конвой, но без сирени, през Сентръл Парк, към адреса на Салена Кайл на Второ авеню, близо до 96-та улица. Ники включи нейната сирена, когато пресичаха Пето Авеню. Докато караше по 84-та, тя погледна в огледалото, за да се убеди, че Роули я следва, а Руук каза:

— Е, сега знам защо Картьр Деймън ме изльга, че е бил пристрелван. Разправяше ми врели-некипели за възстановяването си, за да му дам името на Гитмо Джо. Сигурно го е намерил през моята агенция и го е заменил с това момиче Салена.

— И аз така мисля. — Ники наду клаксона и врътна кормилото, за да изпревари един камион за доставки, който блокираше нейното платно. Свивайки по Второ авеню, тя продължи: — Деймън я е оставил при теб, за да шпионира как върви разследването. Помисли, Руук, тя видя нашата дъска, записките ни, всичко, преди да си тръгне.

— Тя не можа да се сдържи и добави: — И през цялото време се хилеше с тези големи бели зъби.

Руук усети, че го будалка и отвърна:

— Също така правеше чудесен масаж.

Тя спря до тротоара на 96-та улица и паркира.

— Време е да посетим палавата сестра. — Само че когато Руук се накани да излезе, Хийт каза: — А, не, ти ще стоиш тук.

— Защо? Връщаш ми за масажа ли? Кълна се, през цялото време мислех само за теб.

Тя се присъедини към Роули и Очоа на входните стълби на жилищната сграда.

— Няма да споря с теб. Остани в колата, сериозно ти говоря.

— Само гъделичкаш самолюбието му — каза Роули.

Когато се качиха пред апартамента ѝ на петия етаж, Роули коленичи пред ключалката, държейки в готовност ключа, получен от управителя. Хийт и Очоа се разположиха от двете му страни с извадени оръжия.

— Салена Кайл, полиция, отворете! — извика тя. Отговор не последва. Тя кимна на Роулз и той отключи. Ники завъртя бравата и се опита да отвори вратата, но тя се удари в нещо массивно и спря.

— Мой ред е — каза Очоа, отдръпна се и здраво ритна вратата. Тя се отвори едва на няколко сантиметра. — Заедно, силно — каза той и двамата с Роули се хвърлиха към нея с рамото напред, докато накрая тя се отвори.

— Спалнята е празна — каза Очоа.

— Кухнята също — каза Хийт.

Роули дойде откъм банята и прибра оръжието си.

— И в банята няма нищо.

— Бързо се е измъкнала — каза Очоа. — Чекмеджетата са отворени, а на леглото има полунареден сак.

Ники забеляза полуотворения прозорец. На път към вратата извика:

— Аварийният изход! Един от вас да се качи нагоре, аз ще поема улицата.

Хийт хукна по стълбите и изтича през вестибюла на тротоара. Руук чакаше до колата и посочи:

— Влезе в едно такси.

— Влизай! — каза тя.

— Видях ги да свиват в ляво по 97-ма.

Когато завиха, той извади телефона си.

— Запомних номера на колата й — каза той и се свърза с диспечера на таксито. — Това е спешно полицейско обаждане, искам да знам маршрута на ваша кола с номер KB-4-0-3-0-9. — На Лексингтън настойчиво й посочи да завие наляво и тя го послуша. После поискава регистрационния номер и го записа. — Благодаря Ви много. Тръгнали са към летище „Кенеди“ през тунела „Мидтаун“.

— Твърде лесно се справи — каза тя, като се пресягаше за микрофона на радиото.

— Ей, и разследващите журналисти знаят номера!

Хийт се обади да предупреди униформените на входа на тунела да спрат черния „Линкълн“ и им даде регистрационния номер, който бе получил Руук. Въпреки това Ники продължи с пълна скорост и точно когато прекосяваха 42-ра улица, той каза:

— Там! На дясното платно, минава покрай ресторант за бързо хранене!

Едно изсвирване на сирената беше достатъчно да накара седана да спре. Тя се обади за подкрепление и отвори вратата.

— Стой тук, Руук.

Прозорците не бяха тъмни и задната седалка изглеждаше празна. Тя заобиколи колата с вдигнат пистолет и отвори задната врата.

На седалката нямаше никой.

Отвори и вратата до шофьора, но и там беше празно. Шофьорът беше с вдигнати ръце, докато тя прибираще пистолета.

— Къде ти е пътничката?

— Дамата каза да я оставя да слезе малко след като се качи. Оставил я още на 66-та, близо до Армъри. — Ники безнадеждно погледна към града. — Казах й, че е платила до летището и тя ми отвърна да продължавам насам.

— Направете ми услуга, господине, и отворете багажника — каза тя, въпреки че знаеше, че няма смисъл.

* * *

Този път позволи на Руук да я последва в апартамента на Салена Кайл. Когато влязоха, завариха Роули и Очоа да претърсват дневната с ръкавици на ръцете. За всеки случай тя подаде един чифт и на Руук.

— Току-що се чух със следовател Раймър. Пратихме му съобщение с копие на ей оная снимка на Салена Кайл. — Той посочи рамката на лавицата за книги до телевизора. — Каза да ти предам, че Диди — знаеш коя — е идентифицирала Салена Кайл като жената, посещавала стаята на Деймън през онзи ден.

Радостта ѝ, че са открили ключовата връзка с Картьр Деймън беше попарена от загубата на заподозряната и сърцето на Ники се сви. Вероятно ѝ пролича.

— Ловък номер, да ти се изплъзне така — каза Очоа.

— Нали? — каза Хийт. — Наистина мислех, че сме я пипнали.

Роули прочисти гърлото си.

— Може би просто трябва да следваме уханието на парфюм.

— Много смешно — каза Руук. — Какво стана с братството на кръвопреливането?

— Поговорихме и решихме, че си искаем кръвта обратно.

Ники ги остави да се закачат и обходи останалата част от апартамента. Загубата на Салена не означаваше провал, но определено ѝ остави горчив вкус в устата. Преди да се вкисне съвсем, реши да си намери работа.

— Момчета, прегледахте ли вече спалнята?

— Не още — отвърнаха Роуч.

Сакът в основата на леглото беше още отворен, така че Хийт започна от него, като реши, че Салена би взела най-важното за нея. Във външните джобове намери грим и тоалетни принадлежности. От другата страна — сешоар и четки за коса. Основното отделение на сака беше полу满满的 — чифт сандали, бикини, малко скъпо бельо и чифт дънки. Внимателно постави всичко на леглото и извика „Урпраа!“ на празната стая.

Под дрехите Ники намери откраднатата кутия със снимки.

ОСЕМНАДЕСЕТ

Това беше един от редките случаи, когато Ники Хйт нарочно избегна срещата с Айрънс и се върна в участъка, след като приключи огледа на апартамента на Салена Кайл. Когато ѝ се обади за последно, Фелър я уведоми, че капитанът е в кабинета си и се занимава с документация, но редовно поглежда към бюрото ѝ в общия офис, за да провери дали не се е върнала. Каквото и да искаше, то щеше да почака. Ники имаше среща със своята кутия.

След като потвърди, че полицията търси Салена Кайл и се увери, че Малкъм и Рейнълдс наблюдават събирането на доказателствата от микробуса на Картър Деймън, тя си взе снимките и отиде с такси до Трибека, за да се срещне с Руук в апартамента му.

Той беше отишъл там час по-рано, за да спази срещата си с ключаря и когато Хйт пристигна, Руук ѝ подаде един лъскав месингов ключ за новата си брава.

— Иска ми се да вярвам, че ще съм в безопасност с нова ключалка — каза той, — но както вървят нещата, може би просто трябва да оставя входната врата отворена и да налепя бележки къде се намира хубавата плячка.

— Ако излезе нещо добро от всичко това — рече тя, — то е, че щом знаем за Салена, няма нужда да се тревожим, че техниците не намериха никакви отпечатъци.

— Отпечатъци може да не са намерили, но откриха моя Скоти под дивана.

— Браво на тях.

— Сигурно е паднал от масата, когато Салена е оставила това.

Той ѝ подаде малка черна кутия с висяща от нея жичка.

— Микрофон? Значи не само е имала достъп до дъската ни и е откраднала снимките, но и ни е подслушвала?

— Сега ме обзе параноя какво може да съм казал — рече той, а после добави с хитра усмивка, — когато ме масажираше.

— Знам как звучиш в екстаз, Руук. На твоето място и мен щеше да ме обзeme пааноя.

Хийт се настани на масата в трапезарията, отвори кутията и заразглежда снимките.

На първия оглед търсещ бижута. Ако гривната с цифричките 1 и 9 имаше някакъв скрит смисъл, то майка й или някой друг от фотографираните щеше да носи нещо подобно. Но след като разгледа всяка от тях, Хийт не видя никакви подобни гривни или каквото и да е необичайни бижута.

После подреди снимките в отделни купчини. Руук не откри логика в подредбата и каза:

— Извинявай, ако използвам редовната ти фраза, но какво правиш? Търсиш самотен чорап ли?

— Не, всъщност правя точно обратното. Пробвам с различни подредби и конфигурации, за да видя дали си подхождат, или не. Оставям инстинкта да ме води. Тези тук например се оказаха снимки на семействата на спонзори и ще отидат в една обща купчина.

— Ясно — каза той. — А тези тук... те какви са? Снимки на майка ти до пиано в различни домове?

— Да, точно така.

Ники продължи да ги подрежда и преподрежда — снимки на Тайлър Уин с майка й, снимки на чичо Тайлър с Никол, Тайлър с други хора, и една купчинка за онези, които с нищо не си подхождаха. В нея влизаха всички солови снимки на членовете на мрежата на бавачките, застанали в комични пози или жестикулиращи като модели от някоя реклама.

Руук отиде до кухненския плот, за да направи кафе и я оставил да реди последната купчина по масата. Интересът ѝ към нея бе предизвикан по-скоро от инстинкт, отколкото от логика. Какво ѝ казваха тези снимки? Опита се да ги подреди по датите, изписани на гърбовете им. Това не ѝ каза нищо ново. Подреди ги по географски произход. Вглежда се в тях известно време и не видя нищо. Тогава пробва нещо, което ѝ беше неприятно: спря да мисли като ченге и потъна в личните си емоции.

Позволи на Ники, опитният следовател, да мисли като Ники, малкото момиченце. И щом направи това, си спомни как майка ѝ обичаше да я кара да се смее, като заемаше същите пози като моделите

от „Това е цената!“ у дома. Или за огромно неудобство на Ники — в магазина. Тя наричаше това „стилиране“ и Ники или се кикотеше, или изръмжаваше от неудобство, в зависимост от това къде майка ѝ правеше тези номера. Най-забавното място беше у дома, далеч от очите на съучениците ѝ — далеч от очите на всички, ако става дума. Синтия разтваряше грациозните си ръце, застанала пред фурната, а после отваряше врата, за да „стилира“ вътрешността ѝ. Правеше същото ѝ при хладилника — отваряше го и „стилираше“ някоя маруля.

— Стилирането — обясняваше майка ѝ, — се прави, когато не е учтиво да ги сочиш с пръст.

Благодарение на този стар спомен ѝ хрумна нова идея. Тя погледна една снимка, после друга. Това можеше да е просто шега, споделена от членовете на кликата, тогавашната версия на снимките, които хората си пращаха, където храната бе оформена като някой президент, или снимки с пресилена перспектива, на които се преструваха, че крепят арката „Гейтуей“ или държат надписа „Холивуд“ в дланта си.

Ами ако не беше шега?

Ами ако майка ѝ, Никол Бернарден, Юджийн Съмърс и всичките им приятели не се правеха на палячовци, а правеха нещо съвсем различно? Ами ако това, което приличаше на детинска глупост, беше нещо много по-сериозно?

Ако „стилирането“ се правеше, когато е неприлично да сочиш с пръст, дали те не сочеха към нещо?

Тя повика Руук до масата и му обясни идеята си.

— Проследи мисълта ми — каза тя и посочи първата снимка. — Виж тук. Това е нашият иконом, Юджийн, застанал пред виенското колело Райзенрад във Виена през 1977. В едната си ръка държи камера, за да се снима сам, а с другата прави маймунджилъци към будката с туристически брошури. — Тя продължи към следващата. — Това е младата Никол през 1980 в Ница. Тук е на открития пазар за цветя, но жестикулира към сервизното шкафче близо до входа. И дори на тази... — тя взе една снимка на Синтия в Париж, същата, която тя самата бе използвала при възстановката, за да последва стъпките на майка си, — на тази мама жестикулира към дървения павилион за книги. Виждаш ли го, в другия край на площада близо до Сена. — Тя внимателно остави снимките на масата. — Мисля, че това са сигнали.

— Ей — каза Руук, — определено смятам, че си на вярната следа, но обикновено аз съм човекът с невероятните теории. Как може да сме сигурни?

— Знам как. — Ники отвори тефтера си и прелисти страниците му, докато намери номера, който ѝ трябваше.

Юджийн Съмърс беше студен, явно все още обиден от поведението на Руук по време на обядта. В крайна сметка обаче икономът беше добре възпитан човек. Спря за момент снимките край Бел Еър и намери тихо място, за да отговори на въпроса ѝ. Този път дори не си играха на „ами ако“.

— Дешифрирахте кода, така че защо да не ви кажа. Така или иначе този протокол вече не съществува. Абсолютно сте права. Превърнахме тези пози в наш таен език. Въщност, точно на майка ви ѝ хрумна тази идея. Тя казваше „Стилирането е нещо, което правиш...“

— „... когато не е утиво да сочиш“ — довърши Ники. — Кажете ми още нещо. Към какво сочехте?

Ники смяташе, че се е сетила и сама, но искаше да го чуе от него и то без да го насочва.

— Помните ли какво ви казах за скривалищата за съобщения? Ползвахме тези снимки, за да си кажем един на друг къде се намират.

Обзе я въодушевление, тя благодари на Съмърс и затвори телефона точно когато Руук се върна с голямото увеличително стъкло, което на бюрото му служеше за преспапие.

— Знаех си аз, че някой ден ще свърши работа за нещо.

Той го насочи към снимката на Никол Бернарден.

— Тази вече съм я виждала. Правена е някъде в Ню Йорк, нали?

— Погледни по- внимателно и виж къде.

Ники се наведе и погледна през лупата. Руук я придвижи от образа на Никол и я фокусира върху фона. Когато Ники видя уголемената таблица, тя погледна Руук и каза:

— Да вървим.

* * *

Когато стигнаха до Горен Ийст Сайт и двамата си спомниха за случая, когато бяха в катедралата „Нотр Дам“ в Париж. Ники сложи

крак върху месинговия маркер на Нулевата точка, а Руук я снима. Това обаче не беше сантиментална възстановка на позата на майка ѝ. Правеха го отново, за да разгадаят съобщението на Никол и с надеждата да намерят един убиец.

— Трябва да застанем някъде тук — каза тя, въртейки се по тротоара близо до ъгъла на улицата. Приближи се до телефонната кабина, като се водеше от старата снимка. — Така ли?

Руук стоеше на около метър от нея и гледаше образа ѝ на екрана на айфона си. Разпери пръстите на лявата си ръка, за да я насочи няколко сантиметра встрани и тя го направи.

— Да, така — каза той. Тогава Ники се завъртя и видя зад себе си малката зелена табела, която Руук беше увеличил с лупата на фона на снимката на Никол: 91-ва улица.

— Значи цифрите на гривната са били на обратно — девет и едно, а не едно и девет — каза той. — Но как мислиш, какво е сочела мадмоазел Бернарден?

Тя разгледа снимката отново и застана в позата на Никол.

— Това. — Ники посочи решетка с размерите на масичка за кафе, потънала в бетона.

— Защо ще сочи натам? — попита Руук. — Това е вентилационна решетка.

Изпод земята се разнесе грохот и струя топъл въздух обля лицата им, когато отдолу мина влак и продължи по пътя си.

— Неговата ма... знам какво е! — Той се наведе и се опита да погледне през решетката. — Не е било решетката, Ники, а това под нея! О, това е страхотно — той засия. — Невероятно страхотно!

— Руук. Спри се и ми обясни.

— Долу има изоставена метро станция. Леле, та аз писах статия за нея, когато работех на свободна практика след журналистическия факултет. Преди петдесет години градът затворил станцията, защото станала излишна, когато продължението на метрото от 96-та улица стигнало до 93-та. Просто запечатали станцията и я оставили да събира ръжда. Ако гледаш през прозорците, когато влакът минава оттам, още може да видиш будката за билети и портите. Малко е зловещо, сякаш е застинала във времето. Старите служители на метрото още ѝ викат „Призрачната станция“. — Руук замълча, докато

под тях мина друг влак и разтресе всичко. — „Призрачната станция“. Ако питаш мен, това е прилично място за оставяне на съобщения.

Вместо да му се подиграе за поредната безумна теория, Ники си спомни резултатите от изследванията на Никол Бернарден, според които по обувките и коленете на панталоните ѝ имаше мръсотия, каквато се събираще на железопътните линии. Така че вместо да се заяждат с него, тя му зададе един-единствен въпрос:

— Как да слезем там?

— Идея си нямам. Човекът от „Връзки с обществеността“ на метрото, който ме водеше, каза, че демонтирали входа и затворили стълбищата с бетонни плочи. Предполагам, че пак те са сложили тези отдушници.

Ники коленичи на един крак и се опита да отвори решетката.

— Не поддава.

Тя се изправи, огледа се и посочи към средата на Бродуей.

— Виж, зад онази ограда има друга решетка. — Хийт стъпи на улицата, без да се оглежда за коли. Някой наду клаксона си, Руук я сграбчи за ръката и я дръпна — за малко да я отнесе едно такси.

— Добре ли си?

— Да. За малко да стане беля.

— Не, имам предвид, наистина ли си добре?

Той се вгледа в нея и тя разбра какво иска да ѝ каже. Не ѝ беше присъщо да е толкова безразсъдна. Не ѝ беше в кръвта да се поддава на нетърпението.

— Да, добре съм — успокои го тя. — Сега знаем къде трябва да отидем. Ела.

Без да го изчака, тя бързо се запъти към междинната зона, разделяща движението в двете посоки по Бродуей. Когато Руук я настигна, тя го поведе между вечнозелените храсти и лалетата към кованата желязна ограда около решетката, която беше доста по-голяма от тази на тротоара.

Руук протегна ръце през прътите на оградата и се опита да я повдигне. Тя също не се помръдна. Долу мина друг влак, още по-шумен от предишния, и направи още повече вятър.

— Тази ще да е точно над релсите, които са в употреба. — Той се обърна към нея и каза: — Онази на тротоара трябва да е над самата станция.

Но Ники вече се връщае, криволичейки между колите.

Когато Руук се присъедини към нея, тя стоеше на колене на паважа и бе навела глава, взирайки се през дупка в решетката.

— Ела да видиш. Уличната лампа свети достатъчно ярко, за да се видят стълбите.

Хийт се дръпна назад, за да му направи място. Той затвори едното си око, погледна и видя разбитите стълби, покрити с фасове, пластмасови сламки и дъвки в най-различни цветове, които бяха падали през решетката с течение на годините.

— Да, това е. — Руук огледа решетката. — Нямаше да има панти, ако целта беше да не се отваря. Виж, ето как е заключена.

Той посочи една дупка с размерите на монета в решетката, през която минаваше винт.

— Ясно. — Тя пъхна пръсти през дупката и се опита да го развие. — Здраво е заседнал. Ако успеем да го развинтим, ще влезем.

— Не говориш сериозно — каза той. — Наистина ли смяташ да отвориш това нещо и да слезеш там долу още тази вечер?

— И още как.

— Обичам начина ти на мислене, но не може ли да се обадим на управата на метрото или в отдел „Паркове“ и да видим дали те не могат да я отворят?

— След работно време? — Ники поклати глава. — Освен това мисля, че докато се оправим с цялата бумащина и подпишем, че застрахователните компании няма да ни дължат нищо, ако стане инцидент, вече ще ходим с бастуни. — После тя добави: — Ти кога стана толкова предпазлив?

— Може би когато започна да ме плашиш. Тази вечер изглеждаш така, сякаш трябва да ти сложат каишка на врата.

— Омръзна ми да чакам. Десет години чакам, Руук. И сега чувствам, че съм близо. — Тя отново се опита да развие болта с пръсти, макар че знаеше, че няма да стане. — Не искам да изпусна този шанс.

Руук усети страстта в нея и каза:

— За това нещо ще ни трябва инструмент.

— Сега вече звучиш като себе си.

Той се огледа, надявайки се по чудо да намери нещо подходящо, което да пригоди за целта, но чудото не стана. Ники посочи към

Бродуей и каза:

— Каква жестока ирония. — Само на стотина метра имаше ключар, но работилницата не работеше. — Затворили са за през нощта.

— Можем да им се обадим — каза Руук, усещайки колко е нетърпелива. — И не, няма да влизаме с взлом. Може понякога да не знам кога да спра, но кражбата ми се вижда подходящо граница.

Тя ритна решетката.

— Ако Никол е слизала долу, или е имала ключ, или е минавала от друго място.

— Трябва ни шестоъгълен гаечен ключ, за да развъртим болта. Или, ако не можем да го помръднем, една от онези преносими ротационни фрези, за да прережем главата му. Непрекъснато ги показват по телевизията. Прерязват катинари като масло — рече Руук.

— Дали ще намерим отворена железария по това време?

— Не, но има и друг вариант. Помниш ли Джей Джей? — попита той, имайки предвид управителя на сградата, където живееше убитата таблоидна журналистка, чийто случай бяха разрешили.

— Джей Джей, който работеше за Касиди Таун?

— На 78-ма улица е. И разполага с всички инструменти, за които можеш да се сетиш.

Макар че това означаваше да го чака половин час, Хийт се съгласи Руук да отскочи до дома на Джей Джей. Тя остана на място, за да огледа района за други възможни входове. Руук влезе в таксито и каза:

— Имаме напредък, а?

Тя просто сви рамене и се загледа след отдалечаващото се такси. Много пъти ѝ се беше случвало да има напредък, само за да се окаже пак в начална позиция.

Този път обаче чувството наистина беше различно. Не само заради всички следи, които бяха открили в последно време — имаше и нещо друго. Детектив Хийт, която беше предпазлива, спокойна и не обичаше да бърза, имаше чувството, че я тегли някаква невидима ръка. И преди бе изпитвала наченки на това чувство, докато разследваше този случай. Както когато влезе през отвора на пода в дневната в Бейсайд. Или когато преследваше убиеца на Дон по онова стълбище, без възможност за прикритие и подкрепления. Или когато влезе в капана при онази среща под Хай Лайн. Подобна непредпазливост ѝ

беше чужда и обикновено я смущаваше — достатъчно, за да я игнорира.

Кое беше различното сега, почуди се тя. Дали все пак посттравматичният стрес влияеше на преценката ѝ? Или беше започнала да гледа на разделното си мислене като на пречка, вместо помощник и беше започнала повече да се доверява на инстинктите си? Или наистина я водеше някаква невидима сила?

Или пък просто бе обсебена от този случай?

Каквато и да беше причината, Ники обикаляше в кръг посред нощ на Бродуей, буквално търсейки врата към миналото, обзета от чувството, че се приближава до целта си, и гласът на здравия разум беше замълъкнал. По тази причина, когато слезе надолу по стълбите на метрото на 96-та улица и се оказа сама в него, тя тръгна на юг по перона, за да разбере доколко може да се приближи до „Призрачната станция“ на 91-ва. Хвана се за парапета от неръждаема стомана и се наведе възможно най-ниско над линията, за да погледне в тунела. Освен двете предупредителни червени светлини насреща ѝ, той беше тъмен. Не можеше да види „Призрачната станция“, но перонът ѝ трябваше да е на една, една и половина пресечки по-надолу от нея. Тя се заслуша и тъй като не чу тътен, се зачуди дали щеше да стигне дотам пеша, преди да мине влакът.

Внезапно Хийт спря да се чуди и скочи на релсите.

Движеше се по средата между двете главни линии и се придържаше възможно най-далеч от третата релса, която захранваше влака с шестстотин и петдесет смъртоносни волта. Светлината от станцията зад нея помръкваше с всяка стъпка и скоро Ники щеше да потъне в пълен мрак. Далеч от перона щеше да има по-малко боклук и счупени бутилки, по които да стъпи, но все пак ѝ беше необходимо да вижда къде върви, за да забелязва неравности по пътя и препятствия, които можеха да я препънат. Тук не беше подходящо място за падане или още по-лошо — за счупен глезнен или заклещен крак. При тази мисъл я побиха тръпки. Здравият разум изискваше да се откаже и да се върне, да си свърши работата както трябва, да накара управата на метрото да спре влаковете и да я закара до станцията на другата сутрин. На Ники обаче ѝ се струваше, че до сутринта има цяла вечност. Извади телефона си и включи фенерчето. Представи си как би се шагувал Руук: „Бродене из тунелите? За това си има приложение!“^[1].

Руук. Трябваше да му се обади и да му каже къде е. Но щеше да изчака, докато стигне. Ако имаше сигнал под земята.

Телефонът й излъчваше достатъчно светлина, за да върви спокойно, но в момента, в който го включи, чу гласове от перона на станцията зад нея. Бързо го изключи и се притисна към стената с надеждата, че някой добър самарянин няма да рискува живота си, за да тръгне да я спасява.

Ники усети повей на вятъра на врата си и погледна нагоре, за да провери дали има друга вентилационна шахта, но там нямаше нищо. Тогава разбра, че движението по врата й не е вятър, а козина. Замахна и усети как плъхът изпълни цялата й длан, когато го събори. Не можа да види как тупва на земята, но го чу как топурка, докато се отдалечаваше. Отдръпна се от стената, включи пак фенерчето и отново се запъти към 91-ва улица.

Движейки се възможно най-бързо, Ники прескачаше локви и траверси, които й се струваха все по-издадени, защото пръстта между тях бе все по-слегната. Заради слабата светлина, струяща някъде пред нея, й се струваше, че наближава изоставената станция, в която, може би, имаше включени сервизни светлини. За неин ужас обаче светлината ставаше все по-ярка и земята започна леко да се тресе. Далече напред един фар проряза мрака в тунела и релсите заблестяха като две ярки нишки, водещи към нея. Ники се оказа на възможно най-лошото място — между две платформи, насаме с влак, който се носеше към нея.

Тя се приготви да прескочи третата релса, за да стигне до централната линия, но точно когато се сети за това, по нея забуша влакът в другата посока и й отряза пътя за бягство. Ники не знаеше къде точно се намира перонът отпред, но този зад нея й се струваше далеч, така че тя се затича в посоката на идващия влак, прескачайки траверсите като атлет в тренировъчен лагер на Националната футболна лига. Фарът ставаше все по-голям и по-ярък. Лекото потреперване се превърна в оглушителен тътен. Вятър повя по лицето й, предизвикан от идващия влак.

Фарът огря приближаващата „Призрачна станция“ отляво. Беше ли тя достатъчно близо, за да може Ники да изпревари влака?

Тя се разсея, докато преценяваше разстоянието до перона, спъна се в една от траверсите, чиято издатина беше пропуснала и залитна

напред. Зачуди се дали пръстта се е слегнала достатъчно, за да се побере между двете и да остави влака да мине над нея, в случай че падне.

Така и не ѝ се наложи да разбере. Тя възстанови равновесието си и задъхано се хвърли към ръба на перона. Той се оказа твърде висок, за да скочи на него, а влакът беше на няколко секунди от нея. Ярката светлина на фара му огря тунела като слънце. Тогава Ники съзря металната обслужваща стълба, спускаща се от бетона, скочи към нея и се хвани за перилата.

Хийт се изтърколи по перона на изоставената станция точно когато влакът профуча покрай нея, обвит в ураган от вятър и дрънчене, по-оглушително от всичко друго, което бе чувала през годините, прекарани в Ню Йорк. Ники се претърколи и седна, за да си поеме въздух след болезнения удар по коляното, получен при отчаяното ѝ катерене по стълбата. Тя го опира и реши, че не е счупено, но болката ѝ подсказа, че е охлузено. На светлината на телефона тя огледа панталона си за кръв, но не откри нищо. Само петно от железопътна мръсотия, също като по Никол Бернарден.

Тя се изправи, разгледа „Призрачната станция“ на светлината на телефона и откри всякакви контрасти. От една страна, архитектурата и оборудването от първата половина на миналия век бяха останали непокътнати от деня на затварянето на станцията: будка за билети в стил арт деко; машина за унищожаване на билети от същия период; индивидуални полилеи, вместо флуоресцентни тръби; редици орнаменти във формата на мидени черупки по тавана; богато украсен парапет на стълбището, което водеше от затворения изход до повърхността; резбована желязна врата, която управителят на станцията беше отварял пред излизящите от влаковете пътници; вградена в стената теракотена плоча с релефен надпис 91, указващ местонахождението на станцията. Романсът на спрятлото време обаче бе заглушен от собственото си осквернение.

Почти всяка свободна повърхност в станцията беше покрита с графити: плочките по стените, парапетите, поддържащите колони. Земята бе осияна с кутии от безалкохолни напитки, както и счупени бутилки от вино и бира, а в ъглите и до пластмасовия хладилник на разбитите стълби имаше цели купчинки. Вратите и на двете тоалетни бяха избити и отнесени. Ники не влезе в никоя от тях, но можеше да

види и помирише вонята от изстъпленията в разбитите и омазани кабини.

Тя предположи, че това беше работа на Къртиците. Според градските легенди на Ню Йорк, Къртиците бяха цели племена от аутсайдери със своя собствена субкултура, които живееха под земята и се бяха организирали, за да управляват тези тунели. В действителност обаче те бяха просто художници на графити или бездомници, които оцеляваха в плесенясалия мрак. Когато беше в основното училище, Ники гледа един сериал на име „Красавицата и Звярът“, в който се разказваше за човек-лев, живеещ под земята, но нито веднъж не беше видяла милия, изтънчен Винсънт със спрей с боя и бутилка вино в ръцете.

Шум зад гърба ѝ я накара да се обърне и да изключи фенерчето. Когато очите ѝ привикнаха със слабата светлина, процеждаща се през решетката, която бяха разглеждали с Руук, Ники реши, че е чула приближаването на друг влак. Този идващ от другата страна на тунела и тя го изчака да премине, преди отново да включи фенерчето. Не искаше някой да съобщи за нея. Имаше работа за вършене.

Ники започна да работи по методите на старата школа — съвсем подходящо за тази станция. Потърси следи от стъпки. Всичко беше покрито с дебел слой прах и сажди и ако Никол Бернаден бе минала от тук, преди да бъде убита, то може би Хийт щеше да намери нейните. Тя клекна и приближи телефона към пода. Прокара лъча светлина по земята бавно и внимателно, търсейки всякакви неравности или издайнически промени в очертанията, които щяха да я отведат до скривалището. Проблемът беше в многото Къртици, използвали перона — те бяха оставили безброй следи. Тя направи още един оглед, обхождайки пода на станцията приведена, за да провери дали пък няма да намери дребните стъпки на жена, но не откри нищо.

После претърси будката за билети, което отне само няколко секунди. Тя отдавна беше разбита и окрадена. Както можеше да се очаква, и в двете тоалетни не откри скривалища, когато ги претърси. Хладилникът на стълбите беше празен, както и машината за унищожаване на билети, чиято вратичка беше изтъргната и хвърлена на земята. Разгледа дори долната част на тротоарната решетка, в случай че Никол беше сочila буквально към нея. Не беше.

Несспособна да се предаде, Ники пренебрегна раздразнението си и се замисли. Отново си представи, че е майка си и се запита какво би направила на мястото на Синтия Хийт, ако някой я беше насочил към скривалището си? Никол щеше ли да очаква от нея да търси стъпки в прахта?

Не.

Тогава какво? Как би й показала къде да търси?

Като й даде подсказка.

И го беше направила — гривната с медальоните цифри.

Ники погледна табелата с 9 и 1, вградена в стената.

Нима беше възможно?

Бяха твърде високо, за да ги достигне, така че се огледа, търсейки върху какво да стъпи. Качи се по стълбите, върна се с пластмасовия хладилник и го постави на земята като столче.

Телефона на Ники избръмча в ръката й и я стресна. Беше Руук. По дяволите, беше забравила да му се обади. Тя прие обаждането и каза:

— Ей, познай какво? Успях да сляза долу и...

Последва сигналът за отказано обаждане.

Опита се да се свърже отново, но единствената чертичка на скалата за покритието изчезна и се появи съобщение, че няма сигнал.

Като внимателно пазеше равновесие върху хладилника, Хийт се протегна и прокара пръсти по екстравагантно изрязаните ръбове на плочката с числото 91. Поддаваше.

Раздвижи се.

Ники остави телефона си на земята, така че да осветява стената и се върна върху хладилника, като продължи да се протяга, докато върховете на пръстите й опипаха всяка страна на плочката. Ръцете я боляха от неудобната поза, но тя продължи да се опитва, усещайки как благодарение на нейните усилия плочката се разхлабва.

Докато се напъваше, дърпайки я в двете посоки, тя си представи как майка й прави същото десет години по-рано. Какво беше намерила Синтия Хийт, запита се тя, което я беше обрекло на смърт? И каква беше ролята на Никол Бернаден? Ако Никол бе оставила нещо в скривалището след толкова години, какво можеше да е то? И за кого го беше оставила? Защо си струваше да я убият за него?

Точно тогава плочката се измъкна от стената, Ники падна от хладилника, като още я стискаше в ръце.

— От тук нататък продължавам аз — каза мъжки глас зад нея.

Ники се претърколи на колене и посегна към оръжието си, но преди да стигне до кобура, бе заслепена от ярката светлина на фенер и чу прещракването на пистолет.

— Докоснете го и ще умрете на място — каза Тайлър Уин.

Ники отпусна ръка.

— Ръцете зад врата, ако обичате.

Тя се подчини и присви очи срещу светлината, за да различи възрастния мъж, който слизаше от върха на стълбата на перона.

— Добра си, точно като майка си, Ники. Дори си по-добра.

Той отклони фенера от очите ѝ и освети стената, където една светло кафява кожена чанта лежеше в нишата, открита от Хийт.

— Благодаря ви, че открихте това вместо мен. През много перипетии минах, за да го открия.

— Като това да инсценирате смъртта си?

— Оправих се като по чудо, не смятате ли? Знаете ли, дори платих на онзи доктор да използва нисък волтаж, само и само да е убедително. — Той пак вдигна лъча към лицето ѝ. — Не изглеждайте толкова разочарована. Човек научава едно нещо в ЦРУ — никой не е мъртъв със сигурност.

— Познавам една жена, която е. И вие сте я убили.

— Не лично. Наех някой да ми помогне. Всъщност, мисля, че се познавате.

Той се обърна към някой, който Ники не можеше да види.

— По-добре се качи тук, ако не искаш влакът да те прегази. Следващият ще мине всеки момент.

Тя чу стъпки по металните стъпала и един силует изплува откъм релсите зад Тайлър Уин, който каза:

— Вземи ѝ оръжието.

Когато другият мъж излезе на светло и Ники видя кой е, сърцето ѝ се качи в гърлото.

[1] Адаптиран цитат на Стийв Джобс, с който той илюстрира богатството на приложения за айфон. — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

— Петър.

Това беше всичко, което успя да каже. Дъхът ѝ спря, сякаш някой изсмука кислорода от тунела. Двете изречени с пресипнал глас срички обаче прозвучаха многозначително. Тя прошепна името на бившия си любовник и като въпрос, и като отговор. Тежестта, която придава на думата, даде израз на множество горчиви чувства, които я пронизваха като остри куки.

Измяна. Тъга. Шок. Неверие. Заслепение. Гняв. Омраза.

По лицето на Петър нямаше и следа от срам или съжаление, когато се приближи към Ники. Очите им се срещнаха и тя видя в неговите нещо като удоволствие. Не, беше арогантност.

Тя се зачуди дали да не посегне към оръжието си. Дори Тайлър Уин да я пристреляше, тя пак щеше да уцели Петър. Той също беше въоръжен, но хватката му на пистолета беше несигурна. Тя щеше да се справи.

— Аз не бих го направил — каза гласът зад фенерчето. Тайлър Уин, живият призрак в „Призрачната станция“, бе усетил намерението й. Толкова за тази идея.

Петър взе оръжието ѝ.

— Браво. — Тайлър се доближи. — Виждал съм много хора да постъпват глупаво, когато се водят от емоциите си.

Ники се извърна, за да погледне Петър.

— Ти си я убил?! Да ти го научукам.

Единствената реакция на Петър беше да отстъпи крачка назад, докато затъкваше пистолета ѝ в колана си. Той извърна поглед с пълна липса на интерес. За него тя бе просто задача за изпълнение.

— Казах, да ти го научукам!

— Двамата ще трябва да се разберете, когато си тръгна. Петър, вземи чантата, ако обичаш.

Петър мина зад нея и тя го чу да придърпва хладилника обратно под скривалището на Никол. Опита се да потисне обидата си и да

мисли логично. На Петър щеше да му се наложи да прибере оръжието си, за да се пресегне за чантата. Ако не беше на колене, може би щеше да изненада Уин с неочекван ритник. Той отгатна намеренията й преди малко, така че тя го разсея с разговор.

— Картър Деймън на вас ли се обади от временния телефон, за да получи разрешение да убие Никол?

— Това си беше чиста логистика. Петър свърши същинската работа.

— А после вие се обадихте отново, за да се разберете за сестрата, която ще ни шпионира?

— Аз съм човек на навика. Когато веднъж си управлявал мрежата на бавачките, е трудно да спреш.

Докато той говореше, Хийт лекичко се изправи с ръце на тила, без да иска разрешение.

— Наистина си мислех, че Картър Деймън е убил майка ми.

— Не, той отиде след това, за почистването.

Зад нея Петър падна от хладилника и изруга. Тя забеляза, че Уин застана нащрек и не се опита да го нападне. Когато Петър се покачи отново, той се отпусна и продължи.

— Следовател Деймън беше полезен съюзник до последния момент, когато се обади съвестта му, защото умираше и реши да ви прати съобщение.

— Недовършеният СМС — каза тя и се присламчи по-близо.

— Да, хванахме го да се опитва да се свърже с вас, за да ви се извини. Това не се отрази добре на здравето му.

— Бруклинският мост?

Уин кимна.

— Опитът му да ви се изповядва ми даде идеята да инсценирам самоубийството му с друго съобщение, където си признава за убийствата. С един куршум — два заека.

— Добре сте си направили сметката — каза тя и посочи към него. Протегнатата й ръка отвлече вниманието му и тя се възползва от това, за да се хвърли напред.

Старецът обаче очакваше това и бързо я сграбчи за врата, притискайки дулото на пистолета към слепоочието й.

— Какво? Да ви застрелям ли искате? А? — Ники не помръдна.

— Ще го направя, ако трябва, но бих искал да не се налага. Влаков

инцидент е по-добра идея. Няма да привлече вниманието на полицията както един куршум, но нямам нищо против да импровизирам, ако ме принудите. — Той притисна дулото по-силно към пътта ѝ. — Мога спокойно да оставя това оръжие в дома на Руук. Хубавичко размислете, преди да ме принудите да ви застрелям. Ясно ли е?

Той не дочака отговор и я отблъсна от себе си.

Петър слезе и му подаде чантата, а Тайлър му зашепна инструкции. Тя дочу „.... след следващия“, но останалото се загуби в шума на преминаващия влак от другата страна на тунела.

Наложи си да остане спокойна въпреки прииждащите емоции. Преди всичко се ядосваше на себе си. Спомни си за Париж и площад де Вож, където се почувства неспокойна, без да може да изрази защо. Сега, докато чакаше да я убият в „Призрачната станция“, чувството най-после се изясни, но беше малко късно. Както обикновено разковничето се оказа самотният чорап.

— Трябваше да се сетя — каза тя на Уин и тръсна глава, недоволна от себе си. — Трябваше да ви надуша още в болницата, когато с „предсмъртните си думи“ ме молехте да намеря копелето, убило майка ми. Нали така казахте?

— Да.

— Аз обаче така и не се запитах защо ако сте от ЦРУ и имате такова желание да отмъстите за смъртта ѝ, досега не сте го направил сам? Имали сте на разположение десет години и всички възможни ресурси.

Той се усмихна.

— Не се разстройвайте. Заблуждавал съм и по-опитни играчи от вас, и то за доста по-дълго време.

Тя чу приближаването на друг влак. Бе още далеч, но лекия тътен изпълваше тунела. Сърцето ѝ се сви от необходимостта да побърза.

— Защо наредихте да убият майка ми?

— Защото нея не можах да заблудя. Когато осъзна, че съм започнал да работя на свободна практика в интервала между Париж и момента, когато я вербувах отново в Ню Йорк, тя трябваше да умре. Просто трябваше. До този момент си мислеше, че щом работи за мен, значи работи за ЦРУ. Само че разбра за кого всъщност работя, както и, за нещастие, върху какво.

— И затова я убихте?

— Уби я усещането, че е на мисия. Беше също като вас.

Те стояха неподвижно, като статуи, докато влакът фучеше край тях, разтрисайки станцията и разрошвайки косите им. Моментът премина и Петър извади оръжието си. Тайлър Уин прибра своето под спортното си сако и слезе по стълбите към линиите.

— До следващия влак има между четири и шест минути.

— Ще имаш доста време — каза Петър като включи фенерчето си. — После ще се видим.

Ники наблюдаваше как главата на Уин се движи край перона, докато той вървеше по релсите.

— Тайлър. — Той спря. — Какво има в чантата?

— Никога няма да разберете това.

— Искате ли да се обзаложим?

— Застреляй я, ако ти се наложи — каза Уин и се запъти обратно към станцията на 96-та улица.

* * *

Ники реши да убие Петър. Така щеше да оцелее. Въпросът беше дали ще ѝ хареса. И що за човек щеше да бъде, ако ѝ харесаше?

Щеше да остане жива. Само това я интересуваше. Моралният въпрос щеше с удоволствие да мъдри на стари години.

Планът им вече ѝ беше ясен, не беше трудно да се досети. Следващият влак щеше да изтречи край тях след четири до шест минути и целта беше тогава тя да бъде на линията. Тоест, имаше около пет минути, за да промени съдбата си.

— Значи няма начин да те убедя да не го правиш?

Той не ѝ отвърна. Стоеше безмълвен, достатъчно близо, за да я улучи, но достатъчно далеч, за да е извън обсега ѝ, ако се опита да се бори. За момента техният план беше по-добър от нейния.

— Ще ми дадеш ли преднина в името на доброто старо време?

Той пак не ѝ отговори. Наблюдаваше я, без да я вижда.

На Ники ѝ беше трудно да гледа на Петър като на човека, в който се беше влюбила. Когато отиде във Венеция през лятото на 1999, тя търсеше не любов, а друг вид страст — тази към театъра. И други студенти стажанти в Гран Театро Ла Фениче я бяха канили на срещи и

тя беше ходила на много, но нямаше сериозна връзка. Това се промени онази нощ във винения бар „Аи Спекци“, когато срещна честния на вид хърватски кино студент, който беше на посещение в града, за да снима документален филм за прочутия италиански есеист Томасео. До края на седмицата Петър Матич се изнесе от хотела и се нанесе в нейния апартамент. След Венеция бяха прекарали един месец в обиколки на Париж, преди тя да се върне в Бостън за есенния семестър в университета. Една сутрин той я изненада, когато се пъхна в нейната кабинка в студентския синдикат. Каза, че толкова му е липсвала, че и той се е записал в нейния университет.

— Кажи ми едно нещо, поне толкова ми дължиш — каза тя, опитвайки се да привлече вниманието му. — Тайлър направи ли си поне труда да разбере с кого се срещам и после да те наеме да убиеш майка ми?

Това вече предизвика реакция. Той изсумтя и се облегна на една от поддържащите колони.

— Щом обичаш да се ласкаеш, давай.

— Не се лаская, просто се опитвам да разбера как е действал Тайлър. „Здравей, младежо, искаш ли да изкараш малко пари като убиеш майката на приятелката ти?“.

— Много си самовлюбена. Ники, ти сериозно ли вярваш, че любовта имаше нещо общо с нашата връзка?

За Ники това беше втори емоционален удар, но тя продължи да го притиска.

— Тогава така ми се струваше.

Той се разсмя.

— Това беше целта. Хайде сега, наистина ли мислиш, че срещата ни във Венеция беше случайна? Съдба? Беше просто задача за мен. Всичко беше нагласено.

— Както когато „случайно“ се натъкна на нас с Руук в Бостън? Било е, за да разбереш какво знам, нали?

— Не, просто те следях. Или поне се опитвах, но Руук ме забеляза. Задачата ми във Венеция беше да те вкарам в леглото и да те обработя, за да се приближа до майка ти.

— За да я убиеш?

— В началото не. Първо трябваше да разбера някои неща.

— А после да я убиеш. — Ники изскърца със зъби, потискайки яростта си, за да продължи да отвлича вниманието му.

— Да, да я убия. Както казах, това беше просто задача. А аз съм добър.

— Освен историята с куфара.

— Е, да. Там се издъних. Използвах тази антика, за да пренасям документи от бюрото на майка ти и съвсем забравих за нея. Ей, за десет години ми е позволена една грешка.

— Това не беше единствената ти грешка.

— Какво искаш да кажеш?

— Хай Лайн. Ти беше снайперистът, нали?

— Е, и?

— Изпорти изстрела.

— Не го изпортих, стана земетресение.

— После изпорти и втория.

— Няма начин.

— Както и онзи на края на линията. Видях лазерния мерник. Но вместо да стреляш, ти скочи.

— Ти си луда.

— И още как.

Ники направи крачка към него.

— Стой си на мястото!

Тя направи още една крачка.

— Искам да ме застреляш.

— Какво? — Той светна фенерчето в очите ѝ и вдигна пистолета, но тя направи още една крачка. — Предупреждавам те, спри!

Тя се приближи още.

— Много те бива да забиваш ножове в женски гърбове. Можеш ли да ме застреляш? Не, не можеш. Хайде, Петър. Направи го, докато ме гледаш в лицето. Точно тук. Давай! Дори ще стана по-удобна мишена.

Тя се приближи още повече.

Той обаче се дръпна и гърбът му се опря в поддържащата колона, на която се беше облегнал. Из тунела се понесе звук, подобен на тихия рев на морето. Влакът идваше. Точно на време. Той размаха пистолета, за да ѝ посочи ръба.

Тя не помръдна.

— Хайде, давай. Не го прави по-трудно, отколкото трябва да бъде.

— За кого от нас, Петър?

Хийт се приближи още. Бяха на около метър един от друг и за пръв път тя можа да го погледне в очите и той в нейните.

— Веднага! — извика той.

— Наистина ли си мислиш, че ще те улесня? Че ще се обърна с гръб, за да ме бутнеш?

За момент той отклони поглед от нея, после пак я погледна.

Тътенът прерасна в гръм. Бетонният перон завибрира.

— Ти уби майка ми. Излъга ме, че ме обичаш. Отърви ме от мъките ми, кучи сине!

— Ще го направя — каза той.

Ники се усмихна и предизвикателно разпери ръце.

Точно тогава дочу звука от резачка и скърцането на метал. От вентилационната шахта над стълбището заваляха искри, които пропадаха като светулки в тъмния тунел.

Петър се извърна, за да ги погледне и Ники се възползва от ситуацията.

Хвърли се към него и мина извън обсега на пистолета от дясната му страна. Тъй като ръцете ѝ бяха вече вдигнати, когато се приближи, имаше възможност да сграбчи китката му и да отклони оръжието. В същия момент тя вдигна лакът над рамото му и го заби в носа му.

Петър извика, но изпусна оръжието, а Хийт заби коляно в слабините му. Все още стисната китката му, тя хвана пистолета и започна да извива дулото, за да го насочи обратно към него. Той явно също беше трениран в ръкопашен бой. Изненада я, като рязко седна на пода и я извади от равновесие. Ники падна напред и се стовари върху него, без да изпуска китката му, но другата ѝ ръка пусна пистолета. Петър се опита да я бълсне с чело в носа, тя се отдръпна и опита да сграбчи отново пистолета със свободната си ръка, но той ѝ се изпълзна.

Извика на Руук, но той не можеше да я чуе от шума на резачката.

Ники скочи на крака. Все още стисната китката му, тя дръпна рязко ръката му, за да я изпъне и силно я удари в опит да строши лакътя му. Той обаче я дръпна, за да се защити и юмрукът ѝ попадна в

подмишницата му. Не успя да нарани ставата му, но ударът разхлаби хватката му върху пистолета и Петър падна на земята.

Ники се хвърли към него, но оръжието се беше плъзнато малко извън обсега ѝ. В опит да го хване тя стигна чак до ръба на перона, точно когато пистолетът падна върху релсите. Тя скочи след него, но ярка светлина огря тунела. Влакът фучеше насам и всеки момент щеше да я връхлети.

Хийт отново извика на Руук, но искрите продължиха да се сипят. Петър се изправи на крака и посегна към пистолета на кръста си. Ники огледа перона на светлината на фара — нямаше къде да се скрие.

Петър измъкна оръжието, а влакът навлезе в станцията. Той вдигна пистолета. Ники направи избора си — скочи встрани. Протегна се и легна, притискайки се с всичка сила към мръсния ров между релсите. През двете секунди, докато влакът я връхлети, тя си припомни за новините, които беше слушала за хора, паднали на линията и оцелели по този начин. Спомни си и за онези, които бяха загинали — всичко зависеше от терена.

Ники никога не беше попадала в торнадо, но ѝ се стори, че ѝ се случва именно това. Циклон от десет вагона, от виещ вятър и писък на стомана. Земята се тресеше, тялото ѝ трепереше. Тя закрещя, но никой не я чу.

Докато вървеше насам, Хийт ругаеше дълбокия ров между релсите. Той бе превърнал идването ѝ в бягане с препятствия, принуждавайки я да прескача travерсите. Сега се надяваше именно траншеята да спаси живота ѝ. Притисна лице към почвата и издиша целия въздух в дробовете си, за да се смали тялото ѝ. Малката гълътка въздух, която си позволи да поеме, имаше вкус на ръжда и застояла вода.

Нямаше възможност да брои вагоните, но ѝ се струваше, че те продължават да се нижат без край. Имаше чувството, че са стотици, а не десет. От кой от тях, чудеше се тя, ще стърчи някой болт, който да я разпори? Или пък верига, която ще се увие около нея и ще я обезглави?

Тогава всичко потъна в тишина. Остана само стърженето на резачката на Руук, носещо се от улицата.

Ники не чака повече. Изтърколи се под ръба на перона и затърси пистолета на бледата светлина на фенерчето на Петър. Прерови всичко наоколо, но не го откри. Намери само още пластмасови бутилки от

безалкохолно и стари спрейове с боя, оставени от драскачите на графити.

Лъчът на фенерчето огря линиите. Той търсеше тялото ѝ.

Ники не извика на Руук. Сви се още повече под ръба на перона и тихо зачака. Голият ѝ гръб се опираше в бетона, който бе леденостуден. Някой от вагоните сигурно беше срязал сакото и блузата ѝ.

Светлината ставаше все по-силна, Петър трябваше да е точно над нея.

— Ники? — колебливо каза той.

Никога не бе мразила звука на името си така, както когато го изрече той. Тя се подготви, погрижи се да стъпи солидно, изчака следващото „Ники?“ и изскочи.

Измъкна се изпод перона и се извъртя, за да е лице в лице с Петър, който бе коленичил на ръба и се вглеждаше в платформата, и го напръска в очите с аерозолна боя. Той изкрещя и вдигна ръка към лицето си, изпускайки фенерчето, но не и пистолета. Ники хвърли спрея и се посегна към Петър с две ръце. Сграбчи го за ризата и го издърпа през ръба, като го пусна, докато падаше. Той се приземи на рамото си и отново изкрещя.

Ники се хвърли отгоре му и посегна към белезниците си, но той се изтърколи на гръб и замахна към нея с бутилка от бира. Улучи я по челюстта и то достатъчно силно, за да ѝ се замае главата. Тя залитна и седна несръчно, едва смекчавайки удара, като се подпра с една ръка.

Петър се изправи. Ръцете му бяха празни, искаше си пистолета. Ники го чу да пада, когато той се строполи, но в слабата светлина и тя не можеше да го види.

Петър се опита да се изтегли на перона, за да стигне до фенерчето, но той беше твърде висок. Докато стигне до металната стълба, той бе успял да вземе само две стъпала и тя го сграбчи, за да го издърпа обратно долу. Той не се възпротиви и вместо това се опита да я притисне под себе си, като падна отгоре ѝ.

Когато се приземиха, оплетени в кълбо, той не се опита отново да стигне до стълбата, а да побегне към станцията на 96-та улица. Заради слабата светлина обаче не прецени добре височината на траверсите, спъна се и отново падна между релсите. Изправи се, но твърде бавно. Ники се метна отгоре му, преди да я забележи. Той се извъртя, докато падаха и я принуди да поеме основната част от удара

при приземяването. Това ѝ изкара въздуха и дробовете ѝ пламнаха, докато се опитваше да стигне отново до него. Той обаче не бягаше. Петър я сграбчи за реверите на сакото и я повлече. Хийт извъртя глава и видя накъде. Беше само на сантиметри от третата релса. Само след секунди той щеше да я пусне върху нея, за да я ударят шестстотин и петдесет волта.

Хийт го изрита в слабините. Двамата бяха твърде близко един до друг, за да може да замахне достатъчно силно, но му причини достатъчно болка, за да го накара да изстене и да отпусне хватката си. Тилът ѝ се удари в земята на два сантиметра от електрифицираната релса.

Залитайки, той се отдалечи от нея.

По централните релси трополеше друг влак. Петър се запъти към тях, за да му позволи да мине помежду им и да се измъкне. Ники го спря, преди да стигне до целта си, като го удари с един камък зад ухото му и коленете му се подкосиха. Той се хвана за една метална подпора, за да запази равновесие и се завъртя, за да я удари. Инерцията му обаче го запрати право срещу следващия ѝ удар — юмрук в слепоочието. Клепачите му потрепериха и той започна да губи равновесие.

Влакът бързо приближаваше. Ники дръпна Петър и го бълсна в металната подпора. Той замахна към нея, но тя избегна удара и стовари юмрук в носа му. После пак. От ноздрите му рука кръв, която се смеси със синята боя по лицето му.

Той люшна глава, когато познатия повей от идващ влак нахлу в тунела, впери замъглен поглед към наближаващия фар, а после примирено погледна към нея като човек, готов да посрещне съдбата си. И двамата знаеха, че няма да има свидетели.

Това беше идеалният момент Хийт да отмъсти за майка си, за отплатата, която изпълваше и сънищата, и кошмарите ѝ. Тя го хвана под мишниците и го издърпа от подпората, крепейки го на омекналите му крака, докато първият вагон навлизаше в „Призрачната станция“.

Той затвори очи и зачака тя да го бълсне.

Но когато вихреният влак пристигна, тя го хвърли по-далеч от него. Лицето му попадна в една локва в канавката, тя изви ръцете му зад гърба и каза:

— Петър Матич? — Тогава детектив Хийт направи пауза, за да изрече думите, които беше чакала цяло десетилетие. — Арестувам ви

за убийството на Синтия Хийт. — Тя прегълтна силно и продължи. — А също и за убийството на Никол Бернаден.

След като сложи белезниците на затворника си и му прочете правата, Хийт погледна нагоре, прегълтвайки сълзите си и забеляза, че Руук още реже болта. Ники използва момента, за да избърше очите си и да погледа дъжда от искри.

* * *

Въпреки късния час, в който Хийт влезе в стаята за наблюдение на път към Разпити 1 тя разбра, че освен Руук тази нощ в управлението е пристигнала малка публика от следователи. Роуч бяха тук, а също и Раймър и Фелър. Малкъм и Рейнълдс щяха да присъстват, ако не бяха заети на Стетън Айънд. Тя почувства, че всички я гледат — отлично знаеха какво означава за нея този арест. Знаеха и през какви изпитания е преминала тази нощ и бяха дошли да подкрепят водача на своя екип. Ченгетата обаче си бяха ченгета и самата им појава бе израз на подкрепа. Публични прояви на чувства нямаше да има.

За да няма съмнение в това, Очоа изтърси:

— Много мило, че сте се издокарали така за нас, детектив Забележителна.

Хийт приличаше на корицата на някоя военна видео игра. Не беше сменила дрехите си и лицето и ръцете й бяха мръсни и охлузени. Докато идваше от общия офис, беше издърпала топче гроздова дъвка от косата си.

— Бях малко заета.

Ники се приближи към едното прозореци, за да огледа Петър Матич, който седеше сам и в белезници зад конферентната маса от другата страна.

— Изненадан съм, че не си видяла сметката на копелето, когато си имала възможност — рече Фелър. — Били сте само двамата. Никой никога нямаше да разбере.

— Аз щях да знам. И без това е по-ценен жив, искам да знам цялата история. Всичко, което е извършил, всички, за които е работил. И кого още е убил.

— И с Тайлър Уин трябва да се разправим — каза Руук.
— Особено с него.

Когато Ники влезе в кутията и седна срещу Петър, тя забеляза, че и той е покрит със следи от борбата им. Единствената разлика беше, че го бяха пременили в затворнически дрехи. Целият беше в порязвания, синини, наслоена мръсотия и засъхнала кръв. Даже синята боя, която Ники пръсна в лицето му, още си стоеше. С оранжевия гащеризон изглеждаше така, сякаш го бяха изхвърлили от мач на Флорида Гейтърс.

Двамата се гледаха в ледено мълчание. На Ники видяното не ѝ хареса. Причината не беше в това, че гледа мъжа, намушкал майка ѝ до смърт, който бе убил поне още една жена. Не беше и в това, че гледа бившия си любовник, който нарече връзката им „задача“, средство, с което да постигне целта си. Това, което не ѝ хареса, бяха очите му. Покорния поглед на победен, предал се човек, който бе зърнала, когато го залови, беше изчезнал. Петър Матич открай време мислеше стратегически и очите му издадоха, че добре е преценил ситуацията, откакто го бяха извадили от тунела в белезници.

— Трябваше да ме убиеш, когато имаше тази възможност — каза той.

— Още доста хора са на това мнение.

— А ти защо не си?

— Аз не съм съдебните заседатели. Аз съм само ченге, а и в крайна сметка трябва да имам някакви принципи. Ти също имаш. И двамата знаем какви са.

— Винаги праведната Ники Хийт. Светица и войник. — Той се наведе над масата и се усмихна. — Жалко, че „любовница“ не заслужава да влезе в списъка.

Когато се изчерви, Ники си напомни да мисли разделно. Петър щеше да се опита да използва всяко свое предимство, особено за да я обърка. Тя се опита да игнорира емоционалната нападка, както и факта, че макар че хората ѝ бяха напуснали стаята за наблюдение, за да се върнат към задачите си, Руук все още беше от другата страна на огледалото. Тя си пое бавно дъх, за да се съредоточи.

— Кажи ми кога точно ти възложиха да убиеш Синтия Хийт.

— Много добре. Разделното мислене е проява на такъв професионализъм. Това е твоята специалност.

— Кой се свърза с теб?

— Виждаш ли, оставаш съсредоточена върху работата си, както винаги.

— Искам отговори.

Той се ухили.

— А аз искам сделка.

— Нямаш с какво да се пазариш. Аз вече знам, че си убил майка ми и Никол Бернаден.

— Кой ти каза това?

— Ти.

— Кога?

— Тази нощ в метрото.

— Докажи го.

Петър отново се усмихна — още по-широко и самоуверено. Бе видяла същото изражение в очите му по-рано през тазвечерната драма, когато я беше обезоръжил. Същата тази аrogантност я беше провокирала да обмисли дали да не го убие. И за момент се почуди дали все пак не е било по-добре да го направи. Допускаше, че от днес нататък винаги ще си задава този въпрос.

И двамата знаеха, че този разпит не е формалност. Като следовател в отдел „Убийства“ Хийт беше наясно, че всеки един случай трябва да е придружен със солидни доказателства, преди да го дадат на прокурора. Точно по тази причина бе пратила следователи да претърсят апартамента на Петър, както и офиса му към телевизионното шоу, за което работеше. Да не говорим, че щяха да преровят всяка подробност от живота му, търсейки всякакви доказателства. Това беше само началото.

Петър обаче се опитваше да я изпълни със съмнения. Никой не го беше чул да признава за убийствата, точно както никой не би узнал, ако го беше бълснала под влака. Ако не можеше да намери реално доказателство, което да бъде прието от съда, Петър Матич щеше да бъде пуснат на свобода. И тъй като всичко това му беше пределно ясно, той изигра най-силната си карта.

— Знаеш ли, аз имам нещо, което искаш.

Ако мигнеше и проявише интерес, щеше да се издаде и да прояви слабост, а това щеше да доведе до провала на разследването. Така че Хийт остана спокойна и не каза нищо.

— Може да не е просто информация за убийството на майка ти. Или за другото убийство — каза той, сякаш тези престъпления бяха просто точки в инвентарен списък, които чакаха да бъдат отнетнати. — Нещо се задава. Нещо голямо и страшно. По него се работи вече десет години, ако това въобще ти говори нещо.

Намекът му за десетилетието, което започна и свърши с двете убийства, беше неговият начин да възбуди интереса й, без да си признае вината. Петър беше умен. Ники трябваше да бъде по-умна.

Без да се лови на въдицата му, тя каза:

— Ако знаеш нещо за предстоящо престъпление, ти си длъжен да споделиш тази информация.

— Добър съвет, детектив Хийт. Може би ще го направя. — Той отново й се ухили нагло и продължи: — Предполагам, че това зависи от подходящата уговорка.

* * *

Когато Хийт влезе в стаята за наблюдение, Айрънс я чакаше там с Руук и бързо тръгна към нея.

— Нали не се кантите да се пазарите с този изрод?

Ники хвърли поглед към стенния часовник.

— Какво правите тук след полунощ, капитане?

— Чух, че сте пипнала нашия човек и исках да присъствам. — Тя забеляза, че е прясно обръснат и носи униформа с отлично колосана яка. Уоли се беше наконтил за пред камерите. — Готов ли е да го дадем на прокурора?

— Не е толкова просто. Той ми каза, че е убил и двете жертви, но в съда ще бъде моята дума срещу неговата, освен ако здраво го притиснем. А и има неща, които трябва да знаем и които можем да разберем с негово съдействие.

Той се намуси.

— Как не. Ако ще играете по гайдата му, защо направо не го пуснете? — Внезапно той се сети кой е с тях в стаята и каза на Руук:

— Това не го цитирайте.

— Нищо не съм чул, капитане.

— Петър никъде няма да ходи, сър. Просто мисля, че най-разумният подход е да си поемем дъх, да изчакаме и сутринта да го обсъдим с прокурора.

— Вие просто искате да протакате, за да задоволите любопитството си за всички подробности около смъртта на майка ви — каза Айрънс.

— Чуйте ме, капитане. Никой не иска да види как този тип отива в затвора до края на дните си повече от мен, но това означава да си свършим работата както трябва, за да не се измъкне, тъй като някой е действал непредпазливо и прибързано. Пипнахме го, сега работата ни е да не го изпускаме. — Айрънс се опита да я прекъсне, но тя упорито продължи: — Ами ако това не е само поза? Ами ако има информация, която ще ни помогне да арестуваме конспираторите и да предотвратим ново убийство? На това подробност ли му викате?

Без да чака разрешение от Айрънс, тя отвори вратата към коридора, където на стража чакаха двама униформени.

— Закарайте го в килията.

* * *

Хийт се чувстваше така, както през всеки друг работен ден, само дето беше два часа сутринта през най-важната нощ в кариерата й като следовател. Ники накара Очоа да хване телефона и да разшири издирването на Тайлър, като се обади на ЦРУ, на Национална сигурност и на Интерпол, както и да се убеди, че и името, и снимката на шпионина са достигнали до всички летищни терминали, до полицията на Амтрак и до пътната полиция. Фелър и Раймър претърсваха апартамента на Петър със специално нареждане да отделят всички документи, квитанции, снимки и компютърна информация. Хайнзбърг пак я нямаше никаква, но Хийт прати Роули да прегледа онези записи от Съдебна медицина, за да провери дали не могат да зърнат лицето на шофьора на микробуса, който беше саботирал токсикологичното изследване. Повече нямаше да пропусне

нито един детайл от това разследване. Всяка нишка, която успееха да свържат с Петър, щеше да предотврати излизането му на свобода.

Когато Ники затвори телефона, Руук дойде до бюрото й.

— Малкъм и Рейнълдс се обадиха, докато ти беше на телефона, така че аз приех съобщението им. Да видим сега, казаха, че се радват, че не си умряла... Поне мисля, че това казаха. — Той сви рамене. — Е, както и да е. Съобщиха ми, че напредват със събирането на доказателствата в склада на Картър Деймън. Как се справям?

— Със задник като твоя можеш да ми бъдеш личен секретар по всяко време. Как върви с микробуса?

— Намерили чифт работни ботуши. 45-ти номер, също като стъпките в апартамента на Никол. В момента в лабораторията проверяват дали по тях има влакна от килима й.

Ники отиде до дъската, където си записа за ботушите до информацията за апартамента на Бернаден.

— Какво още?

— В багажното отделение на микробуса има следи от кръв. Малкъм ми каза, че ще се захванат здраво с това и че ДеХесус лично се е намесил. — Той изчака, докато тя записва „Кръв/ ДНК“ и продължи: — И последно, намерили са ясни отпечатъци по всички повърхности и дръжки на вратите. В момента чакат идентифицирането им.

Когато тя затвори маркера, Руук попита:

— Ти с кого говори толкова дълго?

— Полицейската префектура в Париж, Франция.

— Това е скъпо обаждане, нали знаеш?

— Струва си всяка стотинка. — Той я последва до бюрото й и Хийт си все записките. — Слушай сега. Няма никаква информация за каквото и да е нападение над Тайлър Уин. Няма смъртен акт. Няма документация, че е бил в болница „Канар“. Няма документи, че е напуснал страната.

Руук потърка брадичката си.

— Ние въобще били ли сме там?

— Не. Не и според болничната документация и следователите в Булон-Биланкур. Те никога не са говорили с нас. Никога не се е случвало.

Тя метна записките си на бюрото.

— Ти как си?

— Като в анимационно филмче за Бегача. Добре съм, ако не спирам и не гледам надолу. — Тя докосна ръката му. — А ти? Как е тази нещастна китка, след като цяла нощ ряза онзи болт?

— Ей, трябваха ми още пет минути, за да прережа онова чудо. По телевизията защо изглежда толкова лесно?

— Реалността не е като телевизията — каза тя.

— Особено риалити телевизията.

Телефонът на Ники иззвъння и тя вдигна.

— Отдел „Убийства“, следовател Хийт на телефона.

Изведнъж тя ужасно пребледня. Изпусна слушалката върху бюрото и се затича към вратата.

Руук хукна подире ѝ.

— Какво не е наред?

— Всичко.

* * *

Ники не изчака, за да използва сейфа. Подаде оръжието си на надзирателя, докато тичаше към килиите. Спринтирайки покрай клетки с пияници, крадци и хора, уринирали на публични места, тя пристигна в края на помещението, където вратата на изолационната килия беше отворена и трима полицаи със сини ръкавици на ръцете бяха коленичили до Петър.

Той беше паднал от койката си лежеше на земята с прясна отворена рана челото, където главата му се беше ударила в бетона. Очите му бяха изскочили от орбитите, а кожата му беше наситено виолетова, с мрежа от алени капилярчета по нея. Езикът му беше толкова син, че изглеждаше черен и стърчеше от отворената му, пълна с пяна уста, от която струя вонящо, кърваво повърнато се стичаше надолу по врата му и по пода. Чаталът на оранжевите му затворнически дрехи беше пропит с урина, а червата му се бяха изпразнили в смъртта.

Полицайт се изправиха и един от тях побягна, притискайки устата си с ръце. Ники неволно отстъпи назад и се бълсна в Руук, а един от униформените каза.

— Опитахме да му окажем първа помощ, но докато отключим килията, вече беше умрял.

— Някой видя ли какво стана? — попита тя.

Говореше на полицайите, но се обади един от арестантите:

— Започна да повръща като луд точно когато си получи вечерята.

Арестантът демонстрира как е станало, но Ники се обърна, за да огледа килията.

На земята имаше табла с обърната пластмасова бутилка от натурален сок. Всичко друго беше недокоснато.

— Никой да не го приближава, докато не дойде патологът — нареди Хийт. — И никой да не яде или пие каквото и да било, преди да разберем с какво е отровен.

— И от кого — каза Руук.

ДВАДЕСЕТ

Ники отново наплиска лицето си със студена вода и се изправи, за да се погледне в огледалото над мивката в женската тоалетна. Устните ѝ започнаха да се извиват надолу и да треперят и тя извърна поглед. После се принуди да се погледне отново, но треперенето се усили и очите ѝ се наслзиха. Преди да успеят да потекат по бузите ѝ, тя се наведе отново над мивката и започна да се мие.

За разлика от Уин в Париж, Хийт имаше и средствата, и възможността да потвърди смъртта на Петър Матич. Един телефонен разговор с нейната приятелка Лорън Пари пробуди патоанатома от спокойния ѝ сън и тя дойде в ареста за по-малко от четиридесет и пет минути. Предварителният оглед потвърди видимите доказателства — отрова, вкарана в невинна на вид двеста и петдесетмилилитрова пластмасова бутилка с натурален сок. Силна отрова. През всичките си години работа като патоанатом Лорън никога не беше виждала такава жестока атака от външен токсин.

— Дозата — от каквото и да се окаже, че е това, когато го изследваме в лабораторията — е била изчислена така, че да го убие мълниеносно. Пълна органна недостатъчност без никакъв шанс за съживяване. Бъди сигурна, че ще проверя уплътненията на предпазния ми костюм, повече от веднъж преди да направя аутопсията му.

Аутопсията на Петър.

Хийт подсуши лицето си с хартиени салфетки и ги притисна към затворените си очи. Зад клепачите тя си представи, че отново е на тринайсет, на ски ваканция във Върмонт, организирана от училището, където се загуби по една пътека и се спусна по стръмен заледен склон. Когато падна в онзи ден, тя загуби ръкавиците и едната ска, която се завъртя настрани и падна от ръба на пропастта в дере, което Ники не можеше да види. Ръкавиците спряха на няколко метра от нея, но за да ги достигне, трябваше да рискува да последва ската си.

Сама и в беда, тя впи нокти в леда в опит да се издърпа на безопасно място. Трябваше да се изкачи само три метра по-нагоре и да

се вкопчи в някоя скала. На половината път обаче тя изгуби опора и се плъзна отново там, откъдето беше започнала. Ридаейки, със смъдяща от измръзването кожа, тя намери сили отново да се изкачи по склона. Малко преди върха, докато се протягаше към един камък само на сантиметри от ръката ѝ, тя пак загуби опора. Този път пропадането я отведе още по-надолу, съвсем близо до ръкавиците ѝ, които паднаха в пропастта, когато се сурна до тях.

Хийт отвори очи. Беше в тоалетната на управлението... но и на онзи заледен склон.

* * *

— Имам нещо за теб относно нашата отровна храна — каза детектив Фелър, когато тя се върна в предварителния арест. — Някой е платил двайсетачка на момчето от ресторана за бързо хранене, откъдето поръчваме храна за арестантите — казали му, че те ще поемат тази поръчка.

— Чудесно. Той можа ли да опише човека? — попита тя.

— Да, и когато го изслушах, му показвах това — той вдигна телефона си и ѝ показа снимката от бюлетина за издиране на Салена Кайл. — Идентифицира я веднага.

— Виждам и вдигам залога — каза Роули, които влизаше с разпечатана снимка в ръка. — Току-що принтирах този кадър от записа на охранителните камери. Вижте само кой е оставил замърсения газ на товарния док.

Той вдигна снимката, за да я видят всички — беше Салена Кайл в униформа на доставчик, с бейзболна шапка на главата.

Руук се присъедини към тях и каза:

— Това е една много палава сестра.

— Да — каза Роули. — Жалко, че никой не е изглеждал тези записи през последните няколко дни. Ако ги бяхме видели завчера, щяхме да я пипнем, преди да избяга.

— Или пък да пипнем Петър — добави Фелър.

— Напомни ми — рече Руук, — кой точно искаше лично да ръководи работата със замърсения газ? А после я делегира на тайното си оръжие?

Ники взе принтирания кадър от Роули, влезе в кабинета на Айрънс и затвори вратата. След по-малко от три минути се разбра, че капитанът все пак няма да вика пресата. Той си грабна палтото и бързо излезе.

Хийт беше изтощена, но не искаше да изоставя нещата така и прекара нощта в участъка. Руук се появи по изгрев с кафе и чисти дрехи.

— Успя ли въобще да поспиш? — попита той.

— Малко — отвърна тя. — Опитах се да подремна в стаята за разпити, но нали знаеш как е. — Тя отпи от кафето. — Баща ми е ранно пиле, така че му се обадих преди малко, за да му кажа какво е станало. Не искам да го чува по новините.

— Той как го прие?

— Не прояви емоция, както винаги. Но поне не отказа разговора, когато е видял, че съм аз. И това е нещо.

Руук си спомни в какво състояние беше напуснала апартамента на баща си, след като го попита за банковите извлечения.

— Ти или си по-силна, отколкото мислех, или просто това ти харесва.

— Ако се изключат личните ми проблеми, наистина си мислех, че съм приключила това разследване.

Тя го отведе до двете бели дъски, покрити с нови бележки, които беше добавила рано сутринта.

— Мислех си, че като пипна убиеца, ще съм приключила. Но Петър... е, Петър се оказа само утешителната награда.

— Знаеш ли, Ники, в това се състои цялата трагедия. Чувствах, че аз и бившият ти приятел започваме да си ставаме близки. — Той я погледна невинно. — Твърде рано ли беше за тази шега?

— Да, малко — каза тя, но въпреки това се усмихна от благодарност, че се опитва да я накара да се разсмее. — Раната все още е прясна, но не се отказвай, става ли?

— Става.

Ники огледа едната дъска с тежка въздышка.

— Този — каза тя почука по името на Тайлър Уин, което беше изписано с едри букви — е давал заповедите. Заради него умряха

майка ми, Никол и Дон.

— И Картър Деймън.

— Да. Но защо? — Тя поклати глава. — По дяволите, мислех, че съм приключила.

* * *

По-голямата част от екипа се събра рано, явно сънят не беше приоритет за никого. Роуч се появила малко по-късно, но само защото бяха посетили главния офис на Управата на транспорта, за да прегледат записите от охранителните камери на станцията на 96-та улица.

— Сега ни правят копия — казаха Роуч, — но открихме запис на Никол Бернаден, която слизала на линията и се отправя към „Призрачната станция“ с кожената чанта, и се връща без нея в нощта, когато е била убита.

— Някой има ли идея какво е имало вътре? — попита Раймър.

— Никаква. Дори не успях да я докосна.

Фелър се присъедини към тях.

— Някой знае ли за кого я е оставила Никол?

Ники поклати глава.

— Само мога да гадая — отвърна тя, макар че имаше една идея, която не сподели с никого.

Малкъм и Рейнълдс влязоха в общия офис с новини от отдел „Събиране на доказателства“. Следите от кръв в багажното отделение на микробуса на Картър Деймън съвпадаха с кръвната група на Никол Бернаден.

— Сега я изследват в ДНК лабораторията за потвърждение — рече Рейнълдс, — но най-вероятно е нейна.

— Нишки от килима съвпаднаха с тези по ботушите на Деймън — добави Малкъм. — И макар че имаше повече отпечатъци, отколкото по стриптийзорка на летището, успяха да изолират три страховитни резултата: Деймън, Салена и Петър.

Изведнъж зад тях се чуха викове и тръшването на врата и всички се извърнаха към остькления офис, за да видят приглушената кавга

между капитан Айрънс и детектив Хайнзбърг, чиято спирала се стичаше по бузите ѝ.

— Проблеми във великолепното дуо — рече Фелър.

— Не видяхте ли статията в тазсутрешния „Леджър“? — каза Рейнълдс. — Журналистката се чудеше как може затворник да умре в ареста.

— Всички вестници пишат за това — каза Очоа.

— Да, ама Там Швайда има източник, който ѝ казал, че един от следователите се издънил и не идентифицирал Салена Кайл от охранителните записи.

— И ние знаем кой е източникът, нали? — рече Фелър. — Оцелелият.

— Хей, ако Уоли би изблъскал дете, за да се изтъпани пред камерите, защо да не си спаси задника, като остави Шарън Хайнзбърг да опере пешкира? — съгласи се Очоа.

— Или, в нашия случай, да опере нааканите чаршафи — добави Руук.

Ники прочисти гърлото си.

— Макар че много обичам клюките, може би трябва пак да се стегнем и да се захванем за работа?

Но докато всички се връщаха по бюрата си, нейният собствен поглед се извърна към остькления офис и тя тайничко се надяваше, че дори да не прехвърлят Хайнзбърг в друг отдел, поне ще я накарат да излезе в дълъг принудителен отпуск.

Руук се присъедини към нея.

— Излизам. Имам малко работа, която трябва да свърша. Просто работа. Навън. Нищо особено.

— Лъжец. Ще префасонираш тази история в следващата си статия, нали?

— Добре де — каза той. — Понеже ми извиваш ръцете, ще ти кажа, че редакторът на „Фърст Прес“ ми прати имейл, за да ми съобщи, че организират грандиозно откриване на новата онлайн версия на списанието и според тях ексклузивна статия за разследването ще бъде идеалната за история за първа страница по случай премиерата на новия уеб сайт.

— Знаеш колко много харесах последната статия.

— Обещавам, че няма да има подробности за това колко си добра в леглото, а само факти.

— Лъжец.

— Нека го кажа по друг начин — рече той. — Как предпочиташ — аз да напиша статията, или Там Швайдъ?

Хийт не се поколеба.

— Действай, писателче.

— Няма да съжаляваш.

— Вече съжалявам.

— Може ли после да те поканя на обяд?

Тя извърна очи от неговите.

— Ти върви. Аз имам да свърша нещо по обед.

Той се загледа в нея, опитвайки се да реши дали да я попита за какво става дума, а тя каза:

— Върви. Тази вечер ще се видим у дома след работа.

* * *

Когато стигна до вратата, тя притисна ухо към нея — отвътре не се чуваше нищо. Ники леко почука, за да се убеди, че няма никой и когато не последва отговор, тихо се вмъкна и завъртя ключа.

За да не събори подредените в спретнати купчинки бележки на Роули, тя внимателно седна пред конзолата в малкия килер, който той бе превърнал в кралство на охранителните записи. Усмихна се, когато забеляза картонената корона от Бъргър Кинг, която при една среща на екипа му беше дала като награда за това, че намери запис на отвличането на жиголото миналата зима. После извади флаш паметта от джоба си, пъхна я в УСБ-порта и си сложи слушалките.

Ники не знаеше колко пъти е слушала записа на убийството на майка си през последните десет години. Може би двайсет? Първоначално направи грубо копие, държейки диктофон до телефонния секретар, преди следовател Деймън да вземе мини касетата от апартамента. Качеството беше много ниско, така че когато стана следовател, Хийт си издаде пропуск за склада с доказателствата и взе дигитално копие. Макар звукът на този WAV файл да беше много

по-чист, колкото и да се вслушваше в приглушения глас на убиеца, никога дори не се беше доближавала до идентифицирането му.

Винаги правеше това тайно, защото беше наясно, че ако някой не е наясно, че целта ѝ е чисто професионална, ще го намери за зловещо. Не беше обсебена от мисълта за случилото се, а търсеше улики. Във всеки случай така си казваше и чувствуваше, че е вярно. Съсредоточаваше се върху фона, не върху основното събитие. Особено мразеше да чува собствения си глас на записа и винаги — всеки път — спираше аудиото точно преди да влезе в апартамента и да започне да пиши.

Не можеше да го понесе.

Независимо колко пъти го беше слушала, сега за пръв път го правеше със знанието, че приглушеният глас принадлежи на Петър.

Основни принципи за разрешаването на убийство: Във всички случаи убиецът е близък на жертвата. Най-напред трябва да изключиш съпрузи, съпруги, бивши, деца, братя, сестри и роднини, преди да се прехвърлиш на други възможни заподозрени. Освен че разследва баща ѝ, полицията беше потърсила любовник в живота на майка ѝ, но не и в този на Ники. От друга страна обаче главният следовател беше Картър Деймън, който беше съучастник на Петър след убийството и бе нает да саботира разследването.

Ники изслуша записа отново, а после още веднъж. Чу познатия разговор с майка ѝ за подправки, чу как тя погледна какво има хладилника, чу писъците си и изпуснатия телефон. И неясния глас мъжки глас. Тя спря записа и го пусна пак, изслушвайки тази част отново и отново.

* * *

Точно по обяд Хийт седеше в приятния кабинет на д-р Лон Кинг на дванайсетия етаж в сградата на Йорк Авеню за сесията, която беше насрочила тази сутрин. Разказа за записа на психиатъра на отдела и сподели как днес за пръв път е разпознала гласа на Петър.

— Защо искате да се фокусирате именно върху този запис?

— Предполагам, че се чудя дали съм се самозалъгвала.

— Това винаги е възможно, но аз се чудя дали любопитството ви не е свързано с нещо по-дълбоко.

— Знаете ли, мразя тази част.

Той се усмихна.

— Всички я мразят, поне в началото. — После продължи: — Не ме интересува колко сте издръжлива, Ники, трябва да преодолеете голяма травма.

— Затова ви се обадих.

— Сигурен съм, че преживявате не само загуба и травма, но изпитвате и дълбоко чувство на гняв и измяна. Да не говорим, че сигурно сте объркана относно инстинктите си и изборите, които сте направили. Като следовател по отношение на едно престъпление. Като жена по отношение на мъжете.

Ники се отпусна назад и облегна гръб на възглавницата. Докато гледаше неопетнения бял таван, тя си представи, че объркането ѝ изчезва и се опита да се вкопчи в чувството за сигурност, което я изпълваше едва ден по-рано.

— Чувствам се така, сякаш някой е издърпал килимчето изпод краката ми. Не само заради случая, но и за онова, което мислех, че представлява животът ми. Онова, което мислех, че представлява любовта. Притеснявам се на какво мога да имам доверие.

— А за вас доверието е жизненоважно. Липсата на такова вероятно изглежда... хаотична.

— Да — потвърди тя, но го каза без емоция. — Така се чувствам сега. Винаги съм си представляла, че разрешаването на случая на майка ми ще е чисто и подредено. Сега единственото, което чувствам е...

Хийт завъртя пръст в кръг.

— Сигурен съм, че е така. Особено когато доверието ви е било предадено на такова интимно ниво. Възможно ли е да става дума и за факта, че до този момент животът ви е бил дефиниран от това разследване, а сега то е приключило и вече не знаете коя сте?

Тя се надигна, за да го погледне в лицето.

— Не, разстроена съм, че още не е приключило и не искам да разочаровам майка ми.

— Не можете да я разочаровате. Тя е мъртва.

— А мъжът, който е наредил да я убият, е още на свобода.

— Тогава ще направите каквото трябва. Знам това от уникалната ви дефиниция на думата „отпуск“. — Тя кимна в знак съгласие, но без да се усмихне. — Моля ви да се опитате да останете под контрол, независимо колко ви е трудно. Недоверието води само до още недоверие. Като вирус е. Няма да можете да си вършите работата — или да живеете живота си — ако нямате доверие на инстинктите си. Ще се стъпвате. На кого имате най-голямо доверие, Ники?

— На Руук.

— Можете ли да обсъдите това с него?

Хийт сви рамене.

— Да.

— Открито? — Тя се поколеба, което отговори на въпроса. — Според моя опит с ченгетата, посетили тази стая, да можеш останеш спокоен в момент на криза е чудесно. Но като стил на живот това си има последствия. Не може всичко да понасяш стоически. Оставаш сам.

— Но сега не съм сама. Сега съм с Руук.

— Каква част от вас е с него?

Той не я накара да отговори, а оставил тракането на часовника зад тях да изпълни тишината.

— Ако имаме късмет, в един или друг момент започваме да се борим с въпроса колко от себе си да покажем на другите. На работа. На приятелите си. На любимите си хора. При вас двамата с Дон тази борба е била физическа, без да споделяте емоции. И това е вършело работа заради приликата между вас. Нито един от вас не е искал връзката ви да се задълбочава, но не с всички връзки е така. Може да поискате да разкриете повече от себе си на някого другого, но ако съдя по това, което ми казахте, обратното също е вярно. Така че за въдеще проблемът ще бъде в това, че Руук ще има нужда от повече интимност, отколкото ще искате да дадете. Което може да го отблъсне. Не сега, но някой ден това ще се случи. Или ще го допуснете до себе си, или няма. Или ще го оставите да ви види уязвима, или няма. И в зависимост от избора ви, ще изживеете последствията. Надявам се, че изборът ви ще бъде задоволителен за вас.

* * *

След сесията Ники стъпи на тротоара, изпълнена с повече въпроси, отколкото отговори, но едно нещо в живота ѝ изглеждаше по-ясно. Жълтият фургон на „Уафълс и Динджес“, където продаваха храна за обяд, този ден беше паркиран една пресечка по-нагоре по Йорк авеню. Тя се нареди на опашката, като се чудеше какво да си вземе — нещо солено или нещо сладко, а накрая се спря на смес от двете — гофрета с бекон и сироп, и я изяде на една пейка под кабелите на лифта за Рузвелт Айънд. Когато приключи, поседя още малко, загледана в кабинките с пътници, минаващи над нея на път към Ийст Ривър и ѝ се прииска да напъха грижите си в запечатана капсула и да я прати в небето по стоманени кабели. Не се получи. Това стана ясно, когато до нея седна агент Барт Калън от Национална сигурност.

— Опитайте храната на „Троудаун“. Гофретите им са много по-хубави от тези на Боби Флей.

— Вие не използвате ли електронна поща? Вместо да ме чакате в засада, защо просто не ме поканите на конференция следващия път?

— Понеже вие ще дойдете.

— Опитайте, агент Калън. Както ви казах при последната ни среща, влезете ли през вратата, аз съм ставам много услужлива.

— Освен ако не ви притиснат в ъгъла.

— С кого не е така?

— Трябва да знам всичко, което сте научили за Тайлър Уин и Петър Матич. Ако можете да ми кажете какво имаше в скривалището, това също ще помогне.

Хийт откъсна очи от лодката, която пореше водата нагоре по течението под моста „Куинсбъро“ и погледна агента. Ако се изключеха войнишкото му усърдие и склонността да се появява без предупреждение, той ѝ се стори свестен човек. Тогава съмнението в инстинктите ѝ се надигна отново.

— Не може да нямате на кого да се обадите, за да питате. Обадете се.

Той поклати глава.

— Идеята не е добра, тази работа е твърде деликатна и твърде важна. Падне ли в ръцете на бюрократите, няма да остане под наш контрол.

— Тогава мен защо ме забърквате?

— Защото вече сте забъркана. И нямате голяма уста. — Той се ухили. — Това го разбрах онази нощ в склада.

Тя отвърна на усмивката и той протегна ръка. В първия момент реши, че иска да хване нейната, но той взе боклука от обяда ѝ и тя се изчерви от недоразумението. Калън хвърли линийката и виличката в кофата до себе си и се обърна да я погледне.

— Детектив Хийт, мога да ви уверя в едно нещо. Разследването, по което работим, се превръща в голям проблем за националната сигурност. Може би ако ви се доверя, ще се почувствувае по-малко виновна, че споделяте информация с нас.

— Слушам.

— Историята е кратка. Никол Бернаден, която едно време беше агент на ЦРУ, се свърза с нас преди около месец и половина, за да ни каже, че е попаднала на изключително чувствителна информация, която искаше да сподели. Направихме много сериозна проверка на миналата ѝ работа за агенцията ни, както и за по-скорошната история на работата ѝ с Тайлър Уин по неговото — да го наречем самосиндикално — начинание. Уредихме тя да ни донесе информацията, но някой я уби, преди да ни каже къде да я намерим.

— Ако питате за скривалището, намерих го, но така и не видях какво беше сложила вътре — каза Хийт.

— Как изглеждаше?

— Светлокафява кожена чанта с цип. Търговците ползват такива, за да носят оборота си в банката.

Той присви очи, за да си я представи и каза:

— Благодаря, че ми казахте.

— Можете да ми се отблагодарите, като отговорите на моя въпрос. Ако сте знаели, че Тайлър Уин е минал на другата страна, защо не го арестувахте? Особено ако се е занимавал с нещо, което застрашава националната сигурност.

— Точно това беше причината. Хайде, Хийт, пределно наясно сте как да държите заподозрян на каишка. Не прибрахме Уин, защото не искахме да се издадем, преди да ни отведе до онова, с което се занимаваше.

— И колко хора умряха, докато му държахте каишката, агент Калън?

Той знаеше за какво говори тя и каза:

— Искам да знаете, че когато умря майка ви, разузнаването нямаше никаква информация, че Тайлър Уин е изменник. Разследването всъщност започна с нейното убийство. По онова време работех за ФБР и аз бях нейната свръзка. — Това я накара да се извърне и да го погледне. — Точно така, познавах я — каза той. — По сценарий, много близък до случилото се с Никол Бернаден, майка ви се свърза с нас, като изказа подозрения за развиваща се на територията на САЩ опасност за националната сигурност. Дадохме ѝ двеста хиляди долара, за да подкупи един доносник, за да получи доказателство и тя беше убита същата вечер.

Докато осмисляше чутото, Ники продължаваше да гледа лифта над главата си. Ако Калън казваше истината, парите в крайна сметка не бяха тридесетте сребърника на майка ѝ. Тя извърна очи, за да срецне погледа му и той каза:

— И толкоз. Това е цялата история.

— Ако изключим факта, че заговорът, който е разкрила е бил в полезрението ви през всичките тези години.

— Това е секретна информация.

— Колко удобно. А междувременно Тайлър Уин се е разхождал на свобода. А, пардон, на кайшка.

Агент Калън пренебрегна хапливите ѝ думи. Нищо не можеше да го изкара от равновесие — това бе част от военната му дисциплина.

— Много хора са ви питали за това, но аз ще ви попитам отново и се надявам да ми кажете истината. Имате ли представа какво е получила майка ви от доносника?

— Не.

— А имате ли някаква представа къде може да го е скрила?

— Не. Каквото и да е, скрила го е много добре.

— Все пак намерихте скривалището на Никол Бернаден.

— Казах ви, че не знам. Да не мислите, че не съм обмисляла това милион пъти?

След като рязко кимна, той заговори по същество:

— Искам да ми съдействате по този въпрос.

— Това и правех. Вие въобще слушахте ли ме?

— Искам да кажа от тук нататък.

— Аз работя за полицейското управление на Ню Йорк.

— А аз работя за американския народ.

— Тогава се обадете на някой американец в главното управление и ще бъда на ваше разположение. В противен случай благодаря за посещението.

Беше стигнала почти до Йорк и вдигаше ръка, за да си повика такси, когато той се приближи до нея в опит да я притисне на всяка цена.

— Помислете. Не осъзнавате ли колко сериозна може да е тази заплаха, щом някой е успял да стигне до един от затворниците ви и да го убие в ареста?

— Не мога да ви помогна. Просто нямам с какво.

— Мога да ви помогна да пипнете Тайлър Уин.

„Или“, помисли си Ники, „да ми попречиш да го пипна, докато имаш полза от него“.

— Благодаря ви за съвета за гофретите — каза тя и се качи в таксито.

* * *

Тази вечер Ники се прибра в апартамента си и седналият пред своя макбук Руук се изправи, за да я поздрави със страстна целувка. Обви дългите си ръце около нея и те се притиснаха един към друг. След като постояха малко в обятията си, той каза:

— Ти нали не заспиваш?

— Права? Да не ме мислиш за кон?

Руук изцвили, а тя се засмя за пръв път този ден.

— Глупчо.

И се разсмя отново, защото наистина беше глупаво. И добре дошло. Сложи ръка на челюстта му и го погали по бузата.

Когато я попита как е, му каза истината. Денят беше тежък и тя се нуждаеше от гореща вана. Но когато той ѝ каза, че е приготвил коктейли, плановете за ваната бяха отложени, а чашите — извадени.

Настаниха се на дивана и тя му разказа за срещата с Барт Калън.

— Значи това беше мистериозната ти среща за обяд?

За момент тя се зачуди дали да не му каже за сесията си с психоаналитика, но беше твърде изтощена да обсъжда това и се отказал.

После обаче се замисли за онова, което ѝ беше казал Лон Кинг за нежеланието ѝ да споделя повече от себе си и рече:

— Не, всъщност се видях с психоаналитика си.

— А, значи вече не е „психоаналитикът“, а „моят психоаналитик“? Това е нещо ново.

— Откажи се, ясно ли е?

„Малко по малко“, помисли си тя, „малко по малко“.

Той обаче беше упорит.

— Мисля, че това е добре за теб. Ако някога е имало повод да отидеш, Ники, сега е моментът. Дори само историята с Петър е достатъчна, да не говорим за Дон.

— Като стана въпрос за Дон — каза тя, вкопчвайки се в новата тема, — смятам да отлетя до Сан Диего вдругиден. Семейството му организира помен във флотската база.

— Бих искал да дойда с теб, ако нямаш нищо против.

Очите на Ники се разшириха от изненада.

— Ще направиш това за мен?

Красивата му усмивка беше достатъчно ясен отговор и тя се наведе, за да я целуне.

Сгущиха се за миг един в друг и след като тишината продължи точно толкова, колкото трябваше, той каза:

— Ако обаче ще погребват Петър, тогава съм зает.

Шегата беше толкова шокираща и безвкусна, че я разсмя така, както само Руук можеше да я разсмее, превръщайки неизказаното в смешно, защото човек не можеше да не си го помисли.

После се намръщи и той знаеше защо. Нямаше нужда да му казва каквото и да било.

— Знам, че е обезсърчаващо. Разрешаваш случая само за да стигнеш до нова задънена улица. Ще открием кой стои зад всичко това. Просто няма да стане точно сега.

— Предполагам обаче, че това, което казаха Петър и Барт Калън е вярно — задава се нещо страшно и трябва да бъде спряно.

— В този момент не знам какво да мисля. И ако съдя по това, което ми каза за агент Калън, федералните също не знаят. Очевидно Тайлър Уин е ключът към всичко. Към всичко, върху което работи сега. Какво каза моят приятел Анатолий онази вечер в Париж? Че е

настъпила нова епоха и когато шпионите минат оттатък, не става дума за нечие правителство, а — как ги нарече той — за „други играчи“?

Тя потърка лице с дланиете си.

— В този момент всичко ми изглежда много по-голямо от мен.

— Ники? В това няма нищо лошо. — Руук сложи ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си. — Не е необходимо сама да разрешаваш всички случаи. Вече си свършила страхотна работа. В момента можеш да забиеш флага в земята, да обявиш победата си и да продължиш да си живееш живота. Никой няма да те съди за това. — А после добави: — Във всеки случай и аз ще бъда до теб.

Всичко това, изказано в едно изречение, стопли сърцето ѝ и Ники рече:

— Това определено помогна, благодаря ти. — Тя остави недопития коктейл на масичката за кафе. — Ще се сърдиш ли много, ако отида да си взема вана и остана сама тази нощ?

— Искаш да се усамотиш ли?

— Отчаяно имам нужда от това.

— Няма проблем.

Руук прибра лаптопа и записките в чантата си и след като се целунаха на вратата, каза:

— Размисли над онова, което ти казах, като си облечеш пижамата.

— Добре.

— Ако има една причина, поради която пътуването си заслужаваше, тя е, че поне разбрахме, че майка ти не е имала любовник. И не е била предател. Всъщност, майка ти е била герой.

— Да, но нали помниш думите Ф. Скот Фицджералд: „Покажете ми герой...“

— „... и ще ви напиша трагедия“.

— Освен това — каза тя, — независимо колко е била благородна каузата ѝ, още ме е яд, че е крила такава голяма част от живота си от мен. Мога да кажа, че с разума си мога да ѝ прости, но не го чувствам със сърцето си. Все още не.

— Разбирам — каза Руук. — Виж, не съм психоаналитик, но ако бях, може би щях да ти предложа да се опиташ, доколкото можеш, да се поставиш на нейно място и да видиш къде ще те отведе това.

* * *

Ники се наслаждаваше на разглезващата топлина на ухаещата на лавандула вода, докато чакаше аудио уредбата да зареди следващото парче — „Повече никаква драма“ на Мери Джей Блейдж. Първоначално ѝ пригласяше с цяло гърло, но после се превърна в публика от един човек, който получи послание от кралицата на хип-хопа. *Не се предавай, прекрати и болката, и играта.* Ники беше слушала тази песен много пъти, но също както записа на телефонния секретар, увековечил убийството на майка ѝ, този път я чу по нов начин. Особено частта, която говореше за това, че човек не знае къде свършва една история, а само къде започва.

Седнала с кръстосани крака на дивана с чаша горещ чай от лайка в ръка и с коса, която мокреще хавлията на рамената ѝ, Ники проследи живота на майка си, навлязъл в нейния собствен. Опита се да не мисли за вредите, които беше нанесла скритата страна на Синтия Хийт. Разбира се, отсъствията ѝ я бяха карали да жадува за нея и да се бои, но по-голямо влияние ѝ бяха оказали чертите, които беше наследила и усвоила от нея и така елегантно бе пренесла в собствения си живот, използвайки ги избирателно — предпазливост, потайност, изолация. Ако го позволеше, това щеше да се превърне в история без край. Психоаналитикът ѝ напомни, че майка ѝ е мъртва, но Ники знаеше, че все още я носи в сърцето си, че историята ѝ щеше да живее чрез нея и това никога няма да се промени.

Хийт обаче търсеше началото на една история. Онази, която се беше закачила към всичките прекрасни неща, получени от майка ѝ и която надделяваше над останалото. Или поне щеше да надделее, ако Ники не избереше да не се впуска в драми.

В своето усамотение през спокойната нощ тя избра да разсъждава за добродетелите и даровете. За независимостта, която бе развила благодарение на възпитанието, получено от майка ѝ. За способността да се диви, за въображението, за високите стандарти, за стойността на трудолюбието, за самата доброта, и за силата на любовта. В новата история, която започна да пише, се разказваше за чаши, които от полупълни се превръщаха в преливащи. Според нея

смехът надделяваше, прошката лекуваше, а музиката стопляше и най-студените сърца.

Музиката.

Ники се втренчи в пианото в другия край на стаята.

Майка й свиреше чудесно и споделяше с нея възхитата от музиката. Защо тя бе добила такава власт в тишината?

Нещо в гърдите ѝ се стегна, когато си спомни думите на Руук да се постави на нейно място. Чувството се превърна в ужас, но въпреки това тя избра смелостта и се изправи. Докато прекосяваща стаята, ужасът се стопи и се превърна в нещо, което я подтикна да повдигне седалката на пейката и да извади най-горната нотна школа. „Моцарт за млади ръце“.

За пръв път от десет години насам отваряше пейката, а школата не бе поглеждала още по-отдавна. Сигурна беше, че се е изгубила.

Беше на деветнадесет, когато отвори капака на пианото за последен път. Ники се поколеба, не от несигурност, а за да отбележи промяната.

Пантите на капака изскърцаха, когато го повдигна и разкри клавишите. Когато седна, отвори школата на първа страница, натисна педалите и започна да свири, пръстите ѝ трепереха от спомена за всеки един от рециталите в детството ѝ.

За пръв път от десетилетие насам музиката на този любим инструмент изпълни апартамента, изливайки се от Ники в стила на Синтия. Музиката е част от сетивната памет, но и от мускулната, така че тя сбърка няколко клавиша, но това само я накара да се усмихне, когато започна Соната № 15 на Моцарт. Свиренето ѝ, което ѝ се струваше тъй механично и несигурно в началото, постепенно стана гладко и грациозно. Когато стигна до края на страницата, тя се обърка, защото не успя да координира обръщането ѝ с движението на пръстите си. Или може би проблемът беше в сълзите, замъглили очите ѝ. Тя ги изтри и се приготви да продължи, но спря. Намръщи се и объркано и погледна нотния лист. Наведе се напред към школата и забеляза между нотите знаци, изписани с молив и с почерка на майка ѝ.

Синтия винаги ѝ беше казвала, че Моцарт е считал и празното място между нотите за музика, но това, което забеляза беше, че тези записи нямаха нищо общо с музиката.

С какво тогава?

Ники усили малко осветлението и сложи папката директно под лампата, за да огледа знаците. Приличаха ѝ на шифър. Тя се залюля върху пейката, стори ѝ се, че подът се тресе. Реши, че става ново вторично земетресение, но после се огледа.

Останалата част от стаята не помръдваше и на ѝота.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.